

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Γραφεία: Δραγατσάνιου 4-Τηλ. 36-781

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ η επιτροπή των υπαλλήλων στην Ύπουργό για τα γνωστά αιτήματα, που μένουν αιωνίως άλυτα και πάντα δίδεται ύποσχεσι ότι (θα εξευρεθῇ ἡ καλλίτερη λύσις, ἐντὸς τῶν ὁρίων... τῆς δυνατότητος)!

— Δυστυχῶς... αὐτὸ τὸ ἔχουμε ἀκούσει πολλές φορές κύριε ὑπουργέ. Καὶ δὲ γίνεται.

— Διότι... δὲν ὑπάρχει δυνατότης!...

Ἡ εὐκρίνεια εἶναι κάτι πὺ πρέπει νὰ ἐκτιμᾶται!

τί συμβαίνει: "Ολοι μας οἱ πιστωτές καὶ οἱ δανειστές, περιμένουν νὰ πάρουμε τὸ δῶρο! Καὶ μέρος τῶν απαιτήσεων νὰ δώσουμε... καίκα-με! Ἐτοὶ ἡ μέρα πὺ πλοσιάζει (τὸ δῶρον) καταντάει γιὰ μᾶς ἐφιαλτική! Καὶ πὺ νὰ πῆς (δὲν ἔχω);" ("Ἀφοῦ δὲν ἔχεις τώρα πὺ πῆρε τὸ δῶρο, τότε ποτε θάχης;) σοῦ λένε.

Ἄς μελετηθῇ τὸ θέμα. Ἀρξίζει τὸν κόπο.

Καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει:
— Κατάλαδες; Πολλά! — Πολλά βαρὺ, μισό!
— Μάλιστα!...

Περιμένε νὰ τοῦ πῇ (μᾶλλιστα). Ἀλλὰ ὁ σερβιτόρος ἔκανε κάτι ἄλο: Ἐφανε τὸν καφέ σὲ λίγο, ἐπισημῶς καὶ ἰσοτελεστικῶς, ἐκ χοντρο φλυτζάνι ἀκριβῶς μισὸ καὶ μὲ καζμάκι πλούσιο. Καὶ οὗτο πιατάκι μὴ μεγάλῃ ταβανόποκα.

— Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ καφί; ρώτησε ὁ νεαρός.

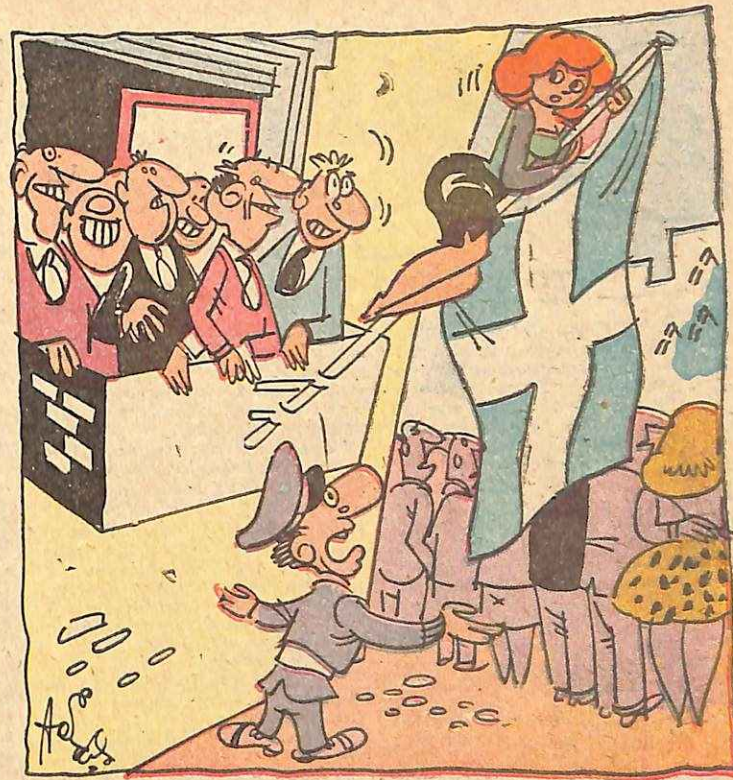
— Γιὰ νὰ βαραινῇ ὁ καφῆς, κύριος! Καὶ νὰ γίνεται πολλά — πολλά βαρύνει!...

Ἀθάνατε Ῥωμῆ, ποτε δὲ χάνεις τὸ κέφι σου!

Μπαίνει σὲ κατάσταση ἡ δεσποινὶς νὰ τηλεφωνήσῃ. Κι' ἀρχίζει: — Οχι, Κώστα, μὴν ἀρχίσῃς τίς δικαιολογίες! Δὲν πρᾶξαι μάλιστα! Ἐγὼ σὺ Σύνταγμα!... Λάθος κάνεις!... Καὶ πολὺ μεγάλο πρᾶξαι νὰ πῇς! Δὲν τ' ἀφίνεις αὐτά;... Τὸ κίτρινο ταγιέρ; Βλέπεις πὺ εἶσαι φευγής; Τὸ κίτρινο ταγιέρ τῶχ ἀπο χτῆς τὸ μεσημέρι σὲ καθαριτήριο καὶ θὰ τὸ πάρῃ τὴν Τετάρτη! Μάλιστα, κύριε!... Τί;... Στὴ ζωὴ σου!...

Ὅλο τὸ κατὰστημα σκάει στὰ γέλια.
Γιὰ τὴν δεσποινίς... φορεὶ κίτρινο ταγιέρ!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Μὰ τί σᾶς ἦρθε, δεσποινίς; Κοιτᾶς μπαλκόνι καὶ σκαλοπατώσατε στὸν ἰστό τῆς σημαίας;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Μυρική τραχούδια

Τῶν χειλιῶν σου τὸ κρασί...

"Ἐχω πῆ πολὺ κρασί, σωστὰ βαρέλια καὶ εἰχα πῆ γιὰ «ποινό» μὴν τὴ «μίσῃ», ὅταν εἶδα τῶν μαλλιών σου τὴν ἀφέλεια — «κομμοτήρη στὴν τοίχα», στὴν ἐντέλεια! — καὶ κατὰλα πὺς θάδινες εἶς τῶν χειλιῶν τὸ δυνατότερο κρασί...

Κι' εἶσαι, Νίνα μου, σὶ' ἀλήθεια ἔνα μεθύσι σὰν μῆλας καὶ σὰν γελᾶς καὶ σὰν φιλάς καὶ χαλίζεται ὅποιος δίπλα σου καθήσῃ, ὅταν «πλάκα σπᾶς» κι' «αἰσθημάτων πούλας». Εἶς δὲ δόλοληση μὴ... «κομμοτῆ ταβέσνα», εἶσαι «οὐζο» ἡ ματιά σου ἡ πονηρὴ κι' ὅπτικῶς ἀπ' τὰ μαλλιάκα ὡς τὴ φτέρνα εἶσαι «κάβα» ἐρωτικὴ πολὺ γερό.

Δίνεις μὲθῃ μὲ τὸ βλέμμα, μὲ τὸ «ὑφῶς» μὲ σαπουνία μὲ κολώνιας καὶ «νὰ γκοῖφ», «ἀλκοὺλ» τῆς τραχυνίτσας σου εἶσαι ὁ «γρίφος», πὺν κερνάει πιπεράτο «ἀποτίσις»... Οὐλνὸς μισοκῶς, μοντέρνος, ἀλλὰ «μᾶγκας» πὺν τίς «σᾶλξ» καὶ τὰ «τέτοια» τὰ μισὲ θάγες κάνει τὸ «ἔστιναγμα τῆς μᾶγκας».

ἀγαπούλα μου γοῦσῃ, μὲ τὴν ἐξυπνὴ σου πόδα στα χοροῦδα «Μόντε-Κάρλο» κι' ἀσφαλῶς... μὲ τῶν χειλιῶν σου τὸ κρασί!...

Βασιλεύει κοντὰ σου καὶ τὸ ξέρω μὰ δὲν «κῶσω» τὸ δικό σου τὸ πιστό! Μοῦχουν πῆ πὺς περυσίτετος μὲ βλάστη μὰ ἐγὼ εὐλιμῶν δὲ συμφωνῶ! Ὅα σουφᾶς ἀπ' τὰ χεῖλη σου τὸν «οἶνο» καὶ δὲ γίνομαι τῆς Ἀγάπης ὁ μισοκῶς καὶ δὲ βοᾶς ἀσπλάγστα θὰ πῶ «γὰ χεῖρη» κι' ἀπ' τὸ στόμα μῆς μικρῆς.

Ὅα τὸ πῆνω μ' ὅσα ὁ κόσμος κι' ἂν πὺ σὺ σὺν, (Φτάνει μὴ πὺ πῆ «δὲν ἔχει τειπεσι»!)

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΙΑΣ ΑΓ. ΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΙΑΣ ΑΓ. ΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΕΝ εἶναι πολὺς καιρὸς πὺ ἀκούσαμε καὶ μετὰδωσαμε τὸ παράνομο τῆς γυναίκας πὺ εἴναι χήρα μὲ παιδί, ἡ κατὰστασι δὲ αὐτῆς τῆς χήρας τῆς δυσκολεύει τὸ δρόμο πὺ ὁδηγεῖ σὲ δεύτερο γάμο.

Ἡ σημερινὴ κυρία πὺ μᾶς γράφει, χήρα κι' αὐτῇ, ἀγκυλιάζει μὲ περισσότερη εὐρύτη τὸ θέμα. Πνευματικὰ συγκροτημένη καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τῆς, μὲ πείρα τῆς ζωῆς, μὲ γερό σκέψι, μὲ πλατεῖα ἀντίληψι, μὲ τετράγωνη λογικὴ, γίνεται σὲ πέντε δακτυλογραφημένες σελίδες τῆς ὁ ἀπολογητῆς τῆς χήρας.

Γράμμα, πὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς καὶ νὰ τὸ μετὰφέρῃ αὐτοῖσι, χωρὶς οὐτε γράμμη νὰ τοῦ ἀλλάξῃ.

Μὲ δικῆς τῆς ἰδέας γιὰ τὰ πράγματα τοῦ τόπου μας, μὲ σαφὴ τοποθέτησι στὰ κοινωνικὰ ὁτὰ ἐρωτικά, ὁτὰ συζυγικά, ἔχει πολλὰ νὰ μᾶς πῇ γιὰ ὅλα. Τὰ λέει σὲν κύκλο τῶν γνωρίμων τῆς, καὶ ἄλλοτε μὲν τῆς ἀποδίδουν ἐπαναστατικότητα, ἄλλοτε δὲν τὴν καταλαβαίνουν. Τὸ τελευταῖο δὲ αὐτὸ παρατρεῖται συχνότερα ἀπὸ τὸ πρῶτο. Εἶναι ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων πὺ ἀπλώνουν τὴ σκέψι τὸς πέσα ἀπὸ τὴν καθιερωμένη γραμμὴ τῆς παραδόσεως. Σὲ παίρνουν γιὰ αἰρετικὸ, γιὰ ὑποπτό, γιὰ ἐπικίνδυνον, γιὰ πρόσωπο ἀμφίβολης ἠθικῆς. Κάποτε σὲ παίρνουν καὶ γιὰ βλαμένο.

Πολλὰ τὰ προβλήματα πὺ τὴν ἀπασχολοῦν. Τύπος, ὅπως φαίνεται, ἐγκεφαλικός, δὲν ἀφίνεται σὲ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καθέται καὶ ψάχνει, ψάχνει, ἀναλύεται, ἀναλύει κρίνει, τῶκουν μερικοί, ἀναλύει τὴν ζωὴν σὰν κάτι προσοριζόμεν νὰ τὴ ζῇσῃ κανεῖς. Τὴ βλέπουν σὰν ἀντικείμενον ἐρευνᾶς καὶ μελέτης. Ἰνδικὸ κοριθίδιον πὺ λαπαροτομοῦν γιὰ νὰ ἐξετάσουν σὲ ὅλας τῆς πτυχῆς τοῦ. Τὸ κοριθίδιον ὅμως εἶναι ἀναπόσπαστο ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν αὐτὸν τοῦ. Εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ συνόλου. Ἐτοὶ, ἐξετάζοντας τοὺς ἄλλους αὐτοεξετάζονται κι' αὐτοὶ, βασανίζοντας βασανίζονται καὶ ἀφίνουν τὴ ζωὴ νὰ τοὺς γλυτοῦσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα.

Μήπως μπορούν νὰ κάνουν διαφορετικὰ; Ἄλλοι παρατηροῦν κι' ἄλλοι χαίρονται. Στὸ παρατηρητήριο ἡ νέα κυρία, βλέπει καὶ κρίνει. Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν παρατηρήσεων πὺ κάνει περιορίζεται μόνον σὲ μίαν: στὴ χήρα. Αὐτὴ προέχει. Ἐνα πρόβλημα πὺ ἀφορᾷ προσωπικὰ τὴν ἴδια, χήρα. Μὲ πόση πίκρα τὸ λέει...

Τὴν πίκρα δὲν τῆς τὴν ποτίζει μόνον τὸ γεγονός ὅτι ἔχασε πρόωρα τὸν ἄντρα τῆς. Αὐτὸ εἶναι ἕνα γεγονός πὺ δὲν παίρνει γιὰ τρεῖς. Στὴν κοινωνία στρέφει τὸ παράπονό τῆς. Πόσο περιέργω φέρεται ἡ κοινωνία αὐτῇ δὲ ὅσο νυμφευμένους ἐπὶ ἕνα διάστημα, εἰμειναι γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγῳ μόνον στὴ ζωὴ... Τὴ βλέπει εἰρωνικά, ὑποπτά, ἐχθρικά. «Ἡ κοινωνία σὲ τοποθετεῖ σὲ μίαν θέσι ἰδιότυπα, σὰ νὰ φταῖς εὐ γιὰ τὴ χήρεψες, σὰ νὰ μὴ πληττῇ ἡ χήρα ἐσέ- νὰ πὺ ἔχασες τὸ σύντροφο, τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ σου καὶ εἶσαι ὑποχρεωμένη ν' ἀναλάβῃς ὅλα τὰ βάρη...»

Ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνῃς, θὰ σοῦ βροῦν κάποιον στραδῶ. Ἀντιδρᾶς στὴ μοῖρα σου, βγάνεις ἀπὸ πάνω σου τὴν ἐκφρασί τῆς θλί-

ψεως. Ζωντανὴ καὶ φυσιολογικὴ γυναίκα. Μὰ κι' αὐτὸ καὶ γυναίκα μὲ ἀνάγκες πὺ πρέπει ν' ἀναπτύξῃ κάποια δραστηριότητα γιὰ νὰ ζῇσῃ. Κατὰ θέλει νὰ δημιουργήσῃ. Εἶναι δὲ καὶ ἡ καρδιά, εἶναι καὶ οἱ αἰσθήσεις, πὺ ὅσο κι' ἂν τῆς τραυματίσῃ ἡ ἀπώλεια τοῦ συζύγου, ἔρχεται κάποια ὥρα πὺ τὰ τραῦμα, ἐπουλῶνται καὶ δριόσκεαι ἔτοιμη ν' ἀνοίξῃς σὲ νέες πτυχῆς τὸ φτερό.

Πρὸς μίαν τέτοια κατεύθυνσιν κανεὶς νὰ βαδίσῃς. Καὶ τότε εἶσαι ἡ «ζωήρη», ἡ «ἐξυθμὴ χήρα», ἡ γυναίκα πὺ προκαλεῖ τὴς ὑποψίες.

Εἶναι καὶ οἱ ἄλλες, ἐκείνες πὺ ἀφίνονται νὰ τῆς συντρίψῃ τὸ δυστύχημα. Παράτασι τοῦ πένθους τὰ μαῦρα στὴν ψυχὴ, σκυμένο τὸ κεφάλι, κλειστὸ τὸ σπῆτι, τὸ νεκροταφεῖο ὁ τόπος τοῦ καθημερινοῦ περιπάτου τῶν. Ὑπάρχουν τέτοιες ὑπάρξεις λυπομανεῖς σὲ τις ὁποῖες ἄσκει ἰδιαίτερη ἐλπίς ἡ θλίψις καὶ παραδίδονται σ' αὐτὴν χωρὶς ἀντίστασι, χωρὶς προσπάθεια ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς. Ὁ θάνατος τοῦ ἐνὸς γίνεται καὶ θάνατος δικὸς τοῦ. Μαραίνονται πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα τοῦ. Ἄλλες, γιὰ τὴν ἰδέαν ἡ ἰδιουσυγκρασία τοῦ, ἄλλες ἀπὸ πείσμα, ἡ γιὰ νὰ φανοῦν σὲν κόσμῳ. Δὲν ἀποτελοῦν φυσικὰ τὸν κανόνα. Θὰ συναντήσῃς κατὰ τέτοιους τύπους, ἰδίως στὰ χωριά, ὅπου ἡ παράδοσις θέλει ὁ θάνατος τῆς γυναίκας πὺ χήρεψῃ. Ζωήρη, εἶπαμε, λένε τὴν πρῶτῃ καὶ τὴν παρακολουθεῖν μὲ κακότητα. Τὴ δεύτερη τὴν οἰκτιροῦν τὴν ὀνομάζουν κακομοῖρα, τὴν ἀποφενύγουν γιὰ νὰ μὴν κολλήσῃ τὴν μελαγχολία τῆς.

Συνχνότως τὴν προτρέπουν ἡ συνέλθῃ, νὰ συμφιλῇσθῃ πὺ τὴ ζωὴ, νὰ ξαναδοκιμάσῃ τὴν τύχη τῆς. Δὲν τοὺς ἀκούει καὶ τὴν βλέπουν ὅπως βλέπει κανεῖς ἕνα κακομοῖροισμένο πλάσμα. Συμπορεύεται μὲ τῆς ὑποδείξεις τοῦ καὶ μάλιστα τὴ δοῦν μὲ πρόσωπο γελαστό, ἀποδίδουν καὶ σ' αὐτὴν, ὅπως καὶ στὴν πρῶτῃ, ὑποπτικὴ ζωρότητα.

Μεταξὺ δυσφημῶσας καὶ οἰκτου. Ἐτοὶ βλέπει τὴ θέσι τῆς χήρας ἀπὸ τὸ πρῶτο φέρι. Εἶναι χήρες πὺ ἔχασαν τοῦ. Στὰ εἰκοσι, ἔτος τοῦ γάμου τὸν ἄντρα τοῦ, μὲν βρέφος στὴν ἀγὰ σὲ εἰκοσιᾶ τὸν, μὲ ἕνα βρέφος στὴν ἀγὰ καὶ ἡ ἀντιμετώπισον αὐτῶν μᾶς καλῶς. Πῶς ν' ἀντιμετώπισον αὐτῶν μᾶς καλῶς.

Γιὰ τὴν τάξιν τῶν γυναικῶν ἀναλόγως σταυλεῖ ἡ ἐπιστολογράφος ν' ἀναλάβῃσῃ ὅτι δὲν ροφορία. Διαπιστώνει — ὅχι ἄδικα — ὅτι δὲν ἀπασχοληθήκαμε ἀρκετὰ μὲ τὸ θέμα. Καὶ γράφει — νὰ ἐπανορθώσουμε τὴν παρὸς — γράφει — νὰ ἐπανορθώσουμε τὴν παρὸς — νὰ τὸνίσουμε ὅτι καὶ ἡ χήρα εἶναι ὁλῶς ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα πνευμένος, πὺ ἔχει ὑποχρεῶσι ἡ κοινωνία νὰ τὸν βλέπῃ

τὴ βλέπουν τὴ χήρα εἰρωνικά, ὑποπτά, ἐχθρικά...

ἀνθρώπινα. Κυρίως νὰ τῆς βλέπουν ἀνθρώπινα οἱ ἄντρες.

Τέτοιον ἄντρα δὲν ἔχει γνωρίσει στὰ δεκαπέντε χρόνια τῆς χήρας τῆς.

«Δεκαπέντε χρόνια ὑποφέρω ὅχι γιὰ τὴν βρῆκα ἕνα ἀρσενικό. Εἶμαι ἀρκετὰ ἐμφανισιμὴ καὶ μπορῶ νὰ θῶ ὅποια ὥρα θελήσω, λυπούμαι ὅμως γιὰ τὴν βρῆκα ἄντρα. Τὸν ἄντρα-σύνζυγον, ἡ τὸν ἄντρα-φίλο. Θὰ μὲ διαρίξει πῶς τόσο δύσκολη; Ὁχι, δύσκολη δὲν εἶμαι. Οὔτε τὰ συγκεντρώω ὅλα. Ἐγὼ ἀπείρα ἐλαττώματα, καὶ γι' αὐτὸ ἔμαθα νὰ συγκρατῶ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ τὸ δράμα μου εἶναι ὅτι τὸν θέλω ἄντρα πρᾶγματικῶς, ἄντρα στὴν ψυχῇ, ἄντρα γενναῖο, τολμηρό, ἀποφασιστικό, ἄντρα πὺ δὲν παύει διαρίξει πὺ ζερεῖ τὴ ζήτᾳ καὶ τὴ θέλει...»

Ἐκτός δὲ ἀπὸ τὰ γενικά αὐτὰ χαρακτηριστικά, πὺ τὰ ἀναζητοῦν χήρες καὶ ἐλευθέρες, καὶ αὐτὰ, θλίβεται γιὰ τὸν ἀνάντησιν τῶν ἄντρα πὺ νὰ μὴ τρομάξῃ ἐμπρός στὴ χήρα. Πόσοι θαυμαστές, πόσοι πὺ τῆς κάλουν τὸν ἐρωτευμένο, ἡ καὶ εἶναι πρᾶγμα τικὰ ἐρωτευμένοι. Ἀκούει ὅμως τὴ λέξι χήρα καὶ τρομάζουν.

«Οἱ κύριοι αὐτοὶ θὰ ἔπρεπε νὰ καταλάβουν ὅτι κι' ἐμεῖς δὲ διαφέρουμε ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο. Ὑπάρχουν χήρες πὺ ἀξίζουν πάρα πολὺ, πὺ ζερεῖν καλότερα ἀπὸ κάθε Σου. οὐδοῖτα τί ἀξίζει ἕνας καλὸς σύντροφος. Ἄν εἶναι φτωχός, ζερεῖν νὰ παλέψουν μὲ τὸν φτωχὸν. Ἐπειτα, μήπως δὲν παίρνουν φτωχεῖς κοπέλλες; Ἄν ἔχουν παιδιὰ, μήπως λίγο ἀπὸ δούτους, μαζὶ μὲ τὴν ἐλευθέρην γυναῖκα πὺ παίρνουν ρορώτονται πεθερές, πεθεροῦς, κοινιᾶδες, χίλια ἄλλα βάρη; Ἐνῷ μεγαλύνοντας ἕνα παιδί ὁρφανὸ θὰ πρέπει νὰ αἰσθάνεται κανεῖς μεγαλύντερη ἱκανοποίησι γιὰ τὸν αὐτὸ τοῦ, πὺ ἔπλασε ἕνα πλάσμα. Γιὰ τὸ, τὸ πλάσμα ἔχει σημασία κι' ὅχι ἡ γέννα. Παιδιὰ κάνουν κι' οἱ

σκύλοι. Μόνον ὅμως οἱ ἄνθρωποι πλάθουν καὶ ἀνατρέφουν παιδιὰ.

Αὐτὸ δὲ εἶναι πὺ ἔχει μεγάλη σημασία. Δὲν ζερεῖν ἂν ὅς μεταδιδῶν ἀρκετὰ καλὰ τὴ σκέψι μου ὅτε νὰ ὅς πείω νὰ συννηγορήσῃς γιὰ τῆς χήρας. Σὰς βεβαίω ὅτι τὸ ἀξίζουν. Δὲν τὸ λέω γιὰ μένα. Ἐγὼ τὸ κενὸ πὺ ἔχω τὸ συμπληρώω καὶ πῶς μὲ τῆς ἄλλης μῆς τῆς μπρότῃς. Τὸ λέω γιὰ τῆς ἄλλης χήρας πὺ ἔχω γνωρίσει. Πολλὰς ἀπ' αὐτῆς πὺ ἀξίζουν τὸν καλύτερο ἄντρα. Ἡ στὰ μῆς ὅμως τῆς χήρας δὲν τῆς ἀφίνει νὰ δοῦν ἕνα χεῖρα.

Πρὸς ἀλήθεια, νὰ εἶναι μεγάλο τὸ μαρτύριο. Συνπνέουμε νὰ βλέπουμε τὸ θέμα ἀπὸ τῆς ἀντιθέσεως πλευρῆς τῶν. Ἡ στὰ ἐλαφρὰ, ἡ στὰ δραματικά. Ἡ χήρα ὁ εὐκόλοιστος στόχος. Ἡ χήρα πὺ ἐμμένει τὸ κουτοεπιπολιό, τὴν κωμῶδι, τὴν σάτυρον, τὴν ἐπιθεωρησι. Ἡ χήρα πὺ θεωρεῖται εὐκόλῃ λεία, ὁρμὸς χωρὶς ἐμποδία.

Ἡ ἄλλη μορφή, πένθιμη. Ὁ ζῆλος τῆς ἐπαίτεας. (Ἐγὼ κηρὸν καὶ ὁρφανῶν). Πλάσματα ἀπροσάλευτα πὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐλεημοσύνη γιὰ νὰ κρατήσῃν. Πέρα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ἄκρα, μᾶς καλεῖ ἡ κυρία νὰ δοῦμε τῆς γυναῖκες πὺ ἔχασαν τοὺς ἄντρες τοῦ. Γυναῖκες εἶναι κι' αὐτῆς ὅπως καὶ οἱ ἄλλες. Τὸ ὅτι ἐθῆτευσαν ἐπὶ ἕνα φεγγάρι σὲ γάμο δὲν ἀφαιρεῖ τίποτα ἀπ' αὐτῆς. Ἀπὸ ἀντίσῃ κατὰ προσέθεσι: τὴν πείρα τὴν ἐρωτική, τὴν πείρα τοῦ νοικοκυριοῦ τὴν συναισθησι τῶν εὐδυνῶν. Δὲν εἶναι τὸ κοριτοῦπολο πὺ τὸ ἀπῆλθε ἀπὸ τὸν ἀνεύθυνον ὁλο τῆς κόρης τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ τῆς φορτώσῃ τὴν βάρη τῆς οἰκοδόμοισινας. Οὔτε εἶναι ἡ πρῶτῃ μῆτρα. Ἐκεῖ περάσει αὐτὴ ἀπὸ τὸ συζυγικὸ φροντιστήριο.

Προσόντα αὐτὰ ὅλα καὶ ὅχι μειονεκτικὰ. Ὅσο δὲ γιὰ τὸ γεγονός ὅτι προῦπῆρξε ἕνας ἄντρας στὴ ζωὴ τῆς δὲν εἶναι τόσο φοβερό. Δὲν εἶναι καθόλου φοβερό. Ποῖος ὑπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν γνωρίσε ἕνα καὶ δύο καὶ τρεῖς ἄντρες ἡ κόρη πὺ προσέρχεται γιὰ πρῶτῃ φορὰ σὲ γαμήλια ἐννοσι. Οἱ σκέψεις δὲ μὲ ἐκείνους ἀναπτύχθηκαν σὲ ὁρμῶν ἀνάμεικτος καὶ κρυφῶς. Ἐνῷ τὸ σύζυγον τὸν ἀπέκτησε μὲ τὴν εὐλογία τῆς ἐκκλησίας καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς πολιτείας.

Σκέψεις αὐτῆς ὅλας πὺ ὁδηγούν σὲ συμπεράσμα ὅτι δὲν ὑστερεῖ ἡ χήρα ἀπὸ τὴν ἀγαπῇ. Ἀς μὴ πῶμε, ὅπως λέει ἡ ἐπιστολογράφος, ὅτι ὑστερεῖ. Τοῦλάχιστον ὅμως νὰ τῆς ἀναγνωρίσουμε ἰσοτιμία καὶ ἀνάλογον νὰ εἶναι ἡ μεταχειρίσι τῆς.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ σατανική σκέψη γεννήθηκε μέσα στο μυαλό του Ζελέν, του ποταγονιστή του θεάτρου «Φαλί - Βιρτουόζ».

Όστε η γυναίκα του τόν άπατούσε!... Έ λοιπόν, έπρεπε να την εκδικηθεί παραδειγματικά για την προδοσία της!

Ο Ζελέν είχε μάθει τώρα τελευταία αυτό που ήθελε από καιρό όλος ο κόσμος. Κάποιος υποχρεωτικός φίλος, του είχε ανοίξει τα μάτια μ' ένα ανωνύμο γράμμα, όπως γίνεται συνήθως.

Τώρα πιά ήταν βέβαιος ότι η Λούση, η γυναίκα του, τόν απάτουμε τρία χρόνια στη σειρά με το Μενίλ, έναν άλλο ηθοποιό.

Τό χτύπημα ήταν πολύ βαρύ γι' αυτόν. Λάτρευε τη Λούση κι είχε την ίδια πιά τον λάτρευε κι εκείνη. Πάνω στο θυμό του, σκέφθηκε να σκοτώσει τους δυο ένοχους, που καταστρέψανε την ευστυχία του!

Μά ύστερα η αναγκαστική του λιχουδιά ση-σιγά, σκέφθηκε πιο φρόνα.

Κατάλαβε πως ήταν θυμωμένος μόνο με τη Λούση, κι όχι με τόν άλλο. Κι' άλλωστε ο Μενίλ ήταν ένας ηλίθιος, που δεν αξίζει τόν κόπο ν' ασχοληθεί κανείς μαζί του, ακόμη κι λιγώτερο να τόν μιλήσει. Ήταν πολύ δειλός ώστε να δεχτεί να μονομαχήσει! Τό πολύ-πολύ, θά τόν χαστούκιζε ο Ζελέν.

Όσο για τη Λούση όμως... Τι ώρα έκδικησις, τι φοβερή και άμειλικτη!

Τό ίδιο βράδυ, βάρθηκαν στο θέατρο την πρεμιέρα ενός βαλκωδού δράματος, καταδικασμένου προκαταβολικά σε τέλεια άποτυχία. Ο διευθυντής του θεάτρου τό είχε ανεβάσει

μόνο και μόνο για να καλοπιάσει τόν συγγραφέα, γιατί ήταν αρχισυντάκτης της εφημερίδας που διέδινε τις τύχες του θεάτρου με τήν στήλη της καλλιτεχνικής κριτικής.

Τρείς πράξεις γεμάτες βαρετή φασαρολογία, δραματικές εξάρσεις δανεισμένες από δω κι από κεί, Έργο ηλίθιο και κοινότοπο! Ένα συγγικό δόμα, που τελειώνει με τόν σκοτωμό της άπιστης συζύγου με μιά πιστολιά που της έριχνε κατάστημα ο άπατημένος συζυγος, φωνάζοντας συγχρόνως με έμπνευσμένο ύφος:

— Δικαιοσύνη!

Τό ρόλο του συζύγου θά ύποδυσαν ο Ζελέν και της συζύγου η Λούση.

Αυτό, λοιπόν, τόν ηλίθιο κατασκευάσµα έδωσε στο Ζελέν τήν ευκαιρία να εκδικηθεί: Θά γέμισε τόν ρεβόλβερ με πραγματικές σφαίρες, κι' η άπιστη θά κυλιόταν χάµω, αιμόφυρτη στ' αλήθεια!

Όπως τό περίμεναν όλοι, οί δυο πρώτες πράξεις πέρασαν σε μιά παγερό αδιαφορία, τόν από τήν άγωνία και δέν τ' άφινει να χειροκροτήσουν.

Οί φίλοι του συγγραφέως έκαναν «λάκα» όσο μπορούσαν. Άλλά τό έργο ήταν τόσο νυσταλέο, που πηγάνε χαμένοι οί κόπος τους. Μόνο σε ένα-δυο σημεία του υπήρχε κάτι ύποφερο.

Πίσω απ' τις κουίντες, ο συγγραφέας έταωγε τά νύχια του από τήν άγωνία του. Όστόσο η Λούση ήταν υπέροχη, σαγηνευτική. Θεωρούσε καλή ηθοποιός, ευρίσκε «εμφ» εκεί που δέν έλεγε τίποτα τό έργο... Ο Ζελέν τή

θαύμαζε, γεμάτος συγκίνηση μπροστά στο γυναικείο αυτό θαύμα, συγχισμένος, ταραγμένος. Δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από πάνω της. Είχε γεμίσει μόνος του τόν ρεβόλβερ κι έβάζε συχνά τόν χέρι στην τσέπη του για να τ' άγγίξει.

Μετά τή δεύτερη εμφάνισή του στή σκηνή, ο Ζελέν έπρεπε να μείνει ως τό τέλος της πράξης... Παρουσιάστηκε κι άρχισε να μιλά με βραχνή φωνή. Κάτι φοιχτό του έσφιγγε τό λαρύγγι.

Τόν βρήκαν ύπεροχο στο ρόλο του, εξαιρετικό καλλιτέχνη, ιδίως στή σκηνή του φινάλε, εκεί που ο άπατημένος συζυγος κατακεραυνώνει τήν άπιστη με τήν περιφρόνησή του και τόν πόνο του, πρίν τή σκοτώση.

Η αλήθεια είναι πως ο Ζελέν ήταν κατατρομαγμένος. Ήταν πολύ άρχα πιά για να ύποχωρήσει! Έπρεπε να πυροβολήσει πάνω στή σκηνή τή γυναίκα του... και τό ρεβόλβερ είχε μέσα πραγματικές σφαίρες! Μιά φοβερή άγωνία έσφιγγε τή ψυχή του.

Είχε χαλαρώσει τώρα η θέλησή του... Μπροστά του, η Λούση ικέτευε, έβάζε όλη της τήν τέχνη ήθοποιίας για να τόν σαγηνέψει, μη ξεονότιζε ώστόσο πως θά έσωζε τή ζωή της, αν τό κατάθωνε!

Κάθε φορά, κάθε λέξη τούς έφερνε πρί κοντά στο δραματικό τέλος. Ο Ζελέν συλλογιζόταν με φόβη κι θάκανε σε λίγο... Μέσα στήν άγωνία του, δέν πέρασε καν απ' τό μυαλό του η σκέψη πως άκούσε να πυροβολήσει όλοι, πρί δεξιά ή πρί αριστερά, για να μιν κάνη τόν έγκλημα! Σκεπτόταν μονάχα ένα πράγμα: πως θά πυροβολούσε κατάστημα και θά σκότωνε τή γυναίκα του!...

Η Λούση είχε πέσει γονατιστή. Έκείνος σκετόταν όρθιος, δίχως άναπνοή. Λίγες λέξεις ακόμη... και τετέλεται!

— Συχωρέστε με! Συχωρέστε με! Ήμουν τρελής!... τόν ικέτευε η Λούση.

— Όχι, όχι, ποτέ! Θά πε... Η φωνή του Ζελέν πνίγτηκε. Δέ ύπόρεσε ν' άποτελειώσει τή φράση. Ήταν η μεγάλη στιγμή. Έπρεπε να τή σημαδέψει με τό ρεβόλβερ...

Η Λούση είχε σηκωθεί. Ο κόσμος παρακολουθούσε τή σκηνή με ζωρό ενδιαφέρον. Ο Ζελέν ήταν κατάκλιμος, μά έμενε άκίνητος στή θέση του.

— Πυροβολήσε! Τί περιμένεις; τόν σφύριζε ο σκηνοθέτης απ' τό παρασκήνιο, κατάπληκτος.

— Γιατί δέν πυροβολεί; ψιθύριζε όλος ο κόσμος.

Μά ο Ζελέν άφησε να πέσει τόν τεταμένο χέρι του, γονάτισε και φώναξε μ' ένα λυγμό: — Βλέπεις... βλέπεις πως δέ μπορώ να σε σκοτώσω! Σ' αγαπώ πολύ, σε λατρεύω!...

Έπαιξε τόσο φυσικά τό ρόλο του, ώστε ο κόσμος έσπασε σε χειροκροτήματα.

Σε λίγο, ο Ζελέν βρέθηκε, σαν άποδρακωμένος, ανάμεσα στή γυναίκα του και στο συγγραφέα και ύποκρινονταν κι' οί τρεις στο κοινό που χειροκροτούσε.

Όταν πέρασαν ύστερα στα παρασκήνια, ο συγγραφέας έσφίξε τά χέρια του Ζελέν, ψελλίζοντας:

— Μ' έσωσες, αγαπητέ μου! Διόρθωσες τό έργο μου... Ήταν τό μόνο του έλάττωμα, αυτό τό φινάλε... Καί τί πρωτοτύπια! Τί δυνατό παίξιμο!... Ήμουν αληθινά ύπεροχος!...

Α. ΚΙΣΤΕΜΑΙΚΕΡΣ

ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟ ΠΑΤΙΝΙ

Τό «σκήτερ» είναι ένα είδος μηχανοκίνητου πατινιού, που κατέκτησε κυρίαρχικά τήν αμερικανική νεολαία. Για τή χρήση του δέ χρειάζεται καμιά εξάσκηση, άρκει να ξέρη κανείς να κρατά τήν ισορροπία του, όπως συμβαίνει με τό κοινό πατινι. Τό «σκήτερ» δέν έχει τιμώ-νι και οδηγείται απλά με τή μετατόπιση τού βάρους τού άναβάτορου. Όταν κανείς μιά κλίση πρίς τά δεξιά, τό «σκήτερ» κάνει άμέσως στροφή πρίς τά δεξιά κι' όταν πάλι μετατοπιστεί τό βάρος σας πρίς τά αριστερά, στρίβει αριστερά, κάνοντας στροφή ανάλογη με τήν κλίση, που θά δώσετε στο μικροσκοπικό όχημα.

ΚΑΘΑΡΟΣ ΑΕΡΑΣ

Ένα μεγάλο κατάστημα της λεωφόρου τών Ήμισιων Περίων, στο Παρίσι, έγκρίστηκε σ' ένα σημείο τόν μικρό αυτό βαλκόνιο που επιτρέπει στον καθένα αντι ενός γαλλικού φράγκου (6 δραχμών περίπου) να άναπνεύσει καθαρό αέρα, όμοιο μ' αυτόν που άναπνέει στήν έξοχή. Ο αέρας αυτός είναι άρκετός για να άναεογονήσει τόν οργανισμό του και να τού διώξη κάθε αίσθημα κοπώσεως.

Άέρα, παιδιά, άέρα!...

Πώς συνεντρίβη η άαρινή επίθεσι των Ίταλών

ΜΙΑ λακωνική διαταγή: «Κρατήσατε θέσεις σας μέχρις εσχάτων. Καί μία λακωνική άπάντησι: «Μείνετε ήσυχoi. Δέ θά περάσουν».

Η πρώτη εξέπεμθη από τό διοικητή τού δεξιού ύποτομους της ελληνικής αντίστασης στήν Τρεμπεσίνα, συνταγματάρχη Θ. Κετσέα, Κι' η υπέρφηνη και λιγολογη άπάντησι σ' αυτήν δόθηκε από τούς διοικητές τών τμημάτων τού 5ου πεζικού συντάγματος, που κατείχαν τά ύψηματα 731 και Μπρέγκου Ραπίτ.

Στις μεγάλες στιγμές δέ χρειάζονται τά πολλά λόγια. Κι' οί λεπτομερείες κατευθύνσεις κι' οδηγίες περιτεύουν, όταν ο καθένας όχι μόνο ξέρει τί πρέπει να κάνη, άλλά έχει ταύτοχρονα και τήν άπράταχτη άπόφασι να τήν λάβη. Αυτή τήν άπόφασι τήν είχαν όλοι οί Έλληνες μοχητές, από τόν πρώτο ως τόν τελευταίο, τό πρωί εκείνου της 9ης Μαρτίου 1941, όταν άρχισε η περίφημη άαρινή επίθεσι των Ίταλών.

Γι' αυτή τήν επίθεσι, ο Μουσσολίνι είχε συγκεντρώσει πάνω από 30 μεραρχίες, με άφθονο πυροβολικό όλων τών διαμετρημάτων (οί στόχοι βολής τών κανονιών, στο μέτωπο της Τρεμπεσίνας, βρίσκονταν σ' άπόστασι μόλις 17 μέτρων ο ένας από τόν άλλον!) και μεγάλο αριθμό άεροπλάνων. Οί ελληνικές δυνάμεις, που ' αντιμετώπιζαν αυτό τό χείμαρρο ήταν λιγοστές, τά μέσα τους περιωρισμένα κι' ο άνεφοδιασμός τους προβληματικός. Άλλά οί Έλληνες φαντάροι είχαν τήν άπόφασι να κρατήσουν, και πρίς πολύ εκείνοι που υπεράσπιζαν τό 731 και τό Μπρέγκου-Ραπίτ, τά δυο κλειδιά της άμύνης μας.

Η επίθεσι άρχισε στις 7 τό πρωί, μ' έναν καταγισμό πυροβολικού, ενώ 200 και πλέον άεροπλάνα βομβάρδιζαν και πολυβολούσαν άδιάκοπα τίς ελληνικές θέσεις. Τά δυο ύψηματα είχαν σκεπαστή από τίς φλόγες και τούς καπνούς κι' έμοιαζαν με κρατήρες ήφαιστείου εν δράσει. Έπειτα απ' αυτή τήν προπαρασκευή, τό 63ο σύνταγμα πεζικού της Ιταλικής μεραρχίας «Κάλαρι», έξώρμησε σε πυκνούς σχηματισμούς έναντι τών Μπρέγκου-Ραπίτ, που τό υπεράσπιζαν τρεις μόνον ελληνικοί λόχοι. Οί Ίταλοί έφτασαν γρήγορα, σ' άπόστασι μόλις 50 μέτρων από τό ύψωμα. Η κατάστασι φαινόταν χαμένη. Άλλά, τήν κρίσιμη εκείνη στιγμή, ο άξιωματικός, που διοικούσε τή μικρή ελληνική δύναμι, είχε τό θάρρος να περάσει από τήν άμυνα στήν άντεπίθεσι και βροντοφώνησε τή γνώμη στόν Έλληνα φαντάρο κραυγή:

— Άέρα, παιδιά, άέρα!...

Όρμησε ταυτόχρονα έξω από τό χαράκωμα με τό πιστόλι στο χέρι. Οί άνδρες του τόν άκολουθούσαν. Αυτή η έξορμησι ήταν ένας αληθινός σίφουνας που άράωσε τά πάντα. Οί Ίταλοί τόβαλαν άμέσως στα πόδια, άφίνοντας στο πεδίο της μάχης εκατοντάδες νεκρών και τραυματιών. Δυο άξιωματικοί και 21 στρατιώτες αϊχμαλωτίσθηκαν επίσης από τούς δικούς μας.

Η μεραρχία «Πούλια» έξώρμησε ταυτόχρονα έναντι τού ύψώματος 731. Τά οχυρωματικά έργα είχαν καταστραφή από τήν καταγιστική βολή τού πυροβολικού. Άλλά οί Έλληνες φαντάροι έγκαταστάθηκαν στους κρατήρες, που άνοιξαν οι έχθρικές δόριδες κι' από κεί αντιμετώπισαν τήν επίθεσι. Με μεγάλη δυσκολία, ώστόσο, κατάφεραν να διατηρούν τίς θέσεις τους, ενώ οί Ίταλοί προχωρούσαν όλοένα. Κι' έδώ επίσης η κατάστασι φαινόταν χαμένη. Άλλά ο διοικητής τού τάγματος, που υπεράσπιζε τό 731 είχε τήν ίδια σκέψη με τό συνάδεφό του τού Μπρέγκου-Ραπίτ. Έφτιαξε γρήγορα μιά διμοιρία από τούς σιτιστές και τούς γραφειάδες τών λόχων και μπήκε μπροστά:

— Άπάντα τους παιδιά! Άέρα!

Άλλη μιά φορά η ελληνική λόχη θριάμβευσε. Τά πρώτα Ιταλικά τμήματα υποχώρησαν με μεγάλη άταξία και παρέσυραν και τούς άλλους σχηματισμούς, που τά άκολουθούσαν.

Στις 11.30 οί Ίταλοί έπιχειρούν νέα επίθεσι έναντι τού 731. Μετέχουν σ' αυτή τό 71ο Ιταλικό σύνταγμα κι' ένας λόχος «Αρντίτι», που τόν διοικεί ένας άνηψιος τού βασιλιά της Ίταλίας, ο πρίγκηπας της Πάρμας, γνωστός ελληνική λόχη συντρίβει κι' αυτή τήν επίθεσι. Έδώ εκατοντάδες νεκρών και τραυματιών. Άνά μισα στο χέρι νεκρού ήταν κι' ο νεαρός πρίγκηπας κι' όλοι οί άξιωματικοί τού λόχου του.

Τό άπόγευμα νέα καταγιστική βολή πυροβολικού και νέες επίθεσεις. Οί Έλληνες τίς αντιμετώπισαν και πάλι με τή λόχη κι' έφριξαν τούς Ίταλους σ' ένα ρέμμα, όπου τούς θέρισε τό πυροβολικό μας.

Ο ίδιος ο Μουσσολίνι παρακολουθούσε αυτές

τίς επίθεσεις από τό παρατηρητήριο τού Ιταλικού στρατηγείου, στο Καμαρίτ. Οί στρατηγοί του, ο Καμπαλλέρο, ο Τζελέσο κι' ο Γκαμπάρα τού ανέφεραν διαρκώς νίκες. Οί Ίταλοί είχαν συντρίψει παντού τήν ελληνική αντίστασι κι' είχαν καταλάβει όλα τά επίκαιρα σημεία. Οί μεραρχίες «Πούλια» και «Κάλαρι» προήλυναν άσυγκράτητες. Άλλά οί Ίταλοί δικτάτωρ έκρινε τά πράγματα καλύτερα από τούς στρατηγούς του. Σε κάποια στιγμή, κάλεσε τόν ύφυπουργό της άεροπορίας, στρατηγό Πρίσκο, και τόν ρώτησε:

— Τί ιδέα έχεις;

Ο Πρίσκο, έπαισμένης από τίς άναφορές, που τού είχαν διαβάσει, άπάντησε:

— Μου φαίνεται πως πηγαίνω καλά, Ντούτσε. Κατελήφθησαν τά κυριώτερα ύψηματα της ελληνικής αντίστασης.

— Όχι, είπε ο Μουσσολίνι. Η επίθεσι άπέ-
τυχε.

Ο άξιωματικός ώρμησε έξω από τό χαράκωμα με τό πιστόλι στο χέρι...

— Άλλά ακόμη δέν άρχισε, Ντούτσε.

— Όχι, φώναξε με πείσμα ο Μουσσολίνι. Έχω κάμει φαντάρος στα χαράκωματα και έξω απ' αυτά τά πράγματα. Όταν μιά επίθεσι δέν πετύχει μέσα σε δυο ή τρεις ώρες, δέ θά πετύχει ποτέ πιά.

Κι' η πρόβλεψι τήν βγήκε με τό παραπάνω σωστή.

Οί Ίταλοί, παρά τίς αλλεπάλληλες άποτυχίες τους, έκαμαν τή νύχτα κι' άλλη επίθεσι κατά τού Μπρέγκου - Ραπίτ. Άλλά οί Έλληνες ύπερασπιστές του τή συνέτριψαν με άντεπίθεσι και διέλυσαν τό 63ο Ιταλικό σύνταγμα.

Στύν άναφορά του, ο Ίταλός συνταγματάρχης μίλησε για άεινιδιστική επίθεσι πολλών ελληνικών ταγμάτων. Στύν πραγματικότητα, τήν άντεπίθεσι τήν είχαν κάμει τρεις μόνον ελληνικές διμοιρίες, με έλαττωμένη δύναμι.

Στις 11 Μαρτίου, οί Ίταλοί, που άντικαθίστασαν τό ένα σύνταγμα με τό άλλο, έκαμαν τρεις διαδοχικές επίθεσεις κατά τού 731. Άλλά είχαν κι' αυτές τήν ίδια τύχη με τίς προηγούμενες.

Στις 12 έπιχειρούν μιά μεγάλη κυκλωτική κίνησι, για να καταλάβουν τά δυο ύψηματα. Άλλά οί Έλληνες παρακολουθούν τίς κινήσεις τους και παίρνουν τίς κατάλληλες θέσεις. Στις 9 τό πρωί, όταν ο ήλιος διέλυσε τήν όμίχλη, ο συνταγματάρχης Κετσέας δίνει τό σύνθημα της άντεπίθεσεως. Άλλά αυτή τή φορά προέκυψε για άληθινό μακελειό. Οί Ίταλοί είναι συγκεντρωμένοι στο βάθος της χαράδας Πρί-Μάο, όπου τό πυροβολικό μας τούς χτυπάει από άπόστασι 300 μόνο μέτρων, ενώ τό πεζικό τους πολυβολεί από τίς δυο πλευρές. Η χαράδα τού θαλάσσιου, όπως τήν άποκαλούν οί Ίταλοί, γέμισε λίγο από πτώματα. 20 άξιωματικοί — μεσέ λίγο από πτώματα — 20 άξιωματικοί και 3 ταξύ τών οποίων 1 άντισυνταγματάρχης και 3

ταγματάρχες — και 501 στρατιώτες συνελήφθησαν, έξ άλλων, αϊχμαλώτοι.

Οί Ίταλοί λυσούσιν στήν κυριολεξία. Μιά διαταγή τού Ιταλικού στρατηγείου τόνίζει: «Δέν είναι άνεκτόν ο Ιταλικός στρατός να μιν κατορθώνη ν' άπώθησιν τόν τόσο μειονεκτούντα ελληνικόν στρατόν. Είναι ζήτημα τιμής! Όφείλομεν να εκδικηθώμεν τούς νεκρούς μας!».

Στις 13 Μαρτίου, οί Ίταλοί έπιχειρούν άλλες τρεις επίθεσεις, δυο τήν ήμέρα και τρίτη τή νύχτα, έπειτα από σφοδρή προπαρασκευή πυροβολικού και έντατική δράσι της άεροπορίας. Κατά τίς επίθεσεις αυτές, οί λόχοι τών Αρντίτι έκαμαν για πρώτη φορά χρήση της λόγης. Άλλά οί φαντάροι μας τούς συνέτριψαν με τήν όρμή τους και τούς έτρεψαν σε άτακτη φυγή, που μεταδόθηκε και στα άλλα έπιτιθέμενα τμήματα.

Στις 14 οί Ίταλοί άρχίζουν ένα σφοδρό βομβαρδιισμό, που συνεχίστηκε άδιάκοπα από τίς 4 τό πρωί ως πέρα από τό μεσημέρι. Συμφωνά με τίς Ιταλικές εκθέσεις, τήν ήμέρα εκείνη τό Ιταλικό πυροβολικό και οί άδμοι έφριξαν 84.000 βλήματα έναντι τών ελληνικών θέσεων! Άλλά οί φαντάροι μας δέν πτοούνται. Στ ή φωτιά και τό σίδερο αντίσαςουν τόν άπαράμιλλο ήρωισμό και τή θαδαία πίστι τους.

Τή νύχτα της 14ης Μαρτίου, άγγλικά άεροπλάνα βύθισαν στο λιμένα της Αύλωνος τό Ιταλικό πλοίο «Πάν». Στο πλοίο αυτό έπέβαινε ως νοσοκόμος η κόρησσα Έντα Τσιάνο, η όποια, όμως, σώθηκε, αφού έμεινε κάπου ένα τέταρτο στη θάλασσα. Ο Μουσσολίνι, που υπεραγαπούσε

την κόρη του, τρέχει άμέσως στο προσκέφαλό της. Από κεί, άναγκάζει τό μέτωπο τό άπόγευμα της 15ης Μαρτίου, για να πληροφορηθεί και νέες άποτυχίες τών στρατευμάτων του. Οί Έλληνες κρατούν παντού τά δυο βολικά ύψηματα, τό 731 και τό Μπρέγκου-Ραπίτ.

Οί Ίταλοί συνεχίζουν και τίς επόμενες ήμέρες τίς επίθεσεις τους, αλλά παντού χωρίς αποτέλεσμα. Στις 19, έπ' χειρουν πυροβολικό συντρίβει τό ένα και οί φαντάροι μας κυνηγούν τά άλλα τρία με τίς χειροβομβίδες. Οί φλόγες κι' οί καπνοί τού θαλασίου πνίγουν εκείνους, που βρίσκονται μέσα σ' αυτά κι' οί δόχηοί τους, χωρίς να βλέπουν, πέφτουν πάνω στους σχηματισμούς τών «Αρντίτι», που άκολουθούσαν, και προκαλούν τεράστιες άπώλειες στους άνοστατους αυτούς Ιταλικούς πολέμιους, που είχαν μεταφερθή στο άλδακικό μέτωπο, για να μεταβούν στο νεανικό ένθουςισμο τους και στον υπόλογο στρατό.

Ο Μουσσολίνι είχε σπείρει πολλές ελπίδες σ' αυτή τήν επίθεσι, τών τάνκς και τών «Αρντίτι». Άλλά, μετά τήν άποτυχία της, έγκαταλείπει τό παρατηρητήριο και πηγαίνει στήν έδρα τού στρατηγείου, στο Δέβολι. Έκεί καλεί τόν Πρίσκο.

— Σας εκάλεσα έδώ, έπειδή άποφάσισα να γυρίσω άπρίο στή Ρώμη, τόν λέει. Μου ήρθεταί έμετός μέσα σ' αυτή τήν άτμόσφαιρα! Δέν προχωρήσαμε ούτε ένα βήμα! Μ' έπατάτησαν ως τά σημερα... Περιφρονώ βαρύτατα όλους αυτούς τούς άνδράδες!

Αυτό ήταν τό άδοξο τέλος της προέλασης άαρινής επίθεσεως τών Ίταλών. Οί Έλληνες φαντάροι είχαν τήν άπόφασι να μιν άφίσουν τούς κατακτητές να περάσουν. Και δέν τούς άφίσουν.

Ε. Μ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τό διαζύγιον

Πρό τίνος είς συγκέντρωσιν και μάλλον ευχερως συνήψον οχάσεις πονηράς μετά ζωγδοκνράς, ήτις εκτός της προφανούς ερωτικώδους πείρας, διέθετεν, ω Άπολλον, και τρισχιλίας λίρας! Προβλέπων δε άντεραστάς και άλλους ευθαγάρας, πρὸς δε ερώτους φλογεροὺς και λογκουλειους μάσας, ίνα καλύψω τὸ ἐμὸν πτωχῶδες Ισοζύγιον τήν ἐπεισον τὸ παλαιὸν συζυγικόν σαρ δράμα, —Έμπρός, λοιπόν! Άς σπεύσωμεν! τῆς εἰπον, ἐν τῷ ἄμα και λύντες τὸ παλαιὸν συζυγικόν σαρ δράμα, να γίνωμεν ζευγαριὸν κατά τὰ εἰωθότα, πίνον αὐλέκτωρ οὐν ἐγὼ κι' ὑμεῖς τούτέστιν κόττα! Και αὐτῇ, λίαν εὐτυχώς, ἐνέδωκεν ὁσμένως καγὼ εἰς ἄφατον καράν και συγκεκινημένος ἐδείκνυε τῆς προθέσεως τὸν οὐσιῶδη χῆλον, ἐφ' ὃ και καταπυθνύμενον εἰς δικηγόρον φίλον.

Και οὕτως τήν ὑπόθεσιν λαθὼν εἰς τήν (οὐσαν) τρεῖς ἐβδομάδας μετ' αὐτῆς εἶχεν (συνεργασίαν, ἐνῶ ἐγὼ ἀνέμενον τήν λυσιν και τὸ τέλος, ίνα διάγω εὐτυχεῖς ἡμέρας ἀνεφέλως. Κι' ἰδοὺ τὸ διαζύγιον ἐλήφθη τελικῶς, πλὴν φεῦ! ὑπάρδε ατυχης και πά- (λιν, ὡς εἰκός, καθ' ὃ, ἐνῶ ἐβάδιζον πρὸς νέμον κα- (τὰ κόρον, αὐτῇ συμβίον ἐλαθεν, ὃ Ζεῦ, τόν... (δικηγόρον!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Κλαυδία Πρόκλη Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

Από τους Άγιους της εβδομάδας

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ του Χριστού, η Ρώμη συ-
νήθε να τοποθετεί από ένα ιδιαίτερα έ-
ξοσιοδοτημένο εκπρόσωπό της στις πιο α-
τίσασες περιοχές της αυτοκρατορίας. Οι
ηγεμόνες αυτοί ή προκουράτορες, όπως λέ-
γονταν λατινικά, είχαν σαν αποστολή
τους να κρατούν με κάθε τρόπο τους σκλη-
ροτρόχλους λαούς κάτω από τον ζυγό της
κοσμοκρατορίας. Ο Πόντιος Πιλά-
τος υπήρξε ένας τέτοιος ηγεμόνας στην
Ιουδαία, τη Σαμάρεια και την Ιδουμαία.
Διαδέχθηκε κάποιον Βαλέριο Γράτο κι έ-
ξετέλεσε τα καθήκοντά του από το 26 ως
το 36 μ. Χ.

Το επώνυμό του προσεχόταν πιθανότατα
από τη λέξη «πλάτος» που σημαίνει «ά-
κοντος». Το άλλο το όνομα «Πόντιος» μά-
λλον δεν έδειχνε την καταγωγή του, αλλά
τον τόπο όπου είχε διαπρέψει πολεμώντας.

Ο Πιλάτος είχε την έδρα του στην Καί-
σάρεια της Παλαιστίνης, αλλά πήγαινε
κατά κανόνα τις ημέρες του Πάσχα στην
Ιερουσαλήμ, γιατί τότε συνέρχον εκεί
πλήθη Εβραίων από παντού κι υπήρχε φό-
βος ταραχών. Υπολογίζεται, ότι ο πληθυ-
σμός της Αγίας πόλεως, την περίοδο εκεί-
νη, υπερέβαινε το εκατομμύριο. Η διαμο-
νή του ηγεμόνα ήταν στον περίφημο πύργο
«Αντωνία», όπως διαπιστώθηκε από τις
αρχαιολογικές ανασκαφές, που έφεραν στο
φως ίχνη του πραιτωρίου.

Όπως όλοι έξεραμε, ο Πιλάτος προσπά-
θησε, μάλιστα όμως, να γλυτώσει τον
Ιησού από την μανία των Ιουδαίων. Στο
τέλος υπέκυψε κι επεκύρωσε την θανα-
τική του καταδική, που είχε άποφα-
σίσει το Συνέδριο, η υποτιμώμενη δηλαδή
Βουλή των Εβραίων. Η υποχωρητικότητα,
που έδειξε ο ηγεμόνας, δεν ωφέλησε παρά
σε φόβο για την θέση του, γιατί οι αρχιε-
ρείς κι οι γραμματείς του έδωσαν να κα-
ταλάβουν ότι θα απευθυνόταν στον αυτο-
κράτορα Τιβέριο, κατηγορώντας τον εκ-
προσώπο του, ότι υποστήριζε ένα επανα-
στάτη, όπως παρίσταναν τον Ιησού.

Ο Πιλάτος μισούσε βαθύτατα τους ύ-
πνους του και τους ηγέτες τους. Όπως
αναφέρουν οι πηγές, ακόμα δε κι ο Εύα-
γγελιστής Λουκάς, είχε περάσει από το λε-
πίδι πολλά άτομα. Στο τέλος, οι Εβραίοι
κατάφεραν να τον εκδικηθούν. Παράλλη-
λως, στην Ρώμη για τη συμπεριφορά του
και πέτυχαν την απόλυση του, τη δική του
και το στάλσιμό του σε εξορία. Ο εκκλη-
σιαστικός ιστορικός Ευσέβιος αναφέρει, ό-
τι ο Πιλάτος εξορίστηκε στη Βιέννη της
Γαλιτίας κι ότι αυτοκτόνησε εκεί.

Ο Εύαγγελιστής Ματθαίος σημειώνει
ότι η γυναίκα του Πιλάτου μεσολάβησε
για την απελευθέρωση του Κυρίου. Ένώ
τον ανέκρινε ο άνθρωπος της, έστειλε και
του μήνυση:

— Μη κάνεις τίποτε εναντίον αυτού του
δικαίου. Γιατί κακοπάθησα στ' όνειρό μου,
χέρις τη νύχτα, εξ αιτίας σου.

Πέρα απ' αυτή τη λιτή πληροφορία, το
λερό κείμενο δεν προσθέτει τίποτε άλλο.

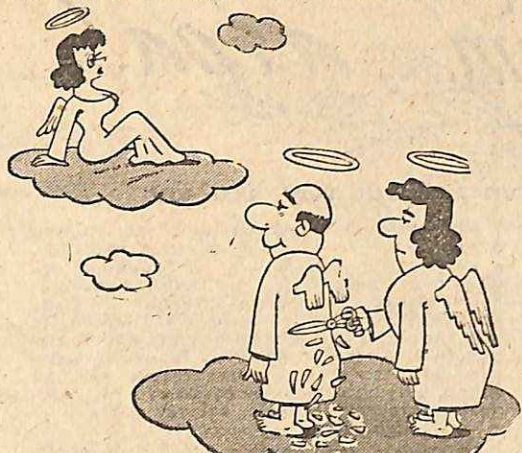
Η άρχαια, όμως, παράδοση δεν την
άφησε ανεξέλεγκτη. Μας δίνει, πρώτα -
πρώτα, το όνομα της συζύγου του Πιλάτου,
Κλαυδία Πρόκλη. Ύστερα, μας λέει
ότι δεν έδειξε ένα απλό ενδιαφέρον
για τον Ιησού. Δεν έπεσε απλώς θύμα
ένος μυστηριώδους εφιάλτη. Η καρδιά
της είχε φωτισθεί από τη διδασκαλία του
Ναζωραίου. Ίσως όχι πολύ. Πάντως, η
Κλαυδία Πρόκλη δεν ήταν ανίκανη όπως ο
άτυχος της για την πραγματική αποστολή
του Θεού Υποδίκου.

Η σύζυγος του Πιλάτου, πάντα κατά
την παράδοση, βαπτίσθηκε αργότερα κι
έγινε χριστιανή. Ίσως και να έχισε το
αιμά της για χάρη του Ιησού, στους δια-
γνώμους που έστράσαν επί Νέρωνος ή πιο
ύστερα.

Τίποτε δεν είναι σαφές και ξεκαθα-
ρισμένο για τον βίο της και για το τέλος
της ως χριστιανής. Έπισης, πρέπει να ση-
μειωθεί ότι το όνομα της λαμβάνει μόνο στο
ημερολόγιο της Ανατολικής Έκκλησίας
κι όχι της Δυτικής. Άλλα και στο πρώτο,
βρίσκεται χωρίς να συνοδεύεται από σχε-
τικό συναξάρι. Όλα αυτά σημαίνουν, ότι
δεν διεσώθηκαν άκεκτά ίχνη της παλιάς
βεβαιότητας για την κατάταξη της Κλαυ-
δίας Πρόκλης ανάμεσα στους αγίους.

Μας είναι, ωστόσο, άρκετο ότι η Έκ-
κλησία μας τη μνημονεύει σε μία άρισ-
τη ημέρα του χρόνου, την 27 Οκτωβρίου.
Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι η τιμητική
αυτή υπενθύμιση ανταποκρίνεται σε μία
ιστορική πραγματικότητα.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

Χωρίς λόγια.

Επίκαιροι στίχοι

ΨΥΧΡΑ ΚΙ' ΑΝΑΠΟΔΑ

Τα κατεψυγμένα ψάρια σχετικώς είναι φτηνά
και κατάλληλα εν μέρει, για βαλάντια Ισχνά,
όλλα πρόκειται σε λίγο, ν' ανεβούν οι δασμοί τους
κι' είν' έπομένον, βεβαίως, να σαλτάρη η τιμή τους...

Έτσι εκτός απ' τ' άλλα είδη, πούναί ήδη (βουσκω-
μένα) και μονάχα για τους λίγους έχουν γίνει προσιτά,
θα ξεκινήσουν παρτίδες και με τα κατεψυγμένα,
γιατί μ' όλη τους την ψυχή, η τιμή θα... ζεματά!

ΠΟΣΟΤΗΣ ΑΜΕΛΗΤΕΑ

Συνεχίζουν το βιολί τους, δυστυχώς, τα φορτηγά
κι' οι σωφύρες τους δε γνωρίζουν τί σημαίνει το άργα,
μα ταχύτητα μεγάλη αναπτύσσουν συνεχώς
κι' είναι κάθε πέρασμά τους «οποιον πάρη ο τρο-
(χός)»!

Με το δίκιο του, επομένως, έχει άρχισει και ριγεί
το κοινό των πρωτευουσών κι' ειδικώς των προ-
(στειών).

γιατί πλείστοι όδονοί,
που καλούνται «φορτηγία»,
τους ανθρώπους ζενετάρουν, ώποτε άκρηστον...
(φορτίον)!

ΛΕΠΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Στις σχολές μας τις ποικίλες, κοστικές κι' ιδιωτικές,
προσέτεθηκαν αίσιας κι' οι «Εμποροφυτικές»,
που για πρόγραμμά τους έχουν «να μας κάνουνε
(άνθρώπους)»
και καλούς να μας διδάξουν και... λεπτούς κυρίως
(τρόπους)!

Κι' όμως η προσπάθειά τους διόλου δε μας ωφελεί
γιατί, λόγω της ακριβείας και της φτώχειας, που
(μας δένει),
διαρκώς... άδυνατίζει ο Ρωμικός και πιο πολύ
και... λεπτότητα, νομίζω, περισσότερο δεν παίρνει!

ΚΡΙΣΙ ΚΑΙ ΚΡΙΟΣΟΙ

Διαδίδει έπιμόνος και θρυλείται, ομολογείται,
πως η Ρόδος, η οποία και «μρανόδη» αποκαλείται
ωραίότατο καζίνο, συν τ' χρόν, θ' αποκτήση
κι' ίσως και το Μόντε Κάρλο να το υποκαταστήση...

«Τυχρών παγγινών» κέντρον, δηλαδή, θα καταστή,
όπου κροίσοι θα συρρέουν ούτε και βαρύνει ζακαυτοί
κι' η Έλλάς, σε λίγα χρόνια — μάτι να μη τη βα-
(βαρύνει),
όλα... ρόδινα θα τάχη και τήν... τύχη της θα κάνει!

ΔΕΝ ΒΑΡΥΣΑΙ

Όσοι τον άθλητισμό μας άναπτυν πραγματικά,
τήν όργη τους εκδηλώνουν και φωνάζουν ταχτικά,
ότι όρουν ανεξέλεγκτως οι λεγόμενοι «βαρύνον»,
και ο φιλάθλος ο κόσμος το σπασμένο των πλη-
(ρώνει).

Σαν τοιφλίκι του παππού τους έχουν τον άθλητισμό,
πουθενά δε δίνουν λόγο ούτε και λογαριασμό
και οι φιλάθλοι ζητάνε, εν όλίγον, ή εν συνόψει,
να επέμβη ο κύριος Βήκος και τόν... όχη να τους
(κόψη)!

ΖΗΣΕ ΜΑΗ.....

Άρκετοι γονείς εκφράζουν τη βαθεία μελαγχολία
γιατί από τα παιδιά τους λείπουν κάμπια βιβλία
και κατάλληλοι μαθαίνουν και μ' ορθάνοιχτο το
(στόμα)

πως οι κύριοι φωστήρες τα τυπώνουνε ακόμα...

Τήν έκτοπιώ τους ήτοι, τήν πηγαίνουνε (μπά-
κα) και καθώς τραβά το τέλι και το πράγμα όπως πάει,
τα παιδιά μπορεί να πάρουν τα υπόλοιπα βιβλία
τόν Ιουνίο τόν μήνα, που θα... κλείσουν τα σχολεία!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Άλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ, Άθήναι:
Πήραμε από τον κ. Σκαπανόπουλο τις φω-
τογραφίες σας και λάβαμε το γράμμα σας
με τα στοιχεία και μια τρίτη φωτογραφία,
επίσης πολύ καλή. Πήραμε ήδη τη θέση
σας στο «Άλμπουμ των υποψηφίων άστε-
ρων».

ΡΙΤΑ ΚΑΝΤΑ, Άθήναι: Πήραμε από
τον κ. Καραπατσόπουλο τις φωτογραφίες
και το γράμμα σας. Παρακαλούμε να μας
στείλετε τη διεύθυνσή σας γιατί παραλεί-
ψατε να την αναφέρετε.

ΑΓΝΟΥΛΑ ΒΑΡΛΑ, Ταύρος — Άθήναι:
Η φωτογραφία, που μας στέλνετε είναι
τελειώς ανεπαρκής. Για τη συμμετοχή στο
Διαγωνισμό μας χρειάζονται απαραίτητα
δύο φωτογραφίες σχήματος καρτ ποστάλ,
μία ολόσωμη και μία κεφάλι ή μισόστο-
ΛΙΝΑ ΚΡΙΣΤΥ, Νίκαια Πειραιώς: Πε-
ριμένουμε πάντα τη φωτογραφία (κεφάλι
ή μισόστο), για να συμπληρωθεί η συμμε-
τοχή σας στο Διαγωνισμό μας. Παρακα-
λούμε να επισπεύσετε την αποστολή της.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΠΟΛΑΝΗ, Ν. Λισία — Ά-
θηνών: Λάβαμε το γράμμα σας και σας
ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Εύ-
χολάστε το πρώτο αυτό γύρισμα να έχη
τη συνέχεια που επιθυμούμε.

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΝ, Περι-
στερί Άθηνών: Μας στέλνετε δύο όμοιες
μικρές φωτογραφίες τελειώς ακατάλληλες.
Θα έπρεπε να διαβάστε προσεκτικά τους
όρους του διαγωνισμού μας και να συμ-
μορφωθείτε απολύτως μ' αυτούς, πριν στεί-
λετε το γράμμα σας.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΓΡΑΒΑΝΗ, Ίωάννινα: Εί-
ναι άδύνατον να πάρτε μέρος στο δια-
γωνισμό μας κρυφά από τους γονείς σας.
Άλλωστε είδατε ακόμη πολύ μικρή και κα-
λά θα κάνατε ν' ασχοληθείτε προς το πα-
ρόν αποκλειστικά με τα μαθήματά σας.
Έχετε υπ' όψιν πως πρέπει να έχετε τα-
λέντοι το Γυμνάσιο για να μπείτε σε μία
ανεγνωρισμένη Δραματική Σχολή. Οι φω-
τογραφίες που μας στέλνετε είναι τελειώς
ακατάλληλες.

ΜΙΚΡΟ ΑΣΤΕΡΙ ΜΕ ΛΙΓΗ ΛΑΜΨΙ,
Θεσσαλονίκη: Οι φωτογραφίες σας έκρι-
θησαν ακατάλληλες με άρετη καλή θέλη-
ση. Πρέπει όμως να μας στείλετε άπορα-
τήτως το πραγματικό σας όνομα και τη
διεύθυνσή σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ Β. Β. Β., Άθήναι: Άν πι-
στέψαμε τα όσα μας γράφετε, συμφωνού-
με κι' έμεις μ' εκείνον, που σας είπε πως
δεν πρέπει ν' αφήσετε το ταλέντο σας να
πάη χαμένο. Γιατί όμως μαζί με το γράμ-
μα σας αυτό δε μας στέλνετε και τις φω-
τογραφίες που χρειάζονται απαραίτητα;
Για να πάρτε μέρος στο διαγωνισμό μας;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΙΚΟΝ., Θεσσαλονίκη,
ΣΤΕΛΙΟ ΓΡΑΝΔΗ, Θεσσαλονίκη, ΤΟΝΥ
ΡΟΥΣΣΟΝ, Πέραμα — Πειραιώς, ΤΡΥΦΩ-
ΝΑ ΠΑΠΙΑΝ, Ξυνό Νερό Φλωρίνης, Η-
ΛΙΑ ΣΑΜΑΛΗΝ, Έλασσόνα, ΘΕΟΔΩ-
ΡΟΝ ΟΔΑΤΖΙΔΗΝ, Οινόη Ορεστιάδας,
ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΗΝ, Καμαρένα
Βουλγα, ΠΑΣΧΑΛΗΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΚΗΝ,
Κηρύκουκιο — Σερρών, ΓΙΩΡΓΟΝ ΦΟΥΝ-
ΤΑΝ (ψευδώνυμο — Θ. Χ.), Ίωάννινα, ΛΑ-
ΖΑΡΟΝ ΤΑΛΙΓΚΑΡΟΝ, Θεσσαλονίκη,
ΓΙΑΝΝΑΚΗΝ ΛΙΑΝΟΝ, Πειραιά, Λάβε-
με το γράμμα σας και τις φωτογραφίες που
τε συνοδεύουν. Έκρίθησαν ακατάλληλες και
τοποθετήθηκαν στο «Άλμπουμ των υποψη-
φίων άστερων».

ΣΤΑΜΑΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΝ, Θεσσα-
λονίκη: Οι φωτογραφίες που μας στέλνε-
τε δεν είναι άκρως αυτές που ζητούμε.
Θα μπορούσε πάντως να τακτοποιηθεί κατά
κάποιο τρόπο η συμμετοχή σας στο Δια-
γωνισμό αν μας στέλνατε τουλάχιστον και
μία ολόσωμη φωτογραφία σας.

ΣΠΥΡΟΝ ΜΠΟΥΤΟΝ, Άγία Σαφία —
Πειραιώς: Καλή η φωτογραφία που περιέ-
χει το γράμμα σας. Γιατί όμως δε μας
στέλνετε συγχρόνως και την ολόσωμη;

ΦΑΝΤΑΡΟΝ της 123 ΠΤΕ, ΓΓΑ 1010:
Μας στέλνετε ένα γράμμα με μία φωτο-
γραφία, χωρίς ν' αναφέρετε τινενα το
ονοματεπώνυμό σας. Περιμένουμε λοιπόν δυο
πράγματα για να μπορούμε να λάβουμε
υπ' όψιν τη συμμετοχή σας: 1) μία ολό-
σωμη φωτογραφία και 2) το ονοματεπώ-
νυμό σας. Φροντίστε επίσης να συσχετίσετε
κατά κάποιο τρόπο το νέο σας γράμμα
με την πρώτη σας αποστολή για ν' απο-
φύγετε κάθε σύγχυση.

ΕΛΙΝΑ ΜΑΡΙΝΙ (ψευδώνυμον) Άθην-
ναι: Οι φωτογραφίες σας είναι πολύ κα-
λές και πήραμε ήδη τη θέση τους στο «Άλ-
μπουμ». Σας ευχαριστούμε για τα εύγε-
νικά σας λόγια.

ΙΠΤΑΜΕΝΗ ΣΥΝΟΔΟ (ΛΙΜΠΥ Π.),
Άθηναι: Λάβαμε και τις τέσσερες φωτο-
γραφίες. Είναι όλες πολύ καλές, συμφω-
να όμως με την επιθυμία σας καμμία δε
θα δημοσιευθεί.

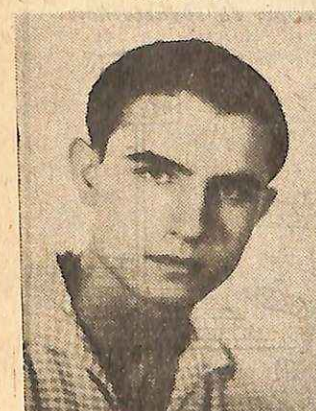
Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΩΝΟΣ, από την
Άθήνα, είναι καλός χορευτής και
κολλητής, διαθέτει όμως και με-
γάλη φωτογένεια.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΝΤΗΣ (19 χρό-
νων) από το Μοσχάτο Πειραιώς, εί-
ναι πολύ καλός αθλητής, ιδίως
στος άγανες δρόμους.

Ο ΧΑΡΗΣ ΤΖΕΡΕΤΖΙΑΝ, από την
Άθήνα, έχει ήδη παίξει σε μικρά
θέατρα, παίρνοντας μέρος ιδίως σε
κωμωδίες.

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ (17
χρόνων) από την Άθήνα, μας στέλ-
νει και μία φωτογραφία, που δεί-
χνει το καλογυμνασμένο σώμα του.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η 31η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1960

δρίστηκε ως τελευταία μέρα για τη συμμετοχή των υποψηφίων
στο μεγάλο Διαγωνισμό μας.

Έντός του Νοεμβρίου θ' άρχισή η παρουσίασις των υποψηφίων
ένωπιον ενός εισηγητού, ο οποίος ύστερα από μία πρώτη επιλο-
γή, θα παραπέμψη εκείνους και εκείνες που θα κρίθουν κατάλλη-
λοι στην εξεταστική επιτροπή.

Μόνον όσοι έστειλαν ή θα στείλουν τις φωτογραφίες και το
γράμμα τους μέχρι της ημερομηνίας αυτής θα πάρουν μέρος στην
πρώτη φάση του Διαγωνισμού.

Οι άλλοι, όσοι και όσες δηλαδή δηλώσουν συμμετοχή μετά την
31η Οκτωβρίου δεν πρόκειται να άποκλειστούν. Ο Διαγωνισμός
ουσιαστικά συνεχίζεται και προχωρεί προς μία νέα, δεύτερη και
ακόμη πιο ενδιαφέρουσα φάση στην οποία αυτόματως θα πάρουν
μέρος και όλοι εκείνοι που δήλωσαν συμμετοχή μέχρι σήμερα και
που θα έχουν έτσι την ευκαιρία να δοκιμάσουν για μία ακόμη φο-
ρά τις δυνατότητές τους.

Τα μέλη της επιτροπής, η οποία θα κρίνει εκείνους και έ-
κείνες, που θα πάρουν μέρος στο Διαγωνισμό του «Θησαυρού»
και της «Φίνος—Φίλι» είναι κατ' άλφαβητική σειρά τα ακόλουθα:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
(Ιταλός όπερατέ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΔΑΙΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
(Σκηνοθέτης)
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
(Σκηνοθέτης)
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
(Μακινιέ)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΩΛΤΕΡ
(Άγγλος όπερατέ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
(Ήθοποιος)
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΛΑΣΚΟΣ
(Συνγγραφέας Σκηνοθέτης)
ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ
(Μουσικοσυνθέτης)

Σκοπός του διαγωνισμού είναι ν' ανακαλύψη το ταλέντο που
βρίσκεται κρυμμένο μέσα σε όποιονδήποτε άτομο και να το θέση
υπέρστα στο φως των προβολών των κινηματογραφικών στούντιο.
Η διορασία μπορεί να θεωρηθεί προσόν, δεν είναι όμως άπαι-
ραίτητη προϋπόθεση για τη συμμετοχή στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Δεν υπάρχει, ές άλλου, κανένας περιορισμός και καμμία δε-
σμευσι. Μπορούν να πάρουν μέρος πρόσωπα οποιασδήποτε ήλι-
κίας, άρκεί βέβαια να έχουν κάποιο ταλέντο ή να πιστεύουν ότι
έχουν.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν και από σήμερα να δηλώσουν συμ-
μετοχή στο Διαγωνισμό, άρκεί να συμμορφωθούν με τους κάτω-
θι τρεις όρους:

1) Θα στέλνουν δυο καθαρές φωτογραφίες σε σχήμα καρτ-
ποστάλ, δηλαδή ένα κεφάλι ή υποστό και μία ολόσωμη.

2) Στην επιστολή, που πρέπει να είναι εθελοντική και
γραμμένη πάντα από τον ίδιο τον άποστολέα, να αναφέρονται
οι γνώσεις του (αγγλικές σπουδές και τυγχόν έξυνης γλώσσας,
μουσική, χορός κλασσικός ή μοντέρνος, κολυμπί, ποδήλατο, σκι,
σφαίρισμα, κλπ.) απαραίτητως δε και η ηλικία.

3) Θα δωκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα
το στείλουν στα γραφεία του «Θησαυρού», Διοργανισμίου 4,
(4ος όροφος) Άθήναι (Τμήμα Κινηματογραφικού Διαγωνι-
σμού), χωρίς άλλη επίδεση.

Ο διαγωνισμός, βέβαια, δεν αφορά μόνο τους Άθηναίους,
άλλα και τους διαμένοντες στην έπαρχία (γι' αυτό άλλωστε χα-
ρακτηρίστηκε και Πανελλήνιος). Για τους τελευταίους οι δυο
όριμες ευπιστοσύνης

ΘΗΣΑΥΡΟΣ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Έχουν καταστρώσει ένα σχέδιο έπαφης μαζί τους, που θ' άνα-
κοινωθεί εν καιρώ.

Οι φωτογραφίες, που λαβαίνουμε συγκεντρώνονται —κατά κα-
τηγορίες—σε άλμπουμ, τα όποια ο «Θησαυρός» θα έχη στη διά-
θεσί των Έλλήνων σκηνοθετών.

Όπως γράφαμε ήδη, η «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ» θα βραβεύση τους
τέσσερες πρώτους, που θα διακρίθουν στο διαγωνισμό μας (δυο
από το κάθε φύλο) και θα τους δώση άμεσως την ευκαιρία να
πρωταγωνιστήσουν σε φίλμ και να άμειψθούν με την τρέχουσα
τιμή των άλλων πρωταγωνιστών.

Έπισης για όσους διαπιστώθι ότι έχουν μέν ταλέντο, όχι
όμως και την άπαιτούμενη τεχνική κατάρτιση, οι «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ»
και ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» έχουν έξασφαλίσει 20 υπατοφύκια (δύο
έκπροσώπων από το κάθε φύλο) σε κινηματογραφικές σχολές.

(Στη σελίδα 6 ή άλληλογραφία του Διαγωνισμού μας)

Η ΚΙΚΗ ΑΛΕΞΑΚΗ, από τα Χα-
νιά Κρήτης, έχει πάρει μέρος σε
πολλές παραστάσεις, που δόθηκαν
για φιλανθρωπικό σκοπό.

Η ΙΩΑΝΝΑ ΠΑΠΑΊΩΑΝΝΟΥ (15
χρόνων) από το Βόλο, παίζει άκρο-
ντεον και χορεύει όλους τους μον-
τέρνους χορούς.

Η ΣΙΣΣΥ (16 χρόνων) από τη Σά-
μο, έιναι ένα όμορφο, να υποδείξει
μία μέρα να δείξη στο κοινό το με-
γάλο της ταλέντο.

Η ΛΟΥΚΙΑ ΡΟΥΣΣΟΥ (16 χρό-
νων) από την Άθήνα, γνωρίζει όλους
τους μοντέρνους χορούς, κολυμπί και
ποδήλατο.

Η Σοφία Λόρεν θα αγωνισθεί τώρα για να αναγνωρίσει το γάμο της με τον Πόντι και στην Ιταλία και τότε, όπως λέει, θα επιδιώξει να γίνει μητέρα.

Η Σοφία Λόρεν ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Δέν κινδυνεύει πιά να συλληφθεί, μαζί με τον Κάρλο Πόντι

ΕΠΙ χρόνια δόκλιμα η Σοφία Λόρεν και ο σύζυγός της, ο γνωστός κινηματογραφικός παραγωγός Κάρλο Πόντι, αναγκάστηκαν να μείνουν μακριά απ' την αγαπημένη τους Ιταλία. Φοβόντουσαν τη δικαιοσύνη της, που είχε τάξει ως σκοπό της, να τους χωρίσει οπωσδήποτε. Τελευταία όμως η νοσταλγία της Σοφίας για την πατρίδα της και την οικογένειά της πήρε τέτοιες διαστάσεις, που το ζεύγος αφήνοντας τους κινδύνους, γύρισε και πάλι στην Ιταλία και παραδόθηκε έτσι θεληματικά στα χέρια της δικαιοσύνης της.

Είμαι έτοιμη να πάω ακόμη και στη φυλακή. Κανένας άνθρωπος στον κόσμο αυτόν δε θα καταφέρει να με χωρίσει από τον άντρα μου! δήλωσε με δάκρυα στα μάτια η διάσημη στάρ όταν στο δικαστικό μέγαρο της Ρώμης, βρέθηκε μπροστά στον ανακριτή Τζούλιο Φράνκο, που είχε αναλάβει τη διερεύνηση ανακρίσεων κατά της Λόρεν και του Πόντι, κατόπιν μηνύσεως εναντίον τους επί διαμίας.

Ενα χαμόγελο ικανοποίησε φώτισε το πρόσωπό του δικαστικού, που είχε πεισθεί πιά, πως χωρίς τύψεις συνειδήσεως, μπορούσε να υπογράψει τα εντάλματα προφυλακίσεως που είχε ετοιμάσει κατά της Λόρεν και του συζύγου της Κάρλο Πόντι.

Ο Τζούλιο Φράνκο όμως γελιόταν γιατί, όταν προσήλθε να εξετασθεί ο Πόντι απλά και απεριφρασά δώλωσε: — Δεν είμαι παντρεμένος με τη Σοφία και κατά συνέπεια δεν είμαι δικάμος.

Ο Ρωμαιοσ άντακρίτης, μη μπορώντας να αποδείξει το αντίθετο, αναγκάστηκε να βάλει τα εντάλματα προφυλακίσεως, που είχε ετοιμάσει, στο άσχετο του, ενώ ο Κάρλο έσπευδε να συναντήσει στον προβάταμο την αγαπημένη του και να εγκαταλείψει μαζί της ευτυχώς το μέγαρο της Θεμίδος.

Συντετριμμένη πληροφορήθηκε επίσης την εξέλιξη αυτή και η Λουίζα Μπραμπόλα απ' το Μιλάνο. Η Μπραμπόλα υπέβαλε στις 4 Δεκεμβρίου του 1958 μήνυσι κατά του Κάρλο Πόντι, επί διαμίας, και κατά της Σοφίας Λόρεν, επί συνεργείας σε διαμίας, ισχυριζόμενη πως η Σοφία και ο Κάρλο παντρεύτηκαν στο Μεξικό, στις 19 Σεπτεμβρίου του 1957.

Δεδομένου ότι ο Πόντι, κατά τον Ιταλικό νόμο, εξακολουθεί και σήμερα να μη θεωρείται διεξευγμένος από την

πρώτη σύζυγό του, την ώραία δικηγόρινα Τζουλιάννα Φιάστρι, κατά την άποψη του ανακριτού Τζούλιο Φράνκο και της Λουίζας Μπραμπόλα, ήταν ένοχος διαμίας.

Το διαζύγιο που είχε πετύχει ο Πόντι στο Μεξικό κατά της πρώτης συζύγου του Τζουλιάννας Φιάστρι, δεν είχε ισχύ στην Ιταλία, όπου ο νόμος δεν επιτρέπει το διαζύγιο, και όπου μόνο η καθολική εκκλησία μπορεί να ακυρώσει ένα γάμο, πράγμα όμως που συμβαίνει πάρα πολύ σπάνια, αν όχι ποτέ!

Ετσι, η Λουίζα Μπραμπόλα, που είναι μία φανατική λάτρη της Τζίννας Λολουμπρίτζινα και συνεπώς έχθρα της Σοφίας Λόρεν, με τη μήνυσή της δεν πέτυχε παρό μόνον ένα πράγμα. Να τη μισούν σήμερα τα 50% των Ιταλών, γιατί τα 50% του Ιταλικού λαού θέλουν να αναγνωρίσει και στην Ιταλία το δικαστικό διαζύγιο.

Εκείνοι που θέλουν το διαζύγιο είναι ως επί το πλείστον οι άνδρες. Οι γυναίκες δεν το θέλουν. Παρ' όλα αυτά, ωστόσο υπάρχουν χιλιάδες Ιταλοί που έχουν διαζευχθεί στο Μεξικό ή και σε άλλες χώρες. Η Ιταλική δικαιοσύνη όμως δεν ασχολείται ποτέ με αυτούς, γιατί κανένας δεν σκέπτεται να καταγγείλει... κοινοώς θηπούν. Η Σοφία όμως και ο Κάρλο Πόντι ήταν πολύ γνωστοί και ο θόβος εναντίον τους μεγάλος.

Πολλοί υποπτεύονται, πως η Λουίζα Μπραμπόλα υπέβαλε τη μήνυσή της από θόβος, επειδή η Σοφία δεν παύει να διακρίνεται πως είναι πολύ ευτυχισμένη με τον Πόντι.

Και είναι πραγματικά ευτυχισμένη. Η Σοφία ήταν 16 χρόνων, όταν πρωτογνώρισε τον κατά 21 χρόνια μεγαλύτερο της Κάρλο Πόντι. Αυτό συνέβη το 1950 κατά την έκλογη της «Μις Ρώμης». Μεταξύ των θεατών ήταν και ο κινηματογραφικός παραγωγός Κάρλο Πόντι, που αναίτησε την εποχή εκείνη, ένα κορίτσι για να του αναδείξει ένα δευτερεύοντα ρόλο στο φιλμ του «Τό εμπόριο της λευκής σαρκός». Όταν ο Πόντι είδε την Σοφία να παρλαύνη στη γέφυρα των καλλιστείων, είπε αδιότατο:

— Αυτή θέλω!...

Με υπομονή λοιπόν, άρχισε από τότε να διαμορφώνει τη γυναίκα αυτή, που σήμερα είναι παγκόσμια γνωστή, ως Σοφία Λόρεν. Κατάλαβε άμεσα πως ό,τι χρειαζόταν το κορίτσι αυτό, που προερχόταν από μία φτωχική γειτονιά της Νεαπόλεως ήταν προ πάντων η αγάπη. Με την αγάπη του ο Πόντι δημιούργησε από το φτωχοκόριτο της λαϊκής γειτονιάς μία κυρία και από τη Σοφία Σκόλονε, τη μεγάλη στάρ.

Ποιός μπορεί να εκπλαγεί, ύστερ' από αυτό, αν η μεγάλη ευγνωμοσύνη της Σοφίας για τον Κάρλο, σύντομα μετεβλήθη σε μεγάλο έρωτα;

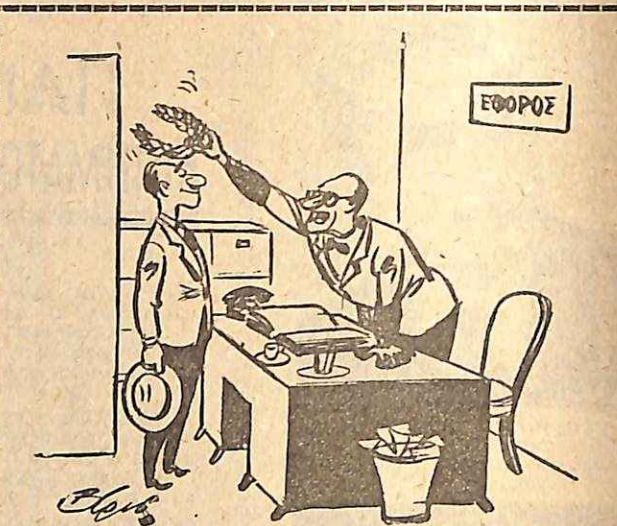
— Την επιτυχία μου την όφειλο στον Κάρλο, την ευτυχία μου όμως στο γεγονός, ότι τον έκανα δικό μου, γιατί τον αγαπώ! λέει σήμερα συχνά η Σοφία.

Μόνο μία σκιά παρουσιάστηκε ως τώρα στην ευτυχία τους: Υποχρεώθηκαν για κάμποσα χρόνια να εκπαιδευθούν από την Ιταλία. Ήσαν πως γυρίζοντας εκεί θα είχαν δυσκολίες. Μία ημέρα όμως η νοσταλγία τους υπερνίκησε τους φόβους.

Ετσι η Σοφία και ο Κάρλο έλαβαν γύρισαν στην πατρίδα τους. Παρουσιάστηκαν αυθόρμητα στον ανακριτή Τζούλιο Φράνκο και νίκησαν...

Τώρα μπορούν πιά να κινούνται ελεύθερα και να επιδοθούν άπερίσπαστοι στη δουλειά τους.

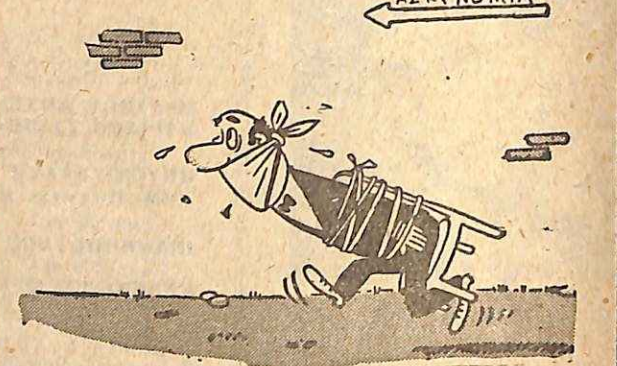
Γυρίζουν το φιλμ «Τισσιτάρα». Η Σοφία παίζει τον ρόλο της πρωταγωνίστριας με τη διένυσή του Βιττόριο ντε Σίκα, ενώ παραγωγός είναι ο Πόντι. Το φιλμ, που γυρίζεται με σενάριο παρμένο από ένα μυθιστόρημα του Μοράβια, έχει ως θέμα μία ιστορία απ' τον τελευταίο πόλεμο: την ιστορία μιας φτωχής χωρικής απ' τη περιχώρα της Νεαπόλεως, που προσπαθεί να προστατεύσει την κορούλα της απ' τα Μαροκινά τμήματα των συμμαχικών στρατευμάτων.

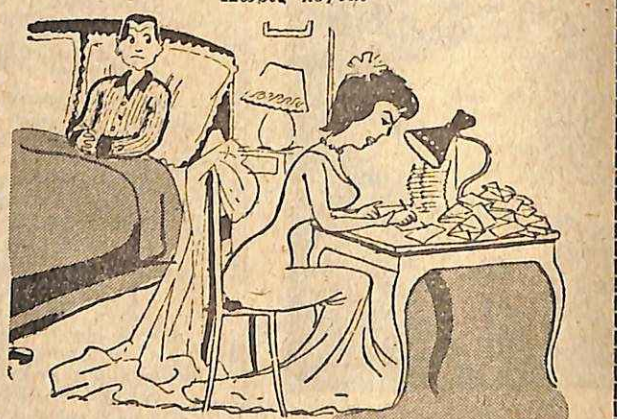
— Η Έφορία, τιμής ένεκεν, φίλτατε! Είστε ο μόνος που έχετε και τόσο καλώςάει αν είναι τίποτα να πληρώσει!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΑ

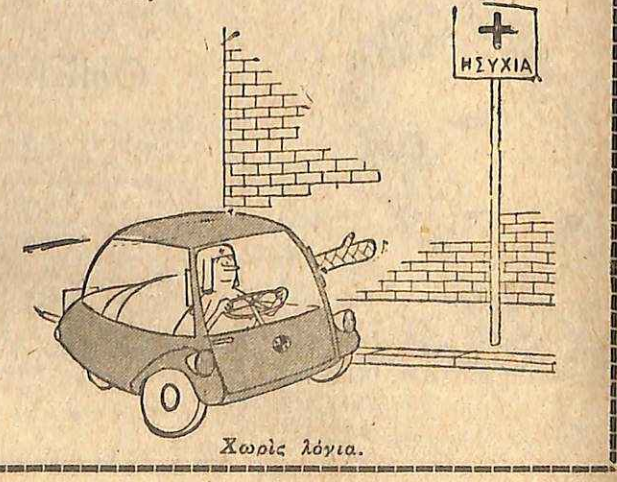

Χωρίς λόγια.

ΝΕΙΟΠΑΝΤΡΟΙ

— Δεν τ' αφήνεις για αύριο τα ευχαριστήρια, βρέ γυναίκα;

Χωρίς λόγια.

ΕΙΧΕ αδυναμία στον άνθρωπό της το θανούρη, η Άγλαϊα, κι' όταν εκείνο το απόγευμα τον είδε ναρκωμένο στο σπίτι της, έσπευσε να τον υποδεχθεί με σπώνια, για το χαρακτήρα της, εγκάρδιότητα: — Καλώς το θανούρη μου! Καλώς μου τον, Πόιος καλός αέρας σ' έφερε κατά δω; Ο θανούρης, ένας σεμνός και συνεσταλμένος νέος, στην ερώτησή της θείας του αναποκάλυψε και κατέβαλε προσπάθειες για να εξηγήσει το σκοπό της επισκέψεώς του: — Νά, δηλαδή... "Οχι, δηλαδή, πώς ενώ... Άλλα να... δηλαδή... — Άντε, βρέ παιδάκι μου, τον άποψή η Άγλαϊα, πές το επί τέλους! Πες τίποτ' προκειμένου! Και ο θανούρης κατακτώντας την έμμεση συστολή του, υποχρεώθηκε να γίνει σαφής:

— Είμαι τι σου είναι αυτές οι τσαπερόνες, ανηψί; Πανε να τυλίξουν έναν καλό γαμπρό και σου παρουσιάζονται για όσιες Μαρίες. Όσο να δέσουν το γαϊδάρο τους. Μετα αποκαλύπτουν, τα τ' ας σου λουλούδια είναι... Και για να κάνω το ζήτημα πιο παραστατικό, έφερε και παραδείγματα:

— Καλέ έτοι δεν την έπαθε κι' ο καμμενιούλης ο Πολυδώρος, που παντρεύτηκε με προσενείο μία νοικοκυρά και σε έξη μήνες χώρισε, γιατί η νοικοκυρά αποδείχτηκε μία σουρουτωκή πρώτης τάξεως; Έτσι, Αριστοδούλε:

— Ναι... δηλαδή... μαλιστα! τα μάσπας ο Αριστοδούλος, που ήξερε ότι τον Πολύδρο τον άφισε η γυναίκα του, γιατί άταγε τριμπέλης και ανεπρόκοπος. Άλλα, λ' έτι να πη!

— Πάντως ο θανούρης έφυγε εκείνο το βράδυ από το σπίτι της θείας του μερμυδαμένος. Την είχε συμπάσσει την κοπέλλισσα, που του προσεγγυνε: "Ήταν τόσο νόστιμη και το ύψος της έδειχνε τόσο αθώωπητα! Έπειτα όμως από τα όσα άκουσε από τη θεία του την Άγλαϊα, άρχισε να έχει επιφυλάξεις. Λίγα γίνονται δηλαδή...

— Μου κάνουνε ενα προσενείο, θεία! Μπάρ! έκανε έκπληκτη η Άγλαϊα και το πρόσενείο της πήρε έκφραση έκτακτου σοβαρότητας. Και ποιά είναι η λεγαμένη;

— Πήρε φόρα τότε ο θανούρης κι' άρχισε να εκθειάζει τα προσενεία της υποψηφίας:

— Α! μία κοπέλλα, θεία, υπέροχη. Σεμνή, ευγενική, γλυκομίλητη και προ πάντως νοικοκυρά!

— Αυτό θά το δούμε, προσέθεσε η Άγλαϊα, με ύψος μυστηρίου.

Και επειδή ο άνθρωπος συνέχισε τους επαίνους του για τη νύφη, που του την είχαν συστήσει και του καλαρέσε, η Άγλαϊα που διατηρούσε τη δυσπιστία της, έκρινε σκαπμο να έπειθε δραστήρια.

— Τι σεμνή και νοικοκυρά, μου τσαμπουνάει τση ώρα, βρέ βλακ! φώναζε εκνευρισμένη στον ανηψίο. Την είδες μια φορά και άντε, άμείως έδωλες και το συμπέρασμα; Άσε να τη δούμε και μαζί, να την ξεψαχνίσουμε, να την περάσουμε από το φίλο κορίκινο που λένε κι' έχεις καιρο για ένδοξοισμούς και θριαμβολογίες.

— Νά τη δούμε μαζί; Είπε δυσαρεστημένος ο ανηψίος.

— Γιατί; Θεία σου είμαι! Και έχω όχι μόνο το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση να σου συμπαραστώ σε τέτοιες ώρες... Διότι ο γάμος, κυρίε θανούρη, δεν είναι κουκλόπανο, ψεύματα, Αριστοδούλε!

Ο Αριστοδούλος, που ως εκείνη τη στιγμή παρακολουθούσε άμνηστος τη συζήτηση, αναγκάστηκε να πάρει θέση.

— Ναι... Όπως τα λές είναι, Άγλαϊα μου. Ο γάμος δεν είναι κουκλόπανο. Είναι θηλιά στο θρόκο...

Αυτόστιγμή άστραψε το βλέμμα της Άγλαϊας και κυττάζε άκαρδωμάκι τον Αριστοδούλο.

— Όποτε είσαι δυσαρεστημένος από το γάμο σου, βρέ μωρό! — "Οχι, Άγλαϊα μου! Είπε μουδιασμένος εκείνος. "Εγώ δυ-

Το συνοικέσιο του θανούρη

αρεστημένος; Άστείο πράγμα! — "Οχι, έλεγα... συνεπλήρωσε αόστηρη και βαρυγδουπή η Άγλαϊα.

Κι' έπειτα γυρίζοντας στο θανούρη συνέχισε με ύψος ιεροκήρυκος:

— Είμαι τι σου είναι αυτές οι τσαπερόνες, ανηψί; Πανε να τυλίξουν έναν καλό γαμπρό και σου παρουσιάζονται για όσιες Μαρίες. Όσο να δέσουν το γαϊδάρο τους. Μετα αποκαλύπτουν, τα τ' ας σου λουλούδια είναι... Και για να κάνω το ζήτημα πιο παραστατικό, έφερε και παραδείγματα:

— Καλέ έτοι δεν την έπαθε κι' ο καμμενιούλης ο Πολυδώρος, που παντρεύτηκε με προσενείο μία νοικοκυρά και σε έξη μήνες χώρισε, γιατί η νοικοκυρά αποδείχτηκε μία σουρουτωκή πρώτης τάξεως; Έτσι, Αριστοδούλε:

— Ναι... δηλαδή... μαλιστα! τα μάσπας ο Αριστοδούλος, που ήξερε ότι τον Πολύδρο τον άφισε η γυναίκα του, γιατί άταγε τριμπέλης και ανεπρόκοπος. Άλλα, λ' έτι να πη!

— Πάντως ο θανούρης έφυγε εκείνο το βράδυ από το σπίτι της θείας του μερμυδαμένος. Την είχε συμπάσσει την κοπέλλισσα, που του προσεγγυνε: "Ήταν τόσο νόστιμη και το ύψος της έδειχνε τόσο αθώωπητα! Έπειτα όμως από τα όσα άκουσε από τη θεία του την Άγλαϊα, άρχισε να έχει επιφυλάξεις. Λίγα γίνονται δηλαδή...

— Μου κάνουνε ενα προσενείο, θεία! Μπάρ! έκανε έκπληκτη η Άγλαϊα και το πρόσενείο της πήρε έκφραση έκτακτου σοβαρότητας. Και ποιά είναι η λεγαμένη;

— Πήρε φόρα τότε ο θανούρης κι' άρχισε να εκθειάζει τα προσενεία της υποψηφίας:

— Α! μία κοπέλλα, θεία, υπέροχη. Σεμνή, ευγενική, γλυκομίλητη και προ πάντως νοικοκυρά!

— Αυτό θά το δούμε, προσέθεσε η Άγλαϊα, με ύψος μυστηρίου.

Και επειδή ο άνθρωπος συνέχισε τους επαίνους του για τη νύφη, που του την είχαν συστήσει και του καλαρέσε, η Άγλαϊα που διατηρούσε τη δυσπιστία της, έκρινε σκαπμο να έπειθε δραστήρια.

— Τι σεμνή και νοικοκυρά, μου τσαμπουνάει τση ώρα, βρέ βλακ! φώναζε εκνευρισμένη στον ανηψίο. Την είδες μια φορά και άντε, άμείως έδωλες και το συμπέρασμα; Άσε να τη δούμε και μαζί, να την ξεψαχνίσουμε, να την περάσουμε από το φίλο κορίκινο που λένε κι' έχεις καιρο για ένδοξοισμούς και θριαμβολογίες.

— Νά τη δούμε μαζί; Είπε δυσαρεστημένος ο ανηψίος.

— Γιατί; Θεία σου είμαι! Και έχω όχι μόνο το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση να σου συμπαραστώ σε τέτοιες ώρες... Διότι ο γάμος, κυρίε θανούρη, δεν είναι κουκλόπανο, ψεύματα, Αριστοδούλε!

Ο Αριστοδούλος, που ως εκείνη τη στιγμή παρακολουθούσε άμνηστος τη συζήτηση, αναγκάστηκε να πάρει θέση.

— Ναι... Όπως τα λές είναι, Άγλαϊα μου. Ο γάμος δεν είναι κουκλόπανο. Είναι θηλιά στο θρόκο...

Αυτόστιγμή άστραψε το βλέμμα της Άγλαϊας και κυττάζε άκαρδωμάκι τον Αριστοδούλο.

Κατόπιν άρχισε να φέρνει το βλέμμα της τριγύρω έρευνητικά. Όλα πεντακάθαρα και άπεναντι η υποψηφία, νόστιμη και ευγενική με την κοριτσιώτικη ντροπή ζωγραφισμένη στα μάγουλά της.

— "Εί! τι λές, θεία, δεν είναι υπέροχη; ψιθύρισε σε μία στιγμή ο θανούρης ένδοξοισμένος. Αυτή του έριξε μία αόστηρη ματιά και συνέχισε τις παρατηρήσεις της, προσπαθώντας να βρει κάτι να πιαστή. Τιποτε όμως τό επιλήψιμο. Το σάλονι πεντακάθαρο. Τα τραπέζομάντλια φρεσκοπλυμένα και γενικώς το σπίτι συμμαζεμένο.

— Θα εύχαριστήθουμε πολύ, λέει σε μία στιγμή η μαμά, αν καθίσετε να φάμε μαζί. "Εχουμε μουσάκι μελιτζάνες!

— Έξοχα! πετάχτηκε αυθάρμητα ο θανούρης. Είναι το φαί που μου άρεσει.

Η Άγλαϊα του έριξε δεύτερη θλαστική ματιά κι' έσπευσε να ρωτήσει την κοπέλλα, που παρακολουθούσε έλαφρώς αστισμένη τα διαδραματιζόμενα:

— Έσεις μανιρεύατε το μουσάκι, δεσποινίς;

— Βεβαίως! πετάχτηκε η μαμά. Δε ρωτήσαμε εσάς, μαντάμ! την κεραυνούδλησε η Άγλαϊα. Και γυρίζοντας στην κοπέλλα συνεπλήρωσε:

— Μπορείτε, δεσποινίς, να μου πείτε τη συνταγή του μουσάκι για να τον φτιάχνουμε κι' εμείς στο σπίτι;

Η κοπέλλα έλασε το χρώμα της και έριχνε άπελπισμένες ματιές στη μαμά της.

— Τι κυττάτε τη μαμά σας; Είπε άγριμενη η Άγλαϊα. Έσεις φτιάξατε το μουσάκι ή όχι; — Ναι, Δηλαδή... όχι ακριβώς... η μάλλον η... μαμά τον έφτιάξε! απάντησε κατακίτρινη η κοπέλλα.

— Τα βλέπεις, ανηψί! φώναζε θριαμβευτικά η Άγλαϊα. Δε στά- λενά ενώ;

Κι' ενώ μίνα και κόρη στριφογυρίζανε στις καρέκλες τους, έκνευρισμένες, η Άγλαϊα άγκυλησε και άρχισε να περιεργάζεται το κέντημα, που ήταν ό ένα καρρέ στο τραπέζι της σάλας.

— Πολύ ωραίο το κέντημα! Είπε με προσηλωμένη προσοχή. Έ, σε τι κεντήσατε, δεσποινίς; — Έκνευσε άγρια η κοπέλλα σαν παντρεμένη και άναγκάστηκε με άμνησιν να τη μανί.

— Μα... μαλιστα! απάντησε δειλά.

— Λαμπρά! φώναζε χαρούμενα.

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «Θησαυρού» (σελ. 13) το συναρπαστικό αθηναϊκό μυθιστόρημα του εκλεκτού συνεργάτου μας

Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

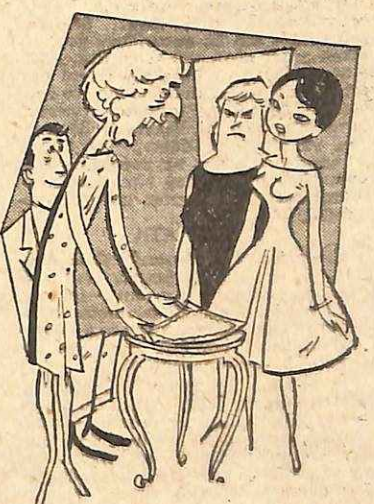
ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Πρόκειται για ένα από τα πιο συγκινητικά μυθιστορήματα του αγαπητού στους αναγνώστες μας συνεργάτη, που εκιστορεί με τον πιο ρεαλιστικό δραματικό τρόπο τη συγκρούση ανάμεσα σε δύο γυναίκες, δύο αδερφές, που βασικά ανήκουν η μία από την άλλη, άποτελούν το δίσημο πλαίσιο της ζωής ενός ευγενικού, μυαλωμένου και τίμιου άνδρα. Η μία-όσοτη, επιπόλαιη, ασυνείδητη — είναι η γυναίκα του, που του χαρίζει ταπεινότητες και πίκρες. Η άλλη — νεοκρεμένη, τίμια, ευγενική — είναι η αδελφή της, που προσπαθεί να καμωφληρή την πραγματικότητα κυρίως για να μην πονέσει ο άνδρας της, που μυστικά αγαπάει... Η «Μυστική Αγάπη» με τις δραματικές περιπέτειές της και τα γεμάτα περιπέτεια έρωτικά επεισόδιά της θα γοητεύσει κυριολεκτικά τους αναγνώστες μας.

νος ο φουκαρής ο θανούρης, που όσο έδλεπε την κοπέλλα, τόσο το άρεσε.

— Σταυροδελόνια είναι; συνέχισε άμελικτη η Άγλαϊα, με ύψος άνακριτού.

— Δηλαδή... μάλλον! απάντησε διστακτικά η κοπέλλα πιο κοκκινί από πριν.

— "Οχι μάλλον! φώναζε αόστηρά η Άγλαϊα. Είναι ή δεν είναι σταυροδελόνια;

— Μα για σταθήτε, μαντάμ, πετάχτηκε η μαμά μπερδεμένη: "Ανακρισι! σε μάς κάνετε; Ε, αυτό άδλεσε η Άγλαϊα για να ξεσπάσσει.

— "Οχι κυρά μου, δε σας κάνουνε άνακρισι, αλλά έννοούμε να λάβουμε μία ίδια της νοικοκυρουνίς της κόρης σας... — Δεν έχετε αυτό το δικαίωμα! ούρλιαξε η μαμά.

— Τό έχουμε, άποκρίθηκε στον ίδιο τόνο η Άγλαϊα, γιατί δεν είμαστε διατεθειμένες να πάρουμε... νευροί! στο σάκι.

Και γυρίζοντας στην υποψηφία, που έτρεμε από τη συγκύση, πρόσθεσε άγριμενη:

— Τυλίχιστον ξερετε, δεσποινίς, πως έβγαλνουν οι λακέςδες άπο μυστήρια την νύφη;

Η κοπέλλα έμεινε άδολη.

— Μπέρν! φώναζε ένδοξοισμένη η Άγλαϊα. Τα βλέπετε κυρία μου; Η κόρη σας είναι... μπουζούκι από νοικοκυρά!

Κι' ενώ η μαμά ύφρευε, η Άγλαϊα άπαθή έδλε το δακτυλό της πίσω από το σερβάν και το έθναλε πασπαλισμένο με λίγη σκόνη.

— Τα βλέπεις ανηψί; λέει θρηλαστικά στο θανούρη. Άπ' έδω μπέλλες — μπέλλες κι' από μέσα... κασιόδελες! Πάρε!...

— Να πάτε και να μη γυρίσετε, τοίριζε η μαμά, που δε μάς βάθε νοικοκυρουνί! Τα δούρα!

Άλλα η Άγλαϊα δεν είχε καιρό ν' απαντήσει. Είχε πάρει το θανούρη από το χέρι και τον τραβούλυνε προς την έξοδο, φωνάζοντας:

— Εύτυχας που ήρθα μαζί σου ανηψί! και ο' εσώσα απ' αυτές τις νυφίτσες! Ο θάος με φώτισε...

Είχε πάντως να μην την έναφωτίσει παραπονοία ο Κύριος, γιατί με την Άγλαϊα παρούσα σε προσενείο, δεν πρόκειται να νύφη στο πλευρό του, ο κατακαυμένος ο θανούρης... ψέμα, τα!...

Σ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

της εκλογής

Μάθετε τί ζητάτε

Οι άντρες —οι περισσότεροι— με την πρώτη ματιά που θα ρίξουν πάνω σας καταλαβαίνουν άμεσα με τί είδους γυναίκα έχουν να κάνουν. Και φέρονται ανάλογα. Θα μπορούσατε να πείτε και οίσις το ίδιο για τον έαυτο σας... Προσέξτε! Δε μπορεί κανείς να μην απαιτήσει από μια γυναίκα και υψίστα από μια νέα να καταλάβει με την πρώτη ματιά με τί είδους άντρα έχει να κάνει. Αλλά, τουλάχιστον, ξέρετε ποιά είσαστε και τί ζητάτε;

Οι περισσότερες γυναίκες, δυστυχώς, περνάνε στην τύχη, δηλαδή, στο σκοτάδι και δε φροντίζουν ποτέ να μάθουν ποίος είναι και τί ζητάει. Μπορεί, ωστόσο, να όντε τον έαυτο σας με τα μάτια των... ανδρών. Με τον τρόπο αυτό, θα μάθετε ίσως τον άγνωστο έαυτο σας, που δε θέλετε ή δε μπορείτε να τον καταλάβετε. 'Ας δώσουμε, λοιπόν, σήμερα τα πορτραίτα δυο γυναικών τύπων, που είναι πολύ γνωστούμενοι: της αδύνατης και της νευρικής.

Η ΑΔΥΝΑΤΗ

Η μεγάλη της αδυναμία είναι η α-γάπη, ο άντρας. Προσέχεται για μια «κατάρσα», μικρή ή μεγάλη —μη σ'αξίζει— που τη συνοδεύει σ' όλη τη ζωή και που την κάνει δυστυχισμένη, γιατί συνήθως πληρώνει πολύ άκριτα την αδυναμία της.

Η αδύνατη δεν είναι ούτε άνηχη, ούτε ακόλαστη. Κάθε άλλο. Το μεγάλο της αμάρτημα, από το οποίο δεν κατορθώνει να λυτρωθεί, είναι η αδυναμία της. 'Αναγκάσει εύκολα και τίποτα δεν την εμποδίζει, ενώ είναι έρωτευμένη, ν' αγαπήσει έναν άλλον άντρα. Η καρδιά της συγκινείται πολύ εύκολα. Κι οι αισθήσεις της την παρασύρουν. Η θεαδότη έπιθυμία της είναι να μείνει πιστή σ' ένα μόνον άντρα, να φανή έντιμη και ειλικρινής, να γίνει μια καλή σύζυγος, ν' αποκτήσει παιδιά και ν' αφοσιωθεί σ' αυτό... Το καταφέρνει κάποτε. 'Αλλ' η αδυναμία της τη συνοδεύει πάντοτε κι' είναι γι' αυτήν μια διαρκής κι' αδυσώπητη άπειλή.

Η αδύνατη αγαπάει με την πρώτη ματιά, κάνει όλων των ειδών τις τρέλλες, υπαίνει σ' ένα αυτοκίνητο μ' έναν άνθρωπο που της είναι άγνωστος, φεύγει από το παρτέρι για να πάει να φέρει το αγαπημένο της, αφήνει τον άντρα και τα παιδιά της, γιατί κάποιος άλλος της πήρε τα μυστά. Το ξέρει πως κάνει κακό στον έαυτο της και στους άλλους, αλλά της είναι αδύνατο να συγκρατηθεί. Ξέρει ακόμη ότι οι άντρες έπιθυμούν από την αδυναμία της, ότι την κάνουν να "πορεύει", ότι την ταπεινώνουν και την έξευτελίζουν, ότι την κακοποιούν και την κατηγόνησαν κι' όσους, δε μπορεί να συγκρατηθεί. Είναι έτοιμη πάντα ν' αγαπήσει κάποιον καινούργιο.

Μόνο ε-σ δυνατός άντρας μπορεί να την κρατήσει και να της επιβληθεί. Η ταυροφρόνιτα κι' η άφοσιολη της δεν έχουν τότε όρια. 'Αλλ' αυτοί οι άντρες είναι σπάνιοι. Κι' άλλωστε, περνάει πλάι από την αδύνατη γυναίκα χωρίς να την προσέξουν.

Η αδύνατη γυναίκα δεν είναι κακή. 'Αλλά με τα δάκρυα και τις κα-ταστροφές της ζωής της και δημιουργεί μια άξιοβλητη φημ, γύρω της. 'Ετσι, ενώ θα ήθελε να συγκρατηθεί και να ξαναφτιάσει τη ζωή της, κατακυ-λάει ολοένα και πιο γαμηλά. Συνήθως δε σκέφτεται. Ζη τη ζωή της στιγμή με τη στιγμή, χωρίς να κυττάει ούτε μπροστά ούτε πίσω. ('Αν το έκανε, θα τρώαζε). Κυριεύεται κάπου-κάπου από κρίσεις μελαγχολίας. 'Αλλ' αυτές οι κρίσεις είναι όλοένα παροδικές.

Άλλοτε έχει εκρήξει γάρος, που τίποτα δεν της δικαιολογεί. 'Αλλά κι' αυτές περνούν το ίδιο γρήγορα. Νομίζει κανείς πως είναι κάποια κυνή προσδοκία, που ζητάει να την ικανοποιήσει. 'Αλλ' η μοναδική προσδοκία της είναι να ζήσει μια καινούργια ε-ρωτική περιπέτεια.

Αν η γυναίκα αυτού του τύπου γεννηθεί σε φτωχικό περιβάλλον, θα είναι πολύ εύκολο να παρασυρθεί και να κατακυλλήσει πολύ γαμηλά. 'Ο κίνδυ-

νος αυτός, όμως, δεν υπάρχει, αν έχει την καλή τύχη να βρεθεί σε πλούσιο περιβάλλον. Αυτό δε σημαίνει πως θα συγκρατηθεί περισσότερο. 'Αλλά, τουλάχιστον, δε βάγν ν' αντιμετωπίσει την αδύνατη του γάμου. 'Ο διεθνής τύπος σχολείται συχνά με τις έρωτικές περιπέτειες και τα σκάνδαλα με-ρικών γυναικών αυτής της κατηγορίας, που η μορφή είτε λόγω πλούτου, είτε λόγω καταγωγής, τις έβαλε στο προ-κήλιο της ζωής. Στο καλλιτεχνικό έ-πιπεδο, τέλος, η αδύνατη γυναίκα θα σημειώσει στην ζωή αξιόλογες και κάποτε καταπληκτικές επιτυχίες, που θα όφειλονται όχι τόσο στο ίδιο το έργο της, όσο στις υπερβολικά εύκο-λες σχέσεις της με τους άντρες. 'Αλλά, τελικά, το καλλιτεχνικό της τα-λέντο θα ενταφιασθεί κάτω από την τρουερή κι' αδυσώπητη αδυναμία της.

Η ΝΕΥΡΩΤΙΚΗ

Οι άντρες πιστεύουν ότι όλες οι γυ-ναίκες είναι νευρικές. 'Αλλ' όταν συναντήσουν μια γυναίκα αληθινά νευ-ρωτική, καταλαβαίνουν ότι όλες οι άλ-λες ήταν υποστά της αγγελίης.

Η νευρωτική είναι η γυναίκα που δεν ανέχεται την παραμικρή αντίδραση στα σκέλη της. 'Όσο πάει ένα καλό, είναι διαγνισμένη. Ζωή, περιπαθεί, με-γαλάνει 100%. 'Όταν, όμως, συναν-τήσει την παραμικρή αντίδραση, γίνε-ται θηρίο. 'Αν ο πάτερας της της ά-παγορεύσει να πάει σε μια κομμική συ-γκέντρωση, αν ο αγαπημένος της άνη-γεί να τ' συνοδεύσει σ' ένα γορό, υπο-ρεί ν' α κάνει όλα νυστά-καρδιά. Οι θύμω της είναι δυσανάλογοι προς την ατία που τους προέκυψε και πάν-τοτε άπρόοπτοι. Μπορεί να φύγει από το σπίτι, γιατί η υπέρτα της της άπα-γορεύσει να φορέσει κάλτσες «ευμε», να μπει με ένα βρομάδα ντισέ, γιατί ο πάτερας της της έκανε κάποια παρα-τήρηση, να πάει μ' έναν άλλον άντρα σ' ένα πεύμα, γιατί ο αγαπημένος της ά-παγορεύσει να περπατήσει με τα πόδια, να πηδήσει από ένα παράθυρο του πέμ-πτου ορόφου γιατί ο άντρας της κύτα-ξε με ιδιαίτερη προσοχή στο δρόμο με τα πόδια.

Το τίς εδαίοητο σημείο της είναι

τα ζητήματα που σχετίζονται με τον έρωτα. Σ' αυτά δεν ανέχεται καμιά ένταση. Στην έργασία της, όμως, στις φίλες της, καθώς και στις συνη-θισμένες ποάδες της ζωής, είναι λογι-κή, καλόκαρη, πρόθυμη να βοηθήσει τους άλλους. 'Εχει επίσης αξιόλογο δυναμισμό. Δεν καταβάλλεται από τις έντασεις κι' αντιμετωπίζει με θάρ-ρος και τις μεγαλύτερες δυσκολίες. 'Όταν, όμως, πρόκειται για τον έαυτο που αγαπάει, τα πράγματα αλλάζουν.

Η νευρωτική έχει ένα κοινό σημείο με την αδύνατη: 'Αναγκάσει πολύ εύκο-λα και συνθέτουμε πέρτε από τη μι-ά άκρη στην άλλη. Σήμερα είναι ξερο-λάμην μ' ένα διανοούμενο, αύριο μ' έναν παλαιστή, την άλλη μέρα μ' έναν γέντιουπό, που τον αφήνει με λίγο ντυμένη από έναν σοβαρό μαρο-μαλά. 'Αλλά μπορεί επίσης ν' αφο-σιωθεί σ' ένα μόνον άντρα. Η αγάπη της γίνεται τότε έπιθυμη και τυραν-ική. Όλοι να θάρονται διαρκώς με τον αγαπημένο της, που τηλεφωνεί δέκα φορές την ώρα όταν είναι στο γυ-ναείο του, δεν του έπιτρέπει ν' υφισ-ταθεί ούτε δειλά ούτε άριστέρα σ' κεσά-λι του όταν τη συνοδεύει, του έλαίει να της άσπρηθεί λεπτό προς λεπτό πώς περάσει τις ώρες του όταν ήταν μα-κριά της και τον βασανίζει με τις ε-ξιδάκτες έρωτικές της και τις ε-ξαι-στικές κι' άδικαιολογητες ζήλειες της, που δε σταματάει ποτέ να τον ε-ξο-νεί.

Αν ο άντρας στον οποίο αφοσιώνεται την προσώ, είναι ικανή για όλες τις τρα-γωδίες. 'Όταν, αντίθετα, η ίδια πε-ρνά από τον έρωτα στον έαυτο, δεν έχει συνείδηση της άπιστίας της κι' έκπλη-σσει όταν της έπλησσει το λόγο.

Η νευρωτική γυναίκα είναι κατά βάθος ένας τύπος εγωιστικός. Πιστεύει ότι έχει όλα τα δικαιώματα, ενώ δεν αναγνωρίζει κανένα στους άλλους. 'Ε-χει την έλαση από τον έαυτο ή τους άλλους που ν' αγαπήσει να την κάνουν ευτυχισμένη, να όποταχθούν στις θελή-σεις της, να μην ένοιασθούν σε τίπο-τα. Για το λόγο αυτό, οι νευρωτικές γυναίκες δε θαίσουν ποτέ την ευτυ-χία, αλλ' ούτε και τους άλλους μπο-ρούν να κάνουν ευτυχισμένους. Κι' αλ-λωςτε, δε φροντίζουν ποτέ να γνωρί-σουν τους άντρες — ή πέρτα τους δε τους χραισμεύει σε τίποτα— κι' ατα-πατώνται πάντα για τον έαυτο τους.

Μια νευρωτική γυναίκα μπορεί και στα πέντη της χρόνια να νοιώσει πως είναι νέα κι' αξιολάτρευτη... Θα σ'α δώσουμε στο έπόμενο τεύ-χος, μερικά άλλα πορτραίτα που δεν είναι λιγότερο ενδιαφέροντα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η άριέστρια κι' η γυναίκα-δεκανέας.

Ο ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ είναι από το είδος εκείνο των συζύγων, που το βελούδο είναι από το έρωτα. Σ' αυτά δεν ανέχεται καμιά ένταση. Στην έργασία της, όμως, στις φίλες της, καθώς και στις συνη-θισμένες ποάδες της ζωής, είναι λογι-κή, καλόκαρη, πρόθυμη να βοηθήσει τους άλλους. 'Εχει επίσης αξιόλογο δυναμισμό. Δεν καταβάλλεται από τις έντασεις κι' αντιμετωπίζει με θάρ-ρος και τις μεγαλύτερες δυσκολίες. 'Όταν, όμως, πρόκειται για τον έαυτο που αγαπάει, τα πράγματα αλλάζουν.

Η νευρωτική έχει ένα κοινό σημείο με την αδύνατη: 'Αναγκάσει πολύ εύκο-λα και συνθέτουμε πέρτε από τη μι-ά άκρη στην άλλη. Σήμερα είναι ξερο-λάμην μ' ένα διανοούμενο, αύριο μ' έναν παλαιστή, την άλλη μέρα μ' έναν γέντιουπό, που τον αφήνει με λίγο ντυμένη από έναν σοβαρό μαρο-μαλά. 'Αλλά μπορεί επίσης ν' αφο-σιωθεί σ' ένα μόνον άντρα. Η αγάπη της γίνεται τότε έπιθυμη και τυραν-ική. Όλοι να θάρονται διαρκώς με τον αγαπημένο της, που τηλεφωνεί δέκα φορές την ώρα όταν είναι στο γυ-ναείο του, δεν του έπιτρέπει ν' υφισ-ταθεί ούτε δειλά ούτε άριστέρα σ' κεσά-λι του όταν τη συνοδεύει, του έλαίει να της άσπρηθεί λεπτό προς λεπτό πώς περάσει τις ώρες του όταν ήταν μα-κριά της και τον βασανίζει με τις ε-ξιδάκτες έρωτικές της και τις ε-ξαι-στικές κι' άδικαιολογητες ζήλειες της, που δε σταματάει ποτέ να τον ε-ξο-νεί.

Αν ο άντρας στον οποίο αφοσιώνεται την προσώ, είναι ικανή για όλες τις τρα-γωδίες. 'Όταν, αντίθετα, η ίδια πε-ρνά από τον έρωτα στον έαυτο, δεν έχει συνείδηση της άπιστίας της κι' έκπλη-σσει όταν της έπλησσει το λόγο.

Η νευρωτική γυναίκα είναι κατά βάθος ένας τύπος εγωιστικός. Πιστεύει ότι έχει όλα τα δικαιώματα, ενώ δεν αναγνωρίζει κανένα στους άλλους. 'Ε-χει την έλαση από τον έαυτο ή τους άλλους που ν' αγαπήσει να την κάνουν ευτυχισμένη, να όποταχθούν στις θελή-σεις της, να μην ένοιασθούν σε τίπο-τα. Για το λόγο αυτό, οι νευρωτικές γυναίκες δε θαίσουν ποτέ την ευτυ-χία, αλλ' ούτε και τους άλλους μπο-ρούν να κάνουν ευτυχισμένους. Κι' αλ-λωςτε, δε φροντίζουν ποτέ να γνωρί-σουν τους άντρες — ή πέρτα τους δε τους χραισμεύει σε τίποτα— κι' ατα-πατώνται πάντα για τον έαυτο τους.

Μια νευρωτική γυναίκα μπορεί και στα πέντη της χρόνια να νοιώσει πως είναι νέα κι' αξιολάτρευτη... Θα σ'α δώσουμε στο έπόμενο τεύ-χος, μερικά άλλα πορτραίτα που δεν είναι λιγότερο ενδιαφέροντα.

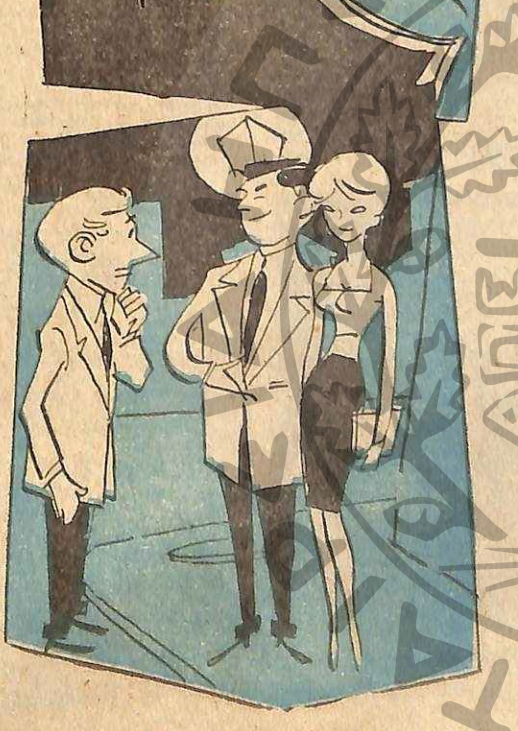
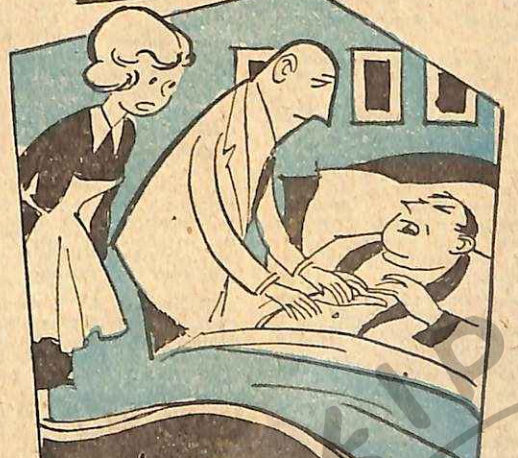
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η άριέστρια κι' η γυναίκα-δεκανέας.

ΕΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Αντανάκης και το συγκοτι του

— Καί, καθώς βλέπω, σ'α νάχης παχύνει τώρα τελευταία.

— Άς τα, μη μου τ'α θυμίζεις. 'Εχω πάρει δέκα κιλά μέσα σε δυο μήνες! 'Αλλά το άζει, 'Ηλεια...

— Από δω και πέρα, άς παρακολουθήσουμε σ'άν αδιακούς παρατηρητά τη συνέχεια. 'Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, ο 'Αντανάκης γύρισε έπειτα από ένα λουκούλειο γεύμα με την Κίτσα. 'Η Χρηστίνα τον περίμενε όπως πάντα.

— Άργησες πολύ άποψε. 'Αντανάκη.

— Έγινε με συντάξουμε ένα όπνημη σ'άν ά-ποურγο και μας πήρε ή ώρα.

— Κουράζεσαι πολύ, 'Αντανάκη μου. 'Ελα τώρα να φας. Σ'α έχω συναγρίδα στη σάρα.

— Δεν έχω όρεξη, Χρηστίνα μου.

— 'Εχεις δεν έχεις, θα φας. Δε μπορεί να μέ-νεις τόσες ώρες νηστικός. Θα φας έστω και με τό-ζορι... Μαζί θα φάμε. 'Αλλά πάρε το χάπι σου ποττα.

Πού και που προφασίζόταν, ότι «κάτι είχε συμ-πύσει έξω» και τη γλύτωνε. 'Αλλά δε μπορούσε να δουλεύει συνέχεια αυτό το παραμύθι. Μία άλλη νύ-χτα, που τα είχε κοπνήσει περισσότερο από το κανονικό, γύρισε σπίτι του ζαλιμένος. 'Η Χρηστί-να το άντηλθθηκε. 'Αλλά ο 'Αντανάκης πέτυχε τη δικαιολογία:

— Είχα να φτιάξω τη φορολογική μου δήλωση... Κυκλώνας, Χρηστίνα μου. Με ζάλισε τα νούμερα!...

Μία μέρα, τους έπεσε έξω ο γιατρός, που ήταν και φίλος τους. Έίχε, πάλι, καιρό να δει τον 'Αν-τανάκη. Και τώρα που τον είδε παχύ και ξεγυρι-σμένο, άντηλθκε:

— 'Αντανάκη, πολύ παχύνες! Φαίνεται, ότι τό-χεις ρίξει στο φαί...

— Καθόλου, γιατρέ μου, άπάντησε ή Χρηστίνα για λογασιό του. Δεν τρώει ότ' εκείνα που του έχετε συστήσει. Διά της βίας τον βάζω και τρώει ένα φάρι της σάρας ή ένα κρέας ψητό το βράδυ. Δεν έχει καθόλου όρεξη.

— Μήπως κρυφτόρας ξέω, βρέ 'Αντανάκη; Γιατί πολλοί άσθενείς κάνουν αυτή τη μηχανή.

— Όχι, γιατρέ, είπε ο 'Αντανάκης. Μόνο ένα κοιλούρι... άπόγευμα.

— Τότε είναι περίεργο αυτό το φαινόμενο. Βε-βαιά, παρουσιάζονται κάποτε και περιπτώσεις αυ-τομάτου παχυσαρκίας. Άνθρωποι, δηλαδή, που πα-χύνουν χωρίς να τρώνε. Πρέπει να μελετήσω την περίπτωση σου. Θα κάνω μια έναρκνία στην 'Ια-τρική 'Εταιρεία. Είσαι αξιόλογο περιστατικό...

Ο 'Αντανάκης άαγκάστηκε, για να μη γελάσει. «Και ποτέ νάξερεις!», είπε από μέσα του.

Και ο 'Αντανάκης συνέχισε το ίδιο πρόγραμμα για κάμποσο καιρό ακόμα. Κίτσα και φαγόποτι! 'Απολάμβανε την εύτυχία του, παχαίνει, κορόιδευε την κομένη τη Χρηστίνα και μολάει:

— Ποτέ δεν σιθανόμουν τόσο γερός και όγιης! 'Ακριβώς έκείνη την ήμερα, που είπε την όμορφη αυτή κουβέντα, του συνέβη η άναφοδιά. 'Όπως κάθε βράδυ, είχε πάει με την Κίτσα σ'ο ένα παραλιακό ρεστοράν καλοφάει. 'Αρχισαν από δυο ντιού-νες σπρεζίδας, πέρασαν στη πινακίτα όρεκτικά, προ-χάρσαν στον άστακό μαγώνες. 'Αγτερα άκόλου-θες το άστακό γκυοδεσάκι και μετά, περόδες, «Ο!» αυτά ποτίζθηκαν με άνάλογα κρασιά. Ο 'Αν-τανάκης άίσθανόταν ευχάρις και έόρεξε τη ζώ-νη του. Τότε ή Κίτσα είδε το γκαρσόν, που περ-νούσε με μία πατέλα γεμάτη από κατι μεγάλους λουκουμάδες.

— Σβίγγου, είπε με λαγάρτα.

— Σ'άν πολύ δε φάγαμε, βρέ Κίτσα!

— Καί θ' αφίσουμε τους σβίγγους; Γκαρσόν! Φέ-ρε μας σβίγγους.

Έφωσαν σβίγγους, ήρθαν τα φρούτα. Και κα-τόπιν ή Κίτσα είπε:

— Τώρα χραισάει ένα ώρα παγωτό, για να στρώσει το στομάχι μας.

— 'Ηρθαν και τα παγωτά. 'Αγτερα σηκώθηκαν να φύγουν. Ο 'Αντανάκης δεν άίσθανόταν καλά. 'Η-ταν ζαλιμένος, μα καταλάβαινε πώς αυτό ή ζα-λάδα δεν ήταν από το κρασί. 'Ηταν άλόκοη. Και είχε άρχισει να νοιώδη ένα μόνον πάγο στο σ'α-στό. που τον άνιούχισε. 'Ετσι άρχισαν οι κρίσεις, που τον βασάνιζαν στο παρελθόν. Δεν είπε τίποτα στην Κίτσα. 'Ηθελε να κρατήσει τα προχάματα, να μη φανερωθεί σ'άν άνθρωπο με βλαμένη όρεξη. Την ά-φπσε έξω από την πόρτα του σπιτιού της.

— Δεν έρχεσαι άπάντα να πάρουμε ένα λικέρ; — Όχι, Κίτσα μου. Έχω να σηκώω ποτό π'αυ-τόσο.

— Και αύριο που θα φάμε; Έχω έπιθυμίες ένα ώρα ψ'α κατεπύσω.

— Άκούγοντας γι'α φαί ο 'Αντανάκης ένοιασε την κατάσταση του να χειροτερεύει.

— Καλά, να λέμε αύριο, είπε. Καληνύχτα. Και, μόλις βρέθηκε μόνος στο στο τ'αί, άφπσε το πρώτο βογγήτι, που τόσην ώρα με μεγάλο κόπο το είχε καταπνίξει. Διπλωμένος στις δυο, άνέθηκε στο σ'αίτι του κι' έτρεξε και εύχεται στο κρεβάτι. 'Η Χρηστίνα τρώαζε.

— 'Η έπαψε, 'Αντανάκη; — Κρίσεις!... Τηλεφώνησε στο γιατρό γρήγορα!

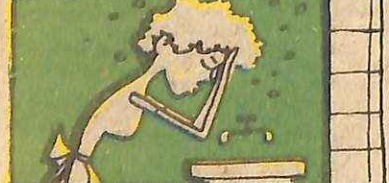
— 'Η έφαγε άποψε; ρώτησε ο γιατρός τη Χρη-στίνα, μπαίνοντας στο γ'αί.

— Τίποτα, γιατρέ μου. 'Η να φάη σ' αυτή την κατάσταση; 'Ηρθε κι' έπρεσ αύριο στο κρεβάτι. 'Ακούστε τον πώς βογγάει.

Ο γιατρός πέρασε στην κρεβατοκάμαρα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Σαπούνι για λούσιμο

Άσπρο σαπούνι	100 γραμ.
Άλκοολ 80%	50 »
Γλυκερίνη	5 »
Έλαιον κάδου	5 »

Σαπούνι για αδυναμία

Τουλίνα	5 γραμ.
Βάμμα Ιωβίλου	10 »
Ιωδούχον κάλιον	0,75 »
Σαπούνι Μασσαλίας σ'ε-σκή	200 »

Πούντρα για λεπτές επιδερμίδες

Άμολον ρυζιού	20 γραμ.
Κόκκινο Βενετίας	20 »
Κόκκινο Λουκισβίου	20 »
Βορικόν δ'ε	20 »
Αρωματίζετε με μία έσάνς της προτιμήσεώς σας.	

Δροσιστικό νερό

Τριανταφυλλόνη	200 γραμ.
Γλυκερίνη	150 »
Βόρας	10 »
Άλκοολ	20 »
Διαλύετε το βόρακα στο τριαντα-φυλλόνη. Προσθέτετε τη γλυκερίνη κι' όσπερα το άλκοολ.	

Σαπούνι για λεπτά δέματα

Άσπρο σαπούνι	250 γραμ.
Έλαιόλαδο	250 »
Βορικόν δ'ε	20 »
Βενζόλ	30 »
Γάλα άμυγδάλων	60 »

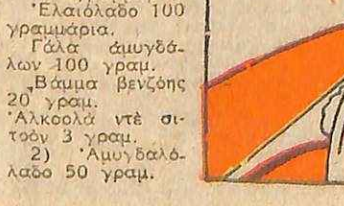
Μιλάτε έμορφα!

Ένα πρόσωπο μας άρέσει εκ πρώ-της όψεως. 'Όταν όμως το πλησιά-ζουμε, ανακαλύπτουμε, ότι ή όμιλία του είναι άντιπαθητική κι' άποκρου-στική, ή ερρασιολογία του άσχημη κι' άνάρμοστη, οι έκφράσεις του δίδου εύγενείς.

Ας προσέχουμε κάθε κοπέλα να μη συνηθίσει γι' αυτήν κατι τέτοιο. Ας συνήθειση από μικρή να μιλάει ήσυ-χα, σ'ε χαμηλό τόνο φωνής, χωρίς χειρονομίες, υπερβολικές έκφράσεις ή περιττολογίες, χωρίς λέξεις που δεν ταιριάζουν σ' ένα κορίτσι. Μονάχα έτσι θα μπορέσει να τσαχτεί τη συμ-πάθεια των άλλων.

Πουμάδες, που άσπρίζουν τα χέρια

1) 'Αραβική γόμμα	10 γραμ.
Λευκό μέλι	50 »
Σκόνη σαπούνι	15 γραμ.
οδ 15 γραμ.	
Έλαιόλαδο 100 γραμ.	
Γάλα άμυγδά-λων 100 γραμ.	
Βάμμα βενζόνης 20 γραμ.	
Άλκοολ ντε σι-τόν 3 γραμ.	
2) Άμυγδαλό-λαδο 50 γραμ.	

Τριανταφυλλόνη

Κολώνια	15 »
Πούντρα ρυζιού	15 »
Γλυκερίνη	15 »
3) Καλαμποκάλευρο	20 γραμ.
Άλευρι άμυγδάλων	40 »
Τριανταφυλλόνη	100 »
Βάμμα βενζόνης	25 »
4) Ζουμι λεμονιού	2 λεμόνια
Γλυκερίνη	10 γραμ.
Λευκό μέλι	1 κουταλιά
Βάμμα βενζόνης	μέρικες σταγόνες

Για το στεγνό δέρμα

Κροκοί άνθων	2 »
Έλαιόλαδο	2 κουτ.
Άμυγδαλόλαδο	30 γραμ.
Βάμμα θενζόνης	5 »
Άνθόνη	50 »
Άλκοολ ντε σιτόν	3 »

Σαπούνι, που άσπρίζει τα χέρια

Σαπούνι	200 γραμ.
Γλυκερίνη	100 »
Άλκοολ ντε σιτόν	6 »
Άνθόνη	200 »

Για την κοιλιά

Θέλετε μια όμορφη άσκησι, για να πέσει ή κοιλιά; Άν έχετε παρκέ στο σπίτι σας, παίρνετε κάθε πρωί τη με-γάλη και βαρέα βούρσα που παρ-κάρω και τρίβετε με αυτήν μια-δυο κάμπαρες. 'Αγτερα τρίβετε και με τη φανέλα. Είναι ένα γυμνασιό, που δε μπορεί να παρα-βληθεί με κανένα άλλο. Θα διατηρή-σετε έτσι τη σιλικ-έττα σας κομψή και άσπρη πάντα.

Σιρόπι για το στήθος

Για την ανάπτυξη, του στήθους, συ-νιστούν πολλοί γιατροί, μεσημέρι και βράδυ πριν από το φαγητό, μια κου-ταλιά από το έξης σιρόπι:

Έξοσι γκαλένικα	10 γραμ.
Λακτοφωσφορ ντε σ'ω	10 »
Βάμμα άνθου	10 »
Σιρόπι άπλό	200 »
Σιρόπι κινκινά	200 »

Οι καλοί τρόποι

«Όσο θάρρος κι' αν έχη μια κοπέ-λα με μία μεγάλη κυρία, όφειλε πάν-τα να προσέχη τα λόγια της και ν' άποφεύγη τις φράσεις, που λέει με τη συνομιλική της: «Τί ν'έχει;» «Πώς περνάτε;», κλπ. Το σωστότερο είναι να περιμένει να τη ρωτήσει εκείνη πώς είναι, και ν' άπάντησε τότε: «Πολύ καλά, ευχαριστώ. Και σ'ε;».

Δεν της κάνει πολλές ερωτήσεις, προτιμώντας δε δεν την ρωτάει ποτέ τί κάνει ο άντρας της. Μπορεί μόνο να ρωτήσει για τα παιδιά της, ή για τη μητέρα της — αν υπάρχει.

Αν όμως η κοπέλα συνοδεύεται άπ' τη μητέρα της, άφινει εκείνη να κάνει τις ερωτήσεις και δεν άνακα-τεύεται στη συνομιλία παρά μόνο αν τη ρωτήσουν κάτι.

— Τι πάθαμε, 'Αντωνάκη; Πάλι τα ίδια;
— Και χειρότερα, γιατρέ.
— Μά πως; 'Ετσι, σ'τα καλά καθούμενα.
— Μάλιστα, είπε με μισή φωνή ο 'Αντωνάκης, στραβοκουττάοντας τη Χρηστίνα.

Ο γιατρός τόν εξέτασε:
— Πρώτον, στομαχικός φόρτος, είπε. Τι έφαγες;
— Μονάχα μιά τυροπιτήουλα, γιατρέ...
— Μία ή δύο;... 'Εδώ η κοιλιά σου είναι σ'τα βαρέλια γεμάτη... 'Απ' αυτό σου ήρθε και η κρίσις του σπυκιού.

Ο 'Αντωνάκης στράφηκε στη Χρηστίνα:
— Βρέ Χρηστίνα, μου κάνεις μία πορτοκαλάδα, σ'ε παρακαλώ;
— 'Ετσι, βρέθηκαν μόνοι ο γιατρός κι ο 'Αντωνάκης.

— Γιατρέ, κλείσε την πόρτα κι' έλα κοντά μου, να μη μάς ακούνε. Θα σου πω την πύσαν αλήθεια. Τέρ- ρισα έξω, γιατρέ...
— 'Εφαγες κανένα αυγό;
— 'Ενα; Πονάω και δε μπορώ να γελάσω. Τι γουρουνόπουλα, τι άσ- σκαούς, τι γιουσαρλίκια, τι μουσα- κάδες, τι θαλασσιάνα και τι κρσάια...
— 'Η γυναίκα σου μου είπε τις προάλλες πως διά της βίας τράβηξες ένα μπιρτεκάκι...

— 'Ετσι νομίζει, μεταξύ μας, για- τρέ. Και δεν είναι μόνο αυτό. 'Αλλά, ενώ τρώω τόν αμπακό έξω, κάθω και τρώω και τη δίαιτα όταν γυρι- ζώ, για να μην έχω ύποψιες.

— Τι ύποψιες;
— 'Ε, δεν καταλαβαίνεις τώρα, γιατρέ; Μόνος μου τρώω αυτά τα ά- ρατα πράγματα που σου είπα; 'Η πάργης, και παρέα. Και τι παρέα!... Κατ'αρχάς, είπε ο γιατρός, χα- μογελώντας. Πήρασα και τα τώρα. 'Η- βέλεις τα κι' επαθές και...

— 'Αωωχ, γιατρέ! Πονάω πολύ. Τι θα κάνουμε τώρα;
— Θα σου κάνω πρώτα μιά ένεσι, για να ήσυχάσεις και να κοιμηθείς. Και θ' αρχίσουμε συστηματική θερα- πεία.

— Άδριο λές να σηκωθεί;
— Δε σ'ε βλέπω όρθιο πριν από μιά βδομάδα. Κι' όταν σηκωθείς, κι' εξακολουθήσεις τα ίδια, σ'ε βλέπω πάλι έαυλωτό, κι' αυτή τη φορά για πάντα...

Την άλλη μέρα πήγα να τόν δω κι' έτσι πληροφορήθηκα τα νέα του. Τού είπα:
— Βλέπεις, πως είχα δικιο όταν σου έλεγα ν' αποφεύγεις τις παγειές, γιατί θ' ε'ε βλάφουν στο σπυκιό. Κατί ήθερα!...

Ο 'Αντωνάκης μου ανέθεσε μιά λεπτή αποστολή: Να συναντήσω την Κίτσα και να της πω πως έπεσε ξα- φνικά με γρίπη.

— 'Αλλά εγώ έκρινα πως έπρεπε να φανώ ειλικρινής. Της είπα όλη την αλήθεια.

— 'Η στρογγυλαμάγουλη Κίτσα συγ- κινήθηκε:

— Τον καυμένο τόν 'Αντωνάκη εί- πε. Τι βουλή έκανε για μένα! Να τού πητε, ότι συμπάσχω κι' εύχομαι να γίνω γρήγορα καλά. Κι' άπόψε είχαμε πη να πάμε για κοτόπουλα!...

Και τη βοήκε.
— Άλγες μέρες άργότερα, μου την παρνούσαν. 'Ηταν ένα ανέλαστο πλάσμα με φίνα σιλουέτα. 'Αδύνα- τη σαν όπισσά!

— Φαντάσου, ότι διά της βίας τρώει μισό μπιτόκι κι' ένα ευνόμη- λο, για να κρατήσει τη σιλουέτα της. Αυτή θα με άφελήσιν πολύ στην ύβελ μου. Μου τού είπε κι' ο για- τρός... Τι να κάνουμε, 'Ηλία; Ο άνθρωπος πρέπει να φροντίσει την υ- γεία του...

Τέτοιος ήταν, είναι και θα είναι ο 'Αντωνάκης. Μπορούμε να τόν αλλά- ζουμε;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Θεατρικά ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΜΕΤΑ τόν Γκρέγκορ Πάκ και την Τζέιν Μάσφελντ, ένας άλλος άστρο πρώτου μεγέθους, ο Γκάου Κούπερ, θα έρθη την άνοιξη στην 'Αθήνα.

Ο Γκάου Κούπερ θα είναι πρω- τανωνίστης μιάς ταινίας, που θα γυ- ριστεί εδώ, με ελληνικό σενάριο.
Από τα χειμερινά θέατρα, το «Κοτοπούλη» και το «Κεντρικόν» έρ- γονται μέχρι της στιγμής επί κερα- λής στις εισπράξεις.

Χαρακτηριστικό είναι ότι το έργο τού «Κεντρικού» «Ο δειλός και ο τολμηρός», παρά την δυσδική έπι- θεσι της κριτικής, σημειώνει έπιτυ- χία.

Συνεχίζονται οι προετοιμασίες, για την πρώτη ολοκληρωμένη έπι- θεώρησι πίστες, που γράφεται από τρεις γνωστούς συγγραφείς, και που θα παρουσιασθή στην άρχη του Νο- εμβρίου, στο «Καίνω ν' 'Ατέν της Λεωφόρου 'Αλεξάνδρας.

Από τα πιο αξιόλογα στελέχη τού συγκροτήματος, την καλλιτεχνι- κή διεύθυνση, θα όνομα η Τάρκη Μηλιδάκης, θα είναι η Μαρίκα Νέζερ, η Ζωή Φουτσόφ, η 'Αννα Μαντζουράνη και η ήθοιοιό τού κινηματογράφου Μπάγκουλης και Νικολίνάκος.

Το «Ελληνικό Χορόδραμα» έ- τοιμάζει για το Δεκέμβριο τόν έρ- τασμό της δεκαετηρίδας του.

Εκτός απ' τις γνωστές παλές του έπιτυχίες, το αξιόλογο αυτό χορευτικό συγκρότημα της κ. Ραλ- λούς Μάνου, θα παρουσιάσει και νέα ενδιαφέροντα χοροδράματα, με συμ- μετήνη πολλών, έκλεκτων σολίστ.

Για τόν έρχόμενο μήνα αναγγέ- λεται η έναρξη τών μουσικών πρσι- νών, τού Γ. Οικονομίου και τού 'Ο. μήρου, 'Αθηναίους.

Κατά σύμπτωση, τα δυό συγκρο- τήματα θα στεγάζονται στο ίδιο κτί- ριο, στόν κινηματογράφο «Ρέξ» και στο θέατρο «Κοτοπούλης.

Πιά το πολυμελές συγκρότημα τών υπαλλών της Κελλάνης, που ένογεται την έρνούμενη εβδομάδα στην 'Ελλάδα, αντιμετώπιζεται έλλειψη στέγης. άσος όλα τα θέατρα δίνουν και άπογευματινές παραστάσεις.

'Ετσι, άργικά τολώνιστον τα υπαλλέτα της Κελλάνης θα δώσουν παραστάσεις στη Θεσσαλονίκη.

Ο Τζέινε Μακόλνς θα δώσει την Κυριακή πρωί, την πρώτη του συνουσία στο 'Ελλάς, με τη σύμ- πρσι της 'Ισπανικής θενέτας τού γουοθ και τού τραγουδιού. Κάμμεν ντέ Σαντίνα.

Η Μιράντα Κουνελάκη

Η Άσπα Νακοπούλου

Ο Μακόλνς θα τραγουδήσιν, μα- ζι με παλές μεγάλες του έπιτυχίες, τα τέσσερα τραγούδια τού λαδράνου, που ήχογράφησε τελευταία στη Γερ- μανία.

Ένα άκόμη άστέρι τού Ιταλι- κού τραγουδιού, η Λίνα Λάντσια, που θρασέυτηκε στο φετινό φεστιβάλ τού Σάν Ρέμο, θ' έρθει στην 'Α- θήνα.

Η Λάντσια, που είναι πολύ γνω- στή από την τηλεόρασι, είναι άπο- κλήσει τού Ρενάτο Καραόνη, με τόν όποιο συντάχθηκε τα πρώτα χρόνια της καριέρας της.

Στα τέλη Νοεμβρίου θα έρθη στην 'Αθήνα ο γνωστός Γάλλος τραγουδιστής και ήθοιοιός τού κι- νηματογράφου Ντάριο Μορένο, που θ' έρθει στην 'Αμερική. Ο Μορένο θα παρυσθή στην πρεμιέρα της ταινίας «Θέλω να γορέψετε μα- ζι μου», στην όποια πρωταγωνιστεί μαζί με την Μπαρίτ Μπαρντό.

Ο πρώτος θίασος «Κράν Γκι- νιόλ» θα έμφανισθή όριστικά έντός τού Νοεμβρίου στο «Θέατρο 'Αθη- νών» με το ελληνικό έργο «Κούκλες τού θανάτου», στο όποιο θα παίζη ένα διπλό όλο ή νέα δραματική ή- θετοίος Άσπα Νακοπούλου, που γό- ρισε από την 'Αμερική.

Στα νέα ελληνική ταινία «Γιά όσνα την άγάπη μου», που θα προ- έλθη φέτος, θα κάνει την πρώτη της έμφανισή στην όθνη μιά νέα ά- ποκάλυψη, η Μιράντα Κουνελάκη.

Η ίδια ταινία περιλαμβάνει και δυό νέα τραγούδια τού Μάνου Χα- τζίδάκη που άποδίδει ο Βονιατζής.

Στην 'Αθήνα ήρθε για λίγες μέρες η γουόρτσια Ντόρα Καραβα- ούλη, που παντρεύτηκε 'Αγγλο και είναι τώρα έγκατεστημένη μόνια στο Λονδίνο.

Η θενέτα τού τραγουδιού Κρίστιαν Κάστερ, έτοιμάζει μιά με- γάλη έκπληξη: 'Εξασφάλισε αντί με- γάλης δαπάνης από την 'Ιταλία, έλ- δικές έγκαταστάσεις υπηναυιάτων, κι' έτσι θα παρουσιάσιν για πρώτη φορά στην 'Ελλάδα, έκτελεισι τρα- γουδιών με ήχο.

Ο Νίκος Γούναρης, κατά τη διάρκεια της τελευταίας παραμονής του, στην Νάτιο 'Αφρική, έλαβε μέ- ρος σε κυνήγι άγρίων θηρίων, και σκότωσε δυό μεγάλους ζέβρους, που τα δερμάτα τους έφερε μαζί του στην 'Αθήνα.

Όταν έστειλε στο αεροδρόμιο, ο διησφιλέη τραγουδιστής έβγαλε την κιθάρα του και άόγισε να έρμηνεύη παλές μεγάλες του έπιτυχίες, για να ψυχαγωγήσιν τούς... τελωνεία- κούς!

Το εκόλπον, όμως δεν έπιασε, ό- πως υπολόγισε, και τα δυό δερμάτα προς μεγάλη του λύπη κρατήθηκαν στο Τελωνείο.

Ο έπαναλλών έξ 'Ιταλίας σκη- νιστής Γ. Κασκανιάς έπεσκόφη τόν ύποπτον της Βιοληναίας κ. Μάστριν. Η έπισκεψή ήταν σνετική με διάσφαση ζωικά ζήτηματα άφο- ρώντα τόν κινηματογράφο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Το μοντέρνο ΣΠΙΤΙ

Έπικρατεύν παντού οι πλα- στικές ευσίες

Α Ν όργανωνότανε μιά «Έκθεσι τού Σπιτιού», με όλες τις τελευταίες έπινοήσεις και τελειοποιήσεις, οι έπι- σκεπτες θα τρέβανε τα μάτια τους απ' την κατάπληξη. 'Αληθινά, έχουν ήδη πραγματοποιηθή σ' αυτό τόν τομέα ά- πιστευτες προδοι, που άρχισαν να έ- φασμόζονται σε πολλά καινούργια πλουσιόσπιτα —και θα γενικευθώινε στο προσεχές μέλλον, όταν η μαζική παραγωγή θα έλαττώσιν την τιμή τους.

Και πρώτα-πρώτα οι τοίχους τού σπι- τίου, έσωτερικοί και έξωτερικοί, μπο- ρεί να κατασκευαστύν από μιά εα- σόλη πλαστική ουσία, ή από κόκκους φελλού συνδεδεμένους μεταξύ τους με μιά κατάλληλη ρητίνη. 'Ετσι, εξασφα- λίζον σνεδόν τέλεια θεσμική και ήχη- τική άπονομή. Σκεπάζονται δέ υ' έ- να λεπτό έπισκεπτικό στρώμα σκληρής, στιλπνής και γυμναστικής πλαστικής ουσίας, που καταργεί σθεδές, άσπι- σιματα, ταπεταρίες, λαδοποινίες, κλπ.

Απ' το ίδιο υλικό μπορεί να νήν και ή σκεπή.
Αν όστόσο γυμναστωθώιν για τούς τοίχους και τη στέγη τα κλασσι- κά υλικά (τοβλά, κεραμίδια, υπερίν), έσοδίζονται με νέες άπονομιακές έ- πινοήσεις από ίνες έύλου ή πλαστικές ουσίες, που δύν δύνουν να περάσιν ό ήχος, ή ζέστη ή το κρύο.

Έξ άλλου, μέσα στα τάβανια και στα πατώματα τών δωματίων είναι κρυμμένα θεσμιακά όργανα, που λει- τουργούν με ήλεκτρονική και σκεπτι- ζούν μιά γλυκαία και όμοιόμορφη έ- σπασία σ' όλο το σπίτι. Όπως ύπολο- γίζον δέ οι είδικοί, μετά 3—4 χρόνια θα έχουν έπιτύχει οικονομία 25% το λι- γότερο στη δαπάνη θεσμιασας ή υ' έ- ξαξ τόν σπιτιών, γιανς σε έξυπνα και άπλά συστήματα κυκλοφορίας τού αέ- ρος και έλέγχου της θερμοκρασίας.

Ένας ενδιαφέρων νεωτερισμός είναι τα θεσμιακά όσματα από τεχνητό καουτσούκ, που περιέχει στο έσωτερικό του λεπτός ήλεκτρικός αντίστροφος. 'Η ζέση που παράγεται, είναι τόσο ώστε να υ' καίγεται το καουτσούκ.

Όσο για το φωτισμό, φαίνεται ότι θα κατα- νηθώιν οι συνθετικές λάμ- πες —άκόμη κι' οι σνετικά καινούργι- υν λαμπήρες φθορισμού, και θα δώ- σουν ή θέσι τους σε κρυμμένα φω- στικά όσματα από πλαστική ύλη. Αύ- τα παρυσιάζουν το μεγάλο πλεονέκ- τη ότι υπέρει κανείς να τα άνάψει, να τα σβήσιν, ν' αούσιν ή να έλαττώσιν την έντασί τους, κλπ., από διάσφαση σπ- μεία τού δωματίου.

Οι αλλήνες τού νερού δέ θα είναι πιά μεταλλικοί, άλλά από πλαστική ουσία (πολυβινύλιο). Από άλλη πλα- στική ύλη (πολυβινύλιο) θα είναι σπιγμένιοι οι αλλήνες τού γκασιού, οι δέ όντοί και οι έξωτερικές όδωροδές από γυμναστικό και άνθεκτικότερο πλαστικό «στυρεν-δοουαβένιο».

Για τις πόρτες, τα ντουλάπια τού τοίχου και την έπιπλώση ύπαρχει, άν- τι για το κοντραπλακέ ή το συμπαγές έύλο, ένα φτηνό και άσπαστικό υλικό, φτιαγμένο από ροκανίδια και σκεπα- σμένο από πάνω με μιά λεπτή και σκλη- ρότερη γυμναστική έπιστρώσι.

Άκόμη και τα παρύνοντα θα είναι φτιαγμένα απ' το ίδιο υλικό, όπως ήδη ένα είδικό γυαλί, που γίνεται θελό, γαλακτώδες, όταν πέσει άπάνω του ό ήλιος. Με τέτοια τζάμια, δέ γυαλίζον- ται πιά κουρτίνες για τόν ήλιο.

'Αλλά και στην κοιλίνα, ο νεωγύτης δέ θα είναι πιά μαρμαρίνος, άλλά από πλαστική ουσία, με διάσφαση γρώμα- τος, θα κοπτήσιν ετήνα και θα υποψή ν' άν- τικαταστώσιν εύκολα και γρήγορα. Άλ- λος νεωτερισμός της κοιλίνας είναι μιά μικρή φορητή σκευή που καθα- ρίζει τα λαγανικά με «υπερβήρους».

Τέλος, ή νέα μπανιέρα τού λουτρού είναι φτιαγμένη από «φιμπεργλάς» (πλαστικό υλικό με ίνες γυαλιού). Χά- ρις σ' ένα αυτόματο σύστημα, γεμίζει μόνη της, ως ένα όριμένο ύψος, με νερό που διατηρείται συνεχώς σε στα- θερή θερμοκρασία.

Σ' ένα τέτοιο σπίτι, δέ θα χρειαζό- ται να σκεπθί το πρόβ άπ' το κρεβάτι ή νοικοκύρη, για να ζυμνήσιν τα παιδιά ή για να έτοιμάσιν το πρόγευμα. 'Ολ' αυτά τα άντασινάδων άντασινες σκε- υές, διεσπινόμενες από ένα μικρό ήλεκτρονικό «έγκέφαλο» που ρυθμιέ- ται απ' το προηγούμενο έρβου.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΪΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μυστική

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ έπεσε πολύ κον- τά. 'Η λάμψη κι' ο κρότος ή- ταν σκεδόν ταυτόχρονα. Κι' ύστε- ρα, άπότομα, ή βροχή, σαν καταρ- ραχτής, άκούστηκε να μαστιγώνη τα τζάμια τού μικρού σαλονιού.

Άμέσως με το πέσιμο τού κεραυ- νού, ή Φρόσω πετάχτηκε, κατακί- τρη, από την πολυθρόνα της, ά- ρίνοντας να πέσιν το πλεχτό της στο πάτωμα, και ζύγωσε το Φάνη, που σκηώθηκε κι' αυτός σθεδς, πε- τώντας την, έφη-ερίδα, που διά- βαζε.

Φάνη... μουρμούρισε, τρομο- κρατημένη, προσπαθώντας να προ- στατευθή όσο πιο κοντά τόν γινό- ταν.

Άφηρημένος, ταραγμένος εκείνος, της χείδεψε μηχανικά τις καστα- νές της μπούκλες, ψιθυρίζοντας:
— Δεν είναι τίποτα... Μη φο- δάσαι...

Ύστερα, παρατώντας την άπό- τομα, έτρεξε στο παρύνοντο. Το έ- ξωφυλλό ήταν άνοιχτό και το τά- μι είχε πλημμυρίσει νερά. Τα φώτα τού δρόμου, πνιγμένα μέσ' στην καταιγίδα, μόλις διακρινόμντουσαν. Δεύτερη λάμψη σπάδισε τούς κρου- νούς της βροχής, και τώρα ο κρό- τος άκούστηκε ύστερ' από άρκετή ώρα... Πάλι όμως ή Φρόσω, με την αστραπή, έτρεξε δίπλα στο Φάνη, στο παρύνοντο.

Φοδμάι... τού παραπονέ- θηκε.
Νευριασμένος εκείνος, την άπο- πρησε:
— Φοδμάι έσύ εδώ μέσα... Δέ συλλογίζεσαι λιγάκι και την 'Α- λίκη;...

Ταπεινωμένη, ή Φρόσω άπομα- κρύνθηκε λίγο από κοντά του και χαμήλωσε το κεφάλι της.
— Δεν έχεις δικιο... τού άπαν- τησε. 'Ο φόβος μου ήταν στιγμύ- αιος... Τώρα που πέρασε, συλλο- γίζομαι την 'Αλίκη, σαν και σένα.

Άγαστασμένος, ο Φάνης άπομα- κρύνθηκε απ' το παρύνοντο κι' ά- ναψε τοιγάρο, με χέρια που τρέ- मानε.

Πώς άργησε έτσι το εύλογο- μένο κορίτσι... 'Ιστιάσθηκα μέσ' στη νύχτα, που άκούστηκε...
— Μά, δεν είναι άργά... Έκανε δειλά ή Φρόσω, προσπαθώντας να δικαιολογήσιν την άδερρή της.

— Δέκα και τέταρτο... Πώς δέν ειν' άργά... Δέ δικαιολογείται τέ- τοια άργοπορία... Κάτι θάπαθε, χω- ρίς άλλο!...
— Θεέ μου!...
'Η Φρόσω είχε ένώσει τα χέρια της, γεμάτη άγωνία, με τα δυό καστανά ματάκια της δακρυσμένα...

— Αν τούς βρήκε ή καταιγίδα στο πέλαγος... ξαναμίλησε, σά να μαρτυρούσε ο Φάνης. 'Ο ούρανός ήταν από το πρώι φορτωμένος σύν- νεφα, εκεί στη νύχτα... 'Αν...
— Μην καμμελετάς! τόν έκοψε άπότομα, σκεδόν άγρια.

— Άντι να της άπαντήσιν, πήρε το καπέλλο του και τράβηξε για την πόρτα.

— Πού πές... τόν ρώτησε, ένδ κρεμότανε στο μπράτσο του.
— Να μάθω... Δέ μπορώ να κά- θωμαι εδώ μέσα, χωρίς να κάνω τίποτα...
Τού πήρε το καπέλλο από τα χέ- ρια.

— Περιέμενε λίγο άκόμα... τόν παρακάλεσε μαλακά. Δέ μπορεί να σκεπασίς τίποτα κακό... Θα γυ- ρισί...
Πειθήνιος εκείνος, την άφισε να

τον καθήση σε μιά καρέκλα. Κάθη- σε κι' έκείνη ύστερα δίπλα του.

Μπορεί να ποδίσανε σε κανέ- να λιμανάκι της 'Αττικής, μακρυνά από την 'Αθήνα... τού είπε. Και να τούς έπιασε ή βροχή στο δρόμο, στη στεριά... Να μη βρίσκουμε μέ- σο συγκοινωνίας. Αυτό θάνα!...

— Ναί, αυτό θάνα!... 'Ετσι πρέ- πει νάνα!... Μά, αν δέν είναι!...
— Κι' ύστερα, λές πως θα πās να ρωτήσης, να μάθης... πού;...
— Πίσταψέ με... Δεν έχουμε πα- ρά να περιμένουμε...

Περιεμείνανε, σιωπηλοί, γεμάτοι άγωνία κι' οι δυό τους, προσπα- θώντας να ξεχωρίσουν μέσ' στους θορύβους της θύελλας την πόρτα ν' άνοιγή, το βήμα της 'Αλίκης στο μικρό χώλ. Καπου-κπου, κυ- τάνε το ρολόι τού τοίχου, με μα- τίες κλεφτές: Δεκάμισι, έντεκα πο- ρεί είκοσι, παρά δέκα... 'Εντεκα! 'Εντεκα γύττοι άκούστηκαν, θλι- μεροί κι' έπισημοί, σαν έντεκα κα- ταδικαστικές άποφάσεις. 'Ο Φάνης ξανασηκώθηκε.

— Είναι φοβερό!... ψιθύρισε.
— Μην κάνης έτσι!... προσπάθη- σε να τόν παρηγορήσιν ή Φρόσω, με φωνή, που έτρεψε.

— Καί σ' όλ' αυτά, φταίω εγώ! 'Η μεγάλη μου άγάπη γι' αυτήν... 'Η άδυναμία μου, ο φόβος μου μην της χαλώσιν το χατήρι, το να μη μπορώ να της πω όχι!...

Τι να πη κι' ή καυμένη ή Φρόσω; 'Η άδυναμία τού Φάνη για την ά- δερρή της ήταν έκδηλη πάντα. Δέ μπορούσε ποτέ να την κακοχαρίσει, να της χαλώσιν το κέρι... Νά, κι' αυτή ή διήμηρη Ιστιάσθη, ήτανε κά- τι που δέ θα μπορούσε να τό έπι- τρέψη κανένας σκύλος... ούτε ο πιο βολικός!... Σ' ή άκούση:

— Τί λές; Μόνη σου δυό μέρες στη θάλασσα;
Τον είχε χείδεψει τρυφερά κι' εί- χε έπιμείνει:

— 'Ελα κι' έσύ... τού είχε πη.
— 'Αφού έρείς, ότι δε μπορώ να λείπω το Σάββατο από την Τρά- πεζα. 'Εχουμε πληρωμές. Νάτανε μόνο την Κυριακή!...

— Μ' άφου το κόττερο θα φύγη Σάββατο πρωί-πρωί... Να χαλάσω τα σχέδια τσών ανθρώπων!...
Είπε, έπε, έπε... και στο τέλος τόν έπεισε.

Ο Φάνης είπε το ναί, με μισό- στόμα, άλλα θ' ή τέλους το έπε...
— Καί ποτε θα γυρίσετε... τη ρώτησε μόνο.

— Κυριακή άπόγευμα... τού ά- πάντησε.
...Κι' ήταν Κυριακή νύχτα. Πε- ρασμένες έντεκα...

— Δέ μπορεί... 'Εγινε δυστύχη- μα!... φώναξε ο Φάνης.
— Σάπα... μουρμούρισε ή Φρόσω.

— 'Ενω προαίσθημα πως έγινε δυστύχημα!...
— Θεέ μου...
'Ο άντρας γύριζε σαν το λιον- τάρι μέσ' στο κλουβί του.

— Καί να μη μπορούσε να ρωτή- σουμε, να μάθουμε... 'Αν τηλεφω- νούσαμε στου Μπρασιώτη...
Και τί θα κάνει στου Μπρα- σιώτη;...
— Δέ θάνα, βέβαια, έκει ή 'Α- λίκη... Μά μπορεί να έζευρε τίπο- τα... Να μάς πληροφορήσουνε...

— Θα πάω εγώ!... έπε άποφα- σιστικά ή Φρόσω.
— Πού θα πās;...
— Να τηλεφωνήσω.
— Πάμε μαζί!...

— 'Οχι, έσύ κάτσε... 'Αν έρθη, πρέπει κάποιος να την υποδεχθή... 'Ο άνδρας ήμαρ δ'η να λείψουμε κι' οι δυό από το σπίτι!...

— Τότε, να πάω εγώ να τηλε- φωνήσω...
— 'Οχι, καλύτερα εγώ... Έζρω και πιο καλά από σένα τούς Μπρα- σιωτήδες... Είμαι πιο σωστό να τηλεφωνήσω εγώ... 'Ακουσε με, Φά- νη, έτσι πρέπει!...

Μιλώντας, είχε φορέσει το αδιά- βροχό της και την κουκούλα της. 'Ο Φάνης τη συνάδεψε ως την έξω- πόρτα. 'Η βροχή έπεφτε πάντα, με την ίδια όρμη. 'Ο δρόμος είχε πλημμυρίσει νερά, που τρέχανε σαν ποτάμια.

— Πού θα πās με τέτοιον καιρό;... τη ρώτησε. Πώς θα περά- σης το δρόμο;... Θα μπης στο νε- ρο ως τα χροιά!...

— Δέ χρειάζεται να περάσω το δρόμο... Το φαρμακείο είναι δί- πλα... Διασκευεύει εύτυχώς άπο- ψε, κι' έτσι θα τό βρώ άνοιχτό, για να τηλεφωνήσω...

— Άντε, πήγαινε, μικρή μου Φρόσω, καί φέρε μου καλά νέα...
— Καλά νέα... Οι δυό άπλεις λε- ζούλες βούλανε στ' αυτή της Φρό- σως, μέσ' την καταιγίδα...

Μπαίνοντας στο φαρμακείο, πα- ρακάουσε να μάθαινε «κακά νέα» με το τηλεφώνημά της!...

— 'Αν άναστώ πολύ, μικρή μου 'Αλίκη, άκούστηκε δίπλα στη γύνα, έκαί φωνή ή ποτή, ή άντι- κη, σ' ευχαρίστω για το θαυμαστό και την έμπιστοσύνη σου...
— Καθόμουν, μου κρυμμένη μου!... άκούστηκε πάλι ή φωνή της 'Αλί- κης. Βάλε μου, λοιπόν, ένα βερ-

— 'Ενα άργυρόχο γέλιο γέμισε το άκουστικό τού τηλεφώνου:
— Να βουλήσιν το κόττερο... να πνιγώ!... Πώς είναι δυνατό, άμα έχω έναν κατεπνάνιο σαν το Σάβ- βατο Μπρασιώτη!...

— 'Αν άναστώ πολύ, μικρή μου 'Αλίκη, άκούστηκε δίπλα στη γύνα, έκαί φωνή ή ποτή, ή άντι- κη, σ' ευχαρίστω για το θαυμαστό και την έμπιστοσύνη σου...
— Καθόμουν, μου κρυμμένη μου!... άκούστηκε πάλι ή φωνή της 'Αλί- κης. Βάλε μου, λοιπόν, ένα βερ-

— 'Ενα άργυρόχο γέλιο γέμισε το άκουστικό τού τηλεφώνου:
— Να βουλήσιν το κόττερο... να πνιγώ!... Πώς είναι δυνατό, άμα έχω έναν κατεπνάνιο σαν το Σάβ- βατο Μπρασιώτη!...

— 'Αν άναστώ πολύ, μικρή μου 'Αλίκη, άκούστηκε δίπλα στη γύνα, έκαί φωνή ή ποτή, ή άντι- κη, σ' ευχαρίστω για το θαυμαστό και την έμπιστοσύνη σου...
— Καθόμουν, μου κρυμμένη μου!... άκούστηκε πάλι ή φωνή της 'Αλί- κης. Βάλε μου, λοιπόν, ένα βερ-

— 'Ενα άργυρόχο γέλιο γέμισε το άκουστικό τού τηλεφώνου:
— Να βουλήσιν το κόττερο... να πνιγώ!... Πώς είναι δυνατό, άμα έχω έναν κατεπνάνιο σαν το Σάβ- βατο Μπρασιώτη!...

Γιατί κακό με την άλλη σημασία, ή είχε γίνει ή θα γινότανε...
Με χέρια, που τρέμανε, ή Φρόσω έψαξε στόν κατάλογο για το όνομα τού ζητούσε. Το βρήκε στο τέλος: «Σάββας Μπρασιώτης, Βιομηχα- νός, Λουκιανού 552». Σχημάτισε τόν αριθμό τού στο τηλέφωνο σι- γά-σιγά, σά νάβλεπε ν' αναδύη για λίγο άκόμα τη στιγμή της αλή- θειας...

Από την άλλη μεριά, σηκώσανε σκεδόν άμέσως το άκουστικό. Στής Φρόσως τ' αυτή φτάσανε γέλια, τραγούδια, εύθυμος θόρυβος...

— Ποιός είναι!... τη ρώτησε μιά φωνή άντρική.
— Απ' το καρδιοχτύπι της, ή Φρό- σω έκανε λίγες στιγμές να μι- λήσιν...

— Ποιός είναι!... ξαναρώτησε ή άντρική φωνή, λίγο νευριασμένη τώρα.
Φοβήθηκε να μην την κλείσουν ή Φρόσω και βιάστηκε ν' άπαντήσιν:
— Σας παρακαλώ... Το σπίτι τού κυρίου Μπρασιώτη έκει:

— Μάλιστα... Τι ζητάτε;...
— Την 'Αλίκη... Την κυρία 'Αγ- γελή...
— Ποιός τη ζητάει;
— Είμαι ή άδερρή της!...

Για μία στιγμή, σταμάτησαν οι πολλοί θόρυβοι γύρω από το μα- κρυνό άκουστικό. Ύστερα, μιά γυ- ναικεία φωνή έφτασε ως τ' αυτή της Φρόσως:

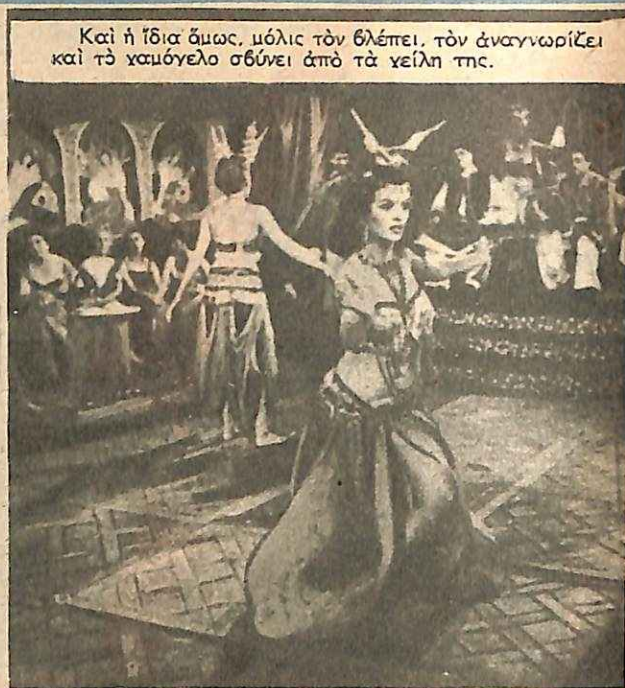
— Λέγετε... Ποιός είναι;
—

5

Ξαφνικά η πρώτη χορεύτρια, μια ωραία μελαχροινή, τραβάει την προσοχή του Φρέντ.

Και η ίδια όμως, μόλις τον βλέπει, τον αναγνωρίζει και τ' χαμόγελο σβύνει από τα χείλη της.

Πριν όμως ο Φρέντ προφτάσει να θυμηθεί, που είχε γνωρίσει εκείνη ή νέα διακόπτει τις σκέψεις του ή φωνή της γραμματέως του Ζαζίο.

— Θέλετε να με ακολουθήσετε;... Ο κ. Ζαζίο ήρθε και σ'ας περιμένει στο γραφείο του.

— Σε τί μπορώ να σ'ας φανώ χρήσιμος, κύριε;

— Διαβάστε προηγουμένως αυτό το γράμμα...

— "Ας περάσουμε καλύτερα στο μικρό σαλονάκι... Οι δυο κύριοι είναι φίλοι μου και θα μ'ας κρατήσουν συντροφιά."

Τα λόγια αυτά φάνηκε αμέσως πως είχαν μια ξεχωριστή σημασία, γιατί ένας από τους δυο «φίλους» πλησιάζει ένα έπιπλο και παίρνει από ένα συρτάρι δυο έγχειρίδια, που τ'α βάζει στην τσέπη του. Ύστερα ξαναγυρίζει κοντά τους.

Ένώ προχωρούν στο διάδρομο, συναντούν τις χορεύτριες, που ξαναγυρίζουν στα καμαρίνια τους. Ο Φρέντ σταματάει σε μια στιγμή μπροστά στην ωραία μελαχροινή, αλλά ο Ζαζίο δεν τ'ον άφίνει...

— 'Απ' έδω, φίλε μου...

— Τί θα τ'ον κάνουν άραγε;

Από μια περιστροφική στενή σκάλα ο Ζαζίο και οι «φίλοι» του οδηγούν τον Φρέντ στο υπόγειο...

— Λίγα ακόμη θέματα και φτάσαμε...

Ο Φρέντ τ'α δρίσκει πολύ υποπτα όλα αυτά, αλλά προχωρεί για να δ'η που θέλουν να φτάσουν αυτοί οι κύριοι...

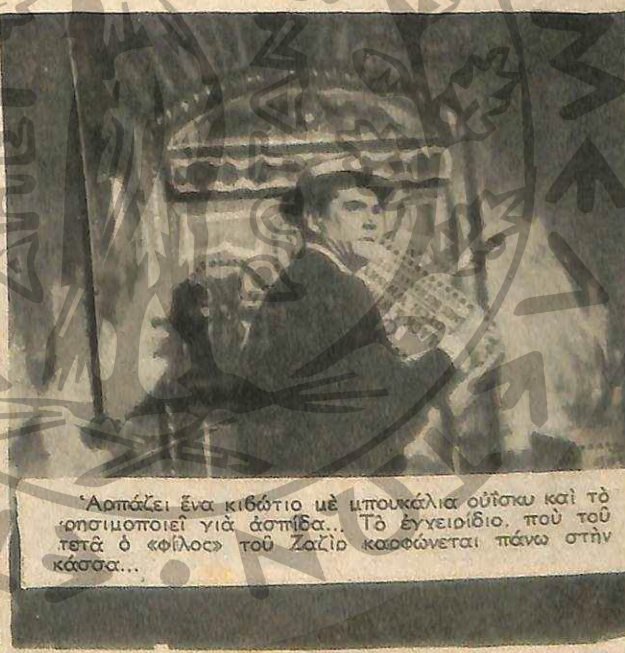

— Είναι μια ήσυχη γωνιά και κανείς δεν πρόκειται να μ'ας ενοχλήσει ή ν' ακούσει όσα θ'α πούμε...

Σχεδόν συγχρόνως οι δυο «φίλοι» του Ζαζίο δ'α-
ζουν από τις τσέπες τους ο ένας τ'ο περιστροφ'ο του,
κι' ο άλλος ένα έγχειρίδιο και σκοπεύουν τ'ον Φρέντ,
δ' οποίος όμως δ' κάνει ούτε δευτερόλεπτο...

Αρπάζει ένα κιβώτιο με μπουκάλια ούισκα και τ'ο
ρησιμοποιεί για άσπ'ίδα... Τ'ο έγχειρίδιο, που τ'ο
τετ'α ο «φίλος» του Ζαζίο κοσφώνεται πάνω στ'ην
κάσσα...

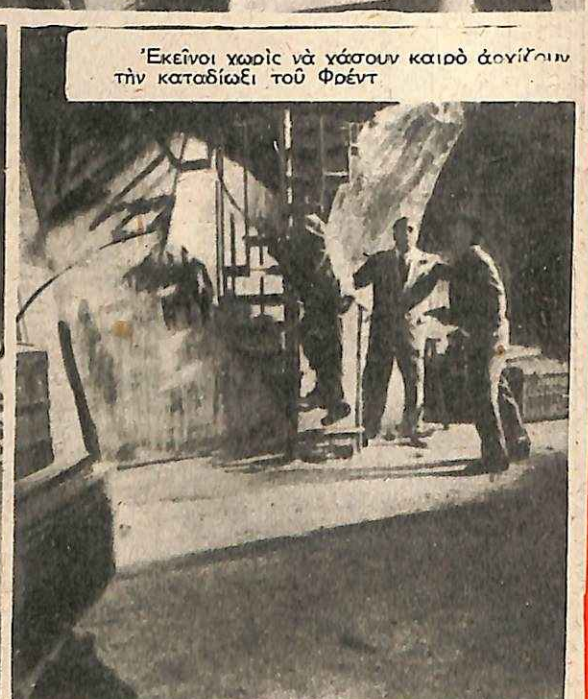

Το δεύτερο εγχειρίδιο, που του πετά ο ίδιος άστοχεύει και καρφώνεται στην πόρτα. Ο Φρέντ με υπεράνθρωπη δύναμη πετάει το κιδώτιο, προς τον μοναδικό ηλεκτρικό λαμπτήρα, που φωτίζει το σημείο εκείνου του υπογείου, τον σπάει και θυβίζει το υπόγειο στο σκοτάδι.

Κατορθώνει έτσι να φτάσει στη σκάλα, ενώ πίσω του ακούονται πυροβολισμοί...

"Εξω φρενών για την άποψή τους ο Ζάκιο βρίζει τους «φίλους» του, τους διατάσσει να συλλάβουν τον φυλακισμένο τους, πριν προηγήσει να βγεί από το κέντρο και τους φωνάζει: — Δεν πρέπει να βγεί ζωντανός από εδώ μέσα!... "Αν δεν μου τον «καθαρίστε» θα το πληρώσετε με τη ζωή σας!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Σώπασαν κι' οι δύο κάμψη δ'αρά, — Δόσε μου καιρό ως αύριο, είπε στο τέλος, ο Φίλιππος. Θα βάλω τη σωστή λύση, που θα γλυτώσει και σένα από το εγκλημα και μετά από τις τύψεις... Βάλε τώρα το σπαθί σου στη θήκη σου.

Ο Μελέαγρος δέχτηκε αυτή την άναδολη κι' έφυγε, για να γυρίσει την άλλη μέρα.

Ο Φίλιππος, όταν έμεινε μόνος, ξανακάθισε στο θρόνο του και βυθίστηκε σε σκέψεις. Έκτος από τις νόμιμες ανησυχίες του, την 'Αρσινόη και την Κλεοπάτρα, είχε στο παλάτι του κι' άλλες γυναίκες, την Αύδα από την 'Ιλλυρία, τη Φίλα από την 'Ελευσιάνη, τη Φίλιν από τη Λαμία, την κόρη του βασιλιά των Γετών Μήδα, τη Νισίπολη από τις Φερές... Και βέβαια θα μπορούσε να δώσει μια θέση ανάμεσα σ' αυτές στην 'Αρσινόη. 'Αλλά αυτό ο πατέρας της δε θα το δεχόταν ποτέ. Κι' ούτε κι' ο ίδιος το ήθελε.

— Όλοι μου οι στρατηγοί έχουν διαφορετικές συζυγίες και ζουν ευτυχισμένοι μαζί τους, του είπε. Σ' εμένα είσαι άγαμος...

— Όλοι οι άλλοι στρατηγοί σου γεννήθηκαν πλούσιοι, βασιλιά, απάντησε ο Λάγος. 'Εγώ, όμως, γεννήθηκα εταγός. Μία σύζυγος, λοιπόν, είναι μεγάλη πολυτέλεια για μένα.

— Έχεις δίκιο, είπε ο Φίλιππος. Το λάθος είναι δικό μου, που έπρεπε να το είχα σκεφτεί από πρωτότερα. 'Αλλά ποτέ δεν είναι άργα.

Τού μίλησε κατόπιν για την 'Αρσινόη και προθυμοποιήθηκε να τη ζητήσει για λογαριασμό του από τον πατέρα της.

— Εκτός από την προίκα, που θα σου δώσω ο Μελέαγρος, θα σου χαρίσω κι' ένα μεγάλο κτήμα στην πατρίδα σου για ν' ανταμείψω τις υπηρεσίες που μου πρόσφερες ως σήμερα, του είπε.

Ο Λάγος δέχτηκε με χαρά την πρότασή του. "Ετσι, την άλλη μέρα, ο Φίλιππος είπε στο Μελέαγρο, που παρουσιάστηκε μπροστά του: — Ο στρατηγός μου Λάγος ζητάει την κόρη σου 'Αρσινόη σε γάμο...

Η λύση αυτή έσωσε τα προσχήματα κι' ο Μελέαγρος δε μπορούσε παρά να τη δεχτεί.

Από το γάμο αυτό γεννήθηκε ο Πτολεμαίος, που έγινε, αργότερα, βασιλιάς της Αιγύπτου, με την επωνυμία Σωτήρ. Επίσημα λεγόταν Πτολεμαίος ο Λάγος. 'Αλλά, στην πραγματικότητα, ήταν Πτολεμαίος ο Φίλιππος, νόθος γιός του βασιλιά της Μακεδονίας και έτεροθαλής αδελφός του Μεγάλου 'Α-

Ο ΓΕΝΕΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΠΤΟΛΕΜΑΙΩΝ

Ο Φίλιππος ταράχτηκε πάνω στο θρόνο του. — Ποιά είναι αυτή η χάρη; ρώτησε, με φωνή, που έτρεμε ελαφρά.

— Θα σου ζητήσω δύο πράγματα, απάντησε ο Μελέαγρος. Το πρώτο είναι να με γλυτώσεις από τον κίνδυνο να γίνω παιδοκτόνος...

— Και το δεύτερο;

— Να μη μου δώσεις τον καιρό να προδώσω το βασίλειό μου!

— Μιλάς πολύ παράξενα, είπε ο Φίλιππος. 'Αλλά, μά' ους θεός, κι' αν ακόμη ήθελα να ικανοποιήσω την επιθυμία σου, δε βλέπω με ποιά τρόπο θα μπορούσα να το κάνω.

— Έύκολο είναι, απάντησε ο Μελέαγρος.

— Υπόδειξέ μου τότε τον τρόπο.

— Ο βασιλιάς έχει τη δύναμη και το χρέος να προλάβει και το εγκλημα και την προδοσία, αφού ξέρει προκαταβολικά τον ένοχο. Μπορεί να διατάξει τους στρατιώτες του να τον σκοτώσουν κι' η πράξη του θα είναι δίκαιη και σωστή.

— 'Ηρρες, λοιπόν, να μου ζητήσεις να σε σκοτώσω; ρώτησε ο Φίλιππος.

— Δεν έχει άλλο λόγο ή επίσκεψή μου, βασιλιά.

— Κι' αν δεν το κάμω;

— Ο Μελέαγρος άρρωσε το κορμί του και κόττασε στα μάτια το Φίλιππο.

Θα βάρω τότε το χέρι μου μέσα στο αίμα της κόρης μου και στην αοριανή συνέλευσι του μακεδονικού λαού θα καταγγέλω την ατιμία του βασιλιά μου, για να μάθουν όλοι την ατίμια που μ' έκαμε παιδοκτόνο, απάντησε.

Ο Φίλιππος είχε χλωμίσει. Γιατί καταλάβαινε πολύ καλά τι σήμαιναν τα λόγια του στρατηγού του. 'Αγρότατος γι' αγάπη, είχε διαβείρει πριν από λίγο καιρό την κόρη του Μελέαγρου, τη νεαρή κι' όμορφη 'Αρσινόη. Και να που ο πατέρας της είχε μάθει τώρα την αλήθεια... 'Αν τον άφηνε να πραγματοποιήσει την απειλή του, οι συνέπειες θα ήταν ίσως τρομερές, γιατί ο μακεδονικός λαός θα θυμόταν κι' όλες τις άλλες ακολασίες του, που μερικές απ' αυτές ήταν πολύ πρόσφατες.

Η λύση, που του πρότεινε ο Μελέαγρος προερχόταν από έναν άφροισμένο στρατιώτη, που σεβόταν το βασίλειό του, μ' όλο που μέσα στη συνειδήσή του καταδικάζε τον αδελφό του. Και βέβαια ήταν εύκολο στο Φίλιππο να διατάξει τους σωματοφύλακές του να τον σκοτώσουν και να βρή κατόπιν κάποια δικαιολογία για το εγκλήμα του. 'Αλλά το μυαλό του δε σταμάτησε ούτε στιγμή σ' αυτή τη σκέψη.

Βασιλιά, είπε ο Μελέαγρος, πρέπει να πάρης γρήγορα την απόφασή σου. Σε λίγο, όλοι θα ξέρουν την ατιμία μου κι' είναι καλύτερο, όταν τη μάθουν, να μη βροσκώμαι στη ζωή.

— Τι θέλεις να πής;

Ο δυστυχισμένος πατέρας κατέθεσε το κεφάλι του.

— 'Η 'Αρσινόη θα γίνει μητέρα, είπε.

Ο Φίλιππος βρισκόταν σε μεγάλη αμηχανία. Δεν ήξερε ποιά απόφαση να πάρη.

— Σου είναι πολύ εύκολο να διατάξεις να με θανατώσουν, συνέχισε ο Μελέαγρος. Και νά, θα σου δώσω ένα τη δικαιολογία, που σου χρειάζεται... Την ίδια στιγμή, τράβηξε το πλατύ σπαθί του.

Μπορείς τώρα να φωνάξεις τους σωματοφύλακές σου, πρόσθεσε. Βλέποντάς με με το σπαθί στο χέρι, θα πιστεύουν πως ήρθα για να σε σκοτώσω.

Ο Φίλιππος σηκώθηκε από το θρόνο του και προχώρησε άργα προς το μέρος του.

— Δε θα φωνάξω τους σωματοφύλακές μου, είπε. 'Αλλά σύ μπορείς να με σκοτώσεις... Έχεις όλο το δικαίωμα να το κάμεις, γιατί άτιμаса την κόρη σου κι' έφριξα τη ντροπή πάνω στο πρόσωπό σου.

— 'Αλλά ο Μελέαγρος κατέθεσε άμεσα το χέρι του. — Δε μπορώ να σκοτώσω το βασίλειό μου, απάντησε.

— Ούτε κι' εγώ μπορώ να σκοτώσω τον πιο πιστό και πιο άφοισμένο από τους στρατιώτες μου, είπε ο Φίλιππος.

— Έχεις όλο το δικαίωμα να με σκοτώσεις, γιατί άτιμаса την κόρη σου... είπε ο Φίλιππος στο Μελέαγρο.

Μία σκέψη πέρασε, εφινικά, από το μυαλό του. — 'Αν εύρισκα ένα σύζυγο στην 'Αρσινόη! ψιθύρισε.

Η σκέψη αυτή ήταν καλή. 'Αλλά πώς θαύρισκε για την κόρη του Μελέαγρου το σύζυγο που της ταίριαζε; Και πώς θα τον έπειθε να πάρη γυναίκα του μιά νέα, που είχε μέσα στα σπλάχνα της τον καρπό των παραινών σχέσών της μαζί του;

Ο Φίλιππος, ωστόσο, δεν απελπίστηκε κι' άρχισε να ψάχνει. Ο σύζυγος της 'Αρσινόης θα έπρεπε, βέβαια, να ήταν ένα σημαντικό πρόσωπο. Ένας στρατηγός ίσως... 'Αλλά ποιος από τους στρατιώτες του θαύριζε να σκεπαστεί με τ' όνομά του την ατιμία του βασιλιά του, που όλοι τους καμάρωναν από περηφάνεια όχι μόνο για τις πολεμικές δυνάμεις τους, αλλά και για την ένδοξη καταγωγή τους... Ένας μόνο ξεχωρίζει ανάμεσα τους, ο Λάγος, που κατόπιν γότων, από μία άσημη οικογένεια της 'Εορβαίας. Αυτός δε χρυσόδοσε τίποτα στους προγόνους του. Είχε διακριθεί στα πεδία των μαχών κι' είχε άνεση ένα-ένα τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. 'Αλλά θα δεχόταν;

Καθώς έκανε αυτές τις σκέψεις, ένας από τους ακόλουθούς του μπήκε για να τον πη, ότι ο στρατηγός Λάγος ζητούσε να τον δει.

— Οι θεοί των στεγνών! σκέφτηκε ο Φίλιππος, κι' έβωσε έντονη να δειχθούν άμεσα μπροστά του το στρατηγό του.

Ο Λάγος ήθελε να του άναφερη μία απειθαρχία, που είχε γίνει στο σώμα που διοικούσε. 'Αλλά ο Φίλιππος διαφώνησε ελάχιστα γι' αυτήν κι' άρχισε να τον ρωτά για τη ζωή του.

Λεξάνδρου, που τον ακολούθησε στη μεγαλειώδη εκστρατεία του στην 'Ασία κι' άναδελχθηκε σ' έναν από τους ικανότερους στρατηγούς του.

Από μία παράδοση συγκυρία, στον Πτολεμαίο τον Λάγος η τον Φίλιππο έλαχε η τιμή να θάψη το νεκρό του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, ξεγελώντας τον Περδίκκα, που τον καταδίκαιε για να του τον πάρη, με το περίφημο τεχνασμά του. "Εφτίσσε ένα έδαφος, άφηνεϊται ο Αλιανός, το έβυσε με πολύ-τελη χρυσοποικιλία ένδοξα, το έκλεισε σ' ένα τριπλό σέρετρο από άσημη χρυσάει και έφεραν τοδοντο και τα άφησε μέσα σ' ένα άδακι... Ο Περδίκας, παίρνοντας στην κατοχή του αυτό, σταμάτησε την καταδίωξη. Όταν κατόπιν καταλάσε το λάθος του, ήταν πιά άργα.

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Λυσίμαχος ο τυμωρόδους.

ΤΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΤΡΕΓΕΤΑΙ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Είναι αλήθινω πρόβλημα το να φάη κανείς κατόπιν, όταν βρίσκεται σε ρεστοράν και η εγγύεια δεν του επιτρέπει να χρησιμοποιήση τα δαχτυλά του. Σ' ένα εστιατόριο όμως του Λονδίνου, ένα έρωσάνι πλάσσειν γάστρια κι' ένα έπισης πλαστικό περιβάλλον, ώστε να μπορεί ν' άπολαύση το φαγητό του μ' όλη του την άνση, χωρίς τον κίνδυνο να λερωθής!

Με την παγίδα της ζήλειας

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΡΘΑ, 30 χρόνων, καστανή, ΚΛΑΡΑ, 35 χρόνων, ξανθή, ΛΟΥ-ΣΙΕΝ, 37 χρόνων, σύζυγος της Κλάρας, μελαγχολικός.

ΜΑΡΘΑ: Κλάρα! ΚΛΑΡΑ: 'Αι 'Εσύ είσαι, Μάρθα; Τι καλά που ήρθες κι είμαι μόνη. ΜΑΡΘΑ: Πάλι μόνη; ΚΛΑΡΑ: Ναι. 'Ο Λουσιέν δεν ήρθε ακόμη. ΜΑΡΘΑ: Πάντα άργει να γυρίσει. 'Όταν έρχομαι αυτή την ώρα, ποτέ δεν τον βρίσκω εδώ. ΚΛΑΡΑ: Είναι άπασχολημέ- μένος με τις δουλειές του. ΜΑΡΘΑ: Και τον πιστεύεις; ΚΛΑΡΑ: Γιατί να μη τον πι- στέψω; ΜΑΡΘΑ: Είσαι πολύ άδωα, Κλάρα! Μά δε σκέφτεσαι ότι ο Λουσιέν είναι νέος κι όμορ- φος, και δεν πρέπει να του δί- νης απόλυτη έλευθερία; ΚΛΑΡΑ: Του έχω εμπιστοσύ- νη. Δεν είμαι ζηλιάρη... ΜΑΡΘΑ: Δεν τόν αγαπάς τό- τε. 'Οποιος αγαπάει ζηλεύει. ΚΛΑΡΑ: Μα τι θές, να του κάνω ανακρίσεις, να τον ρωτώ πού πηγαίνει κι' από πού έρ- χεται; Δεν τό βρίσκω αξιοπρε- πές κι' έξυμνο αυτό. ΜΑΡΘΑ: 'Μστε ενώ πού ρω- τώ και θέλω να μάθω πού βρι- σκεται αυτή τη στιγμή, είμαι άναξιόπρεπής και κουτή; ΚΛΑΡΑ: Μάρθα!... Τι; Σ' ενδιαιφέρει τόσο ο Λουσιέν; ΜΑΡΘΑ: Όχι... 'Ενδιαφέρο- μαι απλά για λογαριασμό σου. ΚΛΑΡΑ: Σ' ευχαριστώ για την αγάπη σου. ΜΑΡΘΑ: 'Ετσι πρέπει, άφου είσαι φίλη μου. Μά εσύ είσαι αγαθή και δεν υποπτεύεσαι τίποτα. Πρό πάντων τώρα τε- λευταία. ΚΛΑΡΑ: Τι θές να πής; ΜΑΡΘΑ: Νά, δεν είναι μόνο που επιτρέπεις στο Λουσιέν να γυρίζει στο σπίτι άρνώ, αλλά και τόν φανερώνεις να φλερτάρη με όλες τις όμορφες γυναί- κες. ΚΛΑΡΑ: Μά δε μπορείς να τόν έμπιστώ και μιλήν με κάθε ό- μορφη γυναίκα. Τότε θα έπρε- πε να τού απαγορεύεις να μι- λάη και με σένα! ΜΑΡΘΑ: 'Α, όχι δά... Σ' έ- μένα πρέπει να χνης έμπιστο- σήνη! Σ' έμένα μόνο. Σε καμ- μίαν άλλη. Και πρό πάντων να τόν φυλάς άπ' αυτή την τρο- μερή κυρία Βυμπέρ... ΚΛΑΡΑ: Την τρομερή κυρία Βυμπέρ! Μά είναι χαριτωμένη κι' άξιογάπητη γυναίκα!... ΜΑΡΘΑ: Γι' αυτό ακριβώς δεν πρέπει ν' άφηνες τό Λου- σιέν να στριφογυρίζει κοντά της. ΚΛΑΡΑ: Μά αυτή φαίνεται να είναι έρωτευμένη με τόν άν- τρα της. ΜΑΡΘΑ: Δεν έχει σημασία αυτό. Συνήθως τά φαινόμενα είναι άπατηλά. ΚΛΑΡΑ: Τότε κι' εσύ μπορεί να μ'ήν είσαι ό,τι φαίνεται... ΜΑΡΘΑ: Κλάρα!... Τι λόγια είν' αυτά; Τι εννοείς; ΚΛΑΡΑ: Τιποτά... 'Αστεϊεύ- ομαι... Λοιπόν, βλέπεις ότι δεν προσέχω καθόλου τό Λου- σιέν; Και βρίσκεις τόσο έπι- κίνδυνη αυτή την κυρία Βυ- μπέρ; ΜΑΡΘΑ: 'Όσο δε φαντάζε- ραι!... Και να σου πω την ά- ληθεία; Μου φαίνεται ότι ο Λουσιέν δε μένει άσυγκίνητος μπροστά στην όμορφιά της. ΚΛΑΡΑ: Δεν έχεις άδικο. Τό μικρό όνομα της κυρίας Βυ- μπέρ δεν είναι Βεατρίκη; ΜΑΡΘΑ: Ναι... Γιατί; ΚΛΑΡΑ: 'Ο Λουσιέν προκτές τη νύχτα παραμιλούσε στον ύ- πνο του και ψιθύριζε αυτό τό όνομα. ΜΑΡΘΑ: Τι λές; 'Α, είναι φοβητό!... Τό άκούσες καλά; ΚΛΑΡΑ: Πολύ καλά. 'Εγώ μάλιστα γύρισα άπ' τό άλλο πλευρό κι' άποκοιμήθηκα. ΜΑΡΘΑ: Μά είσαι τόσο άναί- ρηκτη, άγαπητή μου Κλάρα; 'Ακούσες, λοιπόν, τι πρέπει να κάνης; Κάθε λέξη και κάθε κι- νησι του Λουσιέν, θά μού τά λες έμένα, καθώς και ποιές ώ- ρες γυρίζει στο σπίτι του... ΚΛΑΡΑ: Γιατί όλες αυτές; ΜΑΡΘΑ: Για να ξέρουμε άν άπατήν έσένα ως γυναίκα του κι' έμένα ως φίλη σου.

Για τον έρωτά

Μπορούν δυό άνθρωποι να ζήνє χρόνια δλόκληρα μαζί, χωρίς να ξέρουν ό ένας τόν άλλον, κι' ύστερα μιά λέξη μονάχα να τούς δώση την εξήγησι δλόκληρης ζωής.

Οι γυναίκες δε μπορούν να φαντασθούνε πόσο οι άντρες, πού τούς προσένομε μάς κάνουν να τις άγαπάμε περισσότερο.

Η γυναίκα είναι μιά έπιστήμη. Δεν είναι μιά άπόλασι.

'Ο έρωας μοιάζει με τά πανδοχεία της 'Ισπανίας; Δε βρίσκει κανείς εκεί, παρά ό,τι φέρνει μαζί του.

Οι γυναίκες δείχνουν περισσότερη τρυφερότητα όταν φεύγουν, παρά όταν έρχονται. Οι άντρες κάνουν ακριβώς τό αντίθετο.

'Ο μεγάλος πόνος δίνει όμορφιά στον έρωτα.

Είναι βέβαιο πως, άν οι γυναίκες, δεν όπολογίζονε πάντα τούς άντρες, γράφουν όμως διαφορετικά κι' άφίνουν στο χαρτί κάτι άπ' τη βεήχη χάρη τους.

'Όσο λεπτός κι' άν είναι οι γυναίκες, δεν όπολογίζονε πάντα με ακρίβεια όριωμένες αντίδρασεις της άντρικής ψυχής, προ- πάντων δε εκείνες πού προέρχονται άπ' τόν πληγωμένο άντρικό έγωισμό.

Η περίφρόνησι της γυναίκας για τό σέξιμ του άντρα είναι ή άπάντησι στην περίφρόνησι του άντρα για την έξυπνότητα της γυναίκας.

Οι γυναίκες δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα άπ' αυτούς πού μιλάνε. Πρέπει όμως να φοβούνται τό κάθε τι άπό κείνους πού σιωπούν.

Ζυλ Ρενάρ

Πιέρ Βόλφ

ΚΛΑΡΑ: Δεν καταλαβαίνω. ΜΑΡΘΑ: Μά είσαι άφελής έ- σό και δε νοιώθεις άπό τέτοια πράγματα. ΚΛΑΡΑ: 'Έχεις δίκιο... 'Εί- μαι κουτή κι' άπειρη έγώ. Δεν υποπτεύθηκα ποτέ τό Λουσιέν, κι' όταν άκούμ...

ΜΑΡΘΑ: Κι' όταν άκούμ; ΚΛΑΡΑ: Κι' όταν άκούμ ά- κούσα να λέν στον ύπνο του 'ό- νομά σου!...

ΜΑΡΘΑ: Και τί σημασία έχει αυτό; Μπορεί μιά χαρά να ό- νειρευτή ένας άντρας τη φι- λη της γυναίκας του!

ΚΛΑΡΑ: Ναι, αλλά ξέρεις; Δεν είπα μόνο τό όνομά σου. ΜΑΡΘΑ: Και τί άλλο είπες;

ΚΛΑΡΑ: Είπες: 'Μάρθα μου, σ' αγαπώ. Την Κλάρα την πη- ρα για τά χρήματά της'.

ΜΑΡΘΑ: Τό είπες αυτό ό Λου- σιέν; ΚΛΑΡΑ: Τ' άκούσα με τά Ι- δια μου 'ό αυτιά!...

ΜΑΡΘΑ: Περίεργη σύμπτω- σι!... Μήπως πρόκειται για καμμία άλλη Μάρθα; ΚΛΑΡΑ: Είμαι βέβαιη ότι έ- σένα όνειρευόταν. Γιατί σε λί- γο παραμιλούσε ξανά κι' έλε- γε: 'Λατοεύω τά καστανά σου τά μαλλιά!'. Καθώς βλέπεις, λοιπόν, πρόκειται για σένα.

ΜΑΡΘΑ: Παραμιλήματα... πού δεν έχουν σημασία. ΚΛΑΡΑ: Μάρθα, δε νελιέμαι πιά, όσο αγαθή κι' άν είμαι. Είσαι ή φιλενάδα του Λουσιέν!

Τό ξέρω από καιρό! ΜΑΡΘΑ: Συγκώροσε με Κλά- ρα!... Τι φταίω ενώ άν μ' ά- ναπά; ΚΛΑΡΑ: 'Επί τέλους!... Τό άμολόγησες! Σ' αγαπάει! 'Ε, λοιπόν, μάθε ότι ως άπόψε έ- γώ δεν ήξερα τίποτα. Προδο- θήκες όμως με τη ζήλεια σου...

'Σοβ είπα ψέματα πως στον ύπνο τού άνδρόςέ τ' όνομά της κ. Βυμπέρ. Στο είπα αυτό για να σε κάνω να ζηλέψεις και να πειστή καλλιτέρα... Βλέπεις, λοιπόν, ότι δεν είμαι τόσο κου- τή... (Μαίνεται ξαφνικά ό Λου- σιέν).

ΛΟΥΣΙΕΝ: 'Α, είστε εδώ, κυ- ρία Μάρθα; (Τη χαιρετάει και πλησιάζει να φιλήσιν την Κλά- ρα). Κλάρα μου, καλησπέρα! ΚΛΑΡΑ: Όχι έμένα!... Όί- λησε τη φιλενάδα σου καλλι- τερά!

ΛΟΥΣΙΕΝ: Μά τί συμβαίνει; ΚΛΑΡΑ: 'Ότανουν πιά οι κω- μωδίες! Τά ξέρω όλα!... 'Η Μάρθα προδόθηκε άπόψε μόνη της!

ΛΟΥΣΙΕΝ: Κλάρα... 'Εγώ... πάντα. ΚΛΑΡΑ: Σιωπή! 'Αφού είχες μιά τόσο άρρωστη φιλενά- δα ήταν περσιτό να παντρευ- τής... 'Αλλά είχες ανάγκη έ- πώ τά χρήματά μου και με πα- τρευτήκες... 'Ότανεί!... 'Όννε- τε άμέσως και οι δυό σας!... ('Ο Λουσιέν προχωρεί προς την πόρτα μαζί με τη Μάρθα).

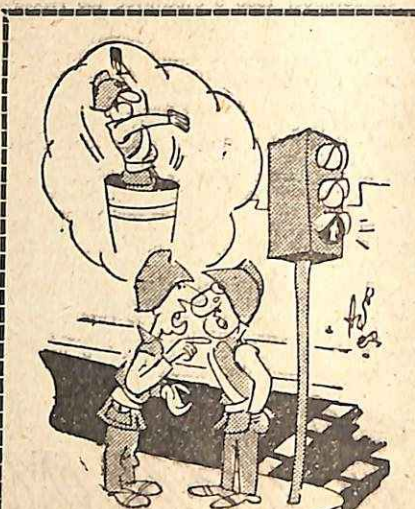
ΚΛΑΡΑ: Δεν άξίζει, βέβαια, να κλάψω... Είδη μέσα σε λί- γες στιγμές πόσο खुδαίες ψυ- χές είναι ή φίλη μου και ό άν- τρας μου... Μά δε μπορώ να μη πονέσω γι' αυτό. Τωμάθα άλλωστε τόσο ξαφνικά... Δε μπορώ να μ'ήν κλάψω, τούλά- χιστον άπόψε... (Ξεσπάει σε λυγμούς).

ΜΑΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ

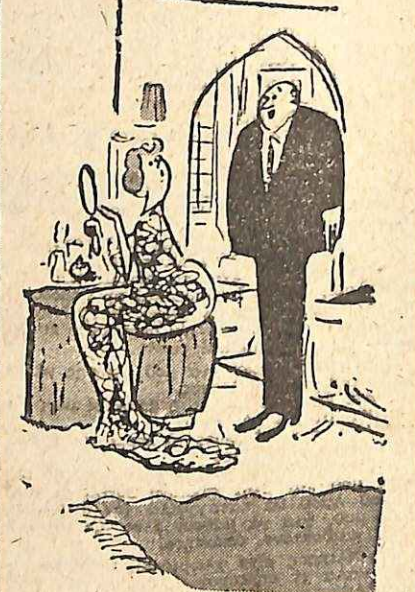
69

ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΟΥΝΕ ΑΛΟΓΑ!

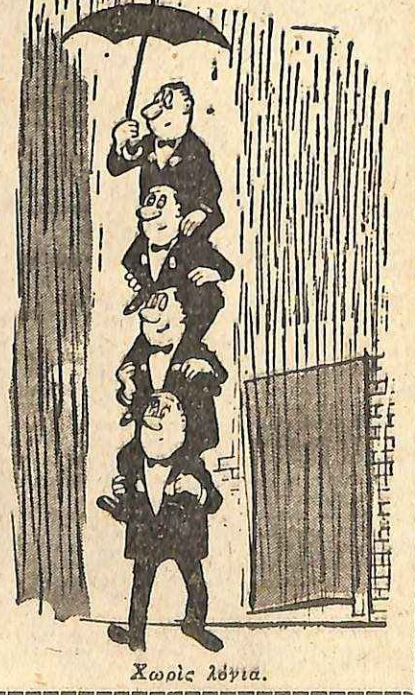
Η άντικατάστασι των άλ- γων άπό αυτοκίνητα και άλλα μηχανικά μέσα, στην άμερικα- νική πολιτεία του Κάνσας, θα λήσω έφ'όσον τά Χριστού- εχνη μιά άπόρρητη συνήθεια: να μη μπορέση να εκπληρωθή ό όρος της διαθήκης κάποιος 'Εμμας Ρόμπινσον. Όταν, τό 1932, πέθανε αυτή ή γυναίκα, άφισε ένα κληροδότημα 10.000 δολλαρίων, για να προσφέρεται κάθε Χριστούγεννα ένα 'γεύ- μα' σε 200 άλογα, με άφθονή βρώμη και καλαγόκι. 'Αλλά οι εκτελεστές της διαθήκης της μισοβάλλουν άν θά μπορέσουν έφ'όσον να βρουν τόσο πολλά άλογα!

—Τ' άτιμα, κύριε συνάδελφε, μάς φάγανε όλο τό... μεγαλείο! (Τού 'Αρχέλαου)

—Και βέβαια είσαι άκνη ώρα! έπως πού 40 χρόνων, με τη διαφορά πώς σήμερα για να γίνης ώρα θέ- λεις μιά ώρα!

Χωρίς λόγια.

ΘΑΥΜΑΖΑ πάντοτε τό Βουτσαρά, τόν έξοχο τερατοφύλακα του 'Παναθηναϊκού', τόσο μέσα στα γήπεδα, όσο κι' έξω άπό αυτά. 'Εξω' ήταν ένα παιδί γλυκομίλητο, λιγάκι κλεισμένο στον έαυτό του είναι αλήθεια, πού δύσκολα τού έπαιονες δυό λόγια, αλλά καλό- καρδό και σεμνό.

«Μέσας» — ά, εκεί πιά έπαινε νάναι άνθρω- πος και γινόταν... τανάλια.

— Πώς τό είπες; — Τανάλια, Μινάλη. Αυτό είσαι.

Τού τό πέταξε κάποτε όταν κοινός φίλος μου τόν πρωτοσυνέστησε και γαμονέλασε ίκα- νοποιήμεινα.

— Καλό, είναι. 'Αλλά...

Τό «άλλά» αυτό είναι μια δλόκληρη ιστορία. 'Η μάλλον τρεις ιστορίες. Τρεις ιστορίες, πού συνθέτουν τό σημειώμα μας άστέρι της μπάλας.

Τη ζωή του, την καριέρα του και την ποσω- πικότητά του.

Και δίνουν τό μέτρο του ποδοσφαιριστή και του άνθρώπου. 'Ακούστε τις, και... δλοκληρώ- στε μιά πλήρη εικόνα για τό Βουτσαρά.

Η πρώτη συνέθε κάποιον δράδυ, πού από τέσσερα χρόνια, θαρού! 'Ηταν ένα καλοκαίρι- νό δράδυ. Ξεστό και ιδρωμένο. Γι' αυτό και μέσα στο γήπεδο της λεωφόρου 'Αλεξάνδρας, όπου δινόταν υπό τό φως των προβολέων, κά- ποιο φιλικό μάτς, τόν πρώτο λόγο είχαν οι γκαζόδες κι' ύστερα τό θέαμα!

Πασατέμπος, γκαζόδες κ. κουβεντούλα... Γίνεται μάτς τό καλοκαίρι πού τό χέρι σου μονάχα να κουνήσης γίνεσαι μουσκεμα στον ιδρώτα.

Κι' όμως εκείνο τό δράδυ έγινε μάτς, και μά- λιστα άπό τά ωραιότερα πού είδα στη ζωή μου.

Αιτία ήταν ένας έφηδος, άγνωστος στο πολύ κοινό, άμύστακος, δεκαοχτάτης 'Ισως. 'Επαι- ζε πρώτη φορά τερατοφύλακας με τη φανέλα του τριφυλλιού και με τό παϊσιμό του έκανε τούς δρους ν' άντισταφούν και τις γκαζόδες ναθούν... πλάσε, παραχωρώντας τη θέσι τους στο θέαμα.

'Αξέχαστο ήταν, αλήθεια, εκείνο τό δράδυ. Οι αντίπαλοι παίκτες ήταν σπουδαίοι, όλοι διαλεκτοί, κι' ή έστία πού υπερασπιζε ό άγνω- στος έφηδος θάποτε νανε παραδισατή όχι τέσ- σερες, αλλά δεκατέσσερες φορές.

Κι' όμως! Όύτε ένα γκολ δεν είχε «πέσει». Τό πράγμα γινόταν ένδιαφέρον. 'Ο άγώνας είχε πάρει τη μορφή μονομαχίας, μεταξύ 10 ποδοσφαιριστών κι' ενός τερατοφύλακα.

Είχε άποκρούσει πάνω άπό 40 φασκερά σουτ, πιάνοντας και τις 40 φορές σταθερά τη μπάλλα, με τά γέλια του πού βυοιάζαν σαν τανάλιας, κι' είχε πραγματοποιήσει άλλες τό- σες καταπληκτικές έξόδους, όλες επιτυχείς.

Οι αντίπαλοί του φούσαν. Ποιάς ήταν αυ- τός ό άγνωστος νεαρός τερατοφύλακας, πού έπρεπε σαν κομμάτι έτούτο τό δράδυ στο δοξα- σμένο γήπεδο, για να βγάλη «εσκάρτα» τά με- γαλύτερα ποδοσφαιρικά όνδιατα της 'Αθήνας;

Τό ερώτημα άπλόησες στις γεμάτες κεκι- δες και στάθηκε σ' όλα τά νείλη.

Η άπάντησι δεν άνηκε να ετάση, άναμε- ταδωμένη άπό κάποιο στόμα:

— 'Ο Βουτσαράς.

— Και... τί έστί Βουτσαράς;

— Τερατοφύλακας μιάς διαδούλας πει- ραιώτικης.

Κάποιος παράγων του 'Τριφυλλιού', πού πα- ρειρισκόταν, έσπευσε να προσέθεσι:

— ...Κι' άπό σήμερα τού «Παναθηναϊκού».

Τότε κι' έγινε.

Και οι φίλαθλοι, έπί 4 χρόνια τώρα, έχουν κάθε Κυριακή την ευκαιρία και την ευτυχία να θαυμάζουν τόν άνθρωπο-τανάλια, τόν σταθερό- τερο τερατοφύλακα των ήμερών μας, τό Βου- τσαρά, πού πήρε έτσι τη θέσι του, μια θέσι ζήλευτη άνάμεσα σ' άλλα άστέρια του έλλη- νικού ποδοσφαιρικού στερεώματος.

Η δεύτερη ιστορία συνέθε πέκυσι. Πάλι στο γήπεδο της λεωφόρου και πάλι σε φιλικό μάτς. 'Αλλά τούτη τη φορά δεν ήταν όμορφη κι' ευ- ραίσθη, αλλά θλιβερή και ματωμένη. 'Η πρά- σινη γλάνη, πάνω στην όποια φυτρώει και θλα- στάνει, όργωμένη άπ' τούς λεβέντες τάν γη- πέδων μας ή άθλητική ιδέα, βώθηκε στο αίμα...

Τό πράγμα έγινε έντελώς τυχαία, όπως έ- χει κι' σ' άλλες περιπτώσεις συνιδή.

'Ηταν ένα άπόγεμα άνοιξιάτικο, τυλιγμένο στην γαλάζια αίθρα των άθηναικών δελινών. Πολλές κόσμους στις έξέδρες —όπου πάντα— και 22 νέα παιδιά στο γήπεδο, τά μ'α τό του ΠΑΟ και τά άλλα μέσα τού 'Εθνικού.

Τό παιγνίδι κυλούσε ήσυχο, αλλά και συ- ναρπαστικό, γεμάτο θεαματικές φάσεις και

ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΒΟΥΤΣΑΡΑΣ: 'Ο άνθρωπος με την τανάλια

πλοήσιες έναλλαγές συγκινήσεων.

Οι φίλαθλοι παρακολουθούσαν ιασημένοι, ό ήλιος γαίδευε άπαλά τις άσπρες κερκίδες και τό πράσινο ταπέτο του γόστου, ή ζωή κυλούσε ήρεμη έξω στο δρόμο.

Τό κακό ήθε ξαφνικά άναπάντεγα.

Μιά σύγκρουσι μοισία. 'Ενας 'Εθνικός' ό νεαρός 'Ιωάννης δρόθηκε παραθνήκοντας σε θέσι γκολ. 'Ο τερατοφύλακας τού ΠΑΟ, όπως ά- φείλε, πρσνατοποίησε έξοδο. Και... αυτό ήταν.

'Ο θάνατος παραμόνευε κουμμένος στην

'Ο Βουτσαράς έβαλε τά κλάματα.

'Ο άλλος όμως συνέχισε:

— Νά ξαναπάς. Θά 'δωξ' πολύ κι' ό...

Δεν είπε τη λέξη «νεκρός». 'Όστόσο ό Βου- τσαράς κατάλαβε. Μόλις κατώρωσε να ψελ- λισή:

— Πώς μπορώ;

Τόν γτύπησε φιλικά στην πλάτη ό άδελφός του ναμένου άθλητή.

— Δεν άκούς τί σου είπα; Τόθελε έ κ'ε- νος. Μού τόπες πούν ξεμνήση. 'Αν θέλεις να τιμήσης τη μνήμη του να ξαναπάς.

★

'Ετσι τά γήπεδα έναδαν τό Βουτσαρά. γε- ρό, ψηλό, θαροαλέο, να στέκη υπέρε στα δίντια της παναθηναϊκής έστίας. Πολλοί άπό- ρισαν. Πώς άπορούς να μ'ήν έμεινένη ά- πόδοσι ύστερα άπό τό τόακ πού έπαθε;

'Αν ήξεραν όστόσο την ιστορία πού σάς διηγηθήκαμε, δε θ' άπορούσαν. Πλάι στον ά- τσαλένιο τερατοφύλακα, τ' άπονεύματα της Κυριακής, φτερουγίζεη ναυνηλώντας εύναρι- στυμένο ένα άγόρι πού έδωσε τη ζωή του, σπουδή στην υπέρτατη ιδέα της άθλητικής ά- μίλλας.

★

Και τόρα ή τρίτη ιστορία μας.

Συνδέεται ή ιστορία αυτή με τη μοίρα πού ένουν μερικοί συνάδελφοι. να... άδικούνται διαρκώς. Λες και όλα και όλοι έχουν συνωμο- τήσει εναντίον τους και βάλθηκαν να τούς ξεο- ριάσουν σαν τά νερικά πλατόνια, πού ύψώ- νουν σαν βασιλιάδες, τό θεόρατο άνάστημά τους στην καρδιά τού δάσους και άπτελούν κατά προτίμησι τόν στόνο των μεραυτών.

'Ιδού τί συμβαίνει: 'Ο Βουτσαράς είναι ά- πό τούς καλύτερους και πολλές φορές ό καύ- τερος 'Ελληνας τερατοφύλακας. 'Ότ'όσα δεν έχει παίξει ποτέ στην 'Εθνική μας όμάδα. 'Ο- νι ότι δεν έχει κληθή. Κατά κανόνα στυπειρι- λαμβάνεται σ' όλες τις άποστολές τού έθν- κ' υ μας συγκροτήματος, αλλά πάντα μένει θεα- τής. 'Αναπληρωματικός. Αιώνιος άναπληρωμα- τικός.

Γιατί τόνα;

Είναι κατά γενικήν άναγνώρισι ό καλύτερος κέρδεος των ποδοσφαιρικών δικτύων σήμερα, έτσι πού όλος ό φιλαθλος κόσμος να διατυπώ- νη την παραπάνω άπορία.

Την διατυπώσαμε κι' είμεis στον ίδιο.

— Γιατί Μινάλη, είσαι ό «αίώνιος δεύ- τερος»;

Σήκωσε τούς ώμους με άδιαφορία.

— 'Ετσι, νομίζουμε... 'Ας τους.

— Ποιούς;

— Μά, τούς άμοδίους.

Νά μάς έπιτρέψη να μη συμμορφωθούμε και να μ'ήν τούς άφάσουμε. Και να διατυπώσουμε έδω τη γνώμη μας. Γνωμή πού διατυπώνεται μ' ένα ερώτημα:

«Δεν νομίζετε, κύριοι άμοδίοι, πως ή 'Ε- θνική μας θ' άπόφευγε πολλά άπό τά νυν- στα «έφ'όρτα» αν εκτιμούταν περισσότερο άπό σάς ό Βουτσαράς;»

★

'Ιδού και μερικά άπόρρητα:

— Πέρα άπ' τό ποδοσφαίρο, τό άστέρι της στήλης μας άγαπά τόν κινηματογράφο και τό θέατρο. Άπό τούς ήθοποιους προτιμά τόν Αλ- λαντίν, τό χαλινάσχο και τη Ζωή Σαπουν- τζάκη. Άπό τις έβες σ'αυτή την 'Αδα Γκάο- νησο τόν Μονγκόμερυ Κλιού.

— Και άπ' τούς συνάδελφους σου; Ποιόν ευχαριζείς;

Σκεπτεται λίγο. Ζυγιάζει τά λόγια του κι' ύστερα άπαντά κοφτά:

— Τόν 'Ανδρέου.

— Μινάλη! Δεν αείζει κανένας άλλος;

— Πολλοί. Προσέθετε λοιπόν και τόν Τζήη Λουκανή της «Αδέλα» Δράμας, τόν Σκόδετ τού «Απόλλωνος» και τόν Λέανδρο τού ΠΑΟΚ.

Και μια τελευταία ερώτησι:

— 'Αν δεν ήσουν ποδοσφαιριστής, τί θάθε- λες να κάνης;

— Μπασκετμπολίστας.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τι απεριγραπτό μαρτύριο είναι η ρουτίνα! Γαντζώνεις απάνω στη ζωή των ανθρώπων της συνήθειας και τους αναγκάζεις να ζουν στο τέλει της ομοιομορφίας... Καμιά αλλαγή, καμιά έκπληξη δεν ταραξεί τα ακίνητα νερά που λιμνάζουν. Και οι άνθρωποι που ζουν ομοιομορφία τη ρουτίνα τους δηλητηριάζονται από τις νοσηρόνες αναθυμιάσεις και φωτοζώνουν χωρίς να έχουν τη δύναμη να ξεφύγουν από τον κλοιό που τους περιβάλλει και τους φυλακίζει...

Ετσι έγινε και με το ζευγάρι του έρωτα που αποφάσισε να δεθεί με τα δεσμά της νομιμότητας. Οι όδοι γίνανε μόνιμη σχέση, τα δεινά εξετρίχθηκαν, οι ορμωμαντισμοί ξεστράτισαν για να γίνουνε πραγματικότητες.

Οι δυο έρωτευμένοι που αποφάσισαν να γίνουνε σύζυγοι είδανε ύστερα από τον πρώτο καιρό ότι όλα γύρω τους είχαν αλλάξει. Δεν είχαν να πειθιστούν τον έρωτα, γιατί ο έρωτας είχε υποταχθεί στις διαταγές τους, κι από μικρός σφερωτός θεός είχε γίνει υπηρέτικό προσωπικό. Τον διατάζανε κι' αυτός υπάκουε. Χωρίς να διαφωνή, έσκυβε το μικρό του κεφάλι και έκτελούσε τις παραταγές των αφεντικών του...

Όπου, κάποτε, αποφάσισε να φύγει... Βαρέθηκε να υπηρέτη τους ίδιους ανθρώπους, να υπακούει σε διαταγές, αυτός που η ευτυχία του ήταν η ασυδοσία και κλίμα του η αλήθεια... Κι' έτσι δεν έρωτευμένοι μέινανε σύζυγοι χωρίς έρωτα...

Δεν το καταλάβαινε στην αρχή. Τους απασχολούσε η καθημερινή ζωή με τα πεκά προβλήματά της, τους απασχολούσε ο επίουσιος, τους απασχολούσε το πώς θα βρούνε τα λεφτά που χρειαζόντουσαν να ξεδωρούσαν. Που και που θυμούνταν και τον έρωτα. Τον ζητούσαν, αλλά δεν τον εύρισκαν. — Που νάσαι... άπορούσε εκείνη.

— Έρω κι' εγώ... άποκρινόταν αυτός. Μας παίζει το κουφτό...

Μά' όσο κι' αν τον ζητούσαν δεν τον εύρισκαν. Ο έρωτας είχε πάψει να αποτελῇ τὸν νοσητικό τρίτο του αθηματικού τους ντουέτου... Κι' έτσι συνήθισαν να...

ΟΙ ΓΚΑΦΕΣ της Μαρούλας

ΟΙ ΔΥΟ ΓΙΑΝΝΗΔΕΣ

ΚΑΙ μὲ τὴν εὐχὴν ὁ καὶ μὲν ὁ Τιμόθεος: «Μὴν ἀνακατεῖσαι με ἐξ ἐνός, γιατί θά ῥθῃς τὸ μπελά σου!...»

Αὐτὸ πὺν γ' ἀκούσῃ ἐγὼ τίς μὴ λαλῶντες συμπεριφέρει τὸν Τιμόθεο, ὡς...

Στὸ ὄψοιό τοῦ πολυκατοικίας κατοική- σανε ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, δὴ ἐπαρξάμε- ρες, ὁ ἑνὸς ἀ- τῆς...

Καὶ ἀνῆλθον νὰ συντάξω πρῶτα τὸ γράμμα τοῦ παντρεμένου: «Ἀγαπᾷ με ὁ Μάρκος, γλυκεῖα μου γυναικί, ἐδῶ σὲν Ἀθήνα περὶ καλὰ. Ἡ δουλειά, ἔθελον, εἶναι σκληρή, ἀλλὰ κάνω ὅποιον, γιὰ νὰ μοῖς ἐξοφλήσω νὰ σὲ πᾶσο ἑσένα καὶ τὰ παιδιὰ μὰς ἐδῶ καὶ νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι» κλπ. Καὶ ἀπὸ κάτω: «Σὲ γλυκοφιλῶ ὁ ἀντρώπος σου Γιάννης».

«Εἰπα, ἔπειτα τὸν ἀρεθωνισμένο: «Ἀντρώπῳ μου Ζαφείρῳ, πολὺ σύντομα ἐλπίζω νὰ σοῦ τηλεγράφησω νῦν...

Καὶ ἀνῆλθον νὰ συντάξω πρῶτα τὸ γράμμα τοῦ παντρεμένου: «Ἀγαπᾷ με ὁ Μάρκος, γλυκεῖα μου γυναικί, ἐδῶ σὲν Ἀθήνα περὶ καλὰ. Ἡ δουλειά, ἔθελον, εἶναι σκληρή, ἀλλὰ κάνω ὅποιον, γιὰ νὰ μοῖς ἐξοφλήσω νὰ σὲ πᾶσο ἑσένα καὶ τὰ παιδιὰ μὰς ἐδῶ καὶ νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι» κλπ. Καὶ ἀπὸ κάτω: «Σὲ γλυκοφιλῶ ὁ ἀντρώπος σου Γιάννης».

«Εἰπα, ἔπειτα τὸν ἀρεθωνισμένο: «Ἀντρώπῳ μου Ζαφείρῳ, πολὺ σύντομα ἐλπίζω νὰ σοῦ τηλεγράφησω νῦν...

Καὶ ἀνῆλθον νὰ συντάξω πρῶτα τὸ γράμμα τοῦ παντρεμένου: «Ἀγαπᾷ με ὁ Μάρκος, γλυκεῖα μου γυναικί, ἐδῶ σὲν Ἀθήνα περὶ καλὰ. Ἡ δουλειά, ἔθελον, εἶναι σκληρή, ἀλλὰ κάνω ὅποιον, γιὰ νὰ μοῖς ἐξοφλήσω νὰ σὲ πᾶσο ἑσένα καὶ τὰ παιδιὰ μὰς ἐδῶ καὶ νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι» κλπ. Καὶ ἀπὸ κάτω: «Σὲ γλυκοφιλῶ ὁ ἀντρώπος σου Γιάννης».

«Εἰπα, ἔπειτα τὸν ἀρεθωνισμένο: «Ἀντρώπῳ μου Ζαφείρῳ, πολὺ σύντομα ἐλπίζω νὰ σοῦ τηλεγράφησω νῦν...

νὰ ζήνουν χωρὶς αὐτόν.

Καὶ τότε ἀρχίσε ἡ μεγάλη ἀπορία τους: Γιατί ζούσανε μαζί; Πῶς εἶχανε βρεθῇ πλάι-πλάι; Τί τους ἔδενε; Τὴν ἀπόκρισιν ἤθελε νὰ τοὺς τῆς δώσῃ ἡ ζωὴ με τὰ γέ- λια τῆς ρουτίνας: Τους ἔδενε αὐ- τὸ πὺν τοὺς ἀποτελεμάτων — ἡ συνήθεια.

— Ἡ κακὴ συνήθεια, δηλαδὴ... ἔλεγε ἐκείνη.

— Καλὴ ἢ κακὴ, μὰς δένει... Μποροῦμε νὰ ζήσουμε μακριὰ ὁ ἑνὰς ἀπὸ τὸν ἄλλον;...

— Ἐρῶ γῶ... Τί λέει κι' ἐσύ; — Μάλλον όχι... — Δὲ δοκιμάσαμε...

— Ἄς δοκιμάσουμε.

Δοκίμασαν ἀλλὰ ἀπέτυχαν. Ἡ ρουτίνα τοὺς κρατοῦσε σφιχτὰ ἐνωμένους. Μόλις κάνανε νὰ χω- ρίσουνε ξαναγυρίζανε. Ξαναση- γανε, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ μαγ- καροπῆγαδὸ τῆς ἀδιάσπαστης ο- μοιομορφίας.

Πᾶμε στὸ ἀγνωστό...

Καὶ τὸ συμπέρασμα βγήκε, ἀποκαριακτικὸ:

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρί- σουμε.

— Ἀδύνατον... — Καὶ τί θὰ κάνουμε λοιπόν; — Ἐρῶ κι' ἐγώ: Νὰ ζήσουμε μαζί εἰναι φοβερό!

— Καὶ νὰ χωρίσουμε ἀκόμη πῶς φοβερό!

Δὲ μπορέσανε νὰ βροῦνε τὴ λύ- σιν. Καὶ, ψάχνοντας νὰ τὴν βροῦ- νε, γερᾶσανε!... Τὰ πρῶτα ἀση- μα ἀνακατεῖναι στὰ μαλλιά τους.

Αὐτὸ τοὺς δημιούργησε κάποιον πανικό:

— Γερᾶμε! τοῦ ψιθύρισε μιὰ μέρα ἐκείνη.

— Καὶ χωρὶς νὰ ζήσουμε... συμπληρώσε ἐκείνος.

— Ἐσὺ εἶσαι! Σπατάλησε τὴ ζωὴ μου!...

— Μποροῦσα νὰ πῶ τὸ ἴδιο κι' ἐγώ. Καὶ ἡ εὐθυνολογία νὰ καταλήξῃ σὲ καυὰ.

— Δὲ θὰ εἶναι ἡ μόνη αἰτία.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἡ πῶς κοινὴ. Δὲ φταίει κανένας μὰς γι' αὐτὸ. Ἦναι φταίει ὁ γάμος τοῦ μὰς ἐδίωξε τὸν ἑρῶτα.

Τὰ μάτια τῆς πὺν εἶχαν ἀρχί- σει νὰ τὰ φωλακίζουν οἱ ρυτίδες τρεμοπαίζαντες.

— Ἄν χωρίζαμε;... — Νὰ χωρίσουμε; Ναι, ὡς θὰ ἦταν τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα.

— Γιατί; — Γιατί τώρα μὰς ἐνώνει ἡ ἡλικία...

— Ἡ ἡλικία;... — Ναί. Ἄν τὰ νεῖατα εἶναι ἀπλήστα καὶ τοιλήμα, τὰ νερα- τὰ εἶναι συντηρητικά.

Δὲ χωρίσανε, λοιπόν. Καὶ ἀπὸ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορία ἀναδύσανε στίχοι μελαγχολικοὶ πὺν τοὺς ὑπαγόρευσε ἡ ὄψα τῆς ἀλλαγῆς πὺν δὲν ἱκανοποιῶταν ποτέ:

«Μέσ' στὴ ζωὴ μὰς τὴ περὶ ὡς πότε πᾶ κανεῖς θὰ ζῇ;... ὡς πότε πᾶ κανεῖς θὰ ζῇ μέσ'»

(ὁτὶ ρουτίνα;... Τὰ χρόνια στρώσαν στὰ μαλλιά (μὰς τὴν πλατύνει καὶ μὰς μαραινούνε τὸ κέφι οἱ...)

«Ἐλὰ νὰ φύγουμε μαζί ὅσο ἀκόμα ὁ ἔρως ζῇ. Ἐλὰ νὰ φύγουμε πρὸ τοῦ κι' αὐ- (τὸς πεθάνει)

πρὶν ὁ χειμῶνας τῆς ζωῆς μὰς (τὸν μαρᾶν καὶ πρὶν πειστοῦμε ὅτι εἶναι ἀρ- (γὰ...)

Πᾶμε στὸ ἀγνωστό με βάρκα τὴν (ἐλπίδα)

νὰ ταξιδέψουμε σὲ κόσμους μα- (κρυνούς, Νὰ βγοῦμε λίγο ἀπ' τῆς ζωῆς τὴν (καταιγίδα καὶ νὰ νυνωρίσουμε καινούργιους (οὐρανούς...

Χτὲς πρωταντικέουσα τὴν πρῶτῃ (μου ρυτίδα κι' ὑπάρχουν τόσα στὴ ζωὴ πὺν (δὲν τὰ εἶδα...

Πᾶμε στὸ ἀγνωστό με βάρκα τὴν (ἐλπίδα... σὲ κάποια μέρη πὺν δὲν ζερεῖ (οὐτὲ ὁ νους...)

Ἦρε τοὺς στίχους ἡ μουσικὴ καὶ τοὺς ἔβγαλε γλυκὸ τραγού- δι. Καὶ τὸ τραγούδι ἔγινε ἐπιτυ- χία, τραγουδήθηκε ἀπὸ ὅλα τὰ χεῖλια, κι' ἔδωσε στὸ ζευγάρι πὺν τὸ εἶχε ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὴ συ- ζυγικὴ ρουτίνα τὴν πικρὴ ἱκανο- ποίησιν ὅτι ἀπὸ τὸ τέλει τους εἶ- χαν ἀναπηδῆσει οἱ πῶς τρυφεροὶ στίχοι κι' ἡ πῶς γλυκεῖα μουσική.

Κι' ἔτσι, ὅποτε οἱ σύζυγοι ἀναζητοῦσαν κάπιν καινούργιο, ἀγκαλιάζανε τρυφερὰ τὴν παρὰ- μῇ τους καὶ ψιθύριζαν ὁ ἑνὰς στὸ αὐτὸ τὸ ἀλλήλου.

— Πᾶμε στὸ ἀγνωστό με βάρ- κα τὴν ἐλπίδα...

Καὶ πηγαίνανε στὸν κινηματο- γράφο, μετ' ὅ το λεωφορεῖο!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

τάξει γάμο! Νά, καὶ τὸ γράμμα τῆς! «Εἶναι ἡ ἀρεθωνιστικὴ μου, τοῖς ἑσὺ ὁ ἄλλος, μοῦσεῖτε πῶς τὸ δὲν γυαλίζει, γιατί λέει εἶμαι παντρεμένη με παιδιὰ. Νά καὶ ἡ ἀπάντησίν τῆς.

Καὶ μὲ ἔδωκε κι' αὐτὸς τὴν ἐπιστο- λή, πὺν εἶχε λάβει. Μετ' ὅ τὴν πρῶτῃ μα- τιά κατὰλαβῇ τὴν εἰς σιμὴ, χωρὶς νὰ προσέξῃ, εἶχε στείλει τὸ γράμμα τοῦ παντρεμένου στὴν ἀρεθωνιστικὴν τοῦ ἄλλου καὶ ἀντίθετος. Πῶ! πῶ! Γκάφα! Καὶ ἀπειλοῦν τώρα οἱ Γιάννηδες πῶς θὰ με ξεκαλλίσουν. Δυστυχία μου. Καὶ πρὸς Θεοῦ νὰ μὴν μᾶθῃ τίποτε ὁ Τιμό- θεος καὶ θὰ με ψέλῃ τρεῖς εβδομάδες. Καὶ γιατί! «Εἰπεδὼν ὅτι ἀνθρώπος κι' ἐγὼ ἔκανα ἕνα, μικρὸ λαθάκι. Ψέ- ματα:

Ἡ ΜΑΡΟΥΛΑ

Οἱ ἄνθρωποι μοιάζουν μετὰ σκυλιὰ τους

Αὐτὸ ὑποστηρίζει ὁ δόκτωρ Ντάι- νες, ἀπὸ τὸ Σουῆς τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τὸν Ἀγγλὸ ἐπιστήμονα, ἔπει- τα ἀπὸ μερικὰ χρόνια κοινῆς ζωῆς, οἱ ἄνθρωποι ἀποκτοῦν τὸ χαραχτήρα τῶν σκυλίων τους καὶ ἀντίστροφον. Ὁ δόκτωρ Ντάινες ὑποστηρίζει, μάλιστα, ὅτι ἡ ομοιότητα ἐπεκτείνεται καὶ στὰ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώ- που, τὴν ἀπομὴν πὺν αὐτὴ τὴν διαστύ- πωση σὲ δυὸ ἀξιώματα: «Κατὰ τὸ σκυλὶ κι' ὁ ἀφέντης τους καὶ ἐκτὰ τὸν ἀφέντη καὶ τὸ σκυλὶ τους.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν καθήκων γί- νεται λίγη ὥρα μετὰ τὸ σούρουπο. Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ στρα- τωτικοῦ ἀποσπάσματος, ὁ δὲ δὲμ- ος Ρουμὶ κατεβάζει τὰ πτώματα ἀπὸ τῆς ἀγκῶνας. Ἀπομακρύνει κατόπιν μετὰ κάποιο προσημα τὸν πρῶθους τοῦ καὶ παραδίδει τὸ πῶμα τοῦ Πέι — Χὸ στὸν Πέρ- κινς, πὺν τὸ μεταφέρει στὸ σπι- τὶ τοῦ. Ὁ γιὰ τὸν ἔκλιτον τοῦ κάνει μιὰ ἐμφέση στὸ λαίμυ καὶ ὁ Πέι — Χὸ ἀρχίζει σιγὰ — σιγὰ νὰ συνδέσεται. Κατορθώνει, τέλος, νὰ μιλήσῃ καὶ φανερώνει στὸν Πέρκινς καὶ στοὺς φίλους του ὅτι ἐκείνος πὺν τὸν ἀντικα- τέστησε στὴν ἀρχὴν τοῦ «θα- λασίου Λυτοῦ» εἶναι ὁ Τσέου- Φου, ὁ ἐπιλεγόμενος «Κόκκινη Ἀράχνη». Δίνει τὸ λόγο τοῦ ἐ- πίσης ὅτι θὰ τῆς ὅλες τῆς ὑ- ποθέσεως του κι' ὅτι θὰ ὀδηγῇ- σὲ τοὺς Ἀγγλους στὸ ὀρμητήριο τῶν πειρατῶν.

— Νομίζω, ὅτι ἐμεῖς θὰ πρέπει νὰ πᾶμε νὰ τὸν πιάσουμε, παρατήρησε ὁ Πέρκινς.

— Ἄλλ' ὁ Τσάνγκ, πλημμυρισμένος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, δὲν πρό- σεξε τὴν παρατήρησιν τοῦ.

— Ἀκούσατε, Πέρκινς; φώναξε ὁ μανδρινός, πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρὰ. Ἀκούσατε, φίλε μου, ἀγα- πητὲ μου φίλε;

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Ἀγ- γλος λαοφίλος.

— ἔχουμε πὺν βρίσκεται ὁ δο- λοφόνος μου, δηλαδὴ ὁ δολοφόνος τοῦ Λιγν-Τά-Λανγκ. Εἶναι ὁ ἀρ- χηγὸς αὐτῶν τῶν πειρατῶν, πὺν εἶναι ἐχθρὸς σας, ὅπως εἶναι καὶ δικὸς μου.

— Σωστὰ, εἶπε ὁ Πέρκινς. Βλέ- πετε, ὅτι ἡ συμφωνία μὰς μετ' ὁ Ρουμὶ ἔφερε τοὺς καρπούς της. Δὲν ἀπομένει τώρα παρὰ νὰ πιά- σουμε τὸν ἀνθρώπο μὰς. Αὐτὸ, ὁ- μως, εἶναι τὸ δυσκολότερο.

— Μὰ τὸ Βουδδὰ, αὐτὸ εἶναι τὸ δυσκολότερο, συμφώνησε ὁ Τσάνγκ, πὺν ἐνθουσιάζοντο τὸν πέρασε ἀ- μέσως. Νομίζετε, λοιπόν, πῶς δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν πιάσουμε;

— Δὲν εἶναι αὐτό, ἀπάντησε ὁ Πέρκινς. Εἶπα μόνο, ὅτι εἶναι δύσκολο νὰ τὸν πιάσουμε.

— Βασίζομαι σὲ σας, ἀγαπη- τέ... πολυτίμη φίλε.

Ἡ σύλληψις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώ- που σὰς ἐνδιαιερεῖ ὅσο καὶ μένα... — Περισσότερο ἀπὸ σας, φώνα- ξε ὁ Τσάνγκ, πὺν θυμήθηκε τοὺς ἐκατὸ ραβδισμούς.

— Πρέπει, λοιπόν, νὰ κάμετε τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν πιάσετε.

— Ἐγώ;

Τὸ ὄφον τοῦ ἦταν τόσο κομικὸ, πὺν ὁ Πέρκινς δὲ μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ.

— Ἄς ἀφίσωμε τὸν γιὰτρὸ μετ' ὅν ἐρρωστὸ τοῦ κι' ἄς περῶσωμε στὴν τραπεζαρία, εἶπε. ἔχουμε νὰ τα πολὺ ἐνδιαφέροντα γιὰ μερικὰ πράγμα- τα.

Ὁ Τσάνγκ ἔβριξε μιὰ ματιά στὸν Πέι-Χὸ. Τὸ ὄφον τοῦ ἦταν ἀ- νήσυχο.

Δὲν πιστεύω νὰ πεθάνῃ καὶ δεῦτερν φορά, εἶπε.

Ἡ ζωὴ τοῦ Πέι-Χὸ εἶχε πάρε, ἔσφηνικά, ἐξαιρετικὸ ἐνθουσιάζοντο στὰ μάτια του. Γιατὶ καταλάβαινε πῶς μόνον αὐτὸς μποροῦσε νὰ τοὺς ὀ- δηγήσῃ στὸ κρησφύγετο τοῦ Τσέου- Φου.

— Μὴν φοβόσαστε, ἀπάντησε ὁ Πέρκινς. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν κινδυνεύει πιά.

Πέρασαν στὴν τραπεζαρία, ὅπου κάθισαν σὲ δυὸ πολυθρόνες, ὁ ἑνὰς ἀπέναντι στὸν ἄλλο.

Ὁ Πέρκινς ἤρε μιὰ μπότλια μετ' ὅσιν καὶ γέμισε δυὸ ποτήρια.

— Πῖνω στὴ σύλληψι τοῦ Τσέου- Φου, εἶπε, φέρνοντας τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ στὰ χεῖλιά του.

Ὁ μεγάλος Πὸ ἄς με λυπη- θῇ, ἀπάντησε ὁ Τσάνγκ, πίνοντας δυὸ ἢ τρεῖς γουλίες ἀπὸ τὸ δικὸ του.

Τὸ δυνατό αὐτὸ ποτὶ τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ κάπως.

— Βλέπετε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν μὰς, τοῦ εἶπε ὁ Πέρκινς. ἔχουμε τὸ δυνάμι καὶ τὸ κρησφύ- γετο τοῦ δολοφόνου. Ἀλλὰ χρειά- ζεται ἀληθινὴ πολεμικὴ ἐπιχειρήσις γιὰ νὰ τὸν πιάσουμε... Ποιὸς νο- μίζετε, ὅτι μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ αὐ- τὴ τὴν πολεμικὴ ἐπιχειρήσις;

— Νομίζω πῶς ὁ Πορτογάλος θὰ ἦταν ὁ καταλληλότερος, ἀπάν- τησε ὁ Τσάνγκ.

— Οἱ Πορτογάλοι δὲ θὰ θυσιά- σουν ποτὲ οὐτε ἕνα στρατιώτη, γιὰ νὰ κυνηγήσουν τοὺς πειρατῆς. Τὸ συμφέρον τους εἶναι νὰ διατηρήσῃ αὐτὴ ἡ χαώδης κατάσταση, πὺν τοὺς ἐπιτρέπει ν' ἀπομυκῶν τὸ Μακάο.

— Ὁ πρίγκιπας Κόνγκ τότε; — Εἰσάστε βέβαιος, ὅτι ὁ πρίγ- κιπας Κόνγκ θέλει νὰ ἐξουδερώσῃ τοὺς πειρατῆς; ῥώτησε ὁ Πέρκινς.

— Γιατὶ δὲ θὰ τὸ ἤθελε; — Ὁ πρίγκιπας Κόνγκ, σὰν ὅλους τοὺς Κινέζους, βλέπει μετὰ κακὸ μάτι τὴν εἰσόδου τῶν ξένων στὸ Μακάο. Μπορεῖ, βέβαια, νὰ ἐχθρὸς δικί, ἀλ- λά δὲν πρόκειται νὰ τὸ συζητήσῃ τοὺς πειρατῆς, πὺν βλέπουν τὰ συμφέροντα τῶν ξένων. Τους βλέ- πει ἀκόμη σὰ μιὰ δύναμι, πὺν μπο- ρεῖ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦσῃ αὐριο ἢ μεθούριο ἐναντίον τῶν ξένων.

— Θέλετε νὰ πῆτε, ὅτι συνεργά- ζεται μετ' ὅς πειρατῆς; — Ὀχι. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τοὺς χτυπήσῃ. Ἄν ἤθελε, θὰ μπο- ροῦσε νὰ τὸν εἶχε κάμει ἀπὸ καιροῦ. Ὁ Τσάνγκ εἶχε χάσει τὸ χρῶμα του.

— Δὲν ὑπάρχει κανεῖς, λοιπόν, γιὰ νὰ χτυπήσῃ τοὺς πειρατῆς καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν Τσέου-Φου; ῥώτη- σε μ' ἀπόγνωσι.

— Ὑπάρχει, ἀπάντησε ὁ Πέρ- κινς.

— Ποιὸς; — Οἱ Ἀγγλοί... δηλαδὴ ἐγώ.

Μὲ σῶτζε, ἀγαπητὲ φίλε, φώναξε ὁ Τσάνγκ. Μοῦ δίνετε τὸ λόγο σας, ὅτι θὰ τοὺς χτυπήσετε; — Μιὰ στιγμή, ἀπάντησε ὁ Πέρκινς. ἔχω τὴ δύναμι καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ τοὺς χτυπήσω... Ἀλ- λά μὲ χρειάζεται μιὰ ἀδεια γι' αὐτὸ.

— Ἀπὸ ποῖον; — Ἀπὸ τὸν πρίγκιπα Κόνγκ. Δὲν ἔχω ἀνάγκη οὐτε ἀπὸ τοὺς στρατιώτες, οὐτε ἀπὸ τὰ πλοῖα του. Εἶμαι σὲ θέσι ν' ἀναλάβω ἰ- νος μου αὐτὴ τὴν ἐπιχειρήσις κι' ἐγγυώμαι γιὰ τὴν ἐπιτυχία της. Ἀλλὰ χωρὶς ἀδεια, δὲ μπορῶ νὰ κάμω τίποτα.

— Ὁ πρίγκιπας Κόνγκ δὲ μπο- ρεῖ νὰ τὴν ἀρνήσῃ.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, ἀν δείξετε ἐπιμονή.

— Ἐγώ;

— Καὶ βέβαια ἐσεῖς. Εἰσάστε ὁ μόνος, πὺν μπορεῖτε νὰ τοὺς τὴν ζητήσετε. Ἄν μὰς ἐπιτρέψῃ αὐτὴ τὴν ἐπιχειρήσι, ὁ Τσέου-Φου θὰ πῆσιν σίγουρα στὰ χεῖρα μὰς. ἔ-τσι, θὰ γλυτώσετε ἀπὸ τοὺς «κα- τὰ ραβδισμούς...» θὰ πάρετε, θυσί- κά, μέρος σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχειρήσι.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Τσάνγκ, πὺν δὲν ἤξερε ἀν ὁ συνο- μιλητῆς του μίλουσε σοβαρὰ ἢ ἀ- στεειύονταν.

— Πρέπει, λοιπόν, νὰ δῆτε τὸν πρίγκιπα Κόνγκ.

— Ὅ, τὸν δῶ.

— Αὐριο κίονας. Δὲν πρέπει νὰ χᾶνουμε οὐτε στιγμή, ἀν θέλετε νὰ γλυτώσετε τοὺς ἐκατὸ ραβδισμούς. Ὅ, δῆτε τὸν πρί

Πέι-Χό, ο δικαστής βγήκε από το σπίτι του Πέρκινς. Οι υπηρέτες του κοιμόνταν απ' έξω κι' όπως ήταν η συνήθειά του, τους ζήτησε με μερικές κλωτσιές.

Αν, αντί για φορέο, ο Τσάνγκ είχε ένα άμαξι με αλογα, θα φρόντιζε σίγουρα να εξασφαλίσει σ' αυτά μια καλή τροφή κι' ένα μέρος για να περάσουν τη νύχτα τους. Αλλά για τους ανθρώπους, που σήκωναν στους ώμους τους το φορέο του, δεν είχε δείξει το παραμικρό ενδιαφέρον. Σ' αυτό, άλλωστε, δεν διέφερε από τους άλλους Κινέζους, που μεταχειρίζονταν τους υπηρέτες τους χειρότερα κι' από ζώα. Στην παλιά Κίνα, όταν ένας

αφέντης πήγαινε κάπου, άφηνε τους υπηρέτες του στην είσοδο του σπιτιού ή του κέντρου, όπου έμπαινε, χωρίς να ενδιαφερθεί περισσότερο γι' αυτούς και χωρίς να τους πηδήσει και ποτέ θα γυρίσει. Οι δυστυχισμένοι έπρεπε να περιμένουν. Πολλές φορές, οι ώρες περνούσαν και νύχτωνε. Κοιμόνταν τότε επί τόπου, περιμένοντας τον αφέντη τους. Πριν να κοιμηθούν, όμως, έπρεπε να φάνε. Για να εξασφαλίσουν, λοιπόν, την τροφή τους, ρίχνονταν στα γειτονικά καταστήματα ή έμπαιναν στα σπίτια κι' έπειρουν, ότι εύρισκαν μπροστά τους. Αλλά τότε ήταν ένας από τους λόγους, που έκαναν τις κλοπές και τις

ληστείες, πολύ συνηθισμένες στην Κίνα.

— Έμπρός και γρήγορα! φώναζε ο Τσάνγκ στους ανθρώπους του, χωρίς να ενδιαφερθεί να μάθει πώς είχαν περάσει στο διάστημα που έλειπε.

Πού θέλει ο αφέντης μας να τον πάμε; ρώτησε ένας απ' αυτούς.

— Στο ανάκτορο του πρίγκιπα, συλλογίστηκε ο Τσάνγκ.

Έφτασαν εκεί έπειτα από μια περίπου ώρα. 'Αλλά, ο πρίγκιπας Κόνγκ είχε φύγει από τα δωμάτια, για να κάνει κάποια επίθεση. Δε θα ξαναγυρίσει πριν από το μεσημέρι, του είπαν οι άνθρωποι του. Έτσι, ο Τσάνγκ αναγκάστηκε να ξαναμνη στο φορέο του.

— Στη νύση του Χονάν, είπε στους ανθρώπους του, δυσχερατισμένος γι' αυτή την καθυστέρηση.

Όταν έφτασε στο σπίτι του, έπεσε στο κρεβάτι του και συνέχισε τον ύπνο του ως τις έντεκα. Σηκώθηκε κατόπιν, πήρε το μπάνιο του κι' αφού προεγμήτισε, ξεκίνησε και πάλι για το ανάκτορο. 'Αλλά, ο πρίγκιπας δεν είχε γυρίσει ακόμη. Έτσι, ο Τσάνγκ ξανακοιμήθηκε στον προθάλαμο, πράγμα που τον βοήθησε να χωνέψει το φαγητό του. Κατά τις τρεις, τέλος, ένας υπηρέτης τον χτύπησε ελαφρά στον ώμο.

— Ο πρίγκιπας σάς περιμένει, του είπε.

Ο Τσάνγκ σηκώθηκε, τακτοποιώντας τα ρούχα του κι' έπειτα διευθύνθηκε με σταθερό βήμα στο γραφείο του πρίγκιπα.

Ο Κόνγκ ήταν καλόχερος και τον δέχτηκε με το χαμόγελο στα χείλη, ενώ ταυτόχρονα του έδειχνε ένα κάθισμα.

— Λοιπόν; τον ρώτησε. Τι νέα έχετε να μου πείτε;... Ανακαλύψατε το μυστηριώδη δολοφόνο του Λίνγκ-Τα-Λάνγκ;

Τον ανακάλεσε, απάντησε ο δικαστής Τσάνγκ, που, προτού καθίσει, έκανε μια βαθειά υπόκλιση. Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον, είπε ο πρίγκιπας. Μ' ενδιαφέρει πολύ το μαθαίνω, τόσο για λογαριασμό της δικαιοσύνης, όσο και για δικό σας. Πώς λέγεται αυτός ο άνθρωπος;

— Ο δολοφόνος είναι ένας παλιός γείτονας της κυρίας Πού-Γι, απάντησε με επίσημο ύφος ο Τσάνγκ. Λέγεται Τσέου-Φού κι' είχε άλλοτε ένα κασάπικο στην οδό των Χρυσόχων.

— Είσαστε βέβαιος γι' αυτό; — Απολύτως βέβαιος. Τον αναγνώρισε η ίδια η Σάο-Τι.

Και τότε αφηγήθηκε όσα είχε μάθει από τη μητέρα της νεάς.

— 'Ο άνθρωπος αυτός σκότωσε από εκδίκηση τον Λίνγκ-Τα-Λάνγκ, συνέχισε. Έπιφευγόμενος από το ότι η Σάο-Τι δεν ήξερε το μέλλον, τα σύμβόλ της, όπως απαιτούν οι συνθήκες μας, μπήκε κατόπιν στο ναυτικό δαμάριο και έβγαλε τη δυστυχισμένη νέα.

— Πολλές συνθήκες μας πρέπει ν' αλλάξουν, ψιθύρισε ο πρίγκιπας Κόνγκ παίζοντας μ' ένα δράκοντα από έλεφαντόδοντο, που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι του. Βλέπετε, ότι είχα δικίο—πρόσθεσε δυνατά. Είχατε κάμει τις έρευνες πολύ επιπόλαια και δεν είχατε προσέξει μερικά πράγματα, που έπρεπε, ωστόσο, να κινηθούν την προσοχή σας. Το ευχάριστο είναι, όμως, ότι μάθαμε την αλήθεια... Πιάσατε αυτό τον άθλιο;

— 'Ο Τσάνγκ κατάπιε με δυσκολία τα σάλια του.

— Όχι, απάντησε. Όχι ακόμη.

— Γιατί άργείτε;

— Για να μπορέσω να τον πιάσω, μου χρειάζεται η βοήθεια της Υψηλότητας σας...

— Θα δώσω εντολή στο διευθυντή της αστυνομίας να σας βοηθήσει.

— Δεν αρκεί...

— Τι άλλο, λοιπόν, θέλετε;

— Αυτός ο άθλιος, έπειτα από το έγκλημά του, κατέφυγε στα νησιά των πειρατών. 'Ο διευθυντής της αστυνομίας δε μπορεί να μου κάνει τίποτα...

— 'Ο πρίγκιπας Κόνγκ έμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Είπατε, ότι κατέφυγε στα νησιά των πειρατών; ρώτησε έπειτα.

— Μάλιστα, Υψηλότητα. Διαδέχτηκε τον Πέι-Χό, που ο δήμιος τον κρέμασε χτές — στο σημείο αυτό, ο δικαστής Τσάνγκ ανατρίχιασε ελαφρά — στην αρχηγία της οργανώσεως του «Θαλασίου Λωτού».

— Βλέπω, ότι είσαστε καλά πληροφορημένος, είπε ο πρίγκιπας. Ποιος σας έδωσε αυτές τις πληροφορίες;

— Ο Τσάνγκ δεν περίμενε αυτή την ερώτηση. Γι' αυτό παράτησε ακουγοντάς την... Ποιά εζήγησε έπειτα να δώσει στον πρίγκιπα; 'Ηταν σωστό να το δηλώσει, ότι τις είχε από τον Πέρκινς, που βλοήκεσαν, ότι έκανε λαθρέμπορο όπλων... Κατάφερε, ωστόσο, να συνέλθει και απάντησε:

— Νόμισα πως ήταν χρέος μου να καταφύγω στα απαραίτητα πιστικά μέτρα, για να εξαναγκάσω τους καταδίκους να δηλώσουν την αλήθεια. Προκειμένου για τον Πέι-Χό, κατέφυγα σε μια απειλή. Του είπα ότι, αν δεν μου φανέρωνε την αλήθεια, θα τον αποκεφάλιζα, αντί να τον απαγορεύσω... Έτσι καταφέρα να μάσω όσα είχα την τιμή ν' αναφέρω στην Υψηλότητά σας.

— Η απειλή αυτή ήταν τρομερή για έναν Κινέζο. Μόνον αν περνούσε άκέραιος το κατώφλι του βασιλείου, είχε τη βεβαιότητα, ότι θα ανασταίνονταν μεταξύ των προγόνων του. Όταν το σώμα του χωριζόταν από το κεφάλι του, θάπρεπε να ξαναγυρίσει ανάμεσα στους ζωντανούς και να ξαναρχίσει μια καινούργια ζωή, όπως να μπορούσε με τις καλές πράξεις του να το επανασυνδέσει και να περάσει έτσι, άκέραιος στην αιωνιότητα.

— 'Αλλά, οι Κινέζοι πιστεύουν, ότι μια ζωή είναι περισσότερο απ' ότι πρέπει για έναν άνθρωπο και κανένας δεν έχει τη διάθεση να ξαναρχίσει ένα πείραμα, που του επιφυλάσσει αμέτρητες λύπες κι' ελαχιστές μόνο χαρές.

— Έκαματε καλά, είπε ο πρίγκιπας. Με τον τρόπο αυτό επανορθώσατε τα περασμένα σφάλματά σας. Δεν καταλαβαίνω, όμως, πώς θα μπορέσω να σας βοηθήσω για να πιάσετε το δολοφόνο.

— Ενεντάς μου την άδεια να προσβάλω αυτά τα νησιά, με μερικά πεισματικά σκάφη.

— Σχεδιάζετε, δηλαδή, μια πολεμική επιχείρηση;

— Ακριβώς.

— 'Αλλά δεν έχετε, ότι τα περισσότερα απ' αυτά τα νησιά είναι άπληστα; Και βέβαια οι πειρατές θα πρέπει να έχουν εγκατασταθεί στα πιο άπληστα ανάμεσα σ' αυτά τα νησιά.

— Τό ξέρω, Υψηλότητα.

— Κάμαμε στο παρελθόν μια επιχείρηση αυτού του είδους, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Οι πειρατές ισχυρίζονται πως δεν ξέρουν αυτά τα μέρη, που είναι γεμάτα φάλους. Κι' άλλωστε, οι ελπίδες, που μου έδωσαν σήμερα το πρωί, δε μου επιτρέπουν ν' απομακρυνώ ούτε έναν από τους στρατιώτες ή τους ναύτες μου.

— Για ποιές ελπίσεις μιλάτε, Υψηλότητα; τολμήσε να ρωτήσει ο Τσάνγκ.

Σ' αποδιώχτη αλλη περίπτωση, αυτή η ερώτηση θα παραξένευε τον πρίγκιπα Κόνγκ. 'Αλλά, κείνη την ημέρα, αισθανόταν την ανάγκη να εξασφαλίσει από τις ανησυχίες και τους φόβους του.

— Οι Τάι-Πινγκ (οι αντάρτες) σχεδιάζουν μια επίθεση εναντίον του Μακάο, είπε, Πρέπει, λοιπόν, να κρατήσω σ' επιφυλακή τις δυνάμεις μου, για να μπορέσω να τους αντιμετωπίσω.

— Οι αντάρτες ήταν μια από τις μεγαλύτερες μάστιγες της Κίνας. Οι άνθρωποι αυτοί έμειναν το άναστανό τους εναντίον της εξουσίας και πολλούς φορές λεηλατούσαν ελκόμενες επαρχίες, χωρίς κανείς να μπορεί να τους εμποδίσει.

— Τι πρέπει να κάμωμε τότε;

ρώτησε ο Τσάνγκ.

— 'Ο πρίγκιπας σήκωσε τα ματιά του προς τον ουρανό.

— Ο μεγάλος Βουδδας δε σας βοηθήσει, απάντησε. 'Εγώ δεν έχω ούτε τη δύναμη, ούτε τα μέσα.

— 'Αν τολμούσα να σας υποβάλω μια γνώμη; είπε ο Τσάνγκ.

— Σας άκουω.

— 'Ο Άγγλος διοικητής του Χόνγκ-Κόνγκ επιθυμεί από καιρό την εξόντωση των πειρατών, που λεηλατούν αδιάκοπα τα αγγλικά πλοία. Είναι αλήθεια, ότι τον Ικανοποιήσατε, διατάσσοντας την εκτέλεση του Πέι-Χό και των συντρόφων του. 'Αλλά έχω λόγους να πιστεύω, ότι, αν τον δίνετε την άδεια, θα μάς γλυτώσει μια για πάντα απ' αυτή την καταραμένη οργάνωση.

— Τό πιστεύω, είπε ο πρίγκιπας μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο. Όπως πιστεύω, ότι οι Άγγλοι θα ήταν πρόθυμοι να εγκατασταθούν και μέσα στο Μακάο και να μάς επιβάλουν τους νόμους τους.

— Ο Τσάνγκ έχασε το χρώμα του.

— Δεν επιθυμώ ν' αφήσω τους Άγγλους να χωθούν στις υποθέσεις μας, εξακολούθησε ο πρίγκιπας. 'Αρκετά υποφέραμε απ' αυτούς ως τώρα. Κι' άλλωστε, εκείνο που σας ενδιαφέρει, δεν είναι η εξολόθρευση των πειρατών, αλλά η σύλληψη του Τσέου-Φού. Οι Άγγλοι δεν τον ξέρουν και μπορεί να τους διαφύγει στη συμποικία... Σε τί, λοιπόν, θα χρησίμευε αυτή η εκστρατεία;

— Αν την επιτρέψετε, θα πάω κι' εγώ μέρος σ' αυτήν, είπε ο δικαστής. Έτσι, ο Τσέου-Φού δε θα μπορέσει να διαφύγει.

— Ο πρίγκιπας Κόνγκ κούταξε το συνομιλητή του μ' ολοφάνερη έκπληξη.

— Είπατε, ότι θα πάρετε μέρος σ' αυτήν την εκστρατεία; ρώτησε.

— Μάλιστα, Υψηλότητα, απάντησε ο Τσάνγκ, ορδώνοντας το κορμί του.

— Ο πρίγκιπας έμεινε συλλογισμένος κάμποση ώρα.

— Θα σκεφτώ αυτή την υπόθεση, είπε έπειτα. 'Αλλά είσαστε βέβαιος, ότι ο διοικητής του Χόνγκ-Κόνγκ θα είναι πρόθυμος ν' αναλάβει αυτή την επιχείρηση;

— Είμαι απόλυτα βέβαιος, απάντησε ο Τσάνγκ.

— Πώς το ξέρετε;

— Πρέπει να σας πω όλη την αλήθεια... Τό άκουσα από έναν Άγγλο πλοίαρχο, που τον γνωρίζω λίγο... Αυτός ο πλοίαρχος έλεγε, λοιπόν, ότι ήταν κρίμα που η Υψηλότητά σας δεν άφηνε τους Άγγλους να ξεμπερδέψουν μια για πάντα με τους πειρατές κι' ότι, αν τους δίνετε την άδεια, το Μακάο θα ανέπνεε αέριους.

— 'Ο πρίγκιπας χαμογέλασε.

— Βλέπω, ότι οι Άγγλοι ξέρουν καλά τη δουλειά τους, είπε. Ποιος είναι αυτός ο πλοίαρχος;

— 'Ο Τσάνγκ έκανε πως προσπαθούσε να θυμηθεί.

— Μπέρνινς... Μπέρνινγκ... Πέρκινς... απάντησε. Δε θυμάμαι καλά το όνομά του.

— Θα θέλετε να μιλήσετε για τον πλοίαρχο Πέρκινς...

— Ναι, αυτό είναι το όνομά του.

— Χμ! Έκαμε ο πρίγκιπας. Ένωσείτε, λοιπόν, τον κυβερνήτη της «Αστραπής»;

— Ακριβώς.

— Τον πιο αδιάντροπο και πιο επικίνδυνο λαθρέμπορο του Μακάο; 'Ο Τσάνγκ προσποιήθηκε τον έκπληκτο.

— Είναι λαθρέμπορος; είπε.

— Ο πρίγκιπας τον κούταξε αίσθη.

— Αυτό πρέπει να το ξέρετε καλύτερα από μένα, απάντησε. Την εποχή, που ήσαστε διοικητής στο Στόμα του Τίγρεως, τον άφισσε είκοσι τουλάχιστο φορές να περάσει τα λαθραία εμπορεύματά του, δηλαδή το όπιο. Αυτός τροφοδοτεί με όπιο ολόκληρη σχεδόν τη νότιο Κίνα.

— 'Ο Τσάνγκ προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

— Πιστών, τραύισε. Δε μπορώ να θυμάμαι όλους τους κυβερ-

νήτες των πλοίων, που περιούσα από το Στόμα της Τίγρεως.

— Τον Πέρκινς, όμως, τον θυμάσαστε πολύ καλά, αφού είναι φίλος σας. Δε μου χρειάζεται να μάθω ποιά κοινά συμφέροντα σας ενώνουν, αλλά μπορώ να υποθέσω, ότι απ' αυτόν μάθατε όλα όσα μου είπατε σήμερα.

— Τα λόγια αυτά είπαώθηκαν με τέτοιο τρόπο, που ο δυστυχισμένος Τσάνγκ άρχισε να τρέμει από το κεφάλι ως τα πόδια.

— 'Η υπόθεση αυτή παρουσιάζει, βέβαια, πολύ μεγάλο ενδιαφέρον για τον Πέρκινς, συνέχισε ο πρίγκιπας. 'Αν μπορέσει να εξολοθρεύσει τους πειρατές, θ' απομείνει κυρίαρχος στη θάλασσα και δε θα ενοχληθεί από κανένα στο λαθρέμπόρειό του. 'Ενδέχεται, ωστόσο, να δεχτώ αυτή την πρόταση, γιατί οι σημερινές περιστάσεις δε μου επιτρέπουν να τα χαλάσω με τους Άγγλους.

— Μπορώ, λοιπόν, να κάμω

πρωτα στον πλοίαρχο Πέρκινς...

— Όχι ακόμη. Πρέπει να σκεφτώ από όλες τις πλευρές αυτή την υπόθεση.

— Θα περιμένω τις διαταγές της Υψηλότητάς σας.

— Θα σας καλέσω μόλις πάρω την απόφασί μου.

— 'Ο Τσάνγκ σηκώθηκε κι' υποκλίθηκε κάμποσες φορές μπροστά στον πρίγκιπα. Αποτραβήχτηκε κατόπιν με την πλάτη ως την πόρτα κι' βγήκε. Όταν βρέθηκε έξω, ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του.

— Νομίζω πως θα γλυτώσω τους εκατό ραβδισμούς!

— Έδωσαν ύστερα στους ανθρώπους του την εντολή να τον πάνε στη νύση του Χονάν.

πολογίσει ο γιατρός Κλιφτον, η θεραπεία του ήταν ζήτημα μιας ή δυο ημερών. 'Ο μεγάλος κίνδυνος προερχόταν από τη σύσφιξη των αρτηριών και των μυών του λαιμού. Μ' όλο που δεν είχε επέλθει ο στραγγαλισμός, η σύσφιξη αυτή θα μπορούσε να προκαλέσει διαταραχές στον εγκέφαλο, με αποτέλεσμα να χάσει ο Πέι-Χό το λογικό του, όποτε δε θα μπορούσε πια να χρησιμεύσει σε τίποτα. 'Αλλά, το έπόμενο πρωί, ο γιατρός διαβεβαίωσε τους φίλους του, ότι ο κίνδυνος αυτός είχε περάσει.

— Όλα πάνε καλά, τους είπε.

— 'Ο Πέι-Χό αντέδρασε με τρόπο αξιοθαύμαστο. Θα ξαναδοθεί σιγά-σιγά τις δυνάμεις του. Όσο για το μυαλό του, δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχούμε.

Και, πραγματικά, δεν είχε άδικο.

— 'Ο Πέι-Χό, όταν άνοιξε τα μάτια του, άρχισε να πασπατεύει τα μέλη του, σά ν' αμείβετο αν ή-

Αίδουσα αναμονής.

Είναι εκεί και την περιμένει. 'Ομά δεν χρειάζεται παρά λίγα δευτερόλεπτα, θα για να δάλη τη νέα κρέμα - πούδρα Pretty Quick τό Μέικ-Απ της Τοκαλόν και θα δρεθί δίπλα του με ένα ωραίο και αξιογάπητο πρόσωπο.

Pretty Quick - η νέα δαυμασία κρέμα-πούδρα "Πρέττυ Κουϊκ", (Μέϊκ-Απ) της Τοκαλόν...

Τό PRETTY QUICK - Μέϊκ-Απ της ΤΟΚΑΛΟΝ - είναι ακριβώς αυτό που πάντα επιθυμούσατε. Ένα μέσον που θα μπορούσε μέσα σε δευτερόλεπτα να ξαναδώσει στο πρόσωπό σας μια υπέροχη θελούδινη όψη. Δεν υπάρχει γυναίκα σ' όλο τον κόσμο που να μη μπορέ να γίνη, έστω και λίγο, πιο ώμορφη απ' ότι είναι ήδη, με τη χρησιμοποίηση του Πρέττυ Κουϊκ, που είναι τώρα η πιο μοντέρνα μέθοδος για τό μακιγιάζ σας.

Προμηθευθείτε από σήμερα κι' όλος τό κομψό πλακέ καυτάκι είναι πραγματικά ένα "απόδεμα ωμορφιάς", που θα σας κάνει πιο εύτυχισμένες.

- Τό Πρέττυ Κουϊκ της Τοκαλόν διδνει στο πρόσωπό σας την εξαιρετική φυσική όψη, που τόσο επιθυμείτε πάντα.
- Μακιγιάρσθε σε λίγα δευτερόλεπτα και τό μακιγιάζ κρατάει ώρες.
- Είναι άπιστευτο πόσο οικονομικό είναι. Δεν έχετε την παρομική σπατάλη.
- Τό PRETTY QUICK δέν ξηραίνει τό δέρμα χάρις στην ειδική κρέμα που περιέχει.

ΚΑΤΙ ΤΟ ΠΡΟΤΟΦΑΝΕΣ!!!

Η θήκη του νέου κραιγιόν χειλέων ΤΟΚΑΛΟΝ "Λιπ-ματικ" είναι μια έναυστατική εφεύρεση. Με μια απλή κίνηση τό κραιγιόν σας βγήκε αυτόματα. Πρακτική, απλή, ταχύτατη στη χρήση της η θήκη "Λιπ-ματικ" με τό κραιγιόν ΤΟΚΑΛΟΝ θάφει τέλεια τό χείλη.

Υφρέα

Εστιαμα

Φορέματα - Ταχιέρ
Φουότες - Ζακέττες
από ύφασματα των
καλυτέρων Έλληνικών και
Ευρωπαϊκών εργοστασίων.

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ταν ζωντανός. Κτύπαζε κατόπιν το πρόσωπό του σ' έναν καθρέφτη.

— Φτηνά τη γλύτωσα, ψιθύρισε. Γιατί δε χωράει αμφιβολία, ότι είμαι ζωντανός. Κι' ωστόσο, ξμείνα κρεμασμένος ανάμεσα σε 'η και ουρανό κάπου μισή ώρα. Για όλους τους άλλους, μπορεί να είμαι πεθαμένος. 'Εγώ, όμως, ξέρω πως ζω. Κι' αυτό είναι το σημαντικότερο... Οι έγχθροί μου θα έχουν να λογαριαστούν τώρα με... το φάντασμά μου.

— Η σκέψη αυτή τον έκανε να χαμογελάσει. 'Η ζωή είχε πια ένα νόημα για τον Πέι-Χό.

Την ίδια μέρα έδωσε στον Πέρκινς όλες τις απαραίτητες πληροφορίες για το δρμητήριο των πειρατών και την οργάνωσή του. Ολοκλήρωσε τον οργανισμό του. Ολοκλήρωσε τον οργανισμό του. Ολοκλήρωσε τον οργανισμό του.

Ο Πέρκινς, βέβαιος για την υποστήριξη του Πέι-Χό, τον άφησε στις φροντίδες του Μούρραϊν και του γιατρού Κλίφτον κι' έτρεξε στο Χόνγκ-Κόνγκ για να συναντήσει τον 'Αγγλο διοικητή, στον οποίο έκαμε γνωστές τις πληροφορίες, που είχε συγκεντρώσει.

— Δώστε μου μερικά πλοία κι' αναλαμβάνω να φέρω εις πέρας αυτή την επιχείρησή, του είπε.

— Κι' ο πρίγκιπας Κόνγκ τί λέει; τον ρώτησε ο διοικητής.

— Θα μάς δώσει την άδειά του, απάντησε με βεβαιότητα ο Πέρκινς.

Ο 'Αγγλος διοικητής του Χόνγκ-Κόνγκ ήταν ο επίσημος προστάτης των λαοεμπόρων συμπατριωτών του κι' έβλεπε, όπως κι' αυτοί, τους πειρατές σαν έχθρους. 'Αν οι πειρατές έλειπαν από τη μέση, το αγγλικό εμπόριο — δηλαδή το λα-βοεμπόριο — δε θα είχε να φοβη-θί τίποτα και κανένα.

— Θα συγκεντρώσω άμέσως τις απαιτούμενες δυνάμεις, υποσχέθηκε στον Πέρκινς. Πρέπει, όμως, να μου εξασφαλίσετε τη συγκατάθεσι του πρίγκιπα. Δέ θέλω να έχω προστριβές μαζί του. Κι' άλλως τε, αν ένεργήσωμε χωρίς τη συγκατάθεσή του, θαχουμε έναν επικίνδυνο έχθρο στο μέλλον.

Ο Πέρκινς συζήτησε κατόπιν τις λεπτομέρειες της επιχείρησής μαζί του και το ίδιο βράδυ ξαναγύρισε στο Μακάο.

— Όλα πάνε καλά, είπε στο Μούρραϊν. 'Εγώ πρέπει να μείνω άκομη στο Μακάο, για να παρακι-νώσω τον Τσανγκ και να τον κάμω να πάει το γρηγορότερο τη συγκατάθεσή του πρίγκιπα Κόνγκ. Σ' αυτό, θα προστοιμάσω, τα πάντα για τη μεγάλη επιχείρησή που σχεδιάζουμε... Θάρω να σε βρω στον ορίσμο του Λυντίν. 'Από κεί, θ' άνεβούμε ως το Λιντόν, για να περιμένουμε τα πλοία που θα μάς στείλ' ο διοικητής του Χόνγκ-Κόνγκ. 'Ετσι, μόλις πάρουμε την άδειά, θα πλεύσουμε στη Βανγκ-Μου, που είναι το δρμητήριο των πειρατών.

Την άλλη μέρα, ο Πέρκινς πήγε να συναντήσει το φίλο του Λώτερς, τον 'Ελβετό λαθρέμπορο, με τον οποίο είχε να κανονίσει μερικούς λογαριασμούς. Με την ευκαιρία αυτή, του άφηγήθηκε τις ενέργειές

ΠΕΙΡΑ 34 ΕΤΩΝ
INSTITUT
DE BEAUTE
No. Kelly
ΕΡΜΟΥ 44 ΤΗΛ 22055

— 'Η τελευταία λέξη της αισθητικής έ- πιστήμης, τα Λευκά Χριστουγεννιάτικα Τριαντάφυλλα (με GEELE ROYAL) που είναι ένδοξεύμενα και κατά της αλλε- ργίας.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ με μία ιδε- α! Δανική κρέμα FLUIDOREGÉN. Δεν είναι ούτε κρέμα ούτε λάδι. Είναι ή τε- λευαία λέξη της 'Επιστήμης. 'Ανοξεί- γονει και τα πιο γηρασμένα κύτταρα του προσώπου.

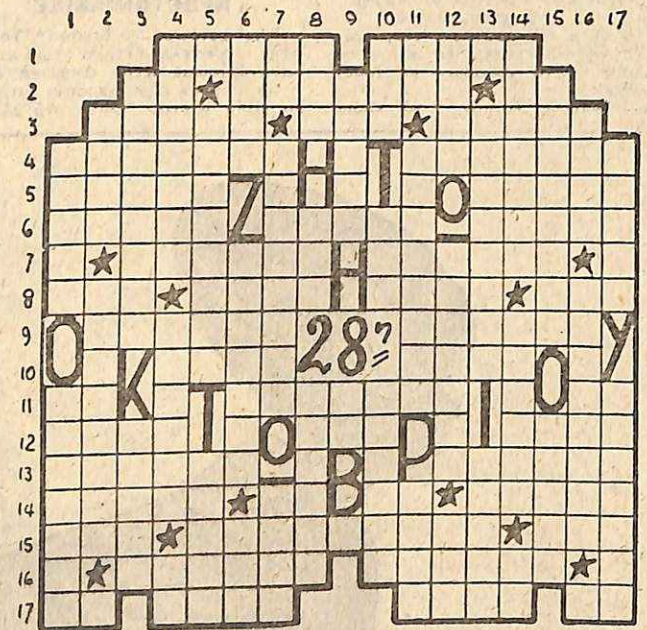
Ειδική θεραπεία κατά του πάχους του σώματος.

10 ΟΙ ΟΥΡΟΝΟΜΟΙ

ΑΡΙΘΜΟΣ 821

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Διοικητική περιφέρεια (πληθ.). Λέσχη (ξεν.).
- 2 Βυζαντινή γάτα. — Προσέφε- ραν τις υπηρεσίες τους στους νομείς κατά την αρχαιότητα. — 120.
- 3 'Επίγραμμα τοίχου. — 'Ομηρι- κή θάλασσα — Σπερείται και τα άπολύτως απαραίτητα (ουδ.).
- 4 Μεγαλόπολις της Β. 'Ιταλίας.

- Είναι ακαθόριστη και δυσ- νόητη.
- 5 Κόκκινα... Ρούθ...: στάθ του αμερικανικού κινηματογράφου.
- 6 Το μικρό δνιμα ενός Μπότασα- ρη. — 'Ανοτάτα. — Παρουσιάζ- λουν πολλά κενά.
- 7 'Αφηνώματα. — 'Εξωτικό φρο- νόητη.
- 8 'Αρχικά, που εξυπηρετούν τις συγκοινωνίες μας. Φωτιστέ- φανος. — 'Εκτόρ... Γάλλος μυ- θιστοριογράφος. — 'Αρχικά μο- νάδι ασφαλείας.
- 9 'Ενα διακοσμητικό φυτό, που δε χρειάζεται νερό. — 'Υψάρ- χουν πολλοί σε κάθε τράπεζα.
- 10 Είδος χαρτοπαγινύλιου, αμει- κανικής προέλευσης. — Σύνο- λα ατόμων, που έχουν όλα κάποιο κοινό σωμα- τίο.
- 11 'Ιστορική για μας χρονολο- γία. — 'Η αντίστροφή των κό- πων ενός γεωγράφου. — 802.
- 12 Λιμάνι της γαλλικής Β. 'Α- φρικής. — Ζωγράφος πολύ γνω- στός στους φοιτητές του Πα- λαιού της 'Αθήνας. — Πόλις νεπονημίου 'Αθηνών. — Πόλις της γεωμετρικής θεωρηγίας με πανεπιστήμιο και μεγάλη βι- βλιοθήκη.
- 13 Είδος μελάνης. — Σκληρές, α- σπασχες.
- 14 Περιείχονται για βρωμένους (καθάρ.). — Καί (λατιν.). — Νότα. — 'Ανοσία, μωρία.
- 15 Τελικός, σύνδεσμος. — Ποταμός της Α. Αφρικής. — Αρχικά όρ- γανισμός νέων.
- 16 Είναι εκπαιδευτική ή ομοιότη- τους με κάποιον άλλον. — Συ- νιθεθεί πολλά φαγητά.
- 17 'Επώνυμο διασώμου συγγρα- φέως. Γνωστικό παροξύγε- λμα. — 'Ηποι των 'Ολλανδικών 'Ιν- διών. — Κοντά στη Σουμάτρα. — Αρχικά του στρατού μας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Το μικρό θνιμα εκλεκτού ή- οποιού και διασώμου συνθέ- του. — Εύρηληξη.

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ

'Η λύσις του 820

στη σελ. 78

του και την έλπίδα του, ότι θα γλυτώσαν όριστικά από τους πει- ρατές.

— Σε λίγο ή θάλασσα θα είναι δική μας και κανείς πια δε θα μπορεί να μάς εμποδίση στις επι- χειρήσεις μας, του είπε.

Ο Λώτερς, όμως, δε φάνηκε έν- θουσιασμένος απ' αυτά τα νέα.

— Όλα αυτά είναι πολύ όμορ- φα, είπε. 'Εγώ, ωστόσο, έχω άρ- χίσει να φοβάμαι.

— Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε ο Πέρκινς.

— Δεν είδατε τίποτα καθώς έρ- χόσαστε προς τα εδώ;

— Βγήκα στη μικρή προκυμαία της παροικίας μας, όπου δε συ- νάντησα κανένα.

— 'Αν, όμως, ερχόσαστε από το κεντρικό λιμάνι, θα βλέπατε πως έπικρατεί εκεί μεγάλη αναταραχή, που δεν προοιωνίζει τίποτα καλό.

— Οι Κινέζοι θα έμαθαν πως οι άντάρτες διευδύνονται προς το Μα- κάο.

— 'Ισως, φοβάμαι, ωστόσο, ότι ή αιτία της αναταραχής είναι ή ομαδική εκτέλεσι των πειρατών. Μην ξεχνάτε, ότι εκείνοι που ούλο- λιαζαν στις πρώτες γραμμές, ή- ταν οι ναύτες των πλοίων μας.

Πίσω απ' αυτούς, ή πυκνή μάζα των Κινέζων παρακολούθησε σιωπη- λά την εκτέλεση.

— Μήπως έπρεπε να περιμένω- με την επίδοκίμηση των Κινέ- ζων;

— 'Οχι. 'Αλλά πρέπει να φοβά- μαστε την όργη τους. Τίποτα δε θα τους εμποδίση να λεηλατήσουν τα σπίτια μας και να μάς σφά- ζουν.

— 'Ο πρίγκιπας Κόνγκ θα μάς προστατεύσει.

— 'Ο πρίγκιπας Κόνγκ είναι κι' αυτός Κινέζος και φοβάμαι, ότι μάς μισεί περισσότερο από ό- λους τους άλλους. Στις περιπτώ- σεις αυτές, όπως το ξέρετε καλύ- τερα από μένα, οι Κινέζοι διοι- κητές αφήνουν το λάθ να σκοτώση και να λεηλατήση κι' έπειτα είναι πρόθυμοι να δώσουν κάθε δυνατή ικανοποίηση.

— Και τί σκοπεύετε να κάμετε;

— Θα φύγω από δω αύριο το πρωί. 'Αν μπορούσα, μάλιστα, θα- φευγα από άποψη.

— 'Εχετε ειδοποιήσει τη γυ- ναίκα σας;

— Ναι, αλλά χωρίς να την προ- μάξω. Της είπα, ότι οι υποθέσεις μου με αναγκάζουν να πάω στο Χόνγκ-Κόνγκ, κι' ότι, επειδή μπο- ρεί να μείνω εκεί κάμποσες έβδο- μάδες, θαπρεπε να με συνοδεύσει.

— Σουμιάσια. Θα φύγωμε αύριο το πρωί.

— Θα έχετε μαζί μας;

— Θα σας συνοδεύσω ως τα πέρθια του Χόνγκ-Κόνγκ, μ' όλο που είμαι βέβαιος, ότι δε διατρέ- χετε κανένα κίνδυνο εδώ.

— 'Αγαπητέ μου Πέρκινς, αν ήμουν μόνος, δε θα ήμουν τόσο ανήσυχος, είπε ο Λώτερς. 'Αλλά πρέπει να ξέρετε πως λατρεύω τη γυναίκα μου... 'Ηταν, βέβαια, με- γάλο λάθος μου, που την άφησα ναρρή εδώ, γιατί ο νόμος που ά- παγορεύει στις έζνες να μένουν στο Μακάο ίσχύει πάντοτε. Οι άρχες κάνουν, βέβαια, πως τον έχουν ξε- χάσει. 'Αλλά ποιος ξέρει αν δεν τον θυμηθούν, ξαφνικά; Κι' αν, ό- μως, οι άρχες κλείσουν τα μάτια, ο όχλος μπορεί να βοη άφορη για να μάς επιτεθεί.

— 'Ισως έχετε δίκιο, απάντη- σε ο Πέρκινς με συλλογισμένο ύ- φος. 'Ετσινασθήτε, λοιπόν, για να φύγετε αύριο το πρωί... 'Εγώ πρέ- πει να δω τον Τσανγκ, για να τον σπασθώ να κινηθί λιγάκι.

Ο Πέρκινς, αφού άποχαρήτησε τον 'Ελβετό φίλο του, έτρεξε στο σπίτι του.

— 'Ελ' μαζί μου, είπε στον Πέι-Χό. Θα πάμε να δούμε τον Τσανγκ. Νομίζω πως ή παρουσία σου είναι απαραίτητη.

Μπήκαν κατόπιν σε μία βάρκα, που είχε το σχήμα νάνοσκα κι' ο Πέρκινς έφερε έντολή στους ναύ- τες να διευδύνουν στη νύση του Χόνγκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Εφ'ετηνη ΑΜΕΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

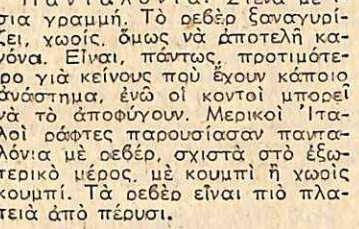
Σταυρωτά σακάκια, πανταλόνια με ρεδέρ

ΣΤΟ Σάν Ρέμο έγινε τελευταία το διεθνές Φεστιβάλ άνδρι- κής μόδας, στο οποίο πήραν μέ- ρος 'Ιταλοί, Γάλλοι, Αυστριακοί, Γερμανοί και 'Αμερικανοί ράφτες. 'Ο σκοπός αυτού του Φεστιβάλ ήταν να θεσπισθούν οι κανόνες της ανδρικής μόδας για όλες τις ώρες της ημέρας και για όλες τις περιπτώσεις που έχει ν' αντιμε- τωπίσει ένας άνδρας. 'Ιδιαίτερη προσοχή δόθηκε στο ντύσιμο του «δν ντ' αφοαίρ», που αποτελεί ή- ναν χαρακτηριστικό τύπο της έ- ποχής μας και που άναγνωρίσθη- κε γενικά ότι πρέπει να είναι ντυμένος με αξιοπρέπεια, αλλά και ταυτόχρονα με άνεση.

Στο Φεστιβάλ του Σάν Ρέμο έπικράτησε ή ανστηρη και άπλη γραμμή.

— 'Ας δούμε, λοιπόν, ποιά είναι τα θεατήματα της νέας ανδρι- κής μόδας:

Πανταλόνια: Στενά με ή- σια γραμμή. Το ρεδέρ ξαναγυρί- ζει, χωρίς, όμως, να αποτελεί κα- νόνα. Είναι, πάντως, προτιμότε- ρο για κείνους που έχουν κάποιο ανόστημα, ενώ οι κοντοί μπορεί να το άποφύγουν. Μερικοί 'Ιτα- λοί ράφτες παρουσίασαν παντα- λόνια με ρεδέρ, σχιστά στο έξω- τερικό μέρος, με κουμπή ή χωρίς κουμπή. Τα ρεδέρ είναι πιο πλα- τειά από πέρυσι.

1) Παλτό σπόρ σταυρωτό, με λοξές τσέπες και δυο τσεπάκια, λοξά επίσης, στα πλάγια. 2) Ζιλέ φανταζί, με κοστούμι πριβιό ή περιπά- του. 3) Μανικέτια με κουμπιά. Στα νέα υφάσματα με ρίγες, το έμφα- νός μέρος του μανικιτιού είναι λευκό (πρώτο σχέδιο). 4) Πανταλόνι με κουμπή το ρεδέρ.

σταυρωτό με έξη κουμπιά (τοία και τοία), πανταλόνι χωρίς ρε- δέρ, γιλέκο.

Απογευματινό έν-δυμα: Μονόπτερο χωρίς σαφή πί- σω, πανταλόνι με ρεδέρ. Το σα- κάκι άρκετά μακρύ, με τη μέση ψηλά και πιο εφραμοστώ στο κά- το μέρος.

Για μία άπογευματινή πρέσκε- ψη είναι προτιμότερο το σταυρω- τώ χωρίς γιλέκο και πανταλόνι χωρίς ρεδέρ.

Βραδυινό ένδυμα: Σταυ- ρωτό μαύρο, μπλέ ή μπλέ-νους. Για τις έπισημες δεξιώσεις το σμόκιν. (Το σμόκιν μπορεί να φο- ρεθί μόνον βράδυ).

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

φασμένες, ώστε να φαίνονται σαν άναγλυφες. Παρόμοια υφάσματα υπάρχουν στο γκριζό, το μαρ- ρόν, το μπλέ, κτλ.

Καπέλλοι: 'Ο οίκος Μπορ- σαλίνο λανσάρε έφέτος ένα νέο καπέλλο, που το άποκάλεσε «ρε- κόρ», γι' άναμνηση της 'Ολυμπιά- δος που διεξήχθη τελευταία στη Ρώμη. 'Ανέκει στον άθλητικό τύ- πο, αλλά μπορεί να φορεθί με ό- λων των ειδών τα κοστούμια. Τα χαρκτηριστικά του είναι: μπρο- μικρά και πολύ κυρτά προς τα έ- πάνω, τεπές ψηλός. Χρώματα: ά- πό το χρώμα του γάλακτος ως το γκρι-νους, μαρρόν, ποάσινο στο χρώμα της υποτίλιας.

Πουκάμισα: Ξαναγυρίζουν τα μανικέτια με κουμπιά. Θα φο- ρεθούν επίσης στις βραδυνές συ- κεντρώσεις, με κοστούμι μαύρο ή

φασμα είναι του νέου τύπου με ρίγες, τα μανικέτια θα γίνουν με τέτοιο τρόπο ώστε το έμφανές μέρος τους θα είναι λευκό.

Τα κολλάρα ψηλά με πλατείες άκρες που δεν πρέπει να διευθύ- νονται πάλι προς τα έξω ή με άκρες στρουγγυλές. Τα κολλάρα ένωμένα με το πουκάμισο (έκτος αν προκειται για σκληρά).

Γραβάτα: Παραμένει πάν- τοτε ή κλασσική γραβάτα. Θα φορεθούν επίσης οι γραβάτες με οριζόντια σχήματα, καθώς κι οι γραβάτες με διπλά παράλληλα σχήματα.

Παπούτσια: Μοκασπέν για το πρωί και το άπογευμα. Πο- τε για το βράδυ. Στο ποντίνι έ- πικρατεί το τετραγωνό σχήμα.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μονόχρωμο. Παν- ταλόνι με ρεδέρ.

Κοστούμι σπόρ: Σακά- κι με άνοιγμα στα δυο πλάγια. Ζιλέ φανταζί ή μον

37.

ΤΟ μπουρνί δεν είχε πάρει να
άνταράζει το πέλαγος δυο
μέρες τώρα. Βουνά τα κύματα ξε-
γελίζουν άφρισμένα από την ασυμ-
κράτητη όρη της θάλασσας και
γυρπούναν άλυπτα τον Κοκκινό-
δραγο, την απόκομνη αυτή γλώσ-
σα της Επιδας, που καρφωνόταν
στα μαγαζιά στα ύψη στήθια του
Αιγαίου. Και εκεί υπήλ, στην κορ-
φή του δόρατος, που κοκκινίζει
στα δαυμένους με αίμα, πρόβαλλε
στα διάσημα ο φάρος.

Δυο μέρες τώρα οι τρεις φαρο-
φύλακες, ο Βαγγέλης, ο 'Αργύρης
κι' ο Διονύσης, περιμένανε το βα-
ποράκι που θα τους έφερε τον αν-
τίπαλο της ζωής μαζί με τα το-
φια που είχαν ανάγκη. Πού να
ζυγώση όμως πλεούμενο σε τέ-
τοια απόκομνη παραλία με τόση
φουτούνα:

Και τα τοφία στο φάρο εί-
γαν σωθή. Δυο μέρες τώρα οι
τρεις φαροφύλακες τρανάνιζαν
τα τελευταία κομμάτια της γαλέτ-
τας... Ούτε νερό είχαν. 'Η βροχή
δύως τους είχε προμηθεύει λίγο.
Μέσα στις κουβάλες του Κοκκινό-
δραγου μαζεύανε κάμποσο. 'Από
τη δίψα δεν κινούνταν άμεσα. 'Α-
πό την πείνα πιά πολύ, κι' από τη
μοναξιά. Γιατί το βαποράκι ήταν
ο συνδετικός κρίκος με τη ζωή:

Ο ΦΑΡΟΣ του Κοκκινόδραγου

Οι έμπειροιδες έδω του μήνα θα
φτάνανε μαζεμένες για να πληρο-
φοήσουν τους τρεις έρμητες τι
γινότανε στον κόσμο, και τα γράμ-
ματα από τους φίλους τους θα
τους δείχνανε ότι υπήρχαν ακόμα
άνθρωποι για να τους θυμούνται...
Το βαποράκι όμως δεν έρχότανε.
... Πέρασε κι' η τρίτη μέρα, η
γαλέττα σώθηκε εντελώς, το νερό
το ίδιο, κι' ούτε δείχνει πως θα
βρέξει για να μαζέψουν άλλο...
'Ο Διονύσης πήγε να άστει-
ευτή:

— Νάμαστε τώρα ναυαγοί...
είπε. 'Όρα είναι να βάλουμε κλη-
ρο πλοίο θα φανωθή από τους
άλλους...

'Ο Βαγγέλης που ήταν ο πιο
γέρος μίλησε σοβαρά:
— Πρέπει κάτι να κάνουμε...
Πρέπει να δρούμε κάτι να φάμε...
— Μάζεψα λίγες πεταλίδες
και κάμποσα αυγά από θαλασσο-
πούλια... είπε ο τρίτος, ο 'Αργύ-
ρης.

— Άντε να ξεγελάσουμε λίγο
την πείνα μας. Νερό όμως:

Την άλλη μέρα τα προμάτια σφί-
ξανε πιά πολύ. Και το μπουρνί
δεν έλεγε να σταματήσει.

— Πρέπει να συλλογιστούμε
τί θα κάνουμε... είπε ο 'Αργύρης.
— Τί να κάνουμε... απόρησε
ο Διονύσης. Να πέσουμε στη θά-
λασσα και να φτάσουμε κολυμπών-
τας ως την πιο κοντινή στεριά.

— Όχι κολυμπώντας, άποκρί-
θηκε ο Βαγγέλης. Να πάω κάποιος
με τα πόδια στο κοντινό χωριό,
τον Προφήτη 'Ηλία...

— Τέσσερες ώρες δρόμο!
μουρμούρισε ο Διονύσης. Και με
τέτοιον καιρό...

— Τί να κάνουμε... Πρέπει να
πάμε να φέρουμε κάτι για να φά-
με... Μιά καί μας ξενάσανε...

— Δέ μας ξενάσανε... Το βα-
ποράκι παλεύει στα ανοιχτά χω-
ρίς να μπορεί να ζυγώσει...

— Τί να το κάνεις... Είμαστε
άποκλεισμένοι. Πρέπει να σπά-
σουμε τον άποκλεισμό!

'Αποφασίστηκε να πάν ο Διο-
νύσης σαν πιο νέος Κι' οι άλλοι
δυο μείνανε για να ανάβουν το
φάρο.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ

— Άτιμε! ούρλιασε και τον άρπαξε από το λαιμό.

πανα. Κατινιώ, έσύ μ' άφισες να
διώσω...

Πρώτη φορά άκουσε ο 'Αργύρης
το παρόμοιο του συντόφου του
για τη γυναίκα, που τον είχε άφι-
σει... Και τα δάκρυα κατὰ αυλά-
κωσανε τα χλωμά του μάγουλα...
'Ενοιασε ο 'Αργύρης πόσο ένοχος
ήταν άπέναντι στο σύντροφό του:
Γιατί τη γυναίκα του την Κατινιώ,
αυτός του την είχε ξευαλίσει!...
Πιο νέος από τον άντρα της είχε
καταφέρει να της γυρίσει τα μυα-
λά. 'Εγινε φιλενάδα του, κι' ύ-
στερα, μιά μέρα ξετρελλαμένη ά-
πό έρωτα για αυτό το γεροδεμένο
παλληκάρι, που φλόγιζε το κορμί
της με πάθος, έφυγε μαζί του!...
'Ο φορκας ο Βαγγέλης έμεινε
με την πίκρα του, με τη ντροπή
του και με τη μοναξιά του...

Γύρισε να λησμονήσει και να
λησμονήσει... Κι' έγινε φαροφύλα-
κας. Τί περιέργα παιχνίδια όμως
που παίζει η τύχη! Στον ίδιο φά-
ρο έβρεσε κι' αυτός που του είχε
κλέψει τη γυναίκα — ο 'Αργύρης!
Δεν το ήξερε ο Βαγγέλης. Δεν εί-
χε μάθει ποτέ το όνομα του άτι-
μου, που του είχε κλέψει τη φω-
τί-
πια και σηματοδότη τον πόνο σε μιά ει-
δική κόδονη, τη λεπτομερή εικόνα του
εσωτερικού του σώματος.

Για την εξέταση αυτή, ο άσθενής
πρέπει να βρίσκεται μέσα σ' ένα υπά-
νιο, γιατί οι υπερήχοι είναι πολύ ισχυ-
ρότεροι μέσα στο νερό, ενώ στον άέρα
γάνουν την έντασή τους.

'Αλλ' οι υπερήχοι έχουν δοή και διά-
φορες άλλες περιέργες εφαρμογές.
Υπάρχει π.χ. ένα αόρατο υπερήχη-
τικό τρυπάνι, κατάλληλο ιδίως για το
τρύπημα της ποσειδάνης και των άλ-
λων σκληροτάτων κεραμικών υλικών.
Δεν περιστρέφεται, όπως τα κοινά τρυ-
πάνια, αλλά πλύνεται με λιγνιτώδη τα-
χύτητα, 100.000 φορές στο δευτερόλε-
πτο. 'Ετσι, μεταπηδίζει τα μόρια της
ποσειδάνης και προχωρεί άνεμασά
τους, με την ίδια ευκολία σαν να εισω-
ρή σε μαλακό θούρα.

Στην ίδια άραή στήλζεται κι' ένα
καινούριο οδοντιατρικό τρυπάνι, που
γροισμοποιείται ήδη στην 'Αμερική και
που τρυπάει τα δόντια γρήγορα και ά-
νώδυνα.

Στην 'Αγγλία εξ' άλλου, οι κτηνια-
τροι μπορούν τώρα, με μιά κατάλληλη
συσκευή υπερήχων, να βρουν πόσο
έδω και πόσο υπέκον έχει μέσα στο
σώμα του ένα γουρούνι! Προηγουμε-
νός, για να κάνουν αυτό τον ύπολο-
γισμό, έπρεπε να γράσουν μιά μακριά
βελόνα στη ράχη του ζώου. 'Η μέθοδος
 όμως αυτή απαιτούσε κόπο και χρόνο
και έινε άκριβή άποτέλεσματα.

'Ακόμη έκπληκτικότερες είναι οι έ-

νιά του εύτυχτα... Μά κι' αυτός
δεν είχε καταφέρει να τη συγκρα-
τήσει την ευτυχία του κλειμένου έ-
ρωτα: άπληστη κι' επιπόλαια ή
Κατινιώ είχε ξευαλιστή με έναν
τοίχο, και είχε άφισε το δεύτερο
στά νύχια του ίδιου πόπου με τον
πρώτο.

Το πασαμυλπό του Βαγγέλη
συνεχίζοτανε άπάνω στο ίδιο πο-
νεμένο μονότονο μοτίβο:

— Κατινιώ. Να ήξερες πόσο
με πλήγωσε...

Τα κύματα τρανάζανε τον Κοκ-
κινόδραγο και το φάρο μαζί του...
'Ο 'Αργύρης, μαστιγωμένος άδυ-
νιό από τις τύψεις δε υπόρεσε
να κρατήσει άλλο. 'Αγκάλιασε το
Βαγγέλη και του μουρμούρισε στ'
αυτή την έννοχή του:

— 'Εγώ στην έκλεψα!

Το πασαμυλπό του άδρωστου
σταμάτησε. Τα μάτια του γουρ-
λωμένα στηλώθηκαν άπάνω στο
σύντροφο της δυστυχίας:

— Τί είπες, μωρέ;

'Εσκυψε το κεφάλι ο ένοχος:

— Λέω την αλήθεια... Ξετρε-
λήθηκα με το κορμί της, τη λά-
τρεψα... Στην πύρα... Μά αυτή δε
μουμινε... 'Εφυγε με έναν άλ-
λον...

Είχε άνασκηθή ο Βαγγέλης
και κύταζε με μάτια πυρωμένα
τον ένοχο...

— Μούκλεψες... την Κατινιώ...
μούγκρισε.

'Εγινε ενανί το σκυμμένο κε-
φάλι του 'Αργύρη...
Και τότε μέσα στη σκοτεινια-
σμένη ψυχή του Βαγγέλη γύμπε
ο άγριος θυμός: Αυτός έδω έπαι-
γε για όλα! Για τον πόνο του, για
τη μοναξιά του, για την κόλαση
αυτού του φάρου του ξεχασμένου
μέσα στις φουτούνες...

'Η άνανάκτησι ήλκτρισε τον
άδρωστο, τον έκανε να πεταχτή
από το κρεβάτι...

— Άτιμε! ούρλιασε.
Και τον άρπαξε από το λαιμό,
κι' άφισε να τον γτυπάη!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

'Η φουτούνα έπεσε την άλλη
μέρα. Το βαποράκι υπόρεσε να ζυ-
γώση τον Κοκκινόδραγο. Μέσα
στο φάρο όμως δεν υπήρχε ζωντα-
νος φαροφύλακας: ο ένας έλειπε,
κι' οι άλλοι δυο ήτανε πεθαμένοι,
θύματα και οι δυο μιά άγριας υο-
νομανίας με άγνωστα αίτια...

'Ο φάρος του Κοκκινόδραγου
είχε κρατήσει το μυστικό του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

φαινογές των υπερήχων για το καθά-
ρισμα των ρούχων ή άλλων άντικειμ-
νων. 'Αρκεί να τα ρίξω κανείς σ' ένα
δοχείο με νερό (ή άλλο υγρό) και να
διοχετευθώ μέσα σ' αυτό υπερήχους,
έπι ένα δευτερόλεπτο μονάχα, για να
τα θάλλη ύστερα από κεί ολοκάθα-
ρα. Τα ταχύτητα ήχητικά κύματα, με 40.
000 παλμούς στο δευτερόλεπτο, τινά-
ζουν κυριολεκτικά και άφαιρούν άπ' το
άντικείμενο κάθε σκόνη ή άλλη άκα-
θάρια.

Μ' αυτό τον τρόπο καθαρίζουν στην
'Αμερική γρασομηχανές, ρολόγια, ά-
κόμα και κατευθυνόμενα ελπίματα, γάρ-
οις να χρειάζεται να λύσουν τα ξεα-
πνημάτα τους.

'Ωστόσο, δεν ύπάρχει πιθανότης —
για την άρα τουλάχιστον — να καταρ-
νήσουν οι υπερήχοι το νερό και το σα-
πούνι για το πλύσιμο του ανθρώπινου
σώματος. Γιατί, αν έπιδράσουν για λί-
γο στο σώμα μας, χωρίς τον έλεγχο ει-
δικού γιατρού, μπορεί να μας προκαλέ-
σουν σοβαρά έγκαύματα.

Πρέπει ν' άναφέρουμε ακόμα, άνά-
μεσα στις πρακτικές εφαρμογές των υ-
περήχων, ένα άναμικτήρα (μύξερ), που
έναντι σ' ένα τελείως άμοιογενές μίγμα
τά πιο διαφορετικά υγρό, όπως π.χ. λά-
δι και λεμόνι, για τη σαλάτα.

Τέλος, οι υπερήχοι μπορούν να «πα-
λίσουν» τεχνικά το ούτοκο μέσα σε
λίγα δευτερόλεπτα, δίνοντας του τέτοια
γεύη σαν να είχε ήλικία κατά 5 χρό-
νια μεγαλύτερη το λιγότερο.

— Τί διαμαρτυρείσαι, βρε
γυναίκα... Να μη δει κι' η
Μαρία λίγη παρέλαση!

ΔΙΟΝΥΣΗΣ

Ο «Ιεροδιδάσκαλος»
της ράμπας

δάς Δραματικήν Σχολήν Ἑθνικοῦ Θεάτρου —
ἐλαβεν δῖπλωμα ἡθοιοποιοῦ στίπ. Καθηγητὴς
Αἰμίλιος Βεάκης.

— Δὲ μοῦ τὸ συγχώρεσε ποτὲ ὁ γέρος,
μοῦ λέει ὁ συνομιλητής μας, στὸν 4ον δροφὸ
ἐνὸς κτιρίου τῆς οἰκίας Βερανζέρου οἴκου, διέκο-
ψε τὴν «πρόθεσ» του μετὰ τὸν θάνατό του, γιὰ νὰ
μιλήσουμε γιὰ τὴ ζωὴ του.
— Αὐτὸ ὡστόσο δὲν σ' ἐμπόδισε στὴν καρι-
έρα σου.
— Ὁχι, βέβαια. Ἀγαποῦσα βλέπεις τὸ θέα-
τρο, ὅσο τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμον. Τόχα ἀπὸ
μικρὸς δάει στὴν καρδιά μου δῖγκας νὰ τὸ
ἐξέσκω. Ἀλλὰ... τί ἦθελε νὰ μοῦ τὰ θυμί-
σῃς τώρα αὐτά;

Καθὼς καθέται ἀπέναντί μου, τὸν ἀφίνω νὰ
θυμίσω τὴν ἀναμνήσεώς σου.
Καθὼς «ταξιδεύει» τὸν μελετῶ ἀπὸ κοντά.
Εἶναι... αὐτὸ πὺλ φανταστικὸ ἀπὸ μακριά. Ἀ-
πὸ τὴν πλατεία τῶν θεάτρων. Ἐνας μεσοκόπος
ἀνδρας (48 χρονῶν, ἀν θέλετε γιὰ τὴν ἀκρίβεια)
μεσὸς, κομψοτυπωμένος καὶ φρεσκοζυρισμένος.
Μεγάλα μαῦρα φρύδια σμιγντά, καραμανλίκια,
Φαλακρίτσα, κοιλίτσα. Κολληριστὸ ποικύμισο
καὶ εὐγένεια. Εὐγένεια, ὄχι ἐξωτερικὴ, ἀλλὰ
καθύστερ.

— Λοιπὸν, Διονύση; Θὰ κρατήσῃ πολὺ τὸ
«ταξίδι».

Πῶς νὰ γίνῃ ἄλλοιως; Μιὰ ζωὴ εἶναι αὐτή.
Μιὰ ζωὴ γεμάτη θέατρο καὶ ρόλους, ρόλους
καὶ θέατρο. Εἰκοσιπέντε χρόνια δράσι.

Πρῶτα στὸ Ἑθνικὸ Θέατρο μετὰ τὸν Βεάκη καὶ
τὴν Πασινοῦ. Πόιν ἀπὸ τὸν πόλεμο. Ὑστερα
στὸ «Ρέξ» μετὰ τὸν Λογοθετίδη. Στὴν Κατοχή.
Κατόπιν στὸ Κρατικὸ Θέατρο Θεσ/νίκης μετὰ
τὸν Χατζηπαύλου. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν στὸ Ἀ-
κρόπολ μετὰ τὸν Χάρων καὶ τὴν Ἀρώνη. Κι' ἀκο-
λουθεῖ μιὰ ἀτέλειωτη σειρά θεάτρων: «Κεντρι-
κὸ» — «Ἑθνικὸς Κήπος» — «Βέμπος» — «Μου-
σοῦρα» — «Ρέξ» — «Σαμαρτζή».

— Τὸ ἀναπαύει τὸ θέατρο, ἔ;
— Στόφει τὸ κεφάλι καὶ χαμογελά ἀχνά.
— Ρωτᾷ: Τὸν χάρισα τὴ ζωὴ μου.
— Κι' αὐτὸ τί σοῦ χάρισε;
— Μιὰ ζωὴ. Μιὰ γεμάτη ζωὴ.

Ο Παπαγιαννόπουλος μετὰ τὴν Θεανὴ Ἰωαννίδου πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου του, σὲ μιὰ τε-
λευταία πρόβα.

Παπαγιαννόπουλος

— Γεμάτη μὲ... λεφτά;
— Ὁχι, ὄχι. Μιὰ καὶ θές νὰ μιλήσῃς γιὰ
λεφτά, νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι. Ἡ μόνη πε-
ριοῦσά σου ἐκείνη στὸ θέατρο εἶναι — ἕνα
διαμερισμάκι στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας. Τ'
ἀγόρασα τὴς τελευταῖες μέρες καὶ μετακομίζω
σ' αὐτὸ αὐριο.

— Τότε, γεμάτη μὲ τί;
— Πείρα καὶ χάρες.
— Ἑρωτικές;
— Σοβαρεύεται. Ὁ ἔρωτας δὲν εἶναι, φαίνεται,
ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του. Ἀλλ' ὡστε γι' αὐτὸ ἔ-
μεινε ὡς τώρα ἀνύπαντρος. Τὸν ἀπορορόφησε
τὸ θέατρο κι' ὁ κινηματογράφος.

— Ὁ κινηματογράφος. Καὶ τὸν εἶχαμ ἑσχά-
σει. Κι' ὅμως ὁ Διονύσης Παπαγιαννόπουλος
εἶναι τοῦλάχιστο κατὰ τὸ ἥμισυ γεμάτος κι-
νηματογράφος. Ἐκεῖ παίζει τοῦλάχιστο σὲ
τοῖς πέντε ταίρια, μετὰ τὸν ὅποιον μερικὲς
σημειώσαν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

— Ἀκόμα καὶ τώρα «γυρίζει». Τοῦλάχιστο ἕνα
ὀκτώωρο κάθε μέρα, συνήθως τὴς νυχτερινῆς
ὥρας — δουλεύει μπροστὰ στὸ φακό.

— Σὲ ποιά ταίρια;
— Στὴ «Χιονάτη» καὶ τὰ ἑπτὰ γεροντοπαλ-
λικάρια.

Πρόκειται γιὰ ἕνα φίλμ, πού, ὅπως λένε, θὰ
ἀνάσῃ ἐποχὴ τὸ χειμῶνα πού θὰ προβληθῇ. Ὁ
Παπαγιαννόπουλος κρατεῖ σ' αὐτὸ μαζὶ μετὰ τοὺς
Μακρό, Αὐλωνίτη, Φωτόπουλο, Εὐθυμίου, Σταυ-
ρίδη καὶ Λειβαδίτη τὸ ρόλο τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὰ
ἑπτὰ γεροντοπαλλικάρια, ἐνὸς τὸ ρόλο τῆς
«Χιονάτης» ὑποδύεται ἡ Τζένη Καρέζη.

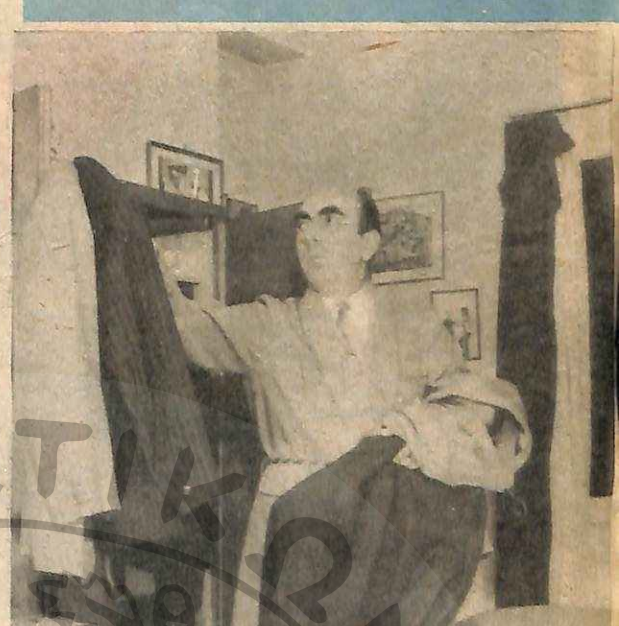
Μιὰ καὶ ἡ μισητὴ ζωὴ του σὰν ἡθοιοῦ ἀφιε-
ρώθηκε στὴν ὁδὸν, τοῦ υποβάλλω μιὰ εὐκολὴ
ἐρώτηση, στὴν ὁποία ἡ ἀπάντησις εἶναι πάντα
δυσκολὴ γιὰ τὸν ἐρωτώμενον.

— Προτιμᾷς τὸ θέατρο ἢ τὸν κινηματογρά-
φο; Ποιὸ ἀπ' τὰ δύο εἶναι ἀνώτερη μορφή τέ-
χνης;

— Σκέφτεται γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ἀνάδει και-
νούργιο τσιγάρο.

— Ὑστερα ἐρωτᾷ ἡ ἀπάντησί του, μιὰ ἀπάν-
τησι ἀξιοπρόσδεκτη:

Ὁ Διονύσης μετὰ τὸν Ἀράπη — ἡμερολόγιο. (Τὴν κυττάχτε τον! Εἶναι ἡ μοναδική μου παρέα
στὸ σπίτι).

Α ν ω. «Οἱ γυναῖκες εἶναι ἀσφαλῆστα
πλάσματα. Ἄντις ὁ Διονύσης. Δὲν παίζει ρό-
λο, πού δὲν ἐπύκε νὰ παντρευτῶ καμιά...»
Κ α τ ω. «Κροστοῦμαι; Ἄλλο καλὸ; Μονά-
χα πού δὲν ὑπάρχει νοικοκυρὰ καὶ τὰ συγυ-
ρίζω μόνος μου».

Πίσω ἀπ' τὴν πόρτα οἱ φωνὲς τοῦ νέου, χαρού-
μενης, γεμάτης νεῖστα, ἐλπιδοφόρας. Ἐνα χελι-
δὸνι στὴν ἀντικρινὴ στέγη, ἐπίσημο τὸ μαῦ-
ρο σιόκι τοῦ ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ ταξίδι.
Κυττᾷ τὴν ὥρα καὶ σηκώνουμαι. Δίνουμε τὰ
χέρια.

— Στὸ καλὸ, Διονύση. Στὸ καλὸ. Καί... ἄ-
κου. Εἶμαι βέβαιος πῶς τὸ χειμῶνα θὰ πάρου-
με ἐδῶ στὴν Ἀθήνα ἕνα τηλεγράφημα σὰν ἐκεῖ-
νο πού πῆρε ὁ πατέρας σου ὁ γερο-Σπλιώτης
στὸ Διακοφτό. «Συγχαίρομαι ἐπιτυχίαν κλπ.
κλπ.». Ἀλλ' αὐτὸ, βέβαια, δὲ θὰ τὸ στέλνῃ ὁ
Βεάκης, ἀλλὰ ἡ Ἑλληνικὴ Ἑπαρχία. Ὅλες οἱ
ἐπαρχίες πού θὰ γυρίσῃ.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Καφεδάκι, τσιγαράκι καὶ
χειρόγραφο θεατρικὰ. Καὶ
τὸ πρῶτό του Διονύση
ἀρχίζει εὐχάριστα...

Η ΣΚΗΝΗ στὸ Διακοφτό πρὸ... τριακονταε-
τίας. Σκηνοθεσία: Ἐνα στίπτι ἀπλό, φρε-
σκοασβεστωμένο, πνιγμένο στὴς ἐνομιλίες καὶ
τὴς κληματαριές. Ἐνα μεγάλο δωμάτιο — ἡ
τραπέζα καὶ ὀκτὼ πρόσωπα. Οἱ δύο εἶναι
τὸ ἀνδρόγυνον, ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα, ὁ κυρ-
Σπλιώτης καὶ ἡ κυρ-Μαρία (πεθαμένοι τώ-
ρα κι' οἱ δύο). Οἱ ἄλλοι πέντε, οἱ γιοὶ κι' οἱ
κόρες. Κι' ὁ ἕνας πού καθέται στὴν ἄκρη μου-
τρωμένος, ὁ προτελευταῖος ἀδερφός, ὁ ἀνθρω-
πος τῆς στήλης μας, ὁ Διονύσης Παπαγιαννό-
πουλος.

Ἐμφῶς ἀκόμα, μελαχροινός, ἡλιοψημένος,
μὲ ἐλαφρὸ νουδὶ στὸ πάνω γέινος. Μόλις ἔ-
βγαλε τὸ Γυμνάσιο καί... συγγέλωσε οἰκογενεια-
κὸ συμβούλιο γιὰ νὰ τοὺς πῇ ὅτι...

— Θὰ πάω στὴν Ἀθήνα. Δὲν κάθουμαι ἐδῶ
ἄλλο.

Τὴν ἤξερε ἡ οἰκογένεια τὴν ἀπόφασιν τοῦ νεο-
ροῦ βλαστῶν. Εἶχε κλίσιν γιὰ τὰ ἐγκρίμα-
τα κι' ἤθελε νὰ σπουδάσῃ.

— Θὰ κάτσει ἐδῶ, εἶπε ὁ γέρος ἀποτεινό-
μενος στὸ γιό του. Ἐδῶ γεννήθηκες κι' ἐδῶ
εἶναι τὸ θῖός μας.

Ἡ μάνα, ἡ αἰώνια μάνα μετὰ τὴν μεγάλη καρ-
διά πού γωρὰ δὲν τὰ δειρά τῶν παιδιῶν τῆς
ἀκόμα κι' ὅταν θὲν τὰ καταλαβαίνει, τὸν κύτ-
ταξε παρακαλετά.

— Ἀς το τὸ παιδί ἄντρα. Ἀς το νὰ πάη.
Δὲ βλέπεις πού τάχει καμὺ; Ὑστερα...

Αὐτὸ τὸ «ὑστερα» δόθηκε περισσότερο ἀπὸ
κάθε ἄλλο ἐπιχείρημα στὴν ἀπόφασιν, στὴν ὁ-
ποία κατέληξε τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο. Ὁ
τόν ἡ γνώμη τοῦ πατῆ τοῦ γιοῦ, πού τὴν εἶ-
χε παραγγεῖλει στοὺς Παπαγιαννοπουλοῦς.

— Εἶναι ἀμαρτία νὰ τὸν ἀποτραβήξετε ἀπὸ
τὸν... Θεό. Τὸ παιδί θέλει νὰ σπουδάσῃ ἱεροδι-
δάσκαλος. Ἐκεῖ κλίσιν γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.
Μοῦ τὸ ἐξομολογήθηκε.

Μιὰ κι' ἦταν ὁ Θεὸς στὴ μέση ὁ γερο-Σπι-
λιώτης πείστηκε.

Ἔτσι ἕνα πρωὶ ὁ ἀμούστακος μελαχροινός
ἐμφῶς φορτώθηκε τὰ μπαγιάτικα του, καὶ πῆ-
ρε τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Πέρασαν τοῖα χρόνια. Τρία χρόνια σπουδῶν,
ὅσα χρειάζονταν, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ δῖπλωμά του
ὁ Διονύσης. Σ' ἕνα μῆνα θὰ τὸ ἐπαίρει.

Ὁ γέρος ἀρχισε νὰ βρῇ πῶς δὲν ἦταν κι'
ἀσχημὴ ἡ δουλειὰ πού εἶχε διαλέξει ὁ γιός
του. Ἱεροδιδάσκαλος — κάτι εἶναι κι' αὐτό.
Μονάχα πού ἔπρεπε νὰ φροντίσουν νὰ διοριστῇ
ὁ κανακάρος στὸ Διακοφτό.

Τὸ σκέφτηκε κι' ἀποφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ.
Κίλησε γιὰ τὸ στίπτι τοῦ πατῆ, κι' ἐκεῖ οἱ δύο

Ο ΘΛΙΜΜΕΝΟΣ ΗΡΩΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ψυχωμένοι άντρες προχωρούσαν προσεχτικά μέσα στη βαθεία και σκοτεινή νύχτα, ενώ μια όρμητική βροχή έδερνε τα κακοτράχαλα βουνά της Πίνδου. Ο Νίκος Ζώρας, ο άτρόμητος καταδρομέας του 3ου λόχου, πήγαινε μπροστά με τη πυξίδα στο χέρι κι' οι δυο άλλοι σύντροφοί του τον ακολουθούσαν.

— Ύστερ' από μια τρίωρη επίκίνδυνη πορεία ανάμεσα σε νάρκες, κατάφεραν να περάσουν μια άπτομη πλαγιά, να κόψουν τα Ιταλικά συρματοπλέγματα και να ζυγώσουν ά- παρατήρητοι από την πίσω μεριά το όχυρο του έχθρου.

Κουρασμένοι, τρέμοντας από το κρύο και τη βροχή, που τους είχε ποτίσει ως το κόκκαλο, στάθηκαν να ανασάνουν.

— Καθίστε τώρα εσείς να ξεπυστάσετε, τους είπε ο Νίκος. Έγώ θα πάω να βρω τα καλώδια.

Χωρίς άλλη κουβέντα ξεκίνησε και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Οι άλλοι ξετύλιξαν τα αντίσκηνα τους, τα κουκουλώθηκαν, στριμώχτηκαν ο ένας κοντά στον άλλο, πασχίζοντας να ζεσταθούν.

— Παλληκάρι ο λοχίας! μουμούρισε ο ένας φαντάρος. — Ναι, αλλά και πολύ δυστυχισμένος. Χωρίς άλλο τον τρώει κάποιος μεγάλος καυμός... Γι' αυτό ζητάει να παίρνει μέρος στις πιο επικίνδυνες αποστολές! Ρίχνεται στις μάχες σαν ένας μεθυ- σμένος, που γυρεύει το θάνατο.

— Κι' όμως δεν λέει λέξι σε κανένα. Ώστόσο, εγώ νομίζω πως κάποια γυναίκα τον βασανίζει. Όταν ο ταχυδρόμος του φέρνει κάτι γράμματα με ροζ φάκελλο, τα παίρνει νευρικά, τα κουβα- ριάζει στη χούφτα του και τα ρίχνει αδιάβαστα στη φωτιά.

— Είναι παντρεμένος;

— Στα χαρτιά του λόχου φαίνεται ανύπαντρος, μα κάποιος πατριώτης του μούπε πως τον ήξερε παντρεμένο...

— Άκούστηκε θόρυβος πάνω στα βράχια. Οι δυο σύντροφοι ανή- συχσαν. Τράβηξαν τ' αυτόματά τους, μα σε λίγο είδαν μ' ανα- κούφιση το λοχία, που έρχόταν σκυφτός. Στη μέση του είχε δε- μένο ένα χοντρό καλώδιο.

— Το βρήκα λίγο πάρα κάτω, τους είπε λαχανιασμένος. Ήταν λάσκα και το τράβηξα ως εδώ να τάχουμε πρόχειρο τη στιγμή που θα μας δώσουν το σύνθημα να το κόψουμε...

— Μπράβο, κύρ λοχία. Τα κατάφερες πάλι περίφημα!

— Η χάρι της μάς βοήθησε, είπε εκείνος με ταπεινοφροσύνη.

— Είναι αλήθεια πως η Παναγία μας παραστέκει; ρώτησε με θαυμασμό ο νεαρός καταδρομέας.

— Ναι! είπε ο δεκανέας και σταυροκοπήθηκε. Άκουσα πολ- λούς φαντάρους να λένε, πως την είδαν ολόφανερα πάνω στη μά- χη να τους προστατεύει από τα βόλια του έχθρου...

— Παιδιά, είπε ο λοχίας, κόβοντας τη κουβέντα, είναι ώρα να σκορπίσουμε. Ο ένας να τραβήξει καμιά πενηνταριά μέτρα δε- ξιά κι' ο άλλος άλλα τόσα αριστερά. Ύστερα, όσο είναι ακόμη σκοτάδι, κυττάμε να σκαρφαλώσετε όσο μπορείτε πιο σιμά στη φωλιά του έχθρου. Κι' αμα δήτε τις κόκκινες φωτοβολίδες, ρίχτε τις χειροβομβίδες σας...

Οι δυο άντρες έφυγαν άόρυβα. Σε λίγο οι πρώτες αναλαμπές της αυγής άρχισαν κιόλας ν' αλμακώνουν το μολυβένιο ουράνο. Μια φιλή βροχούλα έπεφτε τώρα, ραμφίζοντας τα βράχια.

Ξαφνικά δυο περσάτιες γαλακτινίες φωτοβολίδες τρύπησαν το μισόφωτο. Ο λοχίας τραβήξε άμέσως το μαχαίρι του κι' έκοψε το καλώδιο. Ύστερα σύρθηκε με τη κοιλιά κι' άρχισε να σκαρφα- λώνη στη κορφή του λόφου. Μα δεν πέρασαν πέντε λεπτά και δυο κόκκινες φωτοβολίδες έσκισαν πάλι τον ουράνο. Και σχεδόν άμέ- σως άρχισε ένα μπουμπουνητό, ένα άγριο μούγκρισμα από όβι- δες και όλμους, που έπεφταν σά βροχή πάνω στο έχθρικό όχυρο. Το έχθρικό πολυβολείο άναψε και καιγόταν...

Οι έχθροι τάχασαν. Ή σύγχυσί τους κορυφώθηκε, αμα βρήκαν κοιμένο το τηλέφωνο και όταν οι χειροβομβίδες άρχισαν να τους χτυπούν από τα νώτα. Μα όταν είδαν μέσα στους καπνούς να ανηφορίζουν ολόρθοι οι φαντάροι μας με τις άστραφτερές ξιφο- λόγχες τους, τους έπιασε πανικός. Παράτησαν το όχυρό τους και

χύθηκαν να σωθούν φεύγοντας. Θρίαμβος! Το 237 ύψωμα έπεσε στα χέρια των Έλλήνων πριν ημερώση.

Μετά τη μάχη, οι δυο γενναίοι καταδρομείς βρήκαν τον ήρωικό λοχία τους πληγωμένο, πάνω στο κουφάρι ενός έχθρου. Τα δυο κορμιά ήταν τόσο σφιγγοπιασμένα, σαν να συνέχιζαν ακόμη τη θανάσιμη πάλη τους. Πηχτά αίματα και λάσπη σκέπαζαν τ' ά- γριεμένα πρόσωπά τους. Με σφιγμένη καρδιά έσκυψαν και καθά- ρισαν το κεφάλι του Ζώρα.

— Αναπνέει ακόμη, είπε με λαχτάρα ο δεκανέας. Φώναξαν άμέσως ένα τραυματιοφορέα, τούδεσαν πρόχειρα το κεφάλι του μ' ένα επίδεσμο, τον έβαλαν στο φορείο και τον πή- γαν άμέσως στο όρεινό χειρουργείο.

Ο Νίκος Ζώρας, ο μελαγχολικός ήρωας της Πίνδου, μεταφέ- ρθηκε την άλλη μέρα στην Άθήνα, γιά να του κάμουν μια λεπτή και επίκίνδυνη επέμβαση. Ήταν ανάγκη να του βγάλουν ένα μι- κρό κομμάτι όλμου, που είχε σφηνωθεί μέσα στο κεφάλι του.

Στην αίθουσα άναμονής του Α'. Στρατιωτικού Νοσοκομείου, συγγενείς και φίλοι περίμεναν με άγωνία το αποτέλεσμα της έγ- χειρήσεως. Άνάμεσα σ' αυτούς στεκόταν και μια νεαρή γυναίκα με ξανθά μαλλιά. Τα μεγάλα γαλάζια μάτια της ήταν ολόκοκκινα από το κλάμα και τα ώχρα χείλη της έτρεμαν. Κάθε φορά που άνοιγε η πόρτα του χειρουργείου έτρεχε με λαχτάρα και ρωτούσε:

— Τι γίνεται; Πώς πάει;

— Ήσυχάστε, κυρία μου, της είπε ο καθηγητής, όταν βγήκε από το χειρουργείο. Ή έγχειρίση πέτυχε.

— Σώσατε ένα ήρωα, γιατρέ μου, τούπε, δακρυμένη.

Ύστερα από δεκαπέντε μέρες ο Ντίνος είχε αναλάβει. Το χρώ- μα της υγείας ρόδιζε στ' άδρo μελαγχρινό πρόσωπό του. Ήταν ένα άνοιξιάτικο πρωινό, που οι καμπάνες χτυπούσαν πάλι χαρ- μόσυνα. Νέα νίκη στο άλδανικό μέτωπο.

Η νοσοκόμα μπήκε χαρούμενη στο θάλαμο του Ζώρα, κρατών- τας έφημερίδες και μια μεγάλη άνθοδίστη από κόκκινα γαρύφαλα.

— Πάλι λουλούδια, αδελφή! Μα δε θα μου πής, επί τέλους, ποιος τα στέλνει;

— Μια πονεμένη ψυχή, παλληκάρι μου! του είπε η αδελφή. Μια ξανθή γαλανομάτα, που πέρασε μέρες άγωνίας πάνω στη προσκέφαλό σου. Δε μπορεί να μη τη ξέρεις.

— Την ξέρω, είπε μ' ένα πικρό χαμόγελο ο τραυματίας. Είναι η γυναίκα μου, μια γυναίκα που με πρόδωσε...

— Δε μπορώ να το πιστέψω. Είναι αδύνατο...

— Μακάρι να γελίσιουν. Τι ώρες έχομαι;

— Τις βραδυνές. Ρωτάει πως είσαι, άφηνει τα λουλούδια και φεύγει δακρυομένη. Μην είσαι, λοιπόν, σκληρός. Κάλεσε την κοι- τά σου. Ο,τι κι' αν έκανε, ο πόνος της την εξιλάνει.

Την άλλη μέρα ο Νίκος είπε στην αδελφή να ειδοποιήσει τη γυ- ναίκα του πως θέλει να τη δει.

— Άνθι, της είπε με φωνή που έτρεμε, όταν εκείνη μπήκε με βουρκωμένα μάτια στο θάλαμό του, θέλω να σε άκούσω. Γιατί πήγες σ' αυτό το ραντεβού;

— Πήγα, του άπάντησε εκείνη μέσα στους λυγμούς της, γιάτι εκείνος με φοβήριζε, πως αν δεν πήγαινα, θα σούδειχνε τα γράμ- ματά μου... Δεν ήθελα να μάθης τίποτα γιά το παρελθόν μου. Φο- βόμουν μήπως ξεπέσω σά μάτια σου...

— Δεν είχα κανένα δικαίωμα να σε κρίνω από το παρελθόν σου.

— Συνώρεσέ με, Νίκο, φέρθηκε σαν τρελή...

— Έπεσε γονατιστή μπροστά στο κρεβάτι κι' άρχισε να κλαίη πικρά. Τότε ο άντρας έγειρε και την άναστήκωσε.

— Σε συγχώρ, της ψιθύρισε τρυφερά. Ήταν μια θλιدهρή πα- ρέξηγηση. Άς τα ξεχάσουμε...

— Εκείνη μεθυσμένη από τη χαρά της τύλιξε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του. Ήταν κι' οι δυο τους τόσο ευτυχισμένοι!...

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΔΑΚΙΣ

Μετά τη μάχη βρήκαν τον ήρωικό λοχία τους πλη- γωμένο, πάνω στο κουφά- ρι ενός έχθρου...

Ξαναγουρίζεις το στυλ «άλα γκαρσόν»

ΤΟ μέτωπο ήταν ως χτες ακάλυπτο ή σχεδόν. Τώρα πρέπει να είναι σκεπασμένο. Γιατί αυτό προτάζει η καινούργια μόδα για το 1961.

Θα το σκεπάσετε, κατεβάζοντας τα μαλλιά σας. Μπορείτε να τα κόψετε σ' ευθεία γραμμή στο ύψος των φρυδιών, να στείλετε ένα μέρος απ' αυτά δεξιά ή αριστερά σαν να σάς τα πήρε ο αέρας, να κρύψετε το μισό μόνο από το μέτωπο, να κατεβάσετε μια μπούκλα παχειά ή λεπτή, να φτιάξετε ένα είδος διαδήματος γύρω στο μέτωπό σας... Όλες οι τρέλλες αυτού του είδους επιτρέπονται.

Προσέξτε, όμως! Έπειδη είδατε μια άλλη γυναίκα να έχει έτσι ή αλλιώς τα μαλλιά της, δεν πρέπει να τη μιμηθείτε. Γιατί αυτό το χτένισμα μπορεί να πηγαίνει σ' εκείνη, σε σας όμως όχι.

Μη δίνετε επίσης έμπιστοσύνη στον κομμωτή σας. Ακόμη κι' ο καλύτερος κομμωτής σχηματίζει τα πρόσωπα και τα κατατάσσει σ' ώριμους τύπους. Το ίδιο θα κάνει λοιπόν και για το δικό σας.

Μπορείτε, τουμαντίον, να δώσετε έναν προσωπικό χαρακτήρα στο χτένισμά σας. Πρέπει λοιπόν, να βρείτε μόνη σας τι σας ταιριάζει, πράγμα που θα το κατορθώσετε αν έχετε την υπομονή να κάμνετε μερικές δοκιμές μπροστά στον καθρέφτη σας.

Αλλά να μερικές χρήσιμες συμβουλές πάνω σ' αυτό το ζήτημα, που θα σας βοηθήσουν να βρείτε το χτένισμα που ταιριάζει καλλίτερα στον τύπο σας.

Χτενίσματα του 1961

1) "Αν είσαστε λεπτή με μαύρα μαλλιά.

Θα χτενίσετε τα μαλλιά σας ίσια και θα τα ρίξετε προς το ένα μέρος, σαν να σάς τα πήρε ο αέρας. Ούτε το παραμικρό ίχνος χωρίστρας. Στα πλάγια δυο περισπωμένες. Τα μαλλιά θα περουν λοξά κι' ανάσφαρα από το μέτωπο. Μερικές «ψαλλίδες» μπορεί να φτάνουν ως τα φρύδια (εικ. 1). Το χτένισμα αυτό πηγαίνει μόνο αν έχετε μαλλιά μαύρα ή καστανά με μια άποχρωση προς το «τσιπάκι».

Αν ωστόσο τα σαγόνια σας προεξέχουν, θ' αποφυγείτε όπωςδηποτε αυτό το χτένισμα, που θα υπογραμμίζει περισσότερο αυτή την ατέλεια.

2) "Αν έχετε αδύνατο πρόσωπο.

Αν έχετε μαλλιά ανοιχτόχρωμα και αραιά και αδύνατο πρόσωπο, θα φτιάξετε ένα λοφέο στο πίσω μέρος (απολύτως απαραίτητο) και θα γεμίσετε τα πλάγια. Θα σκεπάσετε μόνον το ένα μέρος του μετώπου, κατεβάζοντας μερικές αραιές τούφες πολύ χαμηλά (εικ. 2).

3) "Αν έχετε μακροπύλο πρόσωπο.

Μαλλιά κοντά και ολόγισα. Θα γεμίσετε το επάνω μέρος του κεφαλιού και τα πλάγια (εικ. 3). Με τον τρόπο αυτό το κεφάλι σας θα στρογγυλέψει, ενώ το πρόσωπό σας θα διατηρήσει τη γραμμή του. Το χτένισμα αυτό λεπταίνει τα χαρακτηριστικά και δίνει στο πρόσωπο νεανική όψη. Οφείλεται στην 'Ελί-Ζαμπεντ 'Αρντεν.

4) "Αν έχετε ανανόηστο πρόσωπο (στον τύπο της Κλωντ Κολιπέρ).

Μπορείτε να κατεβάσετε τα μαλλιά σας στο μέτωπο, σε τρόπο που να εγγίζουν τα φρύδια. Η «αφέλεια» θα γεμίζεται σ' ευθεία γραμμή και θα είναι φουσκωτή στην άκρη. Στα πλάγια, χτενίστε τα μαλλιά πολύ χαμηλά, με μια περισπωμένη προς τα έξω. Μακριά ακουαρόχια (εικ. 4).

Το χτένισμα αυτό αντενδύκνεται α) στις γυναίκες που έχουν πολύ αποχρωματισμένα μαλλιά. β) σ' εκείνες που έχουν βάψει τα μαλλιά τους. 'Ο λόγος και στις δυο περι-

πτώσεις είναι ο ίδιος: ότι η επαφή με τα φρύδια θα κάνει ακόμη πιο χτυπητή την αντίθεση του χρώματος των μαλλιών.

5) Για τις πολύ νέες.

Να ακόμη δυο χτενίσματα για τις πολύ νέες, που δε θέλουν να κόψουν ψηλά τα μαλλιά τους. Και στα δυο χτενίσματα της εικόνας 5 τα μαλλιά είναι κομμένα στα πλάγια 3 περίπου εκατοστά κάτω από τα αυτιά, στο πίσω μέρος, όμως, κατεβαίνουν πολύ χαμηλά και σκεπάζουν ολόκληρο σχεδόν τον τράχηλο.

Στην αριστερή εικόνα, το λοφέο είναι μικρό και σχεδόν ανύπαρκτο.

Τα μαλλιά πέφτουν στρωτά στα δυο πλάγια και σχηματίζουν μια μεγάλη αίχμη, που η άκρη της φτάνει κάτω από το μάτι. Μερικές αφέλειες, στο μέτωπο, άταχτες και που καταλήγουν κι' αυτές σε αίχμη. Το μέτωπο πρέπει να διακρίνεται ανάμεσα τους.

Στο δεξιό μοντέλο, τα μαλλιά είναι ριγμένα προς το ένα μέρος και σχηματίζουν ένα μεγάλο λοφέο προς τα πίσω και λοξά. Μεγάλες και πυκνές μπούκλες σκεπάζουν ολόκληρο το μέτωπο και φθάνουν ως τα ματωσίνορα.

Το χτένισμα αυτό, που είναι τόσο χαριτωμένο σ' ένα νεανικό κεφάλι, αντενδύκνεται τελείως σε μια γυναίκα κάπως μεγαλύτερης ηλικίας.

Η έφετηνη μόδα θέλει τα μαλλιά μάλλον κοντά, αλλι' όχι σε υπερβολικό βαθμό. Ξαναγουρίζουμε έτσι στο στυλ «άλα γκαρσόν», που είχε μεγάλη επιτυχία μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.

Η έφετηνη μόδα θέλει επίσης να ταιριάζει το χρώμα των μαλλιών με εκείνο της γυναικας που φορείτε ή με την όποια είναι γανωρισμένο το παλτό σας. Τα «φωβά» θα είναι πολύ της μόδας. Οι νέες με ξανθά μαλλιά θα προτιμήσουν τις «ρενάρ» σε παρεμφερή χρωματισμό.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΠΕΣ ΑΠΟ ΑΠΑΛΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

Με τη χειμερινή περίοδο, που άρχισε, θα δούμε να φιγουράρη το απαλό βελούδο. Είναι ένα ύφασμα πλούσιο, που μόνο με την εμφάνισή του, δίνει την εντύπωση του λουάτου στα βραδύνα φορέματα. Φυσικά, ως χρώμα, θα κυριαρχήσει το μαύρο και για τις πολύ νέες το λευκό.

Εδώ παίζει μεγάλο ρόλο η γραμμή φουρώ, γιατί ταιριάζει ιδιαίτερα στο βελούδο.

Οι τουαλέτες από βελούδο έχουν μεγάλα ντεκαλτέ, πιο βαθιά στην πλάτη, σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας, και ελαφρό ντραπάρισμα στη μέση.

Άλλη κόψι, που ταιριάζει στις βελούδινες τουαλέτες, είναι αυτή, που σχηματίζει μπιστιέ κι' έχει τη φούτα εφ' φόρμ, για να σχηματίσει κάτω ελαφρά γραμμή.

Έχουμε κι' εδώ τη μόδα της κάπας. Είναι ένδεξιμένη για βραδινές εμφανίσεις. Έδώ την κάνουν πολύ φαρδιά, με κομψή, πολλές σούρες, κι' ένα μεγάλο γιάκα από γούνα.

Το φοδερίσμα της βελούδινης κάπας γίνεται με κρέπ-σατέν, σε ζωηρό χρώμα ή και λευκό, αν η κάπα είναι μαύρη.

"Γιγασματάρια"

Τα καινούργια τους ανοίγουν οι ταξέρες τέτοιες μέρες κι' ευτυχώς παρηγοριζούν οι πιστοί κορασπιτέρες, αλλά κι' όλοι οι Αθηναίοι κι' οι παλιότεροι κι' οι νέοι, τις ταξέρες καταλύζουν και τα μικροταξερνάκια, για να διώξουν κάθε πίκρα με «πανσέλινα σκονάκια»!

«Τις καρδιές ευφραίνει ο οίνος», λένε βλοι μ' ένα στόμα κι' όλοι τρέχουν, κάθε βράδυ, να το ρίξουν στο πιάμα, με κρασιά κεχουμπάρνια, να ευφράνουν την καρδιά τους, να ξεχάσουν κάθε έγνοια και την κάθε αναποδιά τους κοκκινέλια και ροδιές να κεράσουν την παρέα και μπροστά τους να τα δώδε δλα... ροδινα κι' ωραία!

Λησμονιά εκατοντάδες κορασκιάνουλες κερνούν κι' οι έρωτοτυπωμένοι κι' από έρωτα καμένοι στο πατάρι της ταξέρας την βραδυά τους την περνούν... Στο πατάρι το γεμάτο το μυαλό τους προσπαθούν, με «ξανθεία» που περιέχει το κεφάλι τους θολώνουν, και ξεχνάνε με την πέμψη και την έκρηκτη ποτηρία, πως για μια σκληρή στεναχώρια και δαγκώνουν... πιπεριά!

Για της Πλάνας τις ταξέρες ή και γι' άλλες, όπου νάναι και δεκάδες δασαλίδες και εύθειαν ξεκινάνε και με μιά και με την πρώτη κατεβάζουν τις μισές, για να λησμονήσουν ότι ανέβαινε δ... βερσές! «Φέρι» γίνονται, στο τέλος, αν' τις κούνες τις γεμάτες, κι' ούτα πως ξεχνούν τα... «φρέσια» που τους βάθουν οι (πυλάτες!

Για τα νέα γιοματάρια, δηλαδή τα φρετινά κι' ο παροχούπαλλήλας κάθε τόσο ξεκινά... Κι' επειδή όποιος τα πίνει και μεθά για τα καλά, τα παλιά τετίνια σβύνει και τα βλέπει δλα... διπλά, στο πατάρι του κι' εκείνος, το γεμάτο διατρέπεται και διπλό και τον... μισό του στο πατάρι του τον βλέπει!

Πανηγύρι έχουν πάλι τα πλακωτικά στενά, πανηγύρι που θυμίζει χρόνια άνωφα κι' άνω... Κι' όσοι μπαίνουν στην ταξέρα ξενακούνε μια σταλιά, την κιάρα, τη λατέρνα, την καντάδα την παλιά και ξεχνάνε τα ιπποκρίσια και το μαύρο και τη ροδινα που δεν πάν με το νουέτο, κοροστεί και γαρδουμπα!

Στις μεγάλες τους τις δόξες οι ταξέρες είναι πάλι κι' άλλοι αδειάζουν ποτήρια για να κάνουν κεφάλι, άλλοι για να λησμονήσουν τη ζωή την άκριση κι' άλλοι του «λα - πό» τη γυνίνα και την τύχη τη (σπαράση... «Ολοι καί, τέλος πάντων, να... ξεχάσουν προσπαθούν και οι γέροι πάλι μόνον τα παλιά να... θυμηθούν κι' όλο πίνουν ρετινάτο και άναρωτο ποτό, γιατί υπάσχει ένα οπτό, που σαφώς αποστηνίζει, ότι ανέβαινε ο αλκος πάλι γερνός... σπείζει!

Αθήνη ύπνοχονται σε όλους τα καινούργια τα σταγιά κι' όσοι έτεσαν στα γύμνα τη φοιτητική κακοτοπία, κι' όσοι έτεσαν στα γύμνα τη φοιτητική κακοτοπία, κρασποπία... τσουγκρίζουν, ρετινοπία κοπαίνε και τα οικογενειακά τους τα «τσουγκοκίματα» ξεχνάνε! Στο άνω κρασι το ρίχνουν και ξεχνούν λίγο... πολύ, πως από την πέδρα τους πίνουν... όξας και γολή, ότι έχουν αν' τις γυνίκες της νύχτας τους μπαλντίζει κι' από φέρι γιοματάρια, έχουν... σώσια κατανάσσει!

Επισηματάρια
Αντ. Τάμπα & Συναγώνιστ.

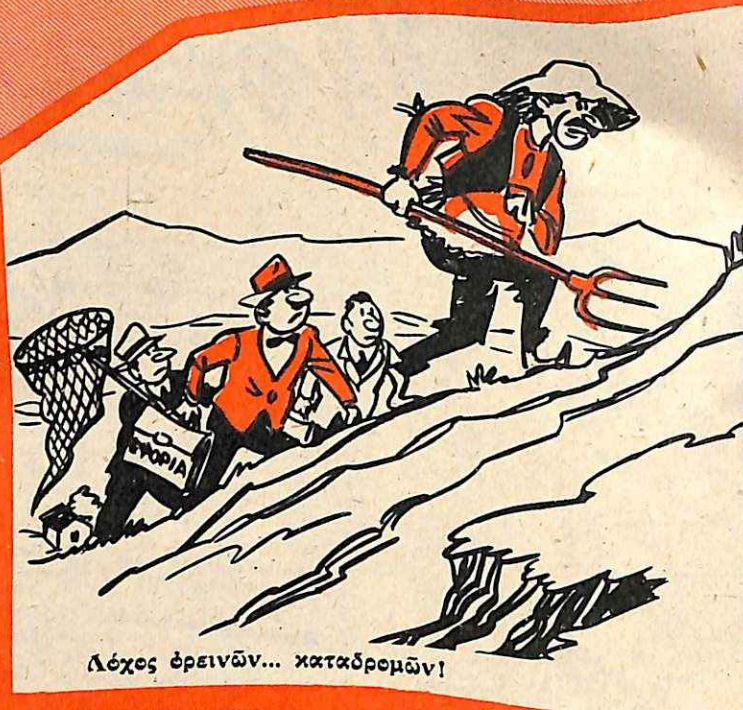

Απ' Τήν Παρέλαση...

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Τό... ναυτικό!

Λόχος όρεινών... καταδρομών!

Τά... μέσα συνεννοήσεως!

Τά... άρματα μάχης!

Τά... άντιαεροπορικά...

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο Στένιο κι' η Μανταλένα ά-
γαπήθηκαν κι' έζησαν σαν άν-
τρώπινο, εύτυχισμένοι. Ο Στέ-
νιο φανέρωσε αυτό τό μυρτικό
του μόνο στό νεαρό βαρύνον, τόν
κύριό του. Ύστερα ή Μανταλέ-
να γέννησε ένα κοριτάκι και
πέθανε πάνω στόν τοκέτό. Από
τότε, ο Στένιο άφοσιώθηκε στην
κορούλα του, τήν Κολόμπα. Τή
μεγάλωσε και τήν πάντρεψε μ'
ένα καλό παιδί, πού σκοτώθηκε
όμως ξαφνικά και τήν άφισε χή-
ρα. Απ' τή λύπη τής τότε, έπα-
θε πρόωρο τοκέτό και γέννησε
τό παιδί τής νεκρό. Για νά
παρηγορηθή, δέχτηκε τήν πρό-
ταση τού πατέρα τής ν' αναλάβει
τό μικρό Γκουέλαρο, πού τόν εί-
χε απαγάγει ή Μάριον γιά νά
τόν λυγίσουν απ' τή μητέρα του.
Η Λίζα παραπονεί πώς ο άντρας
της έχει άλλάξει πολύ άπέναντί
της και ύποπτεύεται πώς έχει
ξεμυαλιστή μέ κάποια άμορφη
πελάτισσά του. Αλλά ο άδελφός
της τή βεβαιώνει πώς οι ιδέες
της αυτές είναι άνόητες και ά-
θάσιμες. Μία μέρα, ή Λίζα έπι-
σκέπτεται τή Τζούλια, μέ τήν ό-
ποία έχουν γίνει φίλες. Έκείνη
της εκμυστηρεύεται ότι ο άντρας
της έχει φιλενάδα μία τραγου-
δίστρια κι' ότι τής έχει χάρισει
τό μέγαρο Κοστάντζι. Η Λίζα
της λέει πώς θάπρεπε νά έξε-
γερθή γι' αυτό, κι' άναλαμβά-
νει νά παρακολουθήσει τόν κό-
μπα, γιά λογαριασμό τής Τζού-
λιας, ώστε νά βεβαιωθούν πω-
τα γιά τήν άπιστία του. Πλην-
ουν λοιπόν μαζί γιά νά τής δεί-
ξη ή Τζούλια τό μέγαρο πού μέ-
νει ή Μάριον.

12ον
Στή διαδρομή, ή Λίζα
μιλούσε ζωηρά, προσπα-
θώντας ν' άπασχολήση ή-
συχά τή Τζούλια. Αλλά έ-
κείνη μόλις πού τήν άκούει. Είχε
χλωμάσει πού πολύ, κι' όσο πλη-
σιάζανε στό μέγαρο, τά μάτια της
παίρνανε μία άνησυχαστική γλα-
λάδα.
— Άν σάς κάνω κακό, άς γυ-
ρίσουμε πίσω, τής πρότεινε ή Λί-
ζα. Δέ θέλω νά σάς βλέπω νά ύ-
ποφέρετε.
— Όχι, όχι, μουμύρισε άργά
ή Τζούλια. Πρέπει νά επιβληθώ
στόν έαυτό μου... Αλλά οι άναγι-
σεις είναι δυνατότερες από μένα...
Δέ μπορώ νά ξεχάσω τīs μέρες
πού πέρασα σ' εκείνο τό σπίτι...
τούς πόνους πού τράβηξα...
Τό αυτοκίνητο πήγαινε τώρα πο-
λύ σιγά.
— Νά τό... αυτό εκεί είναι τό
μέγαρο, είπε ή Μάριον.
Βόγγησε και κλαίει ά-
πελπισμένα. Η Λίζα ήταν έτοιμη
νά τής πη μερικές παρηγορητικές
λέξεις, όταν ξαφνικά γούρλωσε κι'
αυτή τά μάτια της κι' έβγαλε μία
πανεμένη κραυγή.
— Τί πάθατε; τή ρώτησε ή
Τζούλια.
— Δέν είδατε, λοιπόν, τόν άν-
τρα μου, πού μπήκε σ' αυτό τό
μέγαρο; φώναζε ή Λίζα.
— Τόν άντρα σας; Είσαστε βέ-
βαιη;
— Ω, δέ γελιέμαι. Τόν άνα-
γνώρισα!
— Ίσως νάχαι κανένα πελάτι
έκεί μέσα... γιατί δέ θά μένι βέ-
βαια όλομύναχη αυτή ή γυναίκα.
— Πρέπει νά τό μάθω! Περιμέ-
νετε μία στιγμή...
Η Λίζα διάταξε τό σωφөр νά
σταματήσει. Ύστερα, μέ τήν άνυ-
πομονησία πού έχουν τά νεάντα,
είχε ν' άκούση τή Τζούλια πού
της συνιστούσε νά προσέξη, άνοι-
ξε τήν πόρτα τού αυτοκινήτου, πή-
δηξε έξω, διέσχισε τό δρόμο και
πήλκε γρήγορα στό μέγαρο.
Ο θυρρός γυάλιζε τό πάτωμα,
στην είσοδο. Όταν είδε τήν κομ-
ψή εκείνη κυρία, παραμέρισε άμέ-
σως, έβγαλε τό πηλίκό του και
τή ρώτησε:
— Ποιον ζητάτε, κυρία;
— Τό γιαντό Κάρλο Ραπάλλο.

— Ο γιαντός Ραπάλλο δέ μέ-
νει εδώ. Κάνετε λάθος, κυρία.
— Έτσι μου είχαν πη... και
τόν είδα μέ τά μάτια μου, πού
μπήκε, πριν από λίγο.
— Ναι, ήθε νά έπισκεφθώ τή
δεσποινίδα Μάριον.
Η Λίζα ένοιωσε ένα σφίξιμο
στην καρδιά. Όστόσο βρήκε τή δύ-
ναμι νά ρωτήσει:
— Είναι άρρωστη ή δεσποινίς;
Ο θυρρός χαμογέλασε.
— Ω, όχι, είναι πολύ καλά, και
δέν πιστεύω νά χρειάζεται γιαντό!
Αλλά ο κύριος Κάρλο είναι φίλος
τόν σπιτιού.
— Ά, καταλαβαίνω! Εύχαρι-
στώ πολύ...
Κι' ή Λίζα ξαναγύρισε σ' α-
τοκίνητό της, ανέβηκε και είπε μέ
σιγμήνια δόντια στό σωφөр:
— Πάμε πίσω στό σπίτι τής
κυρίας κομψάσας.
Ύστερα άκούμπησε τό κεφάλι
της στόν ώμο τής Τζούλιας, κλαί-
γοντας μέ λυγμούς.
— Έγώ είμαι ή πιο δυστυχι-
σμένη!... τραυλίζει. Παραστάθηκε
στό γκρέμισμα τής εύτυχίας μου...
Ο άντρας μου... είναι φίλος α-
της τής κομψάσας!...
— Μα τί λέτε, Λίζα; Λάθος θά
κάνετε...
— Όχι, δέν κάνω καθόλου λά-
θος. Μου τό βεβαίωσε ο θυρρός,
πού δέν ήξερε μέ ποιόν μιλούσε κι'
έπομένως δέν είχε λόγο νά πη ψέμ-
ματα.
— Είμαστε, λοιπόν, δυστυχισμέ-
νες κι' οι δύο, άφού κι' ο Άρνάλ-
ντο μου έχει μπλεχτεί στό δίχτυ
της ίδιας γυναίκας! Πρέπει νά
συμмахήσουμε έναντιόν της...
— Ναι, αλλά στό μεταξύ, έγώ
δέν θά μένω ούτε ώρα πια μαζί
μέ τόν άντρα μου!
Κι' ή Λίζα πρόσθεσε, άνασχη-
κόντας τό κεφάλι της, άμορφη στην
αγανάκτησή της:
— Κι' όμως, τόν διάλεξα, γιατί μου
άπό έρωτα, τόν διάλεξα, γιατί μου
φαινόταν ο καλύτερος απ' όλους!...
Έγώ ήταν ο πιο ψευτής! Ουμμάμι
πώς έδειχνε βαθεία περιφρόνηση γιά
όλες τīs άρτίστες, τīs κοινές γυ-
νάκες. Ένα βράδυ μάλιστα — τό
θυμάμαι τώρα — πού έπέραινε ο
άδελφός μου νά τόν πη ν' άκού-
σ' αυτή τήν τραγουδίστρια, τή
Μάριον, έφυγε απ' τό θέατρο, άπ-
ασμένος, πριν τελειώσει ή παρα-
στάσις...
«Ο ύποκριτής! Φοβόταν ίσως
μήπως προδοθή!... Οταν από τότε
φίλος της!... Κι' είναι επικίνδυ-
νη αυτή ή γυναίκα. Έχει μαγεύει
την αυτή τόν άδελφό μου... Ο
άδελφός μου... Μα δέ θά μπορέ-
σει φριχτό!... Μα δέ θά μπορέ-
σει νά νικήσει τόν άντρα
σου πια νά συκορεσώ τόν άντρα
μου. Δέ θέλω νά τόν ξαναδώ ποτέ!...
Πνιγότανε. Αυτή τή φορά, ήταν
ή σειρά τής Τζούλιας νά τήν πα-
ρηγορήσει. Μα ή Λίζα κουνούσε τό
κεφάλι της κι' άπαντούσε:
— «Επειτα από λίγους μήνες
συζυγικής ζωής... ενώ τόν άγαπού-
σα τόσο και τού είχα τόση έμπι-
στασία... Έσείς είσαστε καλύτε-
ρο από μένα. Μ' έξορκίζατε νά δεί-
ξω ήρεμία κι' ύπομονη... Μα όχι!
Είμαι πάρα πολύ!... Είναι άσπύ-
φορο! Σήμερα κιόλας θά γυρίσω
στή μητέρα μου... Έλάτε νά μέ

Ανατολή ΜΗΤΕΡΑ

Βρήκε εκεί... ή μάλλον βάρβα έγώ
σε σάς. Ναι, πρέπει νά έκδικηθού-
με αυτή τή γυναίκα, πού μας σκο-
τώνει και τίς δυο, γιατί δέ ύπο-
ρεί πια νά υπάρξει εύτυχία γιά
μένα.
Πρώτα όμως πρέπει νά βε-
βαιωθείτε πώς δέ σάς είπε ψέμα-
τά έκενός ο θυρρός, τόλμησε νά
παρηγορήσει ή Τζούλια.
— Όχι, όχι! Τί δουλειά είχε
ο άντρας μου στό σπίτι της, άφού
δέν είναι άρρωστη; Και γιατί δέ
μου έκανε ποτέ λόγο γι' αυτές τīs
έπισκέψεις του;
— Για νά μή σάς άνησυχήσει.
— Όχι, αλλά γιατί ήξερε πώς
είμαι ένοχος, πώς έκανε κάτι κα-
κό! Όχι, δέ μπορείτε νά τόν δι-
καιολογήσετε.
— Δέν τόν δικαιολογώ. Αυτάμια
όμως γιατί είμαι έγώ ή άθελήτη
αίτία αυτού πού συνέβη!
— Μα έτσι θέλησε ο Θεός. Τόν
ευχαριστώ, πού μου άνοίξε τά μά-
τια. Άν τό είχα άνακαλύψει ά-
ργότερα, θά πείθαινα απ' τόν πόνο.
Ένώ τώρα θέλω νά ζήσω γιά νά
τόν δω νά ύποφέρει κι' αυτός, ό-
πως ύποφέρω έγώ.
— Έσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο και
πρόσθεσε:
— Μα δέ θά ύποφέρω, γιατί δέ
μ' άγαπάει, δέ μ' άγάπησε ποτέ!
Τ' αυτοκίνητο είχε σταματήσει
έξω απ' τό σπίτι τής βαρώνης.
— Θάβητε άπάνω; είπε ή Τζού-
λια.
— Όχι, εύχαριστώ. Θέλω νά
πάω αμέσως στή μητέρα μου.
— Και θά τής πητε ό,τι συνέβη;
— Όχι. Δέν πρέπει νά τό μά-
θω άπό σάς. Μου ύπόσχασθε
πως δέ θά κάνετε καθόλου λόγο...
— Σας τό ύπόσχομαι μ' όλη
μου τήν καρδιά.
— Άγκαλιάστηκαν, κι' ή Λίζα ψι-
θύρισε:
— Θάβώ γρήγορα νά σάς βρω
και θά συμφωνήσουμε μέ ποιόν τρώ-
πο θά ντυθούμε μαζί αυτή τήν
καταστροφή, πού φέρνει τήν κατα-
στροφή και τήν άπελπισία στό σπίτι
αυτές. Τώρα είμαι σίγουρη πώς
αυτή έβαλε ν' απαγάγουνε τό παι-
δί σας.
— Άν βεβαιώνουμε γι' αυτό,
θά τή σκοτώνα!
— Άγκαλιάστηκαν άλλη μία φορά
κι' ύστερα χωρίστηκαν. Η Λίζα

Μικρή ιστορία
Τό ίδιο πρόγραμμα!
Τό τσίρκο άναγγέλλει στό πρόγραμμά του ένα έκπληκτικό
άκροατικό νούμερο: Ο διάσημος Γκρέκο θά πείσι στό
κενό άπό ύψος πενήντα μέτρων, χωρίς προστατευτικό δί-
χτυ! Έτσι τό βράδυ στό τσίρκο δέν περφέι ούτε καρσι-
τσά. Τόσος πολύς κόσμος έχει μαζευτεί! Ξαφνικά, όλοι βλέ-
πουν νά προχωρή στό στίβο ο Γκρέκο, ένας γέρος έσθονών,
τα χράνων, κουτσάινοντας κι' άκούμπώντας ο ένα μπροσόνι.
Τό νούμερο πού θά εκτελεσώ, άρχίζει νά λέπ, είναι
μοναδικό. Λέγεται τό «Πήδημα τού θανάτου» κι' είναι ή πρ-
τή φορά πού θά έχω τήν τιμή νά τό εκτελέσω μπρος στό
μάτι σας. Θα είναι, όμως, επίσης και ή τελευταία, γιατί
δέν υπάρχει σχεδόν καμιά περίπτωση νά μείνω ζωντανός...
«Στην ηλικία μου όμως τί δέ μπορούσα πια νά χαρώ...
Έχω ν' αναρρώσω οίκονόμην...
Κι' άρχίζει ν' ανεβαίνει μέ κόπο τά δυο πρώτα σκαλιά τής
εξελιγνης σκάλας. Περιμένει λίγο κι' έπειτα ανεβαίνει μέ
δυσκολία και δυο άλλα άκόμη. Ο κόσμος τότε ξεσπάει:
— Όχι... Μην προχωρήσει!
— Ο Γκρέκο κατεβαίνει άμέσως και ρωτάει:
— Δέ θέλετε νά εκτελέσω τό νούμερο;
— Όχι... Δέ θέλουμε!
— Μα τό τσίρκο είναι δικό μου και μέ τί θά θρέψω τήν οί-
κονομεία μου άν σάς έπιστρέψω τό εισιτήριο...
— Δέν πειράζει... Μή μας δώση πια τά λεφτά...
Ο Γκρέκο, μαζεμένοι νά ύπαστούνι του, κι' ενώ άπομακρύνε-
ται, λέει συγκινημένος:
— Εύχαριστώ, κυρίες και κύριοι... Αύριο τό άπόγεμα στις
7 τό ίδιο πρόγραμμα!

Π. Γ. ΔΡΑΚΟΣ Α.Ε.

Ό,τι χρειάζεται το σπίτι για να είναι άνετο και εύχρηστο.

Ηλεκτρικά πλυντήρια

ΑΘΗΝΑΙ: ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 5 και ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 15
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΦΙΛΩΝΟΣ 37 και ΝΟΤΑΡΑ
Καταστήματα για Νοικοκυραίους!

Μάθετε σπίτι σας μία από αυτές τις 34 γλώσσες.

1/4 της ώρας κάθε μέρα
όρεκι - Σε 3 μήνες
θα μιλάτε έξοχα
και με άψογη προφορά.

Το Linguaphone

- Διδάσκει 34 γλώσσες με πρωτότυπες και πλήρεις Σειρές Μαθημάτων, χωρημένες σε δίσκους δραστικούς, που συνοδεύονται και από βιβλία οδηγίων, κειμένων κλπ.
- Είναι Σύστημα πρακτικό και αποδοτικό γιατί επιτρέπει όλες επαναλήψεις δέλετες, μερικούς ή ολοκληρωμένους μαθημάτων ή ακόμη και μόνον φράσεις που θέλετε να ξανακούσετε.
- Με τον ελάχιστο όγκο του, είναι σε κάθε στιγμή πρόχειρο για σας, για την οικογένειά σας, τους φίλους σας - και θα χρησιμοποιήσετε ως δάσκαλος ακόμη και στα εγγόνια σας.
- Έξοικονομεί χρόνο, δεν κουράζει, δεν απογοητεύει, γιατί όρεκι ακούσεις 60 ώρες (από ένα τέταρτο κάθε φορά, στις ώρες που σας βολεύουν καλύτερα) για να μιλάτε να γράφετε και - το δυσκολότερο - να καταλαβαίνετε όταν ακούτε μια ξένη γλώσσα.

**Νέον
Τεύχος
Δωρεάν**

Συμπληρώστε και ταχυδρομήστε μας το παραπλήρως δελτίο ή έλατε αυτοπροσώπως.

ΑΓΓΛΙΚΑ - ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ - ΓΑΛΛΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ - ΡΩΣΙΚΑ - ΙΣΠΑΝΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΝΟΤ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΣΟΥΗΔΙΚΑ - ΟΛΛΑΝΔΙΚΑ
ΙΡΛΑΝΔΙΚΑ - ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ
ΠΟΛΩΝΙΚΑ - ΤΣΕΧΙΚΑ - ΦΙΛΛΑΝΔΙΚΑ
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ - ΝΕΑ ΕΒΡΑΪΚΑ
ΙΣΛΑΝΔΙΚΑ - ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΑΡΑΒΙΚΑ (ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ)
ΚΙΝΕΖΙΚΑ - ΙΑΠΩΝΙΚΑ
ΒΕΓΓΑΛΙΚΑ - ΙΝΔΟΣΤΑΝΙΚΑ
ΜΑΛΑΙΣΙΑΚΑ - ΣΟΥΧΑΛΙΚΑ
ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ κλπ., κλπ.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE

Πανεπιστημίου 10, Αθήνας

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς υποχρέωση μου το νέο 'Αναλυτικό Τεύχος' του Linguaphone (έκτακτο δρχ. 3 σε γραμματόσημα για έξοδα). Η γλώσσα που με ενδιαφέρει είναι η...
Με ενδιαφέρει για (διαγράψτε, ότι δεν σας αφορά) το ίδιο, εργασίες, μόνον, διδασκαλία, εξέταση, δελτίο της θέσεώς μου, για να μάθω ένα παιδάκι.

ΟΝΟΜΑ: _____ Δ/ΝΣΙΣ: _____
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ: _____
(Θεσσαλονίκη: Κομνηνών 19)

μορφή μάτια της πετούσαν σπίνες, δίνοντας μεγαλύτερη γοητεία στη φυσιογνωμία της!

— Άλλ' ο Φίλιππος δεν ξεχνούσε πως η Μάρτιν ήταν ήσυχος, κι' επομένως θα έπρεπε να υποκρίνεται. — Ίσως, λοιπόν, να μην προσποιήσεις της δλ' αυτά, για να φανεί άδωα στα μάτια του και να χύσει συγχρόνως το δηλητήριο της εναντίον της Τζούλιας...

— Πάντως, ο Φίλιππος ήθελε να ξαναδεί τη βαρβόνη, να τη ρωτήσει, να της συστήσει να φυλάγεται απ' αυτή τη γυναίκα, που ήταν θαύμασμα έγχρονα της.

— Η Τζούλια δέχτηκε στο σπίτι της κάθε Τετάρτη. Άλλ' ο Φίλιππος δεν είχε ποτέ ποτέ σ' αυτές τις εξουφίσεις, που του φέρνανε πλήξη.

— Ωστόσο, μετά την επίσημη παρουσίασή του, αν ξαναπαίγανε κρυφά στο σπίτι των Ρίχκας, θα προκαλούσε σχόλια — κι' ως τον θεωρούσαν συγγενή της Ροζαλίας. Είχε πάει εκεί δυο φορές για να ζητήσει τη Ροζαλία, αλλά είχε βρει πάντα το Στένιο, που του είχε πει πως έλειπε η γριά.

— Έτσι, αναγκάστηκε να ξαναπαίξει μια Τετάρτη, την ώρα των επισκέψεων. — Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει τρελλά, όταν βρέθηκε μπροστά στη Τζούλια.

— Η βαρβόνη ήταν μονάχη. Και φάνηκε στο Φίλιππο μορφή, όσο ποτέ άλλοτε. Τα γαλάζια της μάτια — που μοιάζανε τόσο με της Μάρτιν — είχαν μια γλυκιά και θλιμμένη έκφραση.

— Έδωσε το χέρι της στο Φίλιππο και του είπε με κάποιο παράπονο: — Με θυμήθηκε λοιπόν. Είχα τόσον καιρό να σας δω... Μετά τη συμφορά, που με βρήκε, μου φάνηκε πως όλοι μ' εγκαταλείψανε!

— Ο νέος της έσφιξε το χέρι με συγκίνηση. Κάθε ύποψη του εναντίον της είχε διαλυθεί ξαφνικά. Κάθισε σε μια χαμηλή πολυθρόνα, κοντά στο ντιβάνι, όπου καθόταν η βαρβόνη, κι' απάντησε, με φωνή λίγο τρεμουλιαστή: — Ήμουν πάντα κοντά σας με τη σκέψη, Τζούλια. — Αν δεν ήρθα ναρμώτερα, ήταν γιατί φοβόμουν μή σας ενοχλήσω... Κι' ύστερα, σας ομολογώ πως δε με τραβάνε αυτές οι επίσημες επισκέψεις.

— Μα μήπως δε μπορείτε να ρωτήσετε και τις άλλες μέρες, σ' αφέλει; — Η πόρτα μου σας είναι πάντα ανοιχτή... — Αν ξέρατε πόσο διψώ για λίγη στοργή! Κι' είμαι βέβαιη πως μπορεί να βασιστώ σε σας.

— Ό, ναι, Τζούλια! Οθώνα ευχαρίστησε όλο μου το αίμα, για να σας δω ευτυχισμένη!

— Δεν έλεγε ψέματα ο Φίλιππος. Κοντά σ' αυτή τη γυναίκα, μια φορά φλόγιζε τις φλέβες του. — Ένοιθε ένα μίγμα πάθους και ζήλειας.

— Σώπασαν κι' οι δυο για λίγο. — Η Τζούλια φαινόταν συγκινημένη. — Αν με θεωρήσει σ' αφέλει, θα χέσει εμπιστοσύνη σε μένα, είπε ο Φίλιππος. Πέστε μου, δε μάθατε ακόμα τίποτα για το γυιό σας; — Τίποτα. Και δεν ελπίζω πια να τον ξαναδω!

— Μα σκεφθήκα καλά, Τζούλια! Δεν έχετε καμιά υπόνοια; Δε θυμόμαστε να δημιουργήσατε έγχρονα, έστω χωρίς να το θέλετε; — Όχι, απάντησε η βαρβόνη. Κοντώντας το κεφάλι της.

— Σκεφθήκα καλά... Ο βαρβόνης Καστάντζι, ο πρώτος άντρας σας, δεν είχε συγγενείς, που ήταν αντίθετοι στο γάμο σας και σ' εμείς; — Δε μ' έμεινε πια κανείς στενός συγγενής, απ' την οικογένειά του πρώτου μου συζύγου. Είπα ένας στην Αμερική, εκατομμυριούχος, αλλά δεν τον γνωρίζω, κι' αυτός επίσης δεν ξέρει ίσως πως υπάρχω...

— Ο λοχαγός θυμήθηκε ξαφνικά ε' κείνο που του είχε πει η Μάρτιν. Και ρώτησε τη βαρβόνη, με ήρεμο και φυσικό τόνο, αλλά κυττάζοντας την στα μάτια: — Από ποιά άρρώστια πέθανε ο βαρβόνης Καστάντζι κι' η κόρη του;

— Τρόμαξε, βλέποντάς την να γίνεται μεμιάς κατάκλημη, να γουρλώνει τα μάτια της κι' έπειτα να κρούει το πρόσωπό της στα χέρια της, τραυλίζοντας: — Μη με ρωτάτε!... Μη με ρωτάτε!

— Με συγχωρήτε που ξαναβρίσκω την πληγή σας δίχως να το θέλω, της είπε ο Φίλιππος.

— Η Τζούλια ανόσωνε με κόπο. — Δε θέλω να μου ξαναμιλήσετε ποτέ γι' αυτό! Βόγγησε. — Αφίστε τους πεθαμένους στην ησυχία τους.

— Ο Φίλιππος έκρυβε όσο μπορούσε καλύτερα την έκπληξή του. — Γιατί είχε ταραχτεί έτσι η βαρβόνη; Τι τρομερό είχε η έρωσή του;...

— Η έκδοκα της Μάρτιν ξαναεμφανιζόταν στο νου του και του φαινόταν πως τούλεγε: — Βλέπετε; Άρνεται να σας απαντήσει. Κι' όμως ήταν τόσο απλή και φυσική η ερώτησή σας!... Δεν έχετε καλά αυτή τη γυναίκα. Όταν τη μελετήσετε, θα δείτε ποιά αξίζει περισσότερο, αυτή ή η τραγουδίστρια του καφέ-κονσέρ!...

— Προσπαθούσε ν' αντιδράσει σ' αυτές τις σκέψεις, αλλά δεν το κατάφερε. Πήρε ξαφνικά την απόφασή του και είπε στη βαρβόνη: — Ξέρετε, Τζούλια, τί έκανα για σας; — Τί κάνατε; — Επισκεφθήκα εκείνη τη γυναίκα, που μένει στο μέγαρο που ήταν άλλοτε δικό σας.

— Πώς; Πήγατε στη φιλενάδα του άντρα μου; φώναξε η Τζούλια. — Όρκίζεσαι πως δεν υπήρξε ποτέ φιλενάδα του.

— Και σεις την πιστεύατε; έπε η βαρβόνη. — Ξέρετε σ' ένα γέλιο, που έκανε τον άξιωματικό ν' ανατριχιάσει, θυμίζοντας του τη γυναίκα που τον είχε κοροϊδέψει άλλοτε...

— Είσατε πολύ άφελος, πρόσθεσε. — Όστε, λοιπόν, ο άντρας μου της κάνει απλώς... τυπικές επισκέψεις, από αγνή φιλικία; Χά, χά! — Γιατί το αποκλείετε; διαμαρτυρήθηκε ο Φίλιππος.

— Είσατε τόσο άνοητος, ώστε να δώσετε πίστι σε μια τέτοια γυναίκα;... — Αν σας παρίστανε τη δύσκολη, το κάνει γι' αυτή! Σίγουρα καλύτερα το σκοπό θα μεταχειρίρα, το ίδιο κόπο να τον άντρα μου...

— Ο Φίλιππος κυττάζε τη βαρβόνη, σαστισμένος, μη τολμώντας να τη διακόψει. — Το κατάλαβα εγώ! συνέχισε η Τζούλια. Αυτή μου άρπαξε το παιδί μου! Και τώρα σχεδιάζει κάποια άλλη ατίμια, για να με βγάλει απ' τη μέση και να παντρευτεί τον Άρνάλτο!

— Ο λοχαγός δε μπορούσε πια να κρατηθεί. — Μα πως σας περνάνε τέτοιες ιδέες απ' το μυαλό; διαμαρτυρήθηκε. Πέστε μου, αν έχετε ήσυχος ερωτευμένη με τον κόμπη, όταν ζούσε ακόμα ο πρώτος άντρας σας, θα σας έχοτε ποτέ ή σκέψη να βγάλετε απ' τη μέση αυτόν και την κόρη σας, για να παντρευτείτε τον Άρνάλτο;

— Ποτέ δε θα μπορούσε να φαντασθεί το αποτέλεσμα, που θα φέρνανε αυτά τα λόγια του! — Η Τζούλια τραβήχτηκε πίσω απότομα να χέσει αντικείμενα τα φαντάσματα των θυμάτων της. — Εμπήσε μια τρομακτική κραυγή κι' απάντησε: — Τί... τί σκέπτεσθε; απάντησε. — Μα τίποτα απολύτως! απάντησε ο Φίλιππος σαστισμένος.

— Ναι, ναι... είναι η ερώτηση που μου μιλάτε για το βαρβόνη Καστάντζι! Νομίζετε πως δε σας καταλαβαίνω; — Χά, χά! — Τολμάς ν' αρνηθείς πως η Τζούλια ήταν φιλενάδα του κόμπη, πριν ακόμα πέθανε ο βαρβόνης;

— Και βέβαια το άρνούμαι! απάντησε η γριά, ξαναβρίσκοντας την τόλμη της. — Λες ψέματα! Μα δε μπορείς να με ξεγελάσεις, έμένα. Ξέρω καλά πως ο κόμπης πήγαινε από τότε στο σπίτι της.

— Ε, κι' ύστερα; Αυτό δε σημαίνει πως ήταν και φιλενάδα του. — Από τί άρρώστια πέθανε

μου και προσπαθεί να με κατεβάσει ως το δικό της έπιτεδο!

— Σώπασε ξαφνικά, ακούγοντας ν' ανοίγει η εξώπορτα. — Η Ροζαλία μπήκε στο σαλόνι και της ανέγνωσε μια επιστολή: — Ήταν κάποιο γράμμα κυρία, που είχε ενδιαισθηθεί πολύ για την εξασφάλισή του μικρού Γκουέλφο και πηγαίνει ταχτικά να μάθει αν υπάρχει τίποτα νεώτερο.

— Η Τζούλια ξαναβρήκε άμεσως την αυτοκυριαρχία της κι' υποδέχτηκε την επισκέπτριά με το χαμόγελο στο πρόσωπο. — Ο Φίλιππος, αναστατωμένος ακόμη, βρήκε την ευκαιρία να φύγει. Μόλις βρέθηκε έξω απ' το σαλόνι, με τη Ροζαλία, της είπε απότομα: — Θέλω να σου μιλήσω ιδιαιτέρως.

— Εκείνη τον κύτταξε έκπληκτη κι' απάντησε: — Έλατε στην καμάρια μου. Στο διάδρομο συνάντησαν το Στένιο. Ο υπηρέτης τους χαιρέτησε τυπικά και σοβάρα, χωρίς να δείξει έκπληξη, που τους έβλεπε μαζί. — Αλλά τους παρακολούθησε με το βλέμμα, με μια παράξενη έκφραση στο άπαθε συνήθως πρόσωπό του.

— Η Ροζαλία οδήγησε το λοχαγό στην καμάρια της και κλείδωσε από μέσα την πόρτα. — Ήταν σίγουρη πως ήθελε να της ζητήσει να του κανονίσει ένα ιδιαίτερο ραντεβού με τη βαρβόνη. — Ήξερε πως ήταν πάντα ερωτευμένος μαζί της και πως εκείνη δε θ' άργούσε να υποχωρήσει, κουρασμένη πια απ' την αδιαφορία που της έδειχνε ο κόμπης.

— Χαμογέλασε λοιπόν πονηρά, πρόσφερε ένα κάθισμα στο Φίλιππο και τον ρώτησε: — Τί θέλετε από μένα; — Εκείνος την κύτταξε στα μάτια, σ' αφέλει να διαβάσει μέσα στην ψυχή της. — Η Ροζαλία φάνηκε να χάνει κάτω την ηρεμία της. — Γιατί με κυττάτε έτσι αμίλητος; τον ρώτησε. — Σε ξέρω από πολλόν καιρό. — Ήσουν πάντα η σκιά της Τζούλιας, ή ύπολη σύμβουλος της... Έσύ την έβαλες να με διώξει, όταν ήμουν ένα φτωχόκοιτο, που δεν είχε τίποτ' άλλο απ' την τιμιότητα και την καρδιά του.

— Ναι, μα αυτό σας βγήκε σε καλό, και στους δυο σας! — Αν η Τζούλια εμπλέκε τότε μαζί σου, δε θα γινότανε βαρβόνη, ούτε εκατομμυριούχα. Κι' έσύ πάλι, αντί να σαι τώρα λοχαγός, θα ήσουν ένα ναυάγιο της ζωής, άχρηστος και πνιγμένος στα χρέη!

— Θα ήμουν πάντα ένας τίμιος άνθρωπος. Κι' η Τζούλια θαμνε κι' αυτή τίμια στο πλευρό μου... αν δεν είχε τη δική σου ολέθρια επιρροή!

— Η Ροζαλία ανασήκωσε τους ώμους της. — Δε χρειαζόταν έμένα η Τζούλια, για ν' αναπτυσθόνε τα ένστικτά της, απάντησε. Κι' αν δεν είχε ερωτευθεί άνδρα τον άνθρωπο που είναι σήμερα άντρας της...

— Α, είναι ερωτευμένη μαζί του; διέκρινε ο Φίλιππος. — Μέχρι τρέλλας! Θάκανε το κάθε τι γι' αυτόν!

— Θάφτανε ακόμα και στο σημείο ν' απαλλαγεί απ' τον πρώτο άντρα της κι' απ' την κόρη της... δεν είν' έτσι; — Ο Φίλιππος κύτταζε επίμονα στα μάτια τη Ροζαλία. Εκείνη δεν περίμενε τέτοια άμεση επίθεσι. Χλώμιασε, τόχασε και τραύλισε: — Μα τί λέτε;... — Δεν είν' η αλήθεια; — Όχι, όχι!

— Τολμάς ν' αρνηθείς πως η Τζούλια ήταν φιλενάδα του κόμπη, πριν ακόμα πέθανε ο βαρβόνης; — Και βέβαια το άρνούμαι! απάντησε η γριά, ξαναβρίσκοντας την τόλμη της. — Λες ψέματα! Μα δε μπορείς να με ξεγελάσεις, έμένα. Ξέρω καλά πως ο κόμπης πήγαινε από τότε στο σπίτι της.

— Ε, κι' ύστερα; Αυτό δε σημαίνει πως ήταν και φιλενάδα του. — Από τί άρρώστια πέθανε

δ βαρβόνης κι' η κόρη του; — Η Ροζαλία προσπαθούσε να νοσή το πράγμα σ' αφέλει. — Με ρωτάτε να σας πω αν ναρκιτίζω, είπατε βλάντας. Κι' αν αρνηθώ, ν' απαντήσω: — Θα πάρω πληροφορίες απ' άλλο.

— Ε, λοιπόν, μάθετε, ότι ο βαρβόνης πέθανε από μια άρρώστια του στήθους, που την είχε πάθει πριν ακόμα απ' το γάμο του και την κληρονόμησε κι' η κόρη του.

— Ο Φίλιππος έμεινε αμίλητος για ένα λεπτό. — Η Ροζαλία τον κύτταζε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. — Στοιχηματίζω, του είπε, πως όλη αυτή η έρευνά σας δεν έχει παρά ένα σκοπό: ν' ανακαλύψετε κάποιο όπλο και να το μεταχειριστείτε για να ξεναγκάσετε τη Τζούλια να υποταχθεί στις επιθυμίες σας!

— Κάνεις λάθος, Ροζαλία. — Η Ροζαλία απάντησε: — Όλα τα εκατομμύρια του κόσμου δεν αξίζουν όσο μια ήσυχη συνείδησι... Μα είν' ανώφελο να σου μιλάω γι' αυτά τα πράγματα που δεν τα καταλαβαίνεις!

— Ο Φίλιππος είχε σηκωθεί και προχωρούσε προς την πόρτα. — Πρέπει να επαναλάβω στη Τζούλια τη συζήτησή μας; τον ρώτησε η Ροζαλία. — Ο άξιωματικός την κύτταζε αποφασιστικά κι' απάντησε: — Κάνεις λάθος, Ροζαλία. — Η

θελαι να μάθω σε ποιά γυναίκα θα σίασα ένα μέρος της ζωής μου κι' επρόκειτο να θυσιάσω και την τιμή μου!

— Η γριά ανασήκωσε τους ώμους της. — Τί μεγάλα λόγια!... Μα εγώ σας ξέρω, έσας τους άντρες. — Αν αβύρο ξαναχέρωνε η Τζούλια, θα κινάτε τ' αδύνατα δυνατά για να την παντρευτείτε και να πάρετε τα εκατομμύριά της!

— Όλα τα εκατομμύρια του κόσμου δεν αξίζουν όσο μια ήσυχη συνείδησι... Μα είν' ανώφελο να σου μιλάω γι' αυτά τα πράγματα που δεν τα καταλαβαίνεις!

— Ο Φίλιππος είχε σηκωθεί και προχωρούσε προς την πόρτα. — Πρέπει να επαναλάβω στη Τζούλια τη συζήτησή μας; τον ρώτησε η Ροζαλία. — Ο άξιωματικός την κύτταζε αποφασιστικά κι' απάντησε: — Κάνεις λάθος, Ροζαλία. — Η

— Κάνει δ.τι θέλεις. Αυτό που είπα σε σένα, δε τ' έλεγα και στην ίδια, αν ήταν έδω.

— Και βγήκε, χωρίς να προσθέσει άλλη λέξη.

— Η Ροζαλία έμεινε σαστισμένη μια στιγμή κι' ύστερα ανασήκωσε πάλι τους ώμους της. — «Νόμιζα πως τον άλλαξε η στρατιωτική ζωή — σκέφθηκε. Βλέπω όμως πως μένει πάντα ο ίδιος, άνοητος, όπως όταν ήταν παιδί... Θάθελα ωστόσο να μάθω γιατί μούκανε όλες αυτές τις ερωτήσεις! Μήπως υποψιάστηκε τίποτα;... Ε, κι' αν είν' έτσι, τί έχουμε να φοβηθούμε;... Πάντως, πρέπει να ειδοποιήσω τη Τζούλια... Δυστυχώς, δεν είναι κι' αυτή ενεργητική, σαν άλλοτε. Τώρα πρέπει με το κάθε τι, μ' όλο που ο διάβολος είναι πάντα μαζί μας και μά' βοηθάει!...»

— Βγαίνοντας απ' την καμάρια της,

“ΔΕΚΤΩΡ.”

—Οι υαλύτερες σουολάτες είναι ΕΒΓΑ

Στην εποχή μας, τα παιδιά ξέρουν να διακρίνουν τα πράγματα. Δεν έχουν καθόλου δίκον όταν υποστηρίζουν, ότι οι σοκολάτες ΕΒΓΑ είναι οι καλύτερες, διότι οι σοκολάτες ΕΒΓΑ παρασκευάζονται από τους καλύτερους τύπους κακάο εις τα τελειότερα μηχανήματα, που πρώτη η ΕΒΓΑ εισήγαγε στην Ελλάδα και υπό την αυστηρά παρακολούθησιν ενός επίτελειου επιστημόνων. — Η πρωτοπορεία σ'όν τόπο μας βιομηχανία ΕΒΓΑ, με την μοναδική πολυετή πείραν της και τόν κολοισαίον τεχνικών εξοπλισμόν της, προσφέρει στο Έλληνικόν κοινόν την πιο αγνή, την πιο προσεγμένη, την πιο νόστιμη σοκολάτα... την ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΕΒΓΑ!

ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Δέν είναι η μόνη, αλλά...είναι η υαλύτερη!

Ξανασυνάντησε στο διάδρομο το Στένιο.

Παρ' όλη τη διορατικότητά της, δεν είχε καταφέρει να καταλάβει τη χαρακτήρα του. Τού είχε όμως άπολυτη εμπιστοσύνη. Ήταν σοβάρς, διακριτικός, δεν έδειχνε ποτέ καμμία περιέργεια. Είχε την πεποίθηση ή Ροζαλία πως ο Στένιο δεν είχε καταλάβει ποτέ το κρυφό δράμα, που παίζθηκε στο σπίτι του βαρώνου. Τον έβλεπε να δείχνει το σο σεβασμό και άφοβω στην κυρία του!

Τον είχε συμπαθήσει, έξ άλλου, γιατί της είχε εμπιστευθεί το μυστικό του, που δεν τόχε φανερώσει σε άλλον απ' το βαρόνο. Μία μέρα, που τον είχε δει με κλαμμένα τα μάτια, κόκκινα και πρησμένα απ' τα δάκρυα, που είχε χυστεί, τον ρώτησε τί του συνέβαινε.

— Θά το πω σε σάς μονάχα, κυρία Ροζαλία, της απάντησε θλιμμένα, γιατί μπορείτε να με βοηθήσετε! Θά μιλούσα στην κυρία βαρόνη, αλλά δε θέλω να τη στενοχωρήσω περισσότερο με τα δικά μου βάσανα...

— Τό ξέρω πως την αγαπάτε, Στένιο.

— Ω, δεν ξεχνάω πόσο περιποίηθηκε τό μακαρίτη τό βαρόνο

και την κόρη της. Τά δάκρυα, που έχυσε, μου καίνε ακόμα την καρδιά... Ένοιωθα τό μητρικό πόνο της, γιατί ήμουν κι' εγώ πατέρας...

— Έσείς πατέρας; Μά δε σάς ξέραμε ποτέ, γιά παντρεμένο! πώς ναζε.

— Τό ήξερε ο μακαρίτης ο βαρώνος. Δεν τολμούσα να τό όμολογήσω στους άλλους, γιά να μή με κακολογήσουνε.

— Νά σάς κακολογήσουνε; Γιατί;

— Γιατί δε μπορούσα να κάνω νόμιμη σύζυγό μου τη γυναίκα, που με είχε κάνει πατέρα. Ήταν ήδη παντρεμένη, κι' ο άντρας της την είχε εγκαταλείψει... Μά ήταν μία αγία! Πέθανε νέα, αφήνοντάς μου μία μοναχοκόρη.

— Άν μου τό είχατε πη, θά φρόντιζα γι' αυτό τό κορίτσι.

— Ο Στένιο φαινόταν συγκινημένος.

— Τό ξέρω πως έχετε μεγάλη καρδιά, κυρία Ροζαλία, είπε. 'Α-ξίζετε την αγάπη, που σάς έχει ή καλή μας ή κυρία. Μά δε βρήκα ποτέ τό θάρρος να σάς μιλήσω...

— Κάνατε άσχημα... Τί έγινε, λοιπόν, ή κόρη σας;

— Την ανάθρεψα κρυφά, και στά

16 χρόνια της, την πάντρεψα μ' ένα καλό κι' εργατικό παιδί. Μά ήταν άτυχη, ή καμμενούλα. Ο άντρας της σκοτώθηκε και την άφησε μ' ένα μωρό στην άγκαλιά. Αυτό τό παιδί την κράτησε στη ζωή... άλλους θά πέθαινε απ' την απελπισία της.

— Οι πόνοι της είναι και δικοί μου! Όταν τη βλέπω να κλαίει, ραγίζεται ή καρδιά μου... Δεν έχει πιά στον κόσμο άλλον από μένα και τό γυιό της... Ω, κυρία Ροζαλία, αν μεσείυατε στην κυρία βαρόνη γιά να μου επιτρέψη ν' άπομείνω κάπου-κάπου, να περνάω μερικές ώρες κοντά στην κόρη μου, θά σάς ευγνωμονούσα ολόψυχα και θαμουν πάντα πρόθυμος να χύσω τό αίμα μου γιά σάς!

— Η Ροζαλία κολακεύτηκε. "Αν μου είχατε κάνει κωρίτερα αυτή την έκμυσθραση, είπε, τώρα θά μπορούσατε να φύγετε όποτε θέλετε, χωρίς να σάς κάνη κανείς παρατήρηση. 'Αλλά κάλλιο άργά παρά ποτέ! Λοιπόν, στο έξης, όταν θά θέλετε να πάτε στην κόρη σας, δεν έχετε παρά να με είδοποιήτε...

— Ω, κυρία Ροζαλία, ο Θεός άς σάς πληρώση την τόση καλωσύνη σας!

νη σας... Θάθελα όστόσο να σάς παρακαλέσω...

— Μιλήστε έλευθερα, Στένιο. ή ντρέπεσθε!

— Νά, ήθελα να σάς ζητήσω να μην άναφέρετε στους άλλους άπ' όπ' όρους άπ' όσα σάς είπα! Δεν πειράζει αν θά τό ξέρετε έσείς κι' ή καλή μας ή κυρία. Ξέρω πως δε θά τό σχολιάσετε, ούτε και θά διασκεδάσετε με τον πόνο ενός πατέρα. Οι άλλοι όμως δεν έχουν τη δική σας καρδιά...

— Ένοιωσα σας, Στένιο, δεν πρόκειται να μάθη κανείς τό παραμικρό από μένα.

Κι' ή Ροζαλία είχε κρατήσει τό λόγο της...

Σήμερα, λοιπόν, σταμάτησε, όταν ξανασυνάντησε με τό διάδρομο τό Στένιο. Ή συστήτησε με τό Φίλιππο την είχε έκνευρίσει. Ο Στένιο τη χαιρέτησε με σεβασμό και τη ρώτησε:

— Τί έχετε, κυρία Ροζαλία; Μήπως είσαστε άδιέθετη;

— Όχι, Στένιο. Έυχριστά γιά τό ενδιαφέρον σας... Έσείς τί κάνετε;

— Από υγεία, καλά. Τό ήθικό μου όμως είναι πάντα πεσιμένο.

— Δεν έχει παρηγορηθεί ακόμα ή κόρη σας;

— Προσπαθεί, αλλά δεν τό κατορθώνει. Θάπρεπε να μπορούσα να περάσω μερικές μέρες κοντά της.

— Νά πάτε, καλέ μου Ροζαλία.

— Ευχαριστά, κυρία Ροζαλία, αλλά δε θέλω να κάνω κατάχρηση της καλωσύνης σας. 'Αρκεί μ' έχετε καθυποχρώσει...

— Τό αξίζετε, Στένιο. Οι πίοστοι άνθρωποι είναι τόσο σπάνιοι!

— Κάνω απλά τό καθήκον μου.

— Είσαστε πολύ μετριοφρων.

— Ακούστε: Μπορείτε να λειψετε μερικές μέρες. Άν τυχόν με ρωτήσουνε, θά πω πως σάς έδωσα άδεια να πάτε σε κάποιον άρρωστο συγγενή σας.

Ο Στένιο έδειξε τόση ευγνωμοσύνη, όστε ή Ροζαλία ένοιωσε γιά πρώτη φορά την καρδιά της να χτυπά από συγκίνηση. Της έπιασε τό χέρι και της ψιθύρισε:

— Κυρία Ροζαλία, δε βρίσκω λόγια γιά να σάς έκφράσω την ευγνωμοσύνη μου.

— Ελπίζω όμως να βω ευκαιρία να σάς την άποδείξω... Στο μεταξύ, ή κόρη μου θά προσέυχεται γιά σάς... Θά λείψω μια βδομάδα μονάχα. Πρίν φύγω δε, θάθελα να σάς συστήσω κάτι...

— Λέγετε, Στένιο.

— Ο υπηρέτης πήγε πίο κοντά και μουμύρισε σιγανά:

— Μην έχετε πολλή εμπιστοσύνη στην Άλντα.

— Γιατί μου τό λέτε αυτό; ρώτησε ζωγρά ή Ροζαλία. Ξέρετε τίποτα εις βάρος της;

— Μάλιστα, κυρία Ροζαλία. Άλλά δε θέλω να γίνω καταδότης...

— Ποτέ δεν είναι κακό να λη κανείς την αλήθεια! Κι' άλλωστε δε θ' άναφέρω καθόλου τ' όνομά σας.

— Ξέρετε πόσο αγαπώ τ' άφεντικά μου... κι' ότ ή δυστυχία που τους βρήκε τελευταίως, είχε ένα βαθύ αντίκτυπο στην καρδιά μου.

— Τό ξέρουμε όλοι μας, Στένιο.

— Βάλεθα, λοιπόν, ν' άνακαλύψω τά ίχνη του παιδιού που εξαφανίστηκε. Έκαμα μία έρευνα γιά λογαριασμό μου. Μαύ γεννήθηκαν κάποιες ύποψίες γιά την Άλντα.

Κι' ένα πρωί την παρακολούθησα κρυφά, όταν βγήκε γιά διάφορες δουλειές.

— Λοιπόν; ρώτησε ή Ροζαλία μ' άνυπομονησία.

— Την είδα, λοιπόν, με τά μάτια μου να μπαίνει στο παλιό σας μέγαρο. Την περίμενα απ' έξω από μία άδρα. Όταν βγήκε, χωρίς να με δει, ρώτησα ποιός έμενε στο μέγαρο κι' έμαθα πως ο κύριος κόμης τό είχε πούλησει σε μία τραγουδίστρια του βαριετέ!

— Στη φιλενάδα του, διόρθωσε ή Ροζαλία με περιφρόνηση, μη μιλώντας πιά να κρατηθεί. Και νομίζετε πως τού τό πληρώσει; Όχι βέβαια...

Νά που πηγαίνουνε τά λεφτά του μακαρίτη του βαρώνου!... Μά ή κυρία μας είναι ξεροκέφαλη,

έδώ που τά λέμε! Πρίν ακόμα παντρευτεί με τον κόμητα, της τόχα πη' εγώ πως δεν την άγαπούσε, αλλά δε θέλησε να μ' άκούση!

— Η καμμένη ή κυρία είχε τόσο ύποφέρει, όστε έλπιζε να βοηθήσει γρήγορα ή ευτυχία... Μά πως δεν άπαιτεί απ' τον κύριο κόμητα να διώξει απ' τό σπίτι της αυτή τη γυναίκα;

— Γιατί φοβάται, Στένιο...

— Τί φοβάται;

— Τό σκάνδαλο!

— Την καταλαβαίνω, την καμμένη... Μά δεν είναι σωστό να ύποφέρη έτσι... Κι' ύστερα, ύποψιάζομαι πως κάτι σχεδιάζουν εναντίον της, μέσα σ' εκείνο τό μέγαρο! Ή Άλντα προδίδει την κυρία της!

— Ή άδρια!... Ύστερα από τόση καλωσύνη τού της έδειξε ή βαρόνη!... Μά θά την διώξω άμέσως από δω!

— Μου επιτρέπετε να σάς δώσω μία συμβουλή, κυρία Ροζαλία; Πρέπει να φερθήτε με φρόνηση, να μη δείξετε πως ξέρετε ότι συμβαίνει. Βρείτε μίαν άλλη πρόφαση, γιά να τη διώξετε...

— Ά, αν μπορούσα εγώ να είσχωρήσω σ' αυτό τό μέγαρο και να δω τί γίνεται, σάς βεβαιώνω πως ή κυρία βαρόνη θά μπορούσε πιά να κοιμάται ήσυχη...

— Ίσως μάλιστα να ξανάδρασκε τά ίχνη του παιδιού της.

— Η Ροζαλία έμεινε σκεπτική.

— Έχετε δίκιο, Στένιο, είπε έπειτα από ένα λεπτό. Πρέπει ν' άσχοληθω στα σοβαρά μ' αυτό τό ζήτημα, αλλιώς, ή βαρόνη μπορεί να τά χάσει και να κάνη καμμία τρέλλα!

— Μπορείτε να βασίσετε σε μένα γιά ότι χρειαστή μ' όλο που θά βρίσκωμαι κοντά στην κόρη μου, δε θά ξεχνάω καθόλου τί όφειλω σε σάς και στη βαρόνη και θά σκέφτωμαι πάντα τί πρέπει να κάνω γιά να εξασφαλίσω την ευτυχία της.

— Είσαστε τό διαμάντι των ύπηρετών, Στένιο! Κι' ή άφοσίωσή σας αξίζει μία άνταμοιβή.

— Η ώραιότερη άνταμοιβή γιά μένα είναι να σάς δώ ευχαριστήμενη, κυρία Ροζαλία, και να κάνω τό καθήκον μου άπέναντι στην κυρία βαρόνη. Σάς τό ξαναλέω: Δε θά ξεχάσω τί ύπόφερε γιά τό δυστυχό κύριό μου, τί έκανε γιά να παρατείνει όσο μπορούσε τη ζωή του, καθώς και της κόρης της!

— Ένα κούδούνισμα δέκοψε τον ύπηρέτη, που είχε γίνει τόσο φλύαρος...

— Με ζητάει ή κυρία βαρόνη, είπε ή Ροζαλία. Πρέπει να χωρίσομαι, Στένιο. Θά σάς ξαναδω πρίν φύγετε;

— Θάμαι πάντα στις διαταγές σας, κυρία Ροζαλία.

— Όχι, όχι, καλύτερα να φύγετε τώρα. Έτσι, θά γυρίσετε πίο γρήγορα.

— Τού έσφισε τό χέρι και πήγε βιαστικά στην κάμαρα της Τζούλιας.

— Ένα παράξενο χαμόγελο άθισε στα χείλη τού Στένιο. Έπειτα, κατσούφισε πάλι και τά μάτια του δακρύσανε...

1'.

Άφου ή γυναίκα του βγήκε, γιά να πάη να έπισκεφθή την κόμηση Ρίκα, ο δόκτωρ Κάρλο κλείστηκε στο γραφείο του κι' άρχισε να πηγαίνει όρχεται πάνω-κάτω με παραχή. Δυό-τρεις ρυτίδες αλδάκωναν τό μέτωπό του. Τά χείλη του ναμονελοούσαν πικρά.

Στάθηκε μπροστά στο κάδρο με την πλεξίδα της Μαρίας, που τού μ'όυσε γιά τό χαμένο έρωτά του. Κι' έκανε μία κίνηση σά νάθελε να τη βγάλη από κει, να την πετάξει χαμώ.

Μά σταμάτησε, χλώμιασε, τά μάτια του βουρκώσανε. Μία δύναμι ισχυρότερη απ' τη θέλησή του τον έκανε να πάρη τό καπέλλο του και να ξεκινήσει πάλι γιά τό σπίτι της Μαρίας.

Ο Κάρλο καταλάβαινε πολύ καλά πως έκανε άσχημα. Είχε άλλωστε ύποσχεθεί στον έανό του να

μη στενοχωρήσει ποτέ τη γυναίκα του.

Ύστερα όμως από τη συνομιλία του με τη Μάρion και τη θεραπεία της βαρόνης, είχε ξαναζυγίσει μεσα του, δυνατή, άκατανίκητη, όλη ή αγάπη του γιά την κοπέλλα, που είχε γλυτώσει από φριχτό θάνατο.

Πέσο τρελλός ήταν να εγκαταλείψη τη Μάρια, να μη της έχη πιά εμπιστοσύνη, να μη περιμένει να τον καλέσει κοντά της! Αυτή θά κρατούσε τό λόγο της, θά γινόταν δική του. Ένώ τώρα...

Αναπολούσε, έξ άλλου, τούς ευτυχισμένους μήνες, που είχε περάσει με τη Λίζα του, την καλωσύνη της, την άφοσίωσή της... κι' οι τύψεις τού άγκαναν την καρδιά. Μά, ύστερα, ή εικόνα της Μαρίας τά σκεπαζε όλα! Ήταν ο πρώτος τον έρωτας. Ένώ τη Λίζα δεν την είχε ποτέ έρωτευθεί σ' αλήθεια. Τού άρεσε απλά, γιατί ήταν καλή, γλυκεία, στοργική, και προπάντων γιατί ήξερε πως τον αγαπούσε.

Μά δεν ήταν ένοχος τώρα, που την πρόδινε, έστω και με τη σκέψη μονάχα;

Είχε ξεναπάει στη Μάρion, της είχε ζητήσει συγγνώμη γιά τις άμ-

φιβολές του, είχε προσφερθή και πάλι να τη βοηθήσει με κάθε τρόπο στην έκδίκησή της. Έκείνη τού είχε φερθή ψυχρά στην άρχη, τού είχε απαντήσει με σαρκασμούς και με τσουχτερούς ύπαινιγμούς. Είχε δείξει δυσπιστία. Ύστερα όμως είχε μαλακώσει και τού είχε επιτρέψει να την έπισκεπτεται.

Από τότε, δεν περιούσε μέρα χωρίς να τη δει ο Κάρλο. Έτσι και σήμερα τό πρωί είχε πάει στο σπίτι της, άλλ' ή Λουκία τού είχε πη ότι έλειπε.

Την περίμενε τότε απ' έξω, κάνοντας βόλτες στο δρόμο. Καί, εσφινικά, είδε να βγαίνει απ' τό μέγαρο ο κόμης Ρίκα.

Όποτε είχε βάσει την καμαριέρα της να τού πη ψέμματα! Ήταν στο σπίτι, αλλά δε μπορούσε να τον δεχθή, γιατί βρισκόταν μαζί της ο κόμης.

Μανιασμένος απ' τη ζήλεια του, ένοιωσε γιά μία στιγμή την επιθυμία να τού πη ψέμματα! Ήταν στο σπίτι, αλλά δε μπορούσε να τον δεχθή, γιατί βρισκόταν μαζί της ο κόμης.

Ευτυχώς, όμως, μία άχτίδα λογικής φώτισε τό βολωμένο του μυαλό. Τον συγκράτησε ή σκέψη της

Λίζας. Κι' άπομακρύνθηκε σιγασίγα απ' τό μέγαρο.

Γι' αυτό είχε γυρίσει στο σπίτι του τόσο ταραγμένος και δεν είχε ήρεμήσει ούτε με τά φίλά και τά χάδια της γυναίκας του. Μόλις βγήκε, λοιπόν, ή Λίζα, δε μπόρεσε ν' άνδραξει περισσότερο και ξαναπήγε στο μέγαρο της Μαρίας.

Κατώρθωσε με μία υπεράνδρατη προσπάθεια να έπιβληθή στα νεύρα του και ρώτησε με φωνή σχεδόν ήρεμη τη Λουκία, που τού άνοιξε την πόρτα:

— Γύρισε ή δεσποινίς;

— Η καμαριέρα κοκκίνισε έλαφρά κι' απάντησε:

— Μάλιστα, κύριε. Περάστε.

Ο Κάρλο έέχασε μέσα σε μία στιγμή τη ζήλεια του, τη Λίζα, ολόκληρο τον κόσμο. Δε σκεφτότανε πιά, παρά ότ θά ξανάδρασε τη Μάρion!

Η Λουκία τον πήγε στο μικρό σαλονάκι και τον άφησε μόνο. Σε λίγο, μπήκε ή Μάρion. Φαινόταν σαν κοπελλίτσα; με τό άπλούστατο ρόζ φόρεμά της, κλειστό ως τό λαιμό, και τά κοντά και κατασάρμαλλά της. Έδωσε τό χέρι της στον Κάρλο, χαμογελώντας, και τού είπε μ' έλαφρά ειρωνικό τόνο:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Γράψιμο
Παχύ ή λεπτό
Καμμογραφικό ή
Ταχυγραφικό

Άνετο, Καθαρό,
Βεβούδινο

Διευκολύνετε
την εργασία του σχολείου
σας, δημιουργήστε έναν
τέλειο γραφικό χαρακτήρα.

Με ένα **BIC**
Τό χέρι σας άκολουθεί
πρόθυμα τη σκέψη σας!
Δεν σάς κουράζει!

BIC

Διαπιστώστε εάν τό BIC που σάς προσφέρεται είναι πράγματι BIC. Ή λέξεις BIC
πρέπει να είναι χαραγμένη επάνω στη μύτη, καθώς και στο όμα του στυλό!

Cristal-Bic
τό φθηνότερο.

Δρχ. 350

Τό Καλλίτερο
γράψιμο
του κόσμου!

ΟΧΙ ΜΕ ΛΟΓΙΑ...
ΜΕ
ΤΑ ΕΡΓΑ ΣΑΣ...

Ο σοβαρός κύριος ήταν ένα...
σφαγμένο μωσαχάρι!...

Ένας Γενικός Υπουργός επεθύμησε
έναν πρωτότυπο τρόπο, για να μετα-
φέρει σφαγία στο γαστρίκο του λα-
βόρα. Οί τελεονομολογίες, που βρίσκον-
ταν στην είσοδο της πόλεως έδλεσαν

κάθε τόσο να περνά από μπροστά
τους ένα πολυτελές αυτοκίνητο, που το
όχημα ενός σωφρέα, με λιθόρα. Στο
πίσω μέρος καθόταν ένας σοβαρός κύ-
ριος με γκριζό κοστούμι και ρεμπό-
πλικά με κατεβασμένο υπό. Στα πό-
δια του είχε μια κουβέρτα. Το αυτοκί-
νητο αυτό έκανε πολλές φορές τρεις και
τέσσερες βόλτες την ημέρα. Τα άλλα-
πλάγια ταξίδια του έδωσαν σε όπο-
ψια τους τελεονομολογίες κι' ένας άπ-
αυτούς διάταξε μια μέρα το σωφρέα να
σταματήσει. "Ανοίξε ύστερα την πόρτα
κι' έβγαλε το καπέλλο του επιβάτου.
"Αλλά, μαζί με το καπέλλο έπεσε και
το... κεφάλι που ήταν από πλαστική
οδύα! Κάτω απ' αυτό πτώθηκε τότε
ένα κεφάλι μωσαχάρι! Ανακαλύφθηκε
έτσι ότι ο σοβαρός κύριος με το γκρι-
ζό κοστούμι, που βρίσκονταν μέσα στο

αυτοκίνητο, δεν ήταν παρά ένα καλο-
βρεμμένο μωσαχάρι, γδραμένο στην έν-
τελεια, που ο γαστρίκος το πήγαινε στο
μαγαζί του, για να το πουλήσει.

Σταυροφορία κατά της μου-
τέρνας ζωοφρονίας

Ο Γερμανός ζωγράφος "Ερνστ Ρε-
νινγκάουζ" αποφάσισε να κάνει μια σταυ-
ροφορία εναντίον των συναδέλφων του,
που ακολουθούν τις καλούμενες μοντέρ-
νες κατευθύνσεις. Πηγαίνει σε διάφορες
πόλεις, στήνει έναν οκρίθοντα σε μια
πλατεία κι' αδειάζει πάνω στο τε-
λάρο κάμποσα κουτιά με μπιγνιές. "Ε-
πειτα, τα πασαλείφει με τα χέρια και
τα πόδια του και φεύγει κάτω από τα
ζωγρά γεροκορήματα και τις έπαι-
νήσεις του πλήθους που συγκεντρώνε-
ται δίλγυρα.

Το τελευταίο φαγητό του
καταδίκου

Πριν από μερικές δευμάδες, ένας
καταδίκος των αμερικανικών φυλακών
του Σινγκ-Σινγκ, ζήτησε να του πνε
ως τελευταίο γεύμα, προτού εκτελεστή,
τά ακόλουθα: κοτόπουλο με μπιζελία,
έλπες, μαντιτάρια, ρύζι, σαλάτα με το-
μάτες, φράουλες, παγωτό με θανάλια.
Παίρνοντας άφορη από αυτό το πε-
ριστάτικο, ο μεγάλος Γερμανός έγκλη-
ματολόγος καθηγητής Χάινς φον Χέν-
τινγκ δημοσίευσε μια μελέτη σχετικά
με το τελευταίο γεύμα των καταδικά-
των. Το γεύμα αυτό, στο όποιον ο μελλοθά-
νατος μπορεί να ζητήσει ότι θέληση,
αποτελεί έθιμο σ' όλους τους λαούς και
σ' όλες τις εποχές. Δεν πρόκειται για
μια έκδηλασι φιλανθρωπίας, ούτε για
την επιθυμία να παρασχεθεί μια τελευ-
ταία χαρά στο μελλοθάνατο, παραπι-
πτει, ωστόσο, ο Γερμανός επιστήμων,
αλλά για μια πράξη συμφοιλικής με-
ταξύ του μελλοθανάτου και των δικα-
στών και εκτελεστών του.
Παλαιότερα, ο δήμιος κι' ο μελλο-
θάνατος έτρωγαν μαζί πριν από την
εκτέλεση. "Αν ο μελλοθάνατος ανιόνταν
να μοιρασθή το τελευταίο του φαγητό

με το δήμιο, ή εκτέλεσι αναβαλλόταν.
Και κάποτε, στην Κολωνία, το πλήθος
ελευθέρωσε από το Ικρίωμα έναν κα-
τάδικο που είχε άνηδη να φά το τε-
λευταίο του φαγητό μαζί με το δήμιο.
Σήμερα ακόμη, στις αμερικανικές φυ-
λακές, αν ο μελλοθάνατος πη ότι του
άρκει το συνθησιμένο φαγητό, ο διευ-
θυντής και το προσωπικό τρέχουν άμεί-
ως για να τον μεταπέσουν. Γιατί
θεωρούν την άνηδη του να έφαράση
την τελευταία γαστρονομική επιθυμία
του σαν προσωπική προσβολή.

Την έπνιξε γιατί την
άναψυξε

Πριν από λίγόν καιρό, ένας νεαρός
"Αγγλος, ο Μπράιαν "Αστερ παντρεύ-
τηκε μια όμορφη νέα, που την ά-
γαπούσε από καιρό. "Αλλά η εύτυχία
των νεόνυμφων κράτησε μόλις μερικές
δευμάδες. Γιατί ο "Αστερ έκαμψε να
εκπληρώση τη στρατιωτική θητεία του.
Τρεις μήνες άργότερα, ξαναγύρισε με
άδεια και σκότωσε τη γυναίκα του,
πνίγοντάς την με τα μαξιλάρια του
κρεβατιού. "Δε μπορούσα να τη νοιά-
ζω μακριά μου" είπε.

Θα τον κυνηγάνε τρία
φαντάσματα

Στο Μπρίστολ, η "Αννα Φρέμοντ ά-
ναγκάσθηκε, εαφικά, ότι ο άντρας της
συνδεόταν ερωτικά με τις δυο μικρό-
τερες αδελφές της. Μια μέρα, τις κά-
λεσε και τις δυο σε γεύμα και τις δη-
λητήριωσε. "Επρέξε κατόπιν στην άστυ-
νομία, όπου ομολόγησε το έγκλημά
της.
— "Αλλά γιατί σκότωσες μόνο τις
αδελφές σου, αφού ο μεγαλύτερος έ-
νοχος ήταν ο άντρας σου; τη ρώτησαν.
— Γιατί ήθελα να θανατωθεί ο έ-
λη του τη ζωή, απάντησε. "Σ' λίγο, θα
με κρεμάσουν, πράγμα που είναι δι-
καίο. "Ετσι, θα έλθει ημέρα και νό-
γα μπροστά του τρία φαντάσματα, το
δικό μου και των δυο αδελφών μου,
και δε θα μπορή να βρή ούτε μιάν σι-
γήρη ήσυχία!...

Τα φαντάσματα πυρπολούν
ένα σπίτι

Τα φαντάσματα στην "Αγγλία απο-
τελούν... μέρος του πληθυσμού. "Αλλά
φαίνεται ότι και οι Γάλλοι αποφάσισαν
να στοατολογήσουν μερικά φαντάσμα-
τα, για να δείξουν ότι δεν ύστερούν ά-

πό τους "Αγγλους σε σχέσεις με το ύ-
περπέραν.

"Ετσι λοιπόν, τα φαντάσματα έδω-
καν και πήραν το περασμένο κολοκαφί
σε διάφορες γαλλικές πόλεις και χω-
ριά. Κάμποσα απ' αυτά έμφανίστη-
καν τελευταία σ' ένα άγροτικό σπίτι
κοντά στη Νορμαντιέρ κι' έκαμαν διά-
φορες δυσάρεστες φάρες στους ένοί-
κους.
Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού πήρε, στο
τέλος, το όπλο του κι' έρριξε μερι-
κούς πυροβολισμούς, που ανάγκασαν
τα φαντάσματα να φύγουν. "Αλλά τα
άθεόφοβα ξαναγύρισαν την επόμενη νύ-
χτα κι' έβωσαν φωτιά στο σπίτι και
τους σταύλους.
Η άστυνομία, ωστόσο, έχει τη γνώ-
μη ότι οι έμπρηστές είναι άνθρωποι
με σόρα και όσα κι' όχι άλλα πνεύ-
ματα.

Είναι υπέροχο!...

...νά λούζετε τα μαλλιά σας
με το Σαμπουάν *Glamo*
Ο άρωματισμένος πλούσιος
αφρός του *Glamo* καθαρίζει
τελειώς τα μαλλιά και τα
κάμνει αιθέρια.

Το *Glamo* με το φρέσκο αυγό
και τις βιταμίνες που περιέχει
τρέφει και δυναμώνει τα μαλ-
λιά δίνοντας μια απαλότητα
και φυσική γυαλάδα.

Το *Glamo* άπεδείχθη πλέον,
ως το ιδεώδες μέσον για την
περιποίηση των μαλλιών.

Σας χαρίζει υπέροχα μαλλιά!

Αποκλειστικοί Αντιπρόσωποι
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 25.739

28 Οκτωβρίου

Κόμετε
την σημερινή ημέρα
περισσότερο χαρούμενη
μέ ένα

ΛΑΧΕΙΟ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Καί
περισσότερο
εύτυχισμένη

Με ένα λαχείο από κάθε σειρά

Το κόκκινο ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

κασπες, γιατί προσέκρουσαν στην έπι-
μομή τους για τις άποψεις τους.

Η Μαργαρίτα ζητάει σήμερα, να
συνεναντή να παίξει το ρόλο της στην
αγγλική αούλη, ενώ ο σύζυγός της θα
ανταναριστή μ' ένα ανάλογο τίτλο εύ-
γενειας και τα παιδιά τους θα μπούν
στον κατάλογο της διαδοχής του θρό-
νου.

Αντίθετος, η βασιλίσσα Έλισάβετ
έπιμένει να συμμορφωθεί η Μαργαρί-
τα με τη συμφωνία, στην όποια θελη-
ματικά προσεγγήσαν τον Ιανουάριο
του 1960, λίγο πριν από το γάμο της
και που μ' αυτήν ανέλαβε την υπογέ-
ρως να άποσπείρει μετά το γάμο της ά-
πό τη ζωή της αούλης, να μ' ζητήσει
τίσιμα για το σύζυγό της και να άσκη
αυλικά καθήκοντα μόνο έσ' όσον, το
πρωτόκόλλο θα το έμπιμπέ και με την
προϋπόθεση, ότι θα έμφοιζέται γορίς
το σύζυγό της.

Η όδρίτητα της βινέγες άνάμεσα
στη βασιλίσσα Έλισάβετ και στην ά-
δεληή της Μαργαρίτα προκύπτει και
άπό το γεγονός ότι η βασιλομήτορ,
μετά το μυστικοσυμβούλιο του πόργου
του Μπλάουκ, δέν ήρθε σ' έπαφή με
τη Μαργαρίτα, άλλά με το σύζυγό
της Άντονυ.

Η βασιλομήτορ, γορίς περισσο-
άες, έκανε γνωστό στον Άντονυ, πως
δέν ύπήρχε άλλη λύσι άπό την παρτί-
στα της Μαργαρίτας άπ' τα ατήμα-
τά της, που η άδελφή της τα θεαρού-
σε τελείως άπαράδεκτα και τον παρα-
κάλεσε να έπέμειν άπό να πέσει η σύ-
ζυγος του πως μόνο έτσι θα άποκαθί-
στατο και πάλιν, για τα άκρια του κό-
σμου τουλάστως, διότι ές και ύποφε-
ρες σνέσεις άνάμεσα στη Μαργαρίτα
και τη βασιλίσσα,

Έτσι έπίθεβαύθηκε και προηγου-
μενη πληροφορία, σύμφωνα με την όποια
η Μαργαρίτα έγινε στέλται τελευταίως
στη βασιλίσσα, άπειλύντας την πως
άν δέν γινόντουσαν δεκτά τα ατήμα-
τά της, θα αύτοεξορίζεταν και θα πα-
καλούσε έτσι τεράστιο κοινωνικό σκά-
δαλο.

Τέτοιο σκάδαλο δίως δέν σωφείρε
διόλου με τις σημερινές συνθήκες στο
ανάκτορο του Μπάκινγκχαμ.

Άν η Μαργαρίτα συνθηκολογήσει
και τερματίσει τις έπαναστατικές ά-
παίτησές της, η βασιλίσσα δέν άπο-
κλείεται να άνοθεώσει την άπόφαση
της και να άποστείλει ένα μικρό τίτλο
εύγενειας στο σύζυγό της. Όσο για
τα παιδιά της, η βασιλίσσα Έλισάβετ
έχει πάρει την άειτάκλητη άπόφαση να
μην άποστείλει μ' αυτά κανένα τίτλο
εύγενειας, άλλ' άπλως μόνο να τους
έμπιμπέ να φέρουν αντί του όνόμα-
τος Τζέιν το όνομα Ουίνδσορ, που έ-
ναι το οικογενειακό όνομα της έπανα-
στατικής άδελφής της.

Θά ανησυχούσε όμως η Μαργαρί-
τα; Αυτό είναι άμφισβόλο, άν άδελφή
της όπ' όμει τα μέγρι σήμερα κατορθώ-
ματά της. Η πριγκίπισσα Μαργαρίτα
μέγρι τώρα έκανε ό,τι ήθελε και έπέ-
βαλε πάντα τη γινώμη της. Είναι πο-
θερά πίσωάτα και, έξ άλλου, είναι
έκπας δεικόμο και στη βασιλίσσα Έ-
λισάβετ να την μεταγερήσει σκληρό-
τα με ύπερβολική άυστηρότητα, για-
τί δέν πρέπει να έξινάει κανείς πός η
Μαργαρίτα έχει άκούη και σήμερα πο-
λλοάκις σνέσθηκε άνάμεσα στην
αγγλική άιστοκρατία και όη τη συμ-
πάθεια των λαϊκών μαζών, λόγω του
γάμου της μ' ένα κοινό θνητό!

αχωρέση, είπε στο σουλτάνο ό
νε λάθος στο μέτρημα...

ΠΑΝ ΤΑ ΦΥΛΛΟ

“Έτσι επιβεβαιώθηκε και προηγουμένως πληροφορία, σύμφωνα με την οποία η Μαργαρίτα είχε στείλει τελευταίως στη θάλασσα, απειλώντας την πως αν δεν γινότανουν δεκτά τα αιτήματά της, θα αυτοεξορίζονταν και θα προκάλυψε έτσι τεράστιο κοινωνικό σκάνδαλο.

Τέτοιο σκάνδαλο όμως δεν συμφέρει διόλου με τις σημερινές συνθήκες στο ανάκτορο του Μπάκιναυα.

“Αν η Μαργαρίτα συνθηκολογήσει και υποταχθεί στις επαναστατικές απαιτήσεις της, η θάλασσα δεν αποκλείεται να αναθεωρήσει την απόφαση της και να απονείμει ένα μικρό τίτλο ευγενίας στο σούζου της. “Όσο για τα παιδιά της, η θάλασσα “Ελισάβετ έχει πάρει την αμετάκλητη απόφαση να μην απονείμει σ’ αυτά κανένα τίτλο ευγενίας, άλλ’ απλώς μόνο να τους επιτρέψει να φέρουν αντί του ονόματος Τζόνου το όνομα Ουίνδουα, που είναι το οικογενειακό όνομα της επαναστατικής δεξιάς της.

Θα συνθηκολογή όμως η Μαργαρίτα; Αυτό είναι αμφίβολο. Αν λάβει κανείς σ’ υπ’ όψη τα μέγρι σήμερα κατορθώματά της. “Η προκρίνησις Μαργαρίτα μέχρι τώρα έκανε δ.τι ήθελε και επέβαλε πάντα τη γνώμη της. Είναι σφοδρά πεισματάρης και, σε άλλου, είναι κάπως δύσκολο και στη θάλασσα “Ελισάβετ να την υπαγορεύσει σκληρότερο με υπερβολική ασυμπόνησία, γιατί δεν πρέπει να ξεχνάει κανείς πως η Μαργαρίτα έχει ακούει και σήμερα πολυάριθμες συστάσεις ανάμεσα στην αγγλική άριστοκρατία και δ.ηλ τη συμπαθεία των λαϊκών μαζών, λόγω του γάμου της μ’ ένα κοινό θνητό!

★
 "Έκεινο τὸ θάνατο, ὁ πολὺκλιπας Σεγάμπ ήταν πολὺ λυπημένος κι' οἱ σύν-
 θουοὶ του εἶπαν κι' ἔπεισαν γὰρ νὰ
 τὸν πείσουν νὰ πᾶσι στὸ φυσικὸ θάνατο,
 ὅπου τὸν περιμένει ἡ αὐτοῦ θάνατος.
 Μπήκε ἐκεῖ μὲ κρᾶσι καρδιά καὶ τὰ
 πρῶτα του λόγια ἦταν:
 — Νάμια, ἄφουνα πάντα καλὴ γιὰ
 μένα, Συγχορᾶς με γιὰτὶ ἀργησα νὰ
 θῶ κοντὰ σου... Ἄλλ', ὁ πόνοσ μου εἶ-
 ναι μεγάλος, γιὰτὶ ἀγαποῦσα τὴν
 ἄλλα... Τώρα, θίωσ, τὴν ἔχασα γιὰ
 πάντα...
 — Εἶσαι ἐλεύθερος γι' αὐτὸ πού λές,
 ἀγαπημένε μου; ἀκούστηκε μιὰ μελω-
 δικὴ ἐκφών.
 Καί, τὴν θία στιγμήν, ἡ γυναῖκα
 πού στεκόταν μπροστά του τράβηξε τὴν
 γιοκάκι της.
 "Ὁ Σεγάμπ ἔφερε τὰ χέρια στὰ μά-
 τια του.
 — Μήπως οὐνεύρομαι; εἶπε.
 — Πάνω ἡ Χαλκία μὲ θόλωσαν ἐδῶ, ἀ-
 ποὺ παθεῖσαι γιὰ τὴ Βασάρ;
 "Ἡ Χαλκία, γιὰτὶ αὐτὴ ήταν, τὴν ἔ-
 τὰ χέρια τὴν γύρω στὸ λαϊκὸ του.
 — Ἐκελεῖ πού παθεῖσαι γιὰ τὴν
 σόσα εἶναι ἡ Νάμια, ἀπάντησε, τὴ Βα-
 ἀδελφὴ μου κι' ἐγὼ εἶχασι συναισθησι-
 στὸ πόνυ κι' ἀλλῶστες τίς θέσεις μας.
 "Ἐτοί, ἡ μικρὴ Χαλκία θρόσκεται μας.
 κοντὰ σου, παντοῦνι σκόλας ἐδῶ,
 γάμπες σου...
 — Τώρασ ἀπὸ γὰρὰ, ὁ Σεγάμπ
 ἔσραιε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν
 μισε φίλια.
 Δύο μέρες ἀνέυθερα, μιὰ ἐπὶ μιὰ
 τὴν ἐπελύνονταν στὰ ἀνάκτορα τῆς
 σόρας. "Ὁ βασιλεῖς Τζελάλ Ντὲν οὐνε-
 ρασενέντικε θλιπόμενος ὅτι ἡ Ντὲν
 πού τὴν μεγαλύτερη ἀπὸ τίς κόρες
 σουλτάνου "Εὐνὺλ ἦ Ντὲν.
 — "Ὁ πατέρας μου σοὺ εἶχε
 σοσὴ τὴ Χαλκία, τίς εἶπε,
 — Πήρα τὴ θέσι του, ἀπάντησε ὁ
 Νάμια.
 — Καί γιὰτὶ τὸ ἔκαυες αὐτό;
 — Γιατὶ σὲ ἀγαποῦσα κι' ὁ σκέψι-
 σου δὲν ἔσραιε πού τὸ μυαλό σου
 τὴ στιγμήν πού σὲ πορωσεῖται ἀπὸ
 λάτῃ του πατέρα μου, ἀπάντησε ὁ
 Νάμια, κυττάζοντάς τον μὲ τὸ φλογερὸ
 βλέμμα της.
 "Ὁ βασιλεῖς Τζελάλ Ντὲν τὴς ἀναι-
 ἔε τὴν ἀγκαλιά του.
 — Μαζὶ σου ἡ εὐτυχία μπήκε στὸ
 παλᾶτι σου, τίς εἶπε. "Αἰ εἶναι εὐλο-
 γημένη ἡ στιγμήν πού πάτσας τὸ πόδι
 σου ἐδῶ...
 ELIZA PAI' T

Πώς έγινε με δύο τολμηρούς άστροναύτες

ΤΟ πρώτο ταξίδι στη Σελήνη πραγματοποιήθηκε από αμερικανικής πλευράς στο Σάντ—Αντόνιο του Τέξας. Οι δυο άστροναύτες που πήραν μέρος σ' αυτό, ο λοχαγός Ουίλλιαμ Χαμπλουτέτζλ κι ο υπολοχαγός Τζών Χαργκκράϊφ, γύρισαν σώοι στη γη, από την όποια, ωστόσο, δεν είχαν αποκαταλυθεί. Το ταξίδι αυτό δεν έγινε. Άλλα διήρκεσε όσο και το πραγματικό, εκείνο, δηλαδή, που θα επιχειρηθόταν αύριο με τα μέσα που διαθέσιμα: 30 ημέρες, 8 ώρες και 20 λεπτά. Σ' όλο αυτό το διάστημα, οι δυο άστροναύτες έμειναν κλεισμένοι σ' ένα θάλαμο, όπου επικρατούσαν συνθήκες δλότελα ίδιες μ' εκείνες ενός ταξιδιού από τη Γη στη Σελήνη.

Πώς τα πέρασαν; Ας αφήσουμε το λοχαγό Χαμπλουτέτζλ να μάς το αφηγηθεί:

«Ή μεγαλύτερη δοκιμασία για μέε ήταν το νερό, είπε. Μέσα στο θάλαμό μας δεν είχαμε ούτε σταγόνα, όπως θα συμβή και με τους άστροναύτες που θα πάνε αύριο στη Σελήνη. Το νερό αντιπροσωπεύει ένα σημαντικό βάρος, που κρίνεται υπερβολικό για ένα διαστημόπλοιο. Έπρεπε, λοιπόν, νά τα βγάλουμε πέρα με τά ίδια μας μέσα... Έλεγα, βέβαια, στον έαυτό μου ότι το νερό που πίναμε ήταν χημικώς καθαρό, χάρις στά τελείωστα φυσικά καί χημικά μέσα που διαθέταμε, άλλ' ή σκέψη ότι έπρεπε νά πίνω τά ουρά τά δικά μου καί τού συντρόφου μου, μου προκαλούσε άδηία. Γι' αυτό, έπινα μόνο όταν ή δίψα μου έφτανε στό κατακόρυφο». Οι δυο άστροναύτες πλένονταν με τό ίδιο νερό, άλλα μόνο δυο φορές την εβδομάδα καί μόνο στό πρόσωπο. Ξυρίζονταν, έξ άλλου, με την ηλεκτρική μηχανή τους (χωρίς νερό καί σαπούνι).

Οι δυο άστροναύτες άνέπνεαν επίσης τον ίδιο άέρα πάντοτε. Μιά συσκευή καθάρζε τον άέρα που έδραξαν από τούς πνεύμονές τους καί τον πλώτιζε με όξυγόνο έτσι που γινόταν καί πάλι αναπνευστός.

«Πέρασαμε σχετικά καλά τίς δυο πρώτες ημέρες — άφηγήθηκε ακόμη ο λοχαγός Χαμπλουτέτζλ. Τις ώρες που δεν είχαμε νά κάναμε τίποτα, διαβάzaμε, κουβεντιάzaμε καί γελοúσαμε με την περίεργη περιπέτειά μας. Κατά τίς έπομένους ημέρες, όμως, έπρεπε νά παλέψουμε έναντίον της κλειστοφοβίας καί της πλήξης. Τό παραμικρό ήταν αρκετό για νά μάς τρομάξει. Όταν, κάποious χτυπούσε απ' έξω τό θάλασό μας μ' ένα μεταλλικό αντίκειμένο, τιναόμαστε άλλοφατος καί φωνάζαμε ó ένας στόν άλλον: «Ένας μετεωρίτης! Μάς χτύπησε ένας μετεωρίτης!» Γιατί ήμαστε βέβαιοι πιά πως ταξιθεύαμε προς τί Σελήνη».

Ό θάλαμος που χρησιμοποιούσε για τό πρωτότυπο αυτό πείραμα είχε μήκος 3 μέτρων καί 6 έκαστοτών, πλάτος 2 μέτρων καί 4 έκαστοτών καί ύψος 2 μέτρων καί 50 έκαστοτών.

Οι δυο άστροναύτες έφαγαν κατά τί διάσκεια τού ταξιδιού τρόφιμα μεγάλης θρεπτικής αξίας, άλλα πολύ μικρά σε όγκο. Παρά τί διάρκεια αυτή, που είχε μελετηθή με μεγάλη προσοχή, ώστε νά είναι επαρκής, έχασαν ό μόν λοχαγός Χαμπλουτέτζλ 7 κιλά, ό δε υπολοχαγός Χαργκκράϊφ 5½.

«Η άπάλεια τού βάρους — εξήγησε ό δόκτωρ Βέλαις, που είχε την Ιατρική έποπτεία τού πειράματος—ώφέλιτο στό ότι οι δυο άστροναύτες βασανίζονταν διαρκώς από την ίδια ψυχική άνησυχία. Τό να ζούν μέσα σ' έναν τόσο περιορισμένο χώρο, άπομονωμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο καί για διάστημα τόσο σημαντικό, απαιτούσε απ' αυτούς μία πολύ μεγάλη ψυχική προσπάθεια καί άντανακλούσε με τρόπο δυσάρεστο καί στό σώμα τους. Έτσι, μ' όλο που τρέπονταν κανονικά, αδυνατίzaν όλοένα».

Οι καλύτερες ώρες τους ήσαν στό θέλαμο όταν έκανεις που είχαν νά εκτελέσουν ώρισμένη εργασία. Τό πρόγραμμα ώρισμένων είχε καθορισθή με μεγάλη προσοχή. Έπειτα, μ' ελάχιστον διαλείματα, ηχογράφεζαν τίς καρδιακές συχνότητες τους.

Τόν συνθηκών μέσα στό θάλαμο καί έξω απ' αυτόν, ν' άπαντούν σε διάφορα ψυχοτεχνικά τέστ που είχαν καθορισθή από πριν από ειδίκοι καί που χρησίμευαν για νά εξακριβώνουν τί σηματική καί ψυχική τους κατάσταση κλπ.

Καί από ρωσικής πλευράς;

Φαίνεται πιθανόν ότι στις 27 Σεπτεμβρίου του τελείωση τό έτος, έκτός άπροόπτων περιστάτικών, θα μάθαμε τό όνομα του Χριστόφορου Κολόμβου του διαστήματος—Έγραψε νά ανγγλικό επιστημονικό περιοδικό. Θα είναι 'Αμερικανός ή Ρώσος;—Άγνωστον. Θα γυρίσει ζωντανός απ' αυτή την περιπέτεια; Όχι γι' αυτό μπορούμε νά ποιμε τίποτα».

Ο Ρώσος άστροναύτης Τζέναντι Μισαήλω με την ειδική στολή, που έχει μελετηθή για τή διεπισλαντική ταξείδι.

Τό ίδιο περιοδικό προσθέτει:

«Ό πρώτος άστροναύτης δε θα είναι ένας τουρίστας, άλλ' ένας επιστήμων, που θα κάνει τις απαραίτητες παρατηρήσεις μέσα στ διάστημα καί θα συλλάξη πολύτιμα στοιχεία».

Αν ό πρώτος δε γυρίσει ζωντανός, θα υπάρχουν πολλοί άλλοι που θα μιμηθούν τό παράδειγμα του. Προτού ό Κολόμβος ανακαλύψει την Αμερική, πολλοί άλλοι θαλασσοπόροι είχαν γοητευθή από την άπαρανήσύνη των σωμάτων κι είχαν προσπαθήσει νά ξεχινίσουν τού τα μυκτήριό τους. Η ιστορία δεν διαφέρει τά όνόματά τους. Άλλ' οι άποτυχίες τους δεν απέγοιπτευσαν τούς τολμηρούς, ώς που ή νίκη έστειλε τελικά τίς προσπάθειές τού ανθρώπου».

ΟΙ ΚΑΡΔΙΟΠΑΘΕΙΣ ΚΑΙ Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

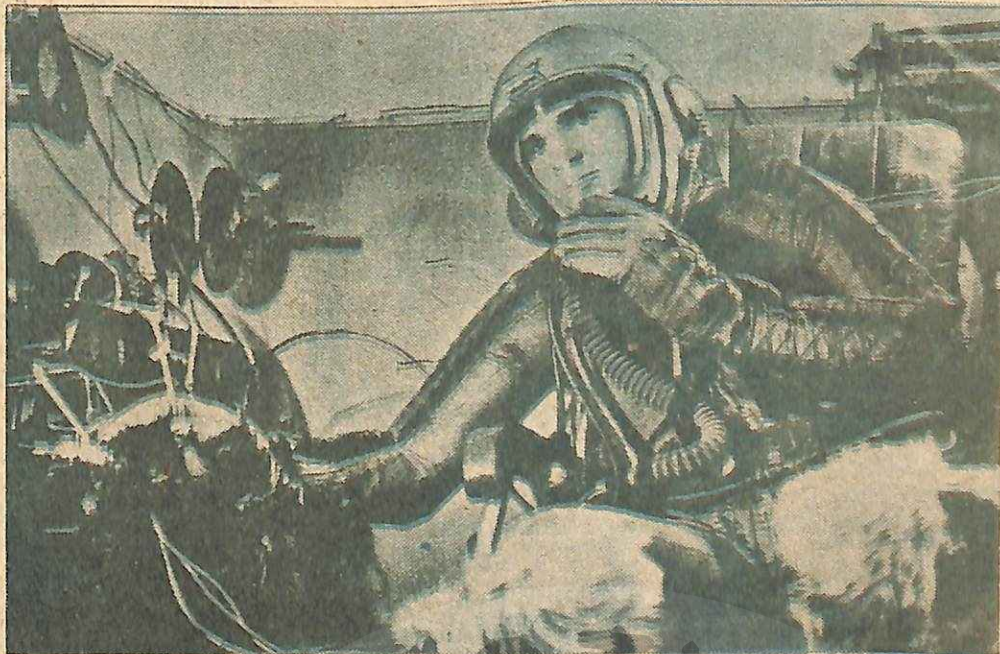
Ό δόκτωρ Μεγανρτ Γκέρτλερ, έπίτα από πειράματα τριών έτών που έκανε στό Γενικό Νοσοκομείο της Μασσαχουσέτης, κατέληξε στό συμπέρασμα ότι ό «μεσόμορφος» τύπος είναι εκείνος που προσβάλλεται συχνότερα από καρδιοπαθείς, κατ' αντίθεση προς τόν «εκτόμορφο», που ύπόκειται λιγώτερο στις παθήσεις της καρδιάς καί των άγγείων.

Ό «μεσόμορφος» τύπος έχει μέτρο ανάστημα καί είναι γενοδομένος. Ό «εκτόμορφος», αντίθετα, έχει ψηλό άνάστημα καί λεπτή σωματική διαπλαση.

Σε πολλούς καρδιοπαθείς παρατηρήθη, έξ άλλου, ανεπάρκεια των επινεφριδίων καί τού θυρεοειδούς αδένος.

Κατά τόν δόκτωρ Γκέρτλερ ή παχυσαρκία δε αποτελεί είδικό λόγο που προδιαθέτει

Οι δυο τολμηροί άστροναύτες, βγαίνοντας

A grainy, black and white photograph of a person in a full-body space suit, including a helmet and gloves, sitting in a chair. The person is looking towards the camera. The background is dark and indistinct, possibly a laboratory or control room.

Ο Ρώσος αστροναύτης Τζέναντ Μιχαήλ με την ειδική στολή, που έχει μελετηθεί για τα διαπλανητικά ταξίδια.

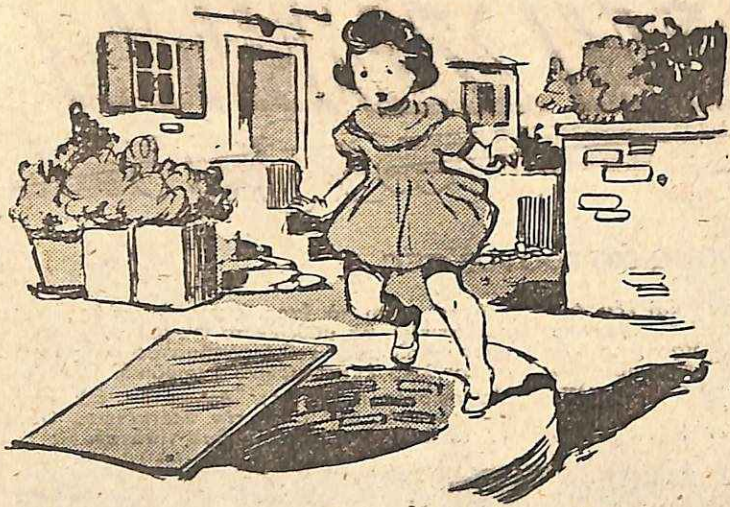
οι Ρώσοι εξαπέστειλαν τον πρώτο άστρονάυτη μέσα στο διάστημα. Κατά τους δυτικούς παρατηρητές, οι Ρώσοι είναι σήμερα δε θέσι να στείλουν έναν άνθρωπο μέσα στο διάστημα, να τον κάνουν να γυρίσει δέκα ή είκοσι φορές γύρω στη Γη και κατόπιν να τον ξαναφέρουν, όπως έγινε με τα δυο σκυλιά. «Προ-

ραδειγμά του. Προτού ο Κολόμβος ανακαλύψει την Αμερική, πολλοί άλλοι θαλασσοπόροι είχαν γοητευθεί από την απεριόριστη των ωκεανών κι είχαν προσπαθήσει να εξηκρίασουν το μυστήριό τους. Η Ιστορία δεν διέσωσε τα ονόματά τους. Αλλά οι αποτυχίες τους δεν απέγοιψαν τους τολμηρούς, ώσπου η νίκη έστρεψε τελικά τις προσπάθειες του ανθρώπου».

ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΛΗΡΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ, ΒΓΑΙΝΟΝΤΑΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΛΕΙΣΤΟ ΘΑΛΑΜΟ, ΟΠΟΥ ΞΕΛΗΣΑΝ ΕΠΙ
30 ΗΜΕΡΕΣ, 8 ΏΡΕΣ ΚΑΙ 20 ΛΕΠΤΑ.

Η Κατερινούλα, παίζοντας, ανέβηκε στο χαμηλό πεζούλι του πηγαδιού.

Σωτήρες ανθρώπινων ψυχών

Οι δραματικές διασώσεις τους...

ΠΟΛΛΑ σπίτια έχουν παγίδες το θάνατο. Πρά πάντων τα σπίτια των λαϊκών συνοικιών: Πρόχειρες ηλεκτρικές συνδέσεις, έτοιμοι ρομπότ στύγες, βόθρους ακάλυπτους και—τυπική πια περίπτωση—ακάλυπτα πηγάδια ή τα πηγάδια που έχουν χαμηλό διάζωμα. Κι' έτσι για την οικονομία λίγων τούβλων ή ενός καλωματιστή γράφεται η τραγωδία του μεγάλου ή του δρόμου του αγγλικού παιδιού.

Σε κάτι τέτοιες στιγμές πάλι η λαϊκή ψυχή θαυματουργεί. Πά-λι ο άγαθος άνθρωπος του λαού έχει τον λόγο. Παίζει κορώνες γράμματα τη ζωή του, καταβάλλει ηρωικές προσπάθειες και πολλές φορές σώζει το παιδί που κινδυνεύει ή το φτωχό άνθρωπο. 'Ας δούμε ένα πρόσφατο γεγονός:

Στόν συνοικισμό της 'Αναλή-ψως, στόν Δήμο Βυρώνος είχε εγκαταστασθή από καιρό η οικο-γένεια Ζουμπανέλη. Είχε ένα χα-ριτωμένο κοριτσάκι, την Κατε-ρινούλα, τεσσάρων χρόνων, που τό λάρτρει κυριολεκτικά ο παπ-πός της ο 'Ιωάννης Γερανής. Μά-κι αυτό το είχε παθολογική ά-δυναμία. Όλο κοντά του βρισκό-ταν, σάν γυρίζει από τη δουλειά του ο Γερανής. 'Εκεί στην αλλη το λαϊκό σπίτι υπήρχε ένα βαθύ πηγάδι κάπου 25 μέτρα μ' ένα χαμηλό πεζούλι. Κανε-λις ποτέ δεν είχε βάλει κακό στο-ν του ότι θα μπορούσε ίσως να γίν-η ένα δυστύχημα, αφού ένα α-νήλικό παιδί περιφερόταν κι' έ-παυε στην αλλη. 'Ετσι μία μέρα γράφθηκε η τραγωδία. Η Κατε-ρινούλα, παίζοντας, ανέβηκε στο χαμηλό πεζούλι του πηγαδιού, που από απροσεξία είχε μείνει ά-κάλυπτο και σκύδοντας να δι- το νερό έπεσε μέσα τή το κεφάλι.

Από αυτή τη στιγμή άρχι-σε το άπεριγραπτό δράμα. 'Η μάνα άντελήφθη άμέσως, πώς έ-πεσε κι' έπιγε να τρελλασθί από την άπελπισία. 'Εβαλε τις φωνές, σήκωσε την γειτονιά στο πόδι. 'Αλλοι έτρεχαν να είδοποιήσουν τον Στάθμο. Ά Βοηθείων κι' άλ-λοι την Πυροσβεστική ύπηρεσία. Μά κανείς δεν τολμούσε να κα-τεβή στο πηγάδι, μήπως σώση τό κοριτσάκι. 'Αλλωστε, μά τέτοια άπόφαση ήταν άληθινή καταδίκη σέ θάνατο! Τό στόμιο του πηγα-διού ήταν πολύ στενό. Τό βάθος του μεγάλο. Είναι ζήτημα αν θα μπορούσε ν' άνθέρη εκεί κάτω έ-νας άνδρας. Σά πάβαινε ασφύ-ξια. 'Ετσι κανείς δεν τ' άποφά-σιζε. Μά ένώ όλοι συζητούσαν, ο 'Ιω. Γερανής χάρθηκε γρήγορα στό στόμιο του πηγαδιού κι' άρ-χισε νά κατεβαίνει! Σ' ήρριζόταν στην πλάτη και πατούσε τά πό-δια στη βάση άκρη του πηγα-διού στις διάφορες προεξέχες. Σάν άληθινός αϊλουρος, με έκ-πληκτική εύκινηση έφθασε μέγας την επιφάνεια του νερού. Οι άλ-

λοι που είχαν άντελήφθη την ή-ρωική προσπάθεια του κρατούσαν άκόμη και την άναπνοή τους. Τέλος, κάποιος άνέκτεσε την ψυ-χραιμία του και φώναξε:

—Γρήγορα! Φέρτε ένα σκονινί...

να του ρίξουμε!...

Πραγματικά τό σκονινί βρέθηκε και ρίχθηκε στό πηγάδι ή μία άκρη του, ένώ την άλλη την κρα-τούσαν γερά. Ο Γερανής φτά-νοντας στην επιφάνεια του νερού βούτηξε μέσα σ' αυτό και κατά-φερε ν' άρπάξη τό μικρό κορι-τσάκι από τά ρούχα του και νά τό πάρη στην άγκαλιά του. 'Ε-πειτα τ' άνέβασε και τό έβγαλε από τό πηγάδι! Τό κοριτσάκι ή-ταν άναίσθητο. Τό μετέφεραν στό 'Ιατρείο του ΙΚΑ στό Παγκράτι και εκεί τό διεύθυναν οι γιατροί. 'Αν ζή σήμερα ή Κατερινά Ζουμ-πανέλη, χρωστάει τη ζωή της στόν παππού της τόν 'Ιω. Γερανή.

Μιά άλλη δραματική περιπέ-τεια συνέβη στις 22 'Ιουλίου 1956 στό Λακκί της Λέρου με τραγικό θύμα τόν ύπομοιραρχο Α. Φ. Τασόπουλο. 'Επρόκειτο για-μιά από τις πιο άπίθανες τραγώ-διες, που γράφει καμιά φορά η ζωή. 'Εκείνη την ήμέρα στό Λακ-κί της Λέρου τέσσερες εργάτες συνέχισαν τό σκάψιμο ενός πηγα-διού. Είχαν βγάλει τά νερά του κι' είχαν άρχισεί νά άνοίγουν ένα μιά στοά, μά 'υποδόκησεν νερό. Βροδνε ισχυρότερη φάεσσα νερού.

Πραγματικά, ή δουλειά πη-γαίνει καλά, ή φλέβα είχε βρεθί, τό νερό σιγά σιγά άρχισε νά τρέχει στην αλλη. 'Ετσι μία μέρα γράφθηκε η τραγωδία. Η Κατε-ρινούλα, παίζοντας, ανέβηκε στο χαμηλό πεζούλι του πηγαδιού, που από απροσεξία είχε μείνει ά-κάλυπτο και σκύδοντας να δι- το νερό έπεσε μέσα τή το κεφάλι.

Από αυτή τη στιγμή άρχι-σε το άπεριγραπτό δράμα. 'Η μάνα άντελήφθη άμέσως, πώς έ-πεσε κι' έπιγε να τρελλασθί από την άπελπισία. 'Εβαλε τις φωνές, σήκωσε την γειτονιά στο πόδι. 'Αλλοι έτρεχαν να είδοποιήσουν τον Στάθμο. Ά Βοηθείων κι' άλ-λοι την Πυροσβεστική ύπηρεσία. Μά κανείς δεν τολμούσε να κα-τεβή στο πηγάδι, μήπως σώση τό κοριτσάκι. 'Αλλωστε, μά τέτοια άπόφαση ήταν άληθινή καταδίκη σέ θάνατο! Τό στόμιο του πηγα-διού ήταν πολύ στενό. Τό βάθος του μεγάλο. Είναι ζήτημα αν θα μπορούσε ν' άνθέρη εκεί κάτω έ-νας άνδρας. Σά πάβαινε ασφύ-ξια. 'Ετσι κανείς δεν τ' άποφά-σιζε. Μά ένώ όλοι συζητούσαν, ο 'Ιω. Γερανής χάρθηκε γρήγορα στό στόμιο του πηγαδιού κι' άρ-χισε νά κατεβαίνει! Σ' ήρριζόταν στην πλάτη και πατούσε τά πό-δια στη βάση άκρη του πηγα-διού στις διάφορες προεξέχες. Σάν άληθινός αϊλουρος, με έκ-πληκτική εύκινηση έφθασε μέγας την επιφάνεια του νερού. Οι άλ-

λοι που είχαν άντελήφθη την ή-ρωική προσπάθεια του κρατούσαν άκόμη και την άναπνοή τους. Τέλος, κάποιος άνέκτεσε την ψυ-χραιμία του και φώναξε:

—Γρήγορα! Φέρτε ένα σκονινί...

να του ρίξουμε!...

Πραγματικά τό σκονινί βρέθηκε και ρίχθηκε στό πηγάδι ή μία άκρη του, ένώ την άλλη την κρα-τούσαν γερά. Ο Γερανής φτά-νοντας στην επιφάνεια του νερού βούτηξε μέσα σ' αυτό και κατά-φερε ν' άρπάξη τό μικρό κορι-τσάκι από τά ρούχα του και νά τό πάρη στην άγκαλιά του. 'Ε-πειτα τ' άνέβασε και τό έβγαλε από τό πηγάδι! Τό κοριτσάκι ή-ταν άναίσθητο. Τό μετέφεραν στό 'Ιατρείο του ΙΚΑ στό Παγκράτι και εκεί τό διεύθυναν οι γιατροί. 'Αν ζή σήμερα ή Κατερινά Ζουμ-πανέλη, χρωστάει τη ζωή της στόν παππού της τόν 'Ιω. Γερανή.

Μιά άλλη δραματική περιπέ-τεια συνέβη στις 22 'Ιουλίου 1956 στό Λακκί της Λέρου με τραγικό θύμα τόν ύπομοιραρχο Α. Φ. Τασόπουλο. 'Επρόκειτο για-μιά από τις πιο άπίθανες τραγώ-διες, που γράφει καμιά φορά η ζωή. 'Εκείνη την ήμέρα στό Λακ-κί της Λέρου τέσσερες εργάτες συνέχισαν τό σκάψιμο ενός πηγα-διού. Είχαν βγάλει τά νερά του κι' είχαν άρχισεί νά άνοίγουν ένα μιά στοά, μά 'υποδόκησεν νερό. Βροδνε ισχυρότερη φάεσσα νερού.

Πραγματικά, ή δουλειά πη-γαίνει καλά, ή φλέβα είχε βρεθί, τό νερό σιγά σιγά άρχισε νά τρέχει στην αλλη. 'Ετσι μία μέρα γράφθηκε η τραγωδία. Η Κατε-ρινούλα, παίζοντας, ανέβηκε στο χαμηλό πεζούλι του πηγαδιού, που από απροσεξία είχε μείνει ά-κάλυπτο και σκύδοντας να δι- το νερό έπεσε μέσα τή το κεφάλι.

Από αυτή τη στιγμή άρχι-σε το άπεριγραπτό δράμα. 'Η μάνα άντελήφθη άμέσως, πώς έ-πεσε κι' έπιγε να τρελλασθί από την άπελπισία. 'Εβαλε τις φωνές, σήκωσε την γειτονιά στο πόδι. 'Αλλοι έτρεχαν να είδοποιήσουν τον Στάθμο. Ά Βοηθείων κι' άλ-λοι την Πυροσβεστική ύπηρεσία. Μά κανείς δεν τολμούσε να κα-τεβή στο πηγάδι, μήπως σώση τό κοριτσάκι. 'Αλλωστε, μά τέτοια άπόφαση ήταν άληθινή καταδίκη σέ θάνατο! Τό στόμιο του πηγα-διού ήταν πολύ στενό. Τό βάθος του μεγάλο. Είναι ζήτημα αν θα μπορούσε ν' άνθέρη εκεί κάτω έ-νας άνδρας. Σά πάβαινε ασφύ-ξια. 'Ετσι κανείς δεν τ' άποφά-σιζε. Μά ένώ όλοι συζητούσαν, ο 'Ιω. Γερανής χάρθηκε γρήγορα στό στόμιο του πηγαδιού κι' άρ-χισε νά κατεβαίνει! Σ' ήρριζόταν στην πλάτη και πατούσε τά πό-δια στη βάση άκρη του πηγα-διού στις διάφορες προεξέχες. Σάν άληθινός αϊλουρος, με έκ-πληκτική εύκινηση έφθασε μέγας την επιφάνεια του νερού. Οι άλ-

—Θα κατέβω! έπόμενε εκείνος.

Πώς είναι δυνατόν νά τους άφήσω στό βάθος του πηγαδιού!...

Μά κατέβηκε κι' αυτός και δεν ξαναέβηκε!...

'Εκείνη την στιγμή έφθασε τρέ-χοντας από τόν Στάθμο ένας χω-ροφύλακας. Μάλις άντελήφθη τό φοβερό δράμα, δεν δίστασε.

—Γρήγορα, φώναξε, φαίνεται ό-τι κάτι συμβαίνει κάτω κι' οι άν-θρωποι πεθαίνουν μόλις φτάσουν στό βάθος του πηγαδιού.

Και πριν νά προλάβη κανείς νά τόν έμποδίση, άρπάξε τό σκονινί της άνέμης και πέρασε από τό στόμιο του πηγαδιού τό θανάτου. Κατέβασαν τό σκονινί σιγά, σιγά μέ τό μαγκάνι οι έντρομοί χω-ρικοί. Ο χωροφύλακας κατέβηκε σ' άρκετό βάθος, μά ξαφνικά έν-νοιασε μία εύχάριστη νάρκη νά τόν κυριεύη! Μέσα σ' έλάχιστα λε-πτά, είχε χάσει τελείως τις αισθη-σεις του. 'Ετσι πέντε άνδρες οί έ-νας σωριασμένοι πάνω στόν άλλο είχαν μείνει άναίσθητοι στό βά-θος του πηγαδιού... Λίγες στιγμές άργότερα, φάνηκε στόν τόπο του δυστύχηματος ο ύπομοιραρχός Τασόπουλος. Είθε τους χωρικούς και τις γυναίκες τους νά ξεφωνί-ζουσαν τρελλοί γύρω από τό στόμιο του πηγαδιού.

—Εμπρός!... τους είπε, Μή χά-νετε την ψυχραιμία σας... Βοή-θήστε με νά κατεβώ...

—'Αδύνατον!... τόν δήλωσαν έ-κείνοι. Σά χαθής κι' έσύ κ, ύ, ποιοίραρχε... Φαίνεται ότι εκεί κάτω υπάρχουν δηλητηριώδη αέ-ρια, φοβερές αναθυμιάσεις.

—Γρήγορα, τόν σκονινί!... τους φώναξε επιτακτικά. Κανετε αυτό που σας λέω!... Πέντε άνδρες οί χωροφύλακες έβηκε κάτω.

Και με έκπληκτική ψυχραιμία κατέβηκε πάνω στόν κουβά του πηγαδιού, άρπάξε γερά τό σκονινί και κατέβηκε στό βάθος...

Πέρασαν λίγα λεπτά. Οι χωρι-κοί είχαν παγώσει από άγωνία. —Πάει!... στέναξαν. Χαθής άδει-κα κι' εκείνος... Τίποτα δεν άκού-γεται!...

Μά ξαφνικά είδαν ότι τό σκονινί άρχισε νά κινείται. Σάν τρελλοί από την χαρά τους άρχισαν νά τό τυλίγουν στό μαγκάνι. 'Ηταν μεγάλο τό βάρος που σήκωνε... Τέλος στό στόμιο του πηγαδιού φάνηκε βεμένος κι' άναίσθητος ο χωροφύλακας.

Τόν τράβηξαν και τόν έβάλωσαν κατά γής... Ζούσε άκόμη.

—Γρήγορα, φώναξαν. Γρήγορα ρίξτε σά τό σκονινί στό πηγάδι. Ρίχτηκε πράγματι τό σκονινί, μά κανείς δεν τό έπιασε από εκεί κά-τω! Ο ύπομοιραρχός Τασόπουλος στην προσπάθειά του νά σώση ό-λους τους άνθρώπους, που είχαν σωριασθή άναίσθητοι στό βάθος του πηγαδιού, είχε κι' αυτός βρή τραγικό θάνατο.

—Και νά σκέπτομαι, υπαρκτά, ό-τι με δένρεις με τις πανθόφες που σο-κάνω δώρο στη γιορτή σου!...

—'Αλλη τραγική περίπτωση συνέ-βη έδώ κι' άρκετά χρόνια στην ύδω Πατρίδα. Σ' ένα οικόπεδο άνοιγαν εργάτες τά θεμέλια μιας πολυκατοικίας. 'Ενα φορτηγό σά-τοκίνητο φόρτωνε μπάζα. Ξαφνικά από κακό ύπολογισμό, κατέρρε-σε ο τοίχος ένος παλιού σπιτιού, που δεν είχε καλά υποστηλωθή και έσπασε κάτω από τά χώματα τ' αυτοκίνητο και τρεις εργάτες.

Συμφώνα με τους ύπολογισμούς οι άνδρες αυτοί, χαμένοι όπως ήταν κάτω από τ' αυτοκίνητο, δέ βέ ζώσαν παρά έλάχιστα λεπτά. Εύτυχώς ριχθήκε όλος ο κόσμος μέ φτιάγια πάνω στό τεράστιο αυτόν όγκο του χώματος, που σκέπαζε τ' αυτοκίνητο, κι' έτσι κα-τάφερε ν' άνοίξη μία μεγάλη τρύ-πα. Από αυτήν άνεσύρθησαν λι-ποθυμοί, μά ζωντανοί οι τρεις ερ-γάτες.

Με οι σωτήρες ανθρώπινων ψυ-χών είναι άρκετοί στόν κόσμο και φυσικά στην 'Ελλάδα. Πολλοί άν-θρωποι κάθε ηλικίας και τάξεως τους συναντάμε γύρω στό στόμιο του πηγαδιού χωρικούς οί-ον κατέβασαν κι' έκεινον στό φοβερό πηγάδι τό θανάτου.

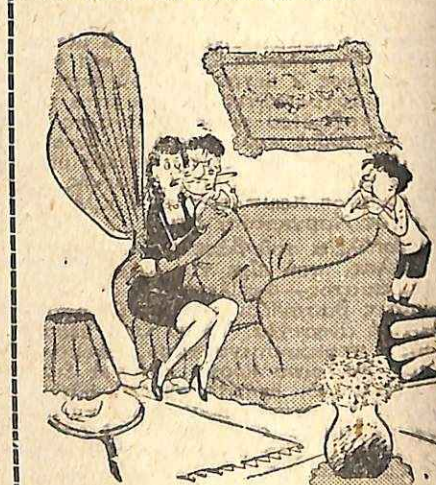
—Μά θα χαθής κι' έσύ τό πα-ρατήρησαν. Δεν βλέπεις πώς κι' οι τρεις μέινανε κάτω!... Άν άκούγε-ται τίποτα...

— Είναι ή έκπληξη, που ύποσχέ-θηκα στόν άνδρα μου για τά γενέ-θλιά του!

— Και νά σκέπτομαι, υπαρκτά, ό-τι με δένρεις με τις πανθόφες που σο-κάνω δώρο στη γιορτή σου!...

— Νά σού πώ την άλήθεια. Κι-νίσσα, ο χθεσινός ήτανε πιο συμπαθ-νικός!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΙ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙ ΤΟΣΟ ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗ :

•Απλούστατα :

•Έχει γερά κάτασπρα δόντια και καθαρή άναπνοή, γιατί περιποιείται καθημερινώς τά δόντια της με 'Οδοντόπαστα NIVEA.

•'Η 'Οδοντόπαστα NIVEA ένεργεί άμεσα κατά 3 τρόπους :

• Δίνει στό στόμα μία εύχάριστη φρεσκάδα που διαρκεί πολύ.

•• Καθαρίζει τελείως τά δόντια και άπομακρύνει άμέσως τά έπιβλαβή ύπολείμματα των τροφών.

••• Με την τακτική περιποίησή τό σμάλο τόν δοντιών γίνεται λευκό και άκτινοβολεί

Γερά κάτασπρα δόντια, χάρις στην καθημερινή περιποίησή με

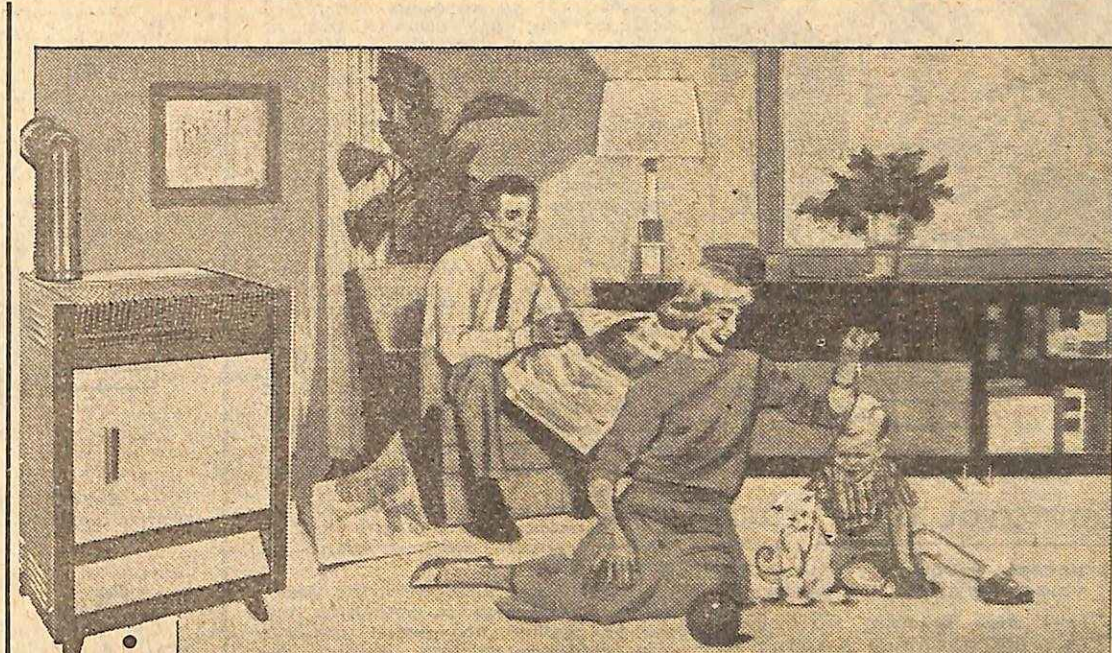
NIVEA 'Οδοντόπαστα

ΤΗΛ. 612-010

100 % ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΙΓΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ ΕΤΡΑΣΤΕ άουναγύνιστοι 'Η άπερτρίχισαν άραπέστα ΗΡΑΚΛΕΙΟΥΤΟΥ ΚΟΔΗΝΑΚΙ ΛΙΣΙΩΤΙΚΗ ΚΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΤΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΛΑΔΡΙΗΝ - ΤΡΙΧΟΠΥΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚ ΜΕΣΕ ΠΛΑΣΕΝΤΑ

ΚΑΤΙΟΤΙΟΤΙΣ

ΕΙΝΑΙ **ΙΣΟΛΑ** ΑΥΤΟ ΦΤΑΝΕΙ!

ΤΕΛΕΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΑΘΑΝΑΤΗ ΔΣΥΓΚΡΙΤΗ ΞΑΚΟΥΣΤΗ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΥΚΟΛΟΧΡΗΣΤΗ

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΕΠΙΠΛΟ ΖΕΣΤΑΙΝΕΙ ΚΙ' ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ!

ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ : ΣΠ/31, για μικρό χώρο, δρχ. 2.200 ΣΠ/41, για μέτριο χώρο, δρχ. 2.850 ΣΠ/51, για μεγάλο χώρο, δρχ. 3.300

ΙΣΟΛΑ Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΟΙΚΙΑΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Advertisement for EYΘYMIΔOYΣ featuring a logo with a crown and the text 'ΕΥΘYMIΔOYΣ ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ' and 'Ευαγγελιστοί Κολοκαρτί - Άνδρον Ειρηίδου - Βασ. Έννικα - Σπ. Άνδρον'.

ΕΝΩ πολλοί γνωστοί κι' άγνωστοί στάρ, του κινηματογράφου, του ευρωπαϊκού και του αμερικανικού, διεκδικούν για τους εαυτούς τους πολλές «ειδικότητες», που πρώτοι αυτοί καθιέρωσαν στην όθνη, ή γνωστή και χαριτωμένη στάρ, του γαλλικού «σινεμά» Ντόρα Ντόλ, διεκδικεί για τον εαυτό της την «ειδικότητα» της πρώτης που καθιέρωσε το «στρήπ-τήζ» στην όθνη!...

Όσο είναι φαντικοί φίλοι του κινηματογράφου, θα θυμούνται ασφαλώς μια γαλλική ταινία, το 1955, που είχε τον τίτλο «Κορίτσια του στρήπ-τήζ». Μέσα σ' ένα κέντρο πολυτελείας στο φιλμ αυτό, μία νέα και όμορφη κοπέλλα, εμφανίζεται σε διάφορα νούμερα «εργού γυδισμού», αλλά σ' ένα απ' αυτά, το «νούμερο», ολοκληρώνεται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε η κοπέλλα, στο τέλος, μένει με την «περιβολή» της Εύας και κυκλοφορεί άμεριμνη ανάμεσα στα τραπέζια με τους ενθουσιασμένους πελάτες. Η κοπέλλα αυτή ήταν η Ντόρα Ντόλ, δαστέρα του γαλλικού κινηματογράφου, που από το 1946, αγωνιζόταν να γυρισθεί και μόλις το 1955 το κατάφερε, χωρίς στο, τολμηρό «στρήπ-τήζ».

Από τότε η Ντόρα άρχισε να παίρνει πολλές προτάσεις για εμφανίσεις του είδους αυτού στην όθνη, με άμεσο αποτέλεσμα να εξελιχθεί μέσα στα επόμενα λίγα χρόνια, σε στάρ πρώτης γραμμής, με πολλούς και ενθουσιώδεις θαυμαστές, τόσο στη Γαλλία όσο και στην Ευρώπη ολόκληρη. Από το 1938, που εμφανίσθηκε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο, σε ηλικία 16 ετών μέχρι σήμερα, η Ντόρα έχει πάρει μέρος σε περισσότερες από 60 ταινίες, όλες γαλλικής παραγωγής, πολλές από τις οποίες — αυτές των τελευταίων ετών ίδιως — περιέχουν απαραιτήτως «νούμερα» στρήπ-τήζ. Από τις ταινίες αυτές, γνωστότερες είναι οι: «Η Περσική», με το μακαρίτη «Ανρί Βιντάλ», «Παράνομος μητρώος», «Ο άφοσιωμένος σ'ας Μπλέικ» με τον Έντν Κωνσταντίν, «Νανό» με τον Ζαν Γκαμπέν, «Ένας μάρτυς στην πόλη» με το Λίνο Βεντούρά, το γνωστό «Γορίλας», «125η δόξα Μονμάρτρης» πάλι με το Βεντούρά, και άλλες, που είναι αδύνατο να αναφερθούν όλες. Γενονός πάντως είναι, ότι, από το 1955 και μετά, το άστρο της Ντόρα Ντόλ γνώρισε καινούργια επιτυχία κι' από τότε εξακολουθεί να είναι ένα από τα περιζιτήτα και πάντοτε καλοπληρώνόμενα άστρα του γαλλικού κινηματογράφου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου. Η ίδια δε θυμάται ακριβώς ούτε τότε, ούτε που γεννήθηκε, σε ποιο σπίτι, δηλαδή, ή σε τροχόσπιτο τσάρκου. Θυμάται, όμως, ότι από πολύ μικρή, ανακατεύτηκε με τους καλλιτέχνες του τσάρκου και ότι από τότε περιζιττήτα και πάντοτε καλοπληρώνόμενα άστρα του γαλλικού κινηματογράφου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ σε πρόσφατη φωτογραφία της

Η στάρ που πρώτη καθιέρωσε στην όθνη το «στρήπ — τήζ»!...

κου. Η ίδια δε θυμάται ακριβώς ούτε τότε, ούτε που γεννήθηκε, σε ποιο σπίτι, δηλαδή, ή σε τροχόσπιτο τσάρκου. Θυμάται, όμως, ότι από πολύ μικρή, ανακατεύτηκε με τους καλλιτέχνες του τσάρκου και ότι από τότε περιζιττήτα και πάντοτε καλοπληρώνόμενα άστρα του γαλλικού κινηματογράφου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

Η Ντόρα Ντόλ — το πραγματικό της όνομα είναι Δωροθέα Φένιπεργκ — γεννήθηκε στο Βερολίνο, από γονείς καλλιτέχνες ενός μεγάλου περιδεούντος τσάρκου.

και τους ανθρώπους του, ώστε, όταν κάποτε το τσάρκο απεφάσισε να φύγει, η Ντόρα δήλωσε ορθόκορτα στους γονείς της, ότι ήταν έρωταμένη μ' αυτή τη «δουλειά» που κι' ότι θα έμενε εκεί για πάντα, έμ, φυσικά, οι γαλλικές άρχες την ήθελαν και της παραχωρούσαν τη γαλλική υπηκοότητα. Άπελπισμένοι οι γονείς της, πήραν το τσάρκο τους κι' έφυγαν, ενώ η Ντόρα, μία ωραίατατη, κατάρτη και με υπέροχο σώμα, κατέλα 16 ετών, έμεινε στο Παρίσι, αναζητώντας την τύχη της άναμεσα στους καλλιτεχνικούς κύκλους.

Στην αρχή, είχε άλλεπάλληλες αποτυχίες κι' έπειτα από λίγους μήνες παραμονής, αναγκάστηκε να ζητήσει μία οποιαδήποτε εργασία, για να ζήσει. Έγινε σερίφτορα, πωλήτρια και μανικέρε, αλλά, όταν έμαθε, ότι κάποιος σκηνοθέτης ζητούσε νέες κι' όμορφες κοπέλλες για ρόλους «φίγκυράν» στην ταινία του «Εύσδοος Καλλιτεχνών», έτρεξε άμέσως και χωρίς πολύ κόπο εξασφάλισε ένα μικρό ρόλο. Έν συνεχεία, εμφανίσθηκε στις ταινίες «Έγκκαριος συνενόησης» και «Ο τέλ ντ' Νόρ», και άμέσως μετά πήρε τον πρώτο μεγαλύτερο ρόλο της νέας καριέρας της στο φιλμ «Χτυποκάρδι», με τον Κλωντ Ντωφέν. Από χρόνο σε χρόνο μετά το άστρο της άρχισε να ανεβαίνει διαρκώς και πιο ψηλά, για να φθάσει, μετά το 1956, σε άξιοήλευτα ύψη δημοτικότητας.

Η εργασία της καλλιτέχνιδος του κινηματογράφου, λέει σήμερα η ίδια, δε θέλει στενοκέφαλες αντιλήψεις και δεν άνεχεται προκαταλήψεις ντροπής. Έπί 17 ολόκληρα χρόνια, αγωνιζόμενοι να εξασφαλίσουν μία θέση στον κινηματογράφο, με ρόλους «συντηρητικούς» και δεν το κατάφεραν. Άλλά, μόλις δέχθηκε να εμφανισθεί στην όθνη σε ρόλους «στρήπ-τήζ», τα πράγματα άλλαξαν τελείως για μένα. Άν δεν ήμουν τολμηρή στις αποφάσεις και δε δεχόμουν το «στρήπ-τήζ», σήμερα ασφαλώς θα ήμουν ακόμη μία άγνωστη κι' άσημη ηθοποιός...

Το 1948, η Ντόρα γνώρισε το γνωστό «σκληρό άνδρα» του γαλλικού κινηματογράφου Ραυμόν Πελεγκρέν, τον καλλιτέχνη, που εμφανίζεται μόνο σε αστυνομικά και περιπετειώδη φιλμ. Έκτιμησε, όμως, τον και τον άγάπησε παρόλο που εκεί η ίδια, τη δύναμη των χειρών του και τον άγαντα των παρόρων. Αυτός πάλι άγάπησε παρόλο που εκείνη ήταν γοιτεύθηκε από την όμορφιά της και τη θέλησή της να γίνει γνωστή ηθοποιός. Την άγάπησε κι' αυτός και παντρεύτηκαν το Μάρτιο του 1949. Στήν αρχή, όλα πήγαιναν καλά. Άλλά όταν κι' ο δυο μαζί άρχισαν να γίνονται γνωστοί και ν' αποκτούν όλο και περισσότερους θαυμαστές, η εύτυχισμένη άλποτε συζυγική ζωή τους άρχισε να γίνεται άσπρη και βαρετή κι' ο δεσμός τους έσπασε. Μάταια αγωνίσθηκαν οι δυο να δαναζωσανέναν μερικές σπείρες από τον παλιό τους έρωτα. Άπέτυχαν και τότε προχώρησαν σε ριζικές λύσεις: Χώρισαν φιλικώς, ενώ μία κορούλα, που είχαν άποκτήσει στο μεταξύ, ή Ντανιέλ, 10 ετών σήμερα, έμεινε κοντά στη μητέρα της. Λίγους μήνες άργότερα, ο Ραυμόν δε μπόρεσε ν' άνθεθεί στη «γλυκιά έλξη» μίας άλλης όμορφης συνάδελφου του, της Ντανιέλ Ρομπέν, και την παντρεύτηκε. Άλλά η Ντόρα δεν τον μίμηθηκε. Παρά τις πολλές και επίμονες προτάσεις, που είχε και έχει, δεν ξαναπαντρεύτηκε και συνεχίζει σήμερα τη ζωή της «ζωντοχήρας».

Αντίθετα απ' ό,τι πιστεύουν οι άφ' έφαρμόζον οι Άμερικανοί συνάδελφοί μας, λέει συχνά η Ντόρα, έγω προσωπικά δε νομίζω, ότι είναι εύκολο σε μία καλλιτέχνίδα να ξαναφτιάξει μία εύτυχισμένη οικογενειακή ζωή μ' ένα καινούργιο γάμο. Αυτό ίσχυε περισσότερο για μένα, που δεν είμαι πιά στην ηλικία εκείνη, που εύκολα μία γυναίκα μπορεί να έρωταθεί...

Κι' όμως, η Ντόρα Ντόλ είναι σήμερα μόνο 38 χρόνων...

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΜΠΑΝΑ της συνοικιακής έκκλησίας άρχισε να χτυπά για τον έσπερινό, κι' η Μαριάνθη άκούμπησε πάνω στο τραπέζι ένα βαζάκι, που κρατούσε στα χέρια της, για να κάνει το σταυρό της.

Η ματιά της είχε προσηλωθεί σε μία φωτογραφία του σαλονιού, μία μεγάλη φωτογραφία του τοίχου, μέσα σ' ένα φαρδύ χρυσό πλαίσιο, που παρίστανε ένα όμορφο άντρα 25 χρόνων.

Η καμπάνα σταμάτησε κι' η Μαριάνθη συνέχισε τη δουλειά, που είχε άρχισει εκείνο το άπόγευμα, παραμονή του Άγιου Δημητρίου. Συγύριζε το σπίτι της και έρεκόνιζε ένα-ένα, με προσοχή, τα μικρά μπιμπιλό και τα βαζάκια του μικρού σαλονιού.

Ανέθηκε έπειτα σ' ένα σκαμνάκι και καθάρισε άπαλά τις κρεμασμένες στον τοίχο φωτογραφίες και μερικά καντράκια σε τοπία. Τελευταία άφηνε τη φωτογραφία του άντρα της, του άρραίου εκείνου παλληκαριού των 25 ετών.

Φίλησε εύλαδικά τη φωτογραφία, την ξανακρέμασε στη θέση της και άναστήριξε.

Ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της. Και πήγε να καθήσει στην άντικρινή πολυθρόνα της γωνιάς, μα η ματιά της δεν έκολλούσε από το κάнтρο εκείνο!

Σ' αυτό το πρόσωπο είχαν συγκεντρωθεί όλες οι σκέψεις της, στη μνήμη αυτού του άντρα, είχε άφιερώνη όλη της ή ζωή. Έτσι, κάθε χρόνο του Άγιου Δημητρίου, πιο πολύ από κάθε άλλη φορά, φούντωναν στο μυαλό της τα περιστατικά της έποχής εκείνης.

26 Οκτωβρίου του 1940. Ήταν ή πρώτη φορά, μετά το γάμο της, που γιόρταζε τη γιορτή του

άντρα της, στο σπίτι τους, στην Κυψέλη, που ήταν κοκκιλίστικα έπιπλωμένο. Δύο μήνες πρίν, είχαν παντρευτεί με το Δημητράκη της και ζούσαν σε πελάγη εύτυχίας. Άμνηστική της και εύχισμένο ένοιαζε τον έαυτο της, κόμη πιο μεγάλο προμήνυμα της χαράς ενός παιγιάτι, που θάρχχαναν στον κόσμο, της έξης άναγελθί.

Πόσο κοπίασαν όμως και πόσα δάκρυα έχυσαν κι' ο δυο τους, άσπου ν' άποκτήσουν αυτή την εύτυχία!

Η μητέρα της δεν ήθελε το Δημητράκη, γιατί ήταν, άπως έλεγε, φτωχός κι' άχαρής. Τί του ζήλες; της φώναζε. Του Γυμνασίου παιδι ήναι, με μία δουλίτσα σ' ένα έμπορικό. Έσύ θα γίνης δασκάλα, δε μπορείς να πάρης έναν υπαλληλάκο! Βγάλ το από το μυαλό σου...

Έτσι ήταν τα πράγματα. Είκοσι χρόνων ο Δημητράκης και το ίδιο ή Μαριάνθη. Μαζί τελείωναν το Γυμνάσιο.

Έκείνος όμως, δεν είχε τα μέσα να προχωρήσει. Έκείνος όμως, με τη μητέρα του από μία μιγατιά ζούσε μαζί κι' ο δεσμός τους έσπασε.

Μάταια αγωνίσθηκαν οι δυο να δαναζωσανέναν μερικές σπείρες από τον παλιό τους έρωτα. Άπέτυχαν και τότε προχώρησαν σε ριζικές λύσεις: Χώρισαν φιλικώς, ενώ μία κορούλα, που είχαν άποκτήσει στο μεταξύ, ή Ντανιέλ, 10 ετών σήμερα, έμεινε κοντά στη μητέρα της. Λίγους μήνες άργότερα, ο Ραυμόν δε μπόρεσε ν' άνθεθεί στη «γλυκιά έλξη» μίας άλλης όμορφης συνάδελφου του, της Ντανιέλ Ρομπέν, και την παντρεύτηκε. Άλλά η Ντόρα δεν τον μίμηθηκε. Παρά τις πολλές και επίμονες προτάσεις, που είχε και έχει, δεν ξαναπαντρεύτηκε και συνεχίζει σήμερα τη ζωή της «ζωντοχήρας».

Αντίθετα απ' ό,τι πιστεύουν οι άφ' έφαρμόζον οι Άμερικανοί συνάδελφοί μας, λέει συχνά η Ντόρα, έγω προσωπικά δε νομίζω, ότι είναι εύκολο σε μία καλλιτέχνίδα να ξαναφτιάξει μία εύτυχισμένη οικογενειακή ζωή μ' ένα καινούργιο γάμο. Αυτό ίσχυε περισσότερο για μένα, που δεν είμαι πιά στην ηλικία εκείνη, που εύκολα μία γυναίκα μπορεί να έρωταθεί...

Κι' όμως, η Ντόρα Ντόλ είναι σήμερα μόνο 38 χρόνων...

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

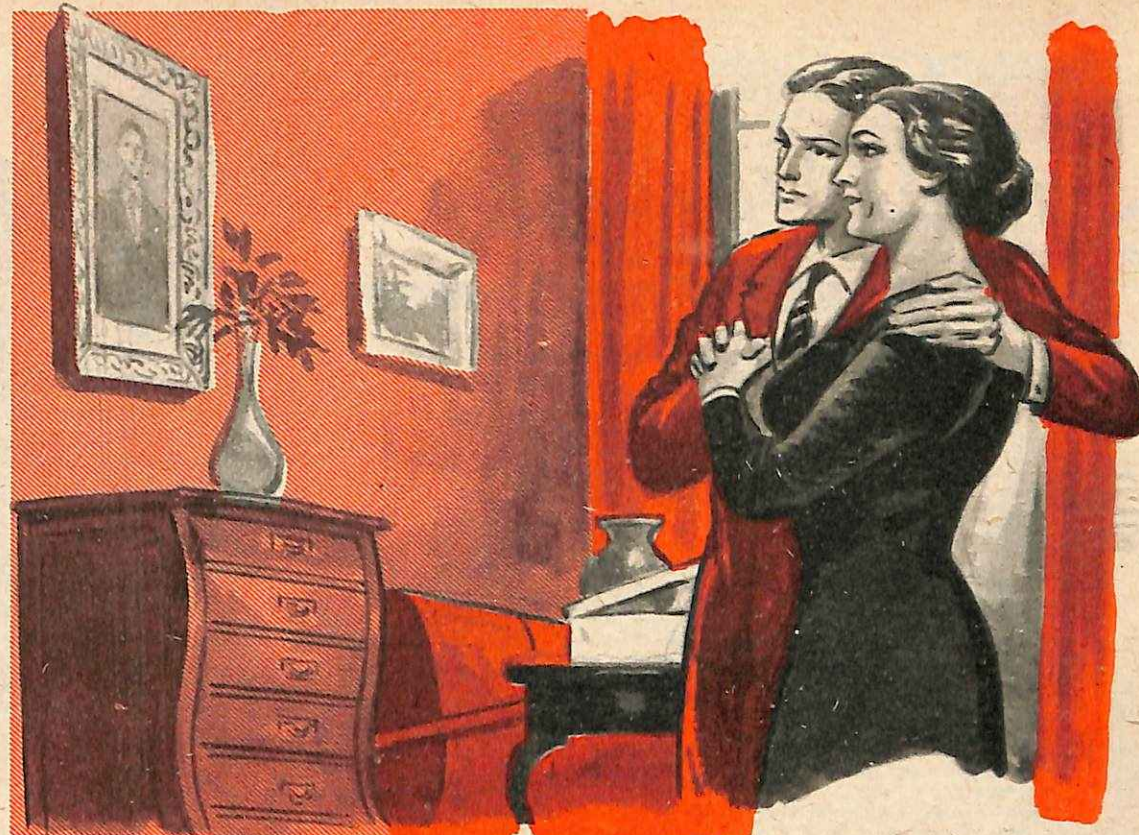
ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

ΖΑΝ ΜΙΣΕΛ

Η Μαριάνθη, με δάκρυα στα μάτια, κύτταζε τη φωτογραφία του άντρα της...

Η Μαριάνθη το άκούμπησε στο τραπέζι της τραπεζαρίας και το άνοιξε.

Ένα έπισκεπτήριο ήταν άκούμπισμένο πάνω σε μία μεγάλη τούρτα:

«Στο Δημητράκη, μ' όλη μου την άγάπη. Μαρία».

Διάβαζε, ξαναδιάβαζε ή Μαριάνθη το λευκό έπισκεπτήριο, μα δε μπόρουσε να βρη ποιά ήταν αυτή ή Μαρία, που έστελνε στο γνιά της την τούρτα, μ' όλη της την άγάπη!

Δεν είχαν καμιά Μαρία γνωστή τους. Άλλά και να είχαν, αυτό το «μ' όλη της την άγάπη» ή μπερδευε...

Από το νού της πέρασε μία θύμηση: πώς 22 χρόνια πρίν, στη γιορτή του Δημητράκη, του άντρα της, είχε στείλει κι' εκείνη μία τούρτα στο σπίτι του...

Το βράδυ, όταν ήθε ο Δημητράκης στο σπίτι και είδε την τούρτα και το έπισκεπτήριο, χλώμιασε. Ξαφνικά, όμως, άρχισε να γελάει.

Την άνόητη! τον άκουσε ή μητέρα του να λέει.

— Ποιά, Δημητράκη;

— Αυτή, ή Μαρία!

— Δεν είναι άνόητη, παιδί μου, άφου σ' άγαπάει και σου δείχνει την άγάπη της μ' αυτό το δώρο!

— Μητέρα! Πώς; Δε με μολώνει; Δε σου κακοφαίνεται αυτό;

Η Μαριάνθη πρε το γνιά της από το χέρι και τον πήγε στο σαλόνι.

— Κύτταζε, παιδί μου, τη φωτογραφία του πατέρα σου. Κι' αυτόν τον άγαπούσε μία νέα έδώ και 22 χρόνια. Τον λάτρευε και, στη γιορτή του, είχε στείλει μία τούρτα, όπως και τώρα. Η άγάπη δεν είναι άνοησία, άρκε να είναι άμοιβαία. Πες μου, Δημητράκη, έσύ, την άγαπάς ή Μαρία;

Ο νέος χαμήλωσε το κεφάλι του και ψιθύρισε:

— Ναί, μητέρα!

Τότε, σε παρακαλώ, να την καλέσης για αύριο το βράδυ να δειπνήση μαζί μας και με τους φίλους μας. Θέλω να τη γνωρίσω κι' έγω. Μά, κι' ο πατέρας σου, από εκεί πάνω, θα εύχαριστήη πολύ.

Μητέρα και γιους βρέθηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, ενώ ή Μαριάνθη, με δάκρυα στα μάτια, κύτταζε τη φωτογραφία του άντρα της, που της φάνηκε πώς τη στιγμή εκείνη της χαμογελούσε για την εύτυχία του παιδιού τους.

MIPANTA

ΕΚΟΥΕ ΤΟ ΚΑΠΗΝΙΣΜΑ ΣΤΑ 104

Αφού γιόρτασε τελευταίως την 104η επέτειο των γενεθλίων του, κάποιος Μορβαντιαν, στο Φρέσνο των Ηνωμ. Πολιτειών, έκρινε πώς δεν κοιμόταν όσο έπρεπε για την ηλικία του και πώς το τσιγάρο του προκαλούσε άσπνία.

Άποφάσισε λοιπόν να κόψη το κάπνισμα. Προβλέπει όμως πώς θα δυσκολετή πολύ προκειμένου για μία συνήθεια 90 ετών!

Το κουδούνι της πόρτας χτύπησε κι' ένας ύπαλληλος ζαχαροπλαστέιου έφερε ένα μεγάλο πακέτο.

Σελίς Της γυναικάς

ΤΑ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΣΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Η ΦΕΤΕΙΝΗ μεγάλη μόδα των σκωτσέζικων λαινών δεν θα περιοριστεί μόνο σε φούστες, συνδυασμένες με μονόχρωμες βέστες, ή σε σκωτσέζικες βέστες με μονόχρωμες φούστες, αλλά θα μάς προσφέρει και χαριτωμένα σύνολα, όπου το σκωτσέζικο λαινάκι θ' αποτελέσει διάκλειρο το σύνολο ντε-πιές.

Βέβαια, ένα παράμοιο σύνολο, έχει καθαρά σπορτίφ τύπο και είναι το ιδεώδες ντύσιμο για τις εκδρομές σας ή τα ταξίδια σας.

Εισθε ελεύθερη να διαλέξετε μεταξύ της ίσιας γραμμής ή της έβαζε, γιατί η μόδα εύνοει και τη μία και την άλλη. Στην έβαζε γραμμή ή πλισσέ φούστα έχει πάντα τη θέσι της και ταιριάζει πολύ με τα σκωτσέζικα ύφασματα. "Αν διαλέξετε την ευθεία γραμμή, αποφύγετε την πολύ στενή φούστα. Για να πετύχετε αυτή την εντύπωση, αφήστε ένα σχετικό φάρδος στη φούστα και στη θέσι των γοφών, σχηματίζοντας γύρω από τη μέση μερικές ελεύθερες πένσες. Έτσι, θα έχετε μια ίσια γραμμή, που θα συνδυάζει και την άνεση.

Αλλά, αν δούμε πώς θα είναι η βέστα, που θα συνοδεύει τη φούστα του τύπου, που περιγράψαμε. Θα επιδιώκει κι' αυτή άνεση στους ώμους. Γι' αυτό, να εφαρμόσετε μανίκια ραγκλάν. Από κάτω από το στήθος, μερικές βαθιές πένσες, βοηθούν στο σχηματισμό της μέσης. Πίσω όμως θα πέφτει ίσια. Το μακρὸς της είναι περιορι-

σμένο — ως τα μισά των γοφών — και τα μανίκια είναι πάντα τρουά-κάρ.

Ο λαιμός θα έχει ένα μεγάλο γιακά-εσάρπα, που τελειώνει μάλιστα στην τόσο μοδάτη φράντζα. Γίνεται φαρδύς και δίνει μπροστά.

ΤΟ ΣΤΥΛ ΤΩΝ «ΙΠΤΑΜΕΝΩΝ»

Η κλασική εμφάνιση των χαριτωμένων συνοδών, που προσφέρουν με τόση προθυμία τις υπηρεσίες τους στα έναέρια ταξίδια, συνετέλεσε στο να δημιουργηθεί μια νέα μόδα στο γυναικείο ντύσιμο: η μόδα του ταγιέρ ή του ντε-πιές, όπου η ανδρική γραβάτα έρχεται να επισφραγίσει το «νιού-λουκ» της εποχής. Θα δούμε, δηλαδή, κομψότητα ταγιέρ από φανταζι λαινάκι, με τη φούστα τους τελειώς ευθύγραμμη και στενή προς τα κάτω.

Η ζακέττα έχει την κλασική γραμμή, μέτριο μακρὸς, με ελαφρό τονισμό της μέσης, μυτερό άνοιγμα λαιμού, κούμπωμα ίσιο, με γιακά και τα κλασικά ρεβέρ. Το σύνολο θα συμπληρώνεται από μια λευκή μπλούζα, κλειστή ως το λαιμό, με κατεβαστό γιακαδάκι και μια γραβάτα από το ίδιο λαινάκι του ταγιέρ, με το ανδρικό δέσιμο.

Αυτή η μόδα της γραβάτας, που ξεκινάει από τις ιπτάμενες συνοδούς, επεκτείνεται και σ' άλλες γυναικείες εμφανίσεις. Έτσι, θα δούμε κομψά ντε-πιές, που θ' αποτελούνται από τη φούστα και τη βέστα, στη μία ή την άλλη γραμμή, ευθύγραμμη ή έβαζε.

Η ριχτή βέστα θα κλείνει ως το λαιμό και θα στολίζεται όχι μόνο με τόν κατεβαστό γιακά, αλλά και με μια γραβάτα με το ανδρικό πάντα δέσιμο από το λαινάκι του ντε-πιές.

Τα λαινάκι στον τύπο των τουίντ, είναι κατάλληλα για ένα τέτοιο σύνολο, γιατί συνδυάζονται με πολλή επιτυχία με το σπορτίφ τύπο της όλης εμφάνισης. Φυσικά, οι τσέπες, και μάλιστα εξωτερικές, θα έχουν πάντοτε τη θέσι τους στη βέστα. Πολλές φορές, δε μπαίνουν μόνο χαμηλά, στην κανονική τους θέσι, αλλά στο πάνω μέρος της βέστας.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΚΑΠΑΣ

Ένας νέος τύπος ντε-πιές θα συνδυάζει εφέτος το φόρεμα με την ομοιόμορφη κάπα. Το συνδυασμό αυτό θα τὸν δούμε σε διάφορα λαινάκι φανταζι, όπως τα καντριγιέ, τα πτί καρρό, τα τουίντ, αλλά και σε λαινάκι ντουμπλ-φας, που τόσο θα είναι της μόδας εφέτος.

Ένας Παρισινός Οίκος, της Νίνας Ρίτσι, παρουσίασε, πριν από λίγες μέρες, ένα χαριτωμένο παράμοιο σύνολο, συνδυάζοντας τις δύο διαφορετικές όψεις του ντουμπλ-φας λαινάκι. Η μία όψη είναι μονόχρωμη, σε ανοιχτό χρώμα, κι' η άλλη «μελανζ» και βαθύχρωμη.

Στο φόρεμα, που έχει για συμπλήρωμα την κάπα, σχηματίζουμε το κορσάκι με την ανοιχτόχρωμη όψη του ντουμπλ-φας ύφασματος, τελειώς ευθύγραμμο, με στρογγυλό μικρό άνοιγμα λαιμού και χωρίς μανίκια. Με τη βαθύχρωμη όψη του ντουμπλ-φας κάνουμε τη φούστα σε συνέχειο του κορσάκι. Σ' αυτό συντελεί το ότι το κορσάκι ενώνεται με τη φούστα, χωρίς ούτε σούρα ούτε πιέττα, αλλά σε ίσια εντελώς γραμμή.

Όσο για την κάπα, ακολουθούμε κι' εδώ την ίδια διευθέτησι, όπως και στο φόρεμα, δηλαδή την ανοιχτόχρωμη όψη προς τα πάνω και τη βαθύχρωμη προς τα κάτω. Όταν η κάπα ανοίγει μπροστά, καθώς δεν είναι φοδραρισμένη, βλέπουμε από μέσα τὸν αντίθετο συνδυασμό. Ένας γυνίκος γιακάς δίνει ένα πιο πλούσιο συμπλήρωμα στο κομψό αυτό σύνολο και εξαιρετική χάρη.

1) Το σκέρτας της γραβάτας το εμπνευσμένο από το κορτούμι των ιπταμένων συνοδών. 2) Ντε-πιές σκωτσέζικο με γιακά — εσάρπα και φράντζα. 3) Σύνολο δίχρωμο από φόρεμα και κάπα.

Τρεις διαφορετικές εμφανίσεις. Η πρώτη με κορσάκι μπουφάν. Η δεύτερη σε γραμμή φουρώ. Η τρίτη κορσάκι — μπολερό και ίσια γραμμή στη φούστα. Και τα τρία είναι από κρέπ.

αλλά λίγο πιο μακρὸ από της περασμένης εποχής: ένα ή δύο εκατοστά το πολύ. Και τα άλλα φορέματα, που περιγράψαμε παραπάνω, θα είναι επίσης με το ίδιο μακρὸς.

Άλλος τύπος, που θα φορεθῇ πολύ, είναι του φουρά: Ένα ευθύγραμμο, μονοκόμματο φόρεμα, με μέση που μόλις να διαγράφεται.

Σ' αυτές τις τουαλέτες, βλέπουμε συχνά ένα δέσιμο στους ώμους από το ίδιο το ύφασμα του φορέματος, να σχηματίζει ελεύθερο φιόγκο.

Γι' αυτές τις αμπιγιέ τουαλέτες, προτιμούμε πάντα το μαύρο χρώμα: είναι πιο επίσημο.

ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΑΚΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Για καθημερινό ντύσιμο του μικρού, πολύ πρακτικό είναι το κοστούμι σε τύπο φόρμας, που αποτελείται, όμως, για πιο εύκολια, από δύο κομμάτια. Έχουμε δηλαδή ένα μακρὸ παντελόνι στενό κάτω και για συμπλήρωμα μια μπλούζα από το ίδιο ύφασμα, με μπλουζόν στη μέση.

Κι' εδώ χρησιμοποιείτε το σκωτσέζικο λαινάκι. Αυτό το αγορίστικο κοστούμι έχει μια ή δύο εξωτερικές τσέπες στη μπλούζα και για συμπλήρωμα μια μικρή ανδρική γραβάτα.

ΦΟΥΣΤΙΤΕΣ ΜΕ ΤΙΡΑΝΤΕΣ

Οι φούστες με τιράντες είναι το πιο κατάλληλο ντύσιμο της παιδικής ηλικίας. Η μόδα κάθε εποχής την εύνοει για τη μεγάλη της πρακτικότητα.

Η φουστιτσα μπορεί να γίνη πλισσεωτή, αλλά μπορεί να γίνη και σουρωτή, ακόμη δε και κλάς, έχει δε το μεγάλο πρὸς νὰ φοριέται με διάφορες μπλούζες ή πουλόβερ και ν' αποτελέσει ένα χαριτωμένο σύνολο.

Το καλύτερο ύφασμα για μια τέτοια φούστα είναι το λαινάκι, που μπορεί να είναι μονόχρωμο, αλλά μπορεί να είναι και σκωτσέζικο ή και καρρεδάτο, ριγέ, ντισγκονάκι.

Η παιδική μόδα εύνοει ιδιαίτερα τα εύχρημα χρώματα, που συνδυάζονται τόσο καλά με το λευκό της μπλούζας. Αλλά και με ένα πουλόβερ ανοιχτόχρωμο, θα πηγαίνει επίσης καλά η φανταζι φούστα.

Οι τιράντες, που τη συγκρατούν είναι ίσιες μπροστά, αλλά πολύ συχνά σταυρώνουν στην πλάτη. Πίσω ράβονται εσωτερικά στη ζώνη της φούστας, αλλά μπροστά κουμπώνουν με δύο φανερὰ κουμπιά, σχηματίζοντας γωνία στο τελειώμα τους.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Στο ντύσιμο αγοριών και κοριτσιών μεγαλυτέρων ηλικίας, θα δούμε πολύ συχνά συνδυασμό μονόχρωμου ύφασματος και φανταζι.

Για το κορίτσι σας θα συνδυάσετε μονόχρωμη πλισσεωτή φούστα, με μια ριχτή φανταζι βέστα. Για το αγόρι σας — αν σας άφισι να έχετε γνώμη — ένα μονόχρωμο μακρὸ παντελόνι και μια επίσης μονόχρωμη μπλούζα, σε άλλο αρμονικό χρώμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Αυτό το μοντέλο της Νίνας Ρίτσι μπορείτε κάλλιστα να το μιμηθῇτε, χρησιμοποιώντας αντί για λαινάκι ντουμπλ-φας, δύο διαφορετικά λαινάκι, ένα μονόχρωμο και ένα φανταζι, που να έναρμόνιζονται μεταξύ τους. Θα έχετε την ίδια επιτυχία. Η νέα αυτή μόδα του συνδυασμού κάπας και φορέματος, γιατί η κάπα αντικαθιστά θαυμάσια το έπανωφόρι, κρατιέται πιο εύκολα στο χέρι και είναι εξαιρετικά εύχρηστη, ιδίως για εκδρομές ή ταξίδια.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΜΑΝΙΚΙΑ

Μολονότι μιλάμε για χειμωνιάτικη μόδα, μη σάς φανή παράξενο, που σάς αναφέρουμε το φόρεμα χωρίς μανίκια.

Εξαιρετικά της μόδας θα είναι, λοιπόν, εφέτος οι τουαλέτες απογεύματος από μάλλινο ύφασμα και μάλιστα μερικές φορές βαρύ, που θα ακολουθούν μια κόψι εντελώς ευθύγραμμη σαν ακολουθούσαν γυνίκα. Πολύ συχνά, αυτά τα φορέματα θα έχουν στο κάτω μέρος ένα μικρό άνοιγμα, θα έχετε πλαινή ραφή, ώστε να δημιουργηθεί μια κάποια εύκολια στο βάδισμα. Τα φορέματα αυτά, που είναι εντελώς μονοκόμματα από πάνω ως κάτω, στολίζονται με μια φαρδιά ζώνη από σατέν ή βελούδο, που δίνει μπροστά ή μπρος-πίσιν.

ΤΟ ΚΡΕΠ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΕΣ

Αν για τα πρωινά και απογευματινά φορέματα βλέπουμε να παρελθύνει όλη η ποικιλία των φανταζι λαινάκι, για τις αμπιγιέ τουαλέτες η μόδα προτείνει το κρέπ, που έχει την ιδιότητα να πέφτει με κάποιο βάρος και είναι ιδιαιτέρως κατάλληλο στο να σχηματίζει πτυχές ή ν' ακολουθή την κόψι φουρά, σε όλη της την απλότητα.

Πολλές εμπνεύσεις έχει η μόδα για τις βραδινές αμπιγιέ τουαλέτες. Μια κόψι, που παρουσιάζει ένα κορσάκι άνετο, με πολλές πτυχές και μπουφάν στη μέση. Πάνω από το μπουφάν, μια φαρδιά ζώνη, σχηματίζει κορσέλε.

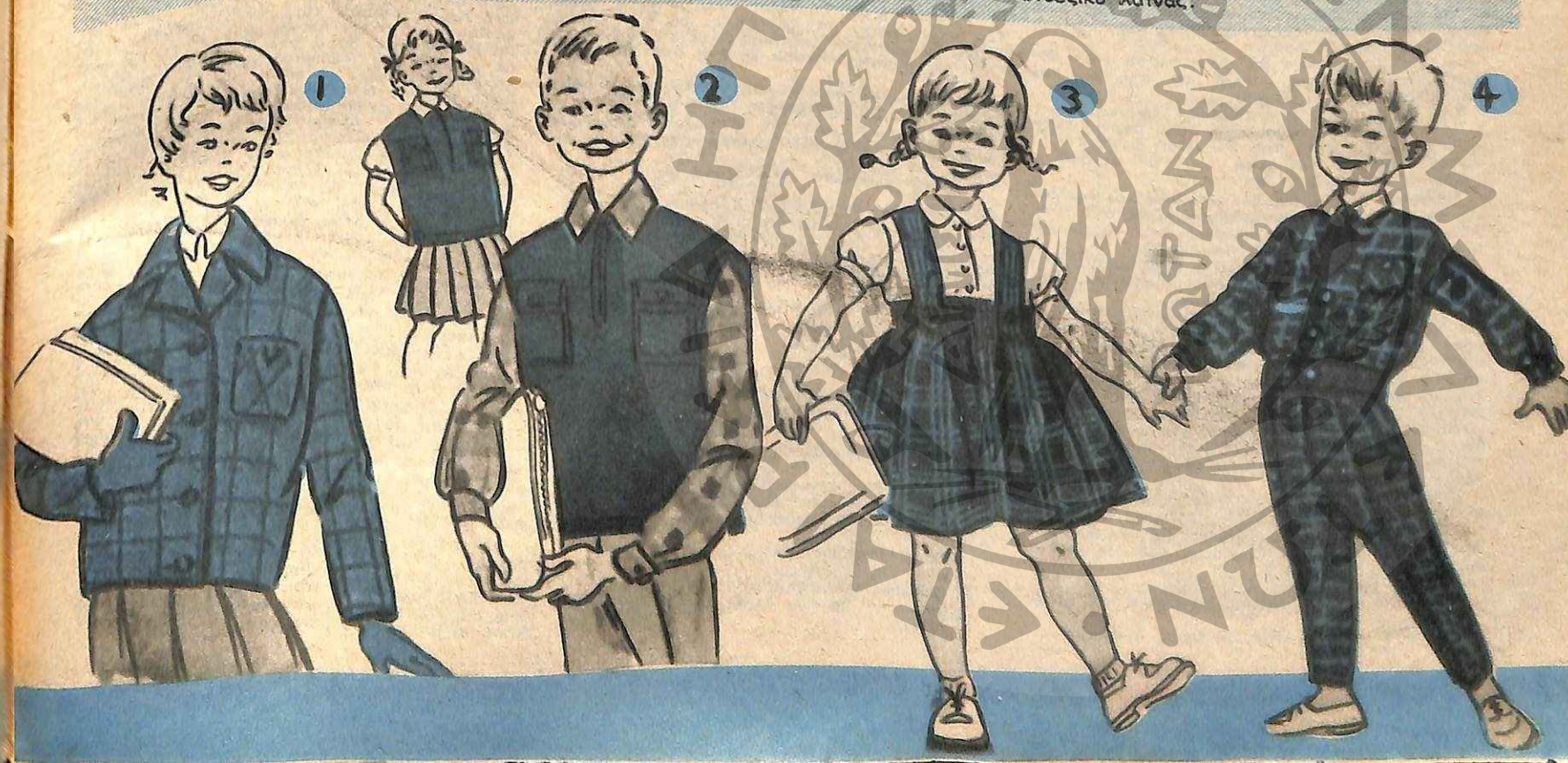
Ένα τέτοιο κορσάκι συνδυάζεται με μια φούστα πολύ στενή, που έχει μπροστά μια ξέχωρη ποδιά ριχτή και αφήνεται ελεύθερη. Στη μέση σχηματίζει σούρες, που φτάνουν ως κάτω.

Άλλη πολύ κομψή κόψι είναι αυτή, που συνδυάζει ευθύγραμμη φούστα, αλλά με κάποια άνεση, που της τη δίνουν ελαφρές σούρες στη μέση, ενώ το κορσάκι πέφτει ελεύθερο σε τύπο μπολερό. Ενίοτε έχει ένα τελείωμα τριγύρω από μια φάσα σατέν ή βελούδο.

Σ' αυτές τις τουαλέτες, το άνοιγμα του λαιμού είναι πάντα μικρό, στρογγυλό ή οβάλ, και τα μπράτσα εντελώς γυνίκα.

Το μακρὸς συνεχίζεται στα φορέματα κοντά.

1) Βέστα καντριγιέ και μονόχρωμη φούστα. 2) Αγορίστικο ζιλέ, που φοριέται πάνω από μια φανταζι μπλούζα. 3) Η φουστιτσα με τιράντες, που είναι τόσο της μόδας. 4) Αγορίστικο κοστούμια από σκωτσέζικο λαινάκι.

στασι. Με τα πρόσθετα έξοδα που με περιμένανε, θα μου ήταν αδύνατο να δώσω άλλα λεφτά στη Ρίμα. Είχα τρεις βδομάδες μπροστά μου, για να την ξαναβρώ και να της κλείσω το στόμα... "Έπρεπε να

το κάω, έστω κι' αν αναγκαζόμουν γι' αυτό ν' άφισω τη Σαρίτα μερικές μέρες! Τ' άλλο πρωί, συνάντησα το δόκτορα Ζίμερμαν. Ήταν ένας άντρας μεσόκοπος, αδύνατος, με διαπερα-

στικά μάτια, με ήρεμο και έμπιστευτικό ύφος. Μ' άρεσε εύθους άμεσως. — Κύριε Καλλινταίη, μου είπε, εξέτασα τη γυναίκα σας. Πρέπει άσφαλώς να μπει στην κλινική μου. Έκεί, είμαι βέβαιος πως θα μπορέσω να καλλιερώσω σοβαρά την κατάσταση της.

— Η έγχείρησι πέτυχε. Έχουν όμως πάθει βλάβες ώρισμένα νεύρα. Πιστεύω, ωστόσο πως μπορώ να τη γιατρέψω. Σε τρεις - τέσσερες μήνες, όταν βάλω πια δυναμώσει, θα συμβουλευτώ το δόκτορα Γκουντγάρντ της κλινικής άλλης με έγχειρησι. Πιστεύω πως θα μπορέσουμε οι δυο μας να αποκαταστήσουμε τη μνήμη της, κι' ίσως να της επιτρέψουμε να ξαναεργαστήση. Πρέπει όμως ναρβή τώρα άμεσως στην κλινική μου.

— Πόσο θα μου κοστίση; ρώτησα. — Τριακόσια δολάρια τη βδομάδα, για ιδιαίτερο δωμάτιο. Με τα πρόσθετα έξοδα, θα φτάνουν τα 370.

— Κι' η δεύτερη έγχειρησι; — Δεν ξέρω να σας πω ακριβώς, κύριε Καλλινταίη. Λογαριάζτε όμως άλλες 3 ή 4 χιλιάδες δολάρια.

Τώρα πια δέ μ' ένοιωσε για τίποτα. Τό είχα πάρει απόφασι... — Έν τάξει! είπα.

Κι' άφου σώπασα λίγο, πρόσθεσα: — Πρέπει να λείψω για τέσσερες — πέντε μέρες. Πότε υπολογίζετε πως θα μπορέσω να φύγω, χωρίς ναχω πια κανένα φόβο για τη γυναίκα μου;

Με κούταξε με έκπληξι. — Είναι ναρβί ακόμα για ν' αποφασίσει, απάντησε. Θα μπορώ να σας πω σε δυο βδομάδες. "Ως τότε, θα υπάρχει κίνδυνος απρόοπτων εξελίξεων.

Αναγκάσθηκα λοιπόν να περιμένω δυο βδομάδες.

Ξαναγύρισα στο γραφείο κι' εργάσθηκα σαν σκλάβος, για να προχωρήσω τη δουλειά μου. "Ετσι, όταν θά μούλεγε ο γιατρός πως είχε λείψει κάθε κίνδυνος, θα ήμουν ελεύθερος να ψάξω άμεσως για τη Ρίμα.

Ο Τέντ Γουέστον, ο νέος που είχε προσλάβει γι' αντικαταστάτη μου ο Τζάκ, ήταν γεμάτος ζήλο και άξιος κάθε εμπιστοσύνης. "Όταν θά του χάραξα ένα πρόγραμμα, θα ή- μουν βέβαιος πως θα το έκτελούσε.

Σιγά - σιγά άρχισε να καλυτερεύη η υγεία της Σαρίτας. Κάθε βδομάδα πληρώνω τα 370 δολάρια. Ο λορσαισμός μου στην Τράπεζα λιγόστευε. Μά δέ μετάνιωνα για ότι ξέδυνα γιατί ήμουν βέβαιος πως μονάχα ο δόκτορ Ζίμερμαν θα μπορούσε να γιατρέψη τη γυναίκα μου.

Τέλος, ο γιατρός με πήρε στο τηλέφωνο και μου είπε: — Θέλετε να φύγετε για ένα ταξίδι... δεν είν' έτσι; Πιστεύω λοιπόν πως μπορώ τώρα να σας το επιτρέψω. "Η κατάσταση της γυναίκας σας έχει καλυτερέψει αισθητά. Δέ συνήλθε ακόμα, είναι όμως πολύ πιο δυνατή. Μπορείτε να φύγετε δίχως την παραμικρή ανησυχία.

— "Οστόσο, είναι φρόνιμο να ξέρω που μπορώ να σας ειδοποιήσω, σε περίπτωση υποτροπής. "Οχι, πως προβλέπω τέτοιο πράγμα, καλύτερα όμως να έχουμε πάρει όλες τις προφυλάξεις.

Τού είπα πως θα του έδινα τη διεύθυνσι μου. "Υστερα έκλεισα το τηλέφωνο.

Εμείνα ακίνητος, με τα μάτια κορμωμένα στο κενό. "Η καρδιά μου χτυπούσε σαν να πήγαινε να σπάση. "Ενοιώθα να μεγαλώνω μέσα μου ένα συναίσθημα θριάμβου.

Επιτέλους, έπειτα από τις φριχτές, τις άτελειωτες εκείνες βδομάδες, θα μπορούσα να ξαναρχίσω το κυνήγι!

Μου μένανε δεκατρείς μέρες ακόμα για να ξαναβρώ τη Ρίμα, πριν φτάση ο καιρός της πληρωμής των 30 χιλιάδων δολαρίων.

Είχα προωθήσει άρκετά τη δουλειά μου, κι' έτσι μπορούσα να φύγω χωρίς να επιδράσω καθόλου το Τζάκ. Τ' άλλο πρωί, πήρα το αεροπλάνο για τη Σάντα Μπαρμπαρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Α' — "Η χοντρή γυναίκα του ξενοδοχείου, αντίκρυ στην Τράπεζα, μ' αναγνώρισε άμεσως, με καλωσόρισε μ' ένα χαμόγελο και μου είπε: — Είμαι πολύ ευχαριστημένη που σας ξαναβλέπω, κύριε Μάστερς.

"Αν θέλετε την ίδια κάμερα, είν' ελεύθερη.

Απάντησα πως την ήθελα. Πρόφερα μερικές άσημαντες φράσεις για τον καιρό και πρόσθεσα πως δέ θαδύνα να πω το δωμάτιό μου, τις τρεις μέρες που θαμένα εκεί, γιατί είχα να τελειώσω πολλή δουλειά.

"Η ώρα ήταν 1 και 20". Κάθισα κοντά στο παράθυρο, έφωδιασμένος με μερικά σάντουιτς και με μισή μπιρίλια ούισκυ.

"Η Τράπεζα είχε τη μεγαλειότητα κίνηση, αυτή την ώρα. Μπαίνοντας και βγαίνοντας πολλοί πελάτες. Δεν είδα όμως τη Ρίμα.

"Ήξερα πως έπαιξα ένα τυχερό παιχνίδι... "Ισως η Ρίμα δεν πήγαινε στην Τράπεζα, παρά μόνο μία φορά τη βδομάδα ή μία φορά το μήνα... Μά δεν εύρισκα άλλο τρόπο για ν' ανακαλύψω τα ίχνη της.

Αφού κλείσανε τα γραφεία, κατέβηκα στο σαλόνι και τηλεφώνησα στην κλινική του δόκτορος Ζίμερμαν.

"Εδωσα στην τηλεφωνήτρια τον αριθμό τηλεφώνου του ξενοδοχείου. Και της είπα ότι, έπειδή θά έλειπα σχεδόν συνεχώς, την παρακαλούσα να ζητήση να μιλήση στο φίλο μου κ. Μάστερς, που θ' αναλάβαινε να μου μεταδιδάση κάθε μήνυμα.

Μου απάντησε πως μπορούσα να- μαι ήσυχος και πρόσθεσε πως η Σαρίτα ξαναβρίσκει κανονικά τις δυνάμεις της.

"Εξω, φυσούσε ένας κρύος άνεμος. "Ο καιρός ήταν βροχερός. Φόρεσα το αδιάβροχό μου, σηκώσα το γιαντά, έχωσα το καπέλλο μου ως τα μάτια και βγήκα στο δρόμο.

"Ήξερα πως ήταν επικίνδυνο αυτό που έκανα. Μά τα τεττωμένα νεύρα μου δεν άντεχαν στην ιδέα πως θα περνούσα το υπόλοιπο βράδυ στο σκυθρωπό εκείνο ξενοδοχείο...

Προκειμένου περί ραπτομηχανής τύπου ΆΛΛΟ από

Α. Ε. ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ)
Κολοκοτρώνη 25 - Αθήναι
Τηλ. 36-164

Μόλις είχα κάνει μερικά βήματα, άρχισε να βρέχει. Μπήκα σ' ένα κινηματογράφο κι' είδα ένα άξιοβρήντο "γουστέρν" πείπτης τάξεως, πριν ξαναγύρσω στο ξενοδοχείο για φαγητό. "Υστερα ανέβηκα στην κάμερά μου και πλάγιασα.

Την άλλη μέρα, χρησιμοποίησα τον καιρό μου κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο: "Εμείνα όλη την ημέρα στο παράθυρο, χωρίς να δώ τη Ρίμα, και το βράδυ πήγα στον κινηματογράφο.

Τη νύχτα εκείνη, γυρίζοντας στο ξενοδοχείο, ένοιωθα ένα πανικό. Θ' άποτύχαινε λοιπόν το ταξίδι μου... Δέ μου μένανε παρά 11 μέρες, για να ξαναβρώ τη Ρίμα. Και σ' αυτό το διάστημα μπορούσε να μη συμβή τίποτα καινούργιο!

Πλάγιασα, αλλά δέ μπόρεσα να κλείσω μάτι. Κατά τη 1 παρά 20", μ'ι μπορώντας πια να μένω ξαπλωμένος μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο άμηνος πνιγόμενος, σηκώθηκα, ντύθηκα και κατέβηκα στο κακοφτισμένο χόλλ.

"Ο νυκτοφύλακας — ένας γέρος νέγρος, νυσταγμένος — με κούταξε αστασιμένος, όταν τού είπα πως ξε πηγαίνα να κάνω ένα περίπατο θά τη βροχή... Μουρούρισε κάτι με τη βροχή... άκουσα, άνοιξε την πόρτα και μ' άφισε να βγώ.

Μερικά μπόρ και δυο — τρία ντάσιονγκ ήταν άνοιχτα ακόμα. Οι ντάσιονγκ έπιγραφές τους σχημάτιζαν κόκκινα και μπλε σχέδια πάνω ζαν πεζοδρομίου.

Περνούσαν ζευγάρια, νέοι και κορίτσια, πιασμένοι απ' το μπράτσο, φορώντας αδιάβροχα από νάυλον κι' αδιαφορώντας για τη βροχή. "Ενας άστυφύλακας, στεκότανε στην άκρη του πεζοδρομίου, ξεκουράζοντας τα πονεμένα πόδια του.

Προχώρησα κατά τη θάλασσα. Είχα τα χέρια μου χωμένα στις τσέπες του αδιάβροχου μου κι' έτσεπες ένα άνακούφιση παλεύοντας νοιώθα μια άνακαυμένη άνεμο και τη βροχή.

"Εστιασα σ' ένα απ' τα πολυάριθμα ρεστωράν, που σερβίριαν μονάχα φάρια και θαλασσινά. "Ηρεσα στο νερό. "Απ' έξω στάθμευαν μέσα στο νερό, στη σειρά. "Άκουγα ά αυτόκίνητα στη σειρά.

Σταμάτησα και κούταξα άφηρημένα τη γεφυρούλα που άδηνούσε ως την πόρτα του ρεστωράν. "Ενώ ήμουν έτοιμος να ξεκινήσω, βγήκε απ' το μίση άνας ψηλός άντρας, σκύβοντας προς το μέρος μου, σκύβοντας το κεφάλι του για ν' άποκηί τη βροχή!

Καθώς περνούσε κάτω από ένα φως, αναγνώρισα την κρέμ βρετασπόρ και το πράσινο παντελόνι! "Ήταν ο τρυφερός φίλος της Ρίμας!

"Αν δέν έτρεχε έτσι με σκυφτό το κεφάλι, κάτω απ' τη ραγδαία βροχή, θα μ' έδλεπε και θα μ' άναγνώριζε ίσως.

Τού γύρισα τα τσιγάρα μου και προσέβγαλα πως άστα άνα μέσα στον ποιήθηκα πώς άστριψα λίγο προς άέρα. "Υστερα έστριψα λίγο προς το μέρος του και τον κούταξα.

Σκυμμένος τώρα πάνω από μια άνοιχτή "Πόντιακ", τον άκουγα στη θήκη της μηχανής. "Αφού βρήκε άσιγοβλαστημά, έκανε κανονάπιτέλους ό,τι ζητούσα, έκανε κανονική μεταβολή και ξαναγύρισε τρέχοντας στο ρεστωράν.

Τον άφισα ν' άπομακρυνθή. "Υστερα προχώρησα ήσυχος — ήσυχος προς την Πόντιακ, για να την ξεπλάσω.

"Ήταν μοντέλο του 1957 και άχι σε καλή κατάσταση. Μά δέν ύπήρχε κανείς εκεί γύρω. Μά μιά κίνηση άστραψαία, άρπαξα την πλάκα του ιδιοκτήτη που ήταν

έφαρμωμένη στο βολάν, και διάβασα το όνομα και τη διεύθυνσι: "Εντ Βαζέρι. Κόκκινη Βίλλα. "Ήστ Σόρ — Σάντα Μπαρμπαρα. "Απομακρύνθηκα από τ' αυτοκίνητο και μπήκα σ' ένα άντικρυνό καφεμένο. Στη μία άκρη της σάλλας βρισκόνταν τέσσερα κοριτσάκια, 14—16 χρόνων, και πίνανε Κόκα — Κόλα.

Μιά σεοιδιόρα με κουρασμένο ύφος ήρθε προς το μέρος μου, με το στυλό βήμα της. Της παράγγειλα ένα καφέ.

"Η Ρίμα ήταν μαζί μ' αυτό τον άνθρωπο. "Εμενε μαζί του σ' αυτή τη διεύθυνσι...

"Εμείνα καθισμένος, καπνίζοντας κι' άνακατεύοντας τον καφέ

μου, δίχως ν' άφισω απ' τα μάτια μου την Πόντιακ, που στεκότανε στο άντικρυνό μέρος του δρόμου. "Η βροχή δυνάμωσε κι' έδεσαν τα τζάμια.

Οι τέσσερις κοπελλίτσες ζήτησαν κι' άλλες Κόκα-Κόλα. Μιά απ' αυτές, ξανθείά, με αθάδικο ύφος, ντυμένη μ' ένα εφάρμοστο μπλουζήν και μ' ένα σουέτερ που έδειχνε τις παιδιόστικες γραμμές της, ήρθε προς το μέρος μου κι' έρριξε μερικά νομίσματα στο ηλεκτρόφωνο.

Το μηχανήμα άρχισε ένα τραγουδί της τζάζ, που το συνοδεύανε όλα μαζί τα κοριτσάκια...

Τη στιγμή εκείνη, είδα το ζευγάρι!

Βγαίνανε βιαστικά απ' το ρεστωράν. "Ο Βαζέρι σκέπαζε τη Ρίμα με μια άμπρελα. Χώθηκαν μέσα στην Πόντιακ και ξεκίνησαν άμεσως.

"Ολ' α' ά γίνανε τόσο γρήγορα, ώστε θα μου ξεφεύγανε άσφαλώς, αν δέν παραμόνευα με τόση προσοχή.

Πλήρωσα τον καφέ μου δίχως να τον πιά και βγήκα έξω, στο σκοτάδι και στη βροχή. "Ήμουν άποφασισμένος να μ'ι χάσω καθόλου καιρό.

Πήγα άμεσως σ' ένα κοντυνό γκαράζ που διανυκτέρευε. "Αφού συνεννοήθηκα σύντομα μ' ένα υπάλληλο, νοίκιασα μια Στυντεμπαϊκερ, πλήρως την έγγυησι και, ένώ

Πώς σας φάνηκαν οι καραμέλλες
ION ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΥ
Ειδικώς σε σας που καπνίζετε;

• Αλλά καραμέλλες ION υπάρχουν για όλες τις προτιμήσεις (ΛΕΜΟΝΙ—ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ—ΜΕΝΤΑ—ΤΣΕΡΡΥ—ΚΑΝΕΛΛΑ—ΣΟΚΟΛΑΤΑ—ΒΟΥΤΥΡΟ—ΟΥΖΟ—ΡΟΥΜΙ) σε ειδική συσκευασία την πλέον συγχρονισμένη και υγιεινή.

NIVEA
μιά
εύεργεσία
για το
δέρμα.

"Αν και πηγαίνω κάθε μέρα στη δουλειά μου με το ποδήλατο, το δέρμα μου, παρά την υγρασία και την κακοκαιρίαν, διατηρείται πάντοτε λείο, τρυφερό, δροσερό. Αυτό το όφειλω στην κρέμα NIVEA.

Εύτυχως υπάρχει η NIVEA!

Έτοιμάζοντας σάλτσα για μακαρόνια ρίξτε 1 κύβο...

...πέρνουν γεύσι κρέατος

ΣΟΥΠΑ ΚΝΟΡΡ - ΕΛΒΕΤΙΑΣ
ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

μου γάμιζε με μπενζίνη το ρεζερ-
βουάρ, τον ρώτησα πού βρισκότα-
νε το "Hot Σόρ".

—Θα στρίψετε δεξιά και θ' α-
κολουθήσετε ύστερα τον παραλια-
κό δρόμο, μου είπε. Είναι σχεδόν
5 χιλιόμετρα από δω.

Το "Hot Σόρ" ήταν μία πλάζ,
μακριά ως έναμιση χιλιόμετρο. Δε-

ξιά κι' αριστερά απ' το δρόμο ύ-
φνονταν 30 ή 40 ξύλινα σπιτάκια.
Ελάχιστα απ' αυτά είχαν φως.

Πήγαίνα σιγά - σιγά, κυττάζον-
τας με μεγάλη προσοχή κάθε σπι-
τάκι.

Διόρισα να διακρίνω στα
σκοτεινά τίποτα πού να δείχνει μία
«κόκκινη βίλλα». Όταν πιά άρχι-

ζα να πιστεύω πως θάπρεπε ν' α-
φίωσα τ' αυτοκίνητο και να ξανα-
γυρίσω πίσω πεζή, για να ψάξω
καλλίτερα, είδα μπροστά μου ένα
φως, προερχόμενο από ένα σπίτι
εντελώς μοναχικό.

Τρέδωξα προς τα εκεί. "Ήμουν
σίγουρος πως είχα βρή επιτέλους
αυτό που ζητούσα! Σταμάτησα σε
κάποια άεστοτη, έβλεπα τα φα-
τα και κατέβηκα από τ' αυτοκι-
νητο.

Ο θαλασσίανός άνεμος μούδερνε
όλη τη βροχή στο πρόσωπο. Μα δε
μ' ένοιαζε καθόλου.

Προχώρησα προς το φωτισμένο
παράθυρο. "Όσο πλησίαζα, βεβαι-
ωνόμουν πως η βιλλίτσα αυτή είχε
χρώμα κόκκινο.

Σταμάτησα μπροστά στη δύσουλ-
λη καγκελλόπορτα. "Η Πόντιακ βρι-
σκότανε στην άλληα πού οδηγούσε
στο σπίτι. "Ερριξα μία ματιά στο
δρόμο, δεξιά κι' αριστερά, αλλά
δε διέκρινα κανένα σημείο ζωής.

"Ανοιξε με προσφύλαξε την καγ-
κελλόπορτα και προχώρησα στην
τοιμεντόστρωτη άλληα, ως το φω-
τισμένο παράθυρο.

"Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά,
όταν πλησίασα κι' έρριξα μία μα-
τιά μέσα.

Είδα ένα δωμάτιο αρκετά μεγά-
λο και καλά επιπλωμένο. "Υπήρχαν
μερικές άνετες πολυθρόνες, και
στούς τοίχους κρέμονταν μοντέρ-
νοι πίνακες με ζωηρά χρώματα. Σε
μία γωνιά βρισκόταν ένας δεκτης
τηλεόρασης και σε μία άλλη ένα
μπαράκι.

Τα είδα όλ' αυτά με μία ματιά
μονάχα. "Υστερα τα μάτια μου
σταμάτησαν πάνω στη Ρίμα.

"Εκείνη ήταν εαπλωμένη σε μία
χαμηλή πολυθρόνα, μ' ένα τσιγάρο
στα χείλη, και κρατούσε στο χέρι
ένα ποτήρι ούισκυ. Φορούσε μία
πράσινη ρόμπα, κουνούσε νευρικά
το ένα πόδι της και κύτταξε το
ταβάνι.

Ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και μπή-
κε ο Βαζάρι.

"Ήταν γυμνός ως τη μέση και
φορούσε μονάχα ένα παντελόνι πυ-
τζάμας. Το στήθος του ήταν φαρ-
δύ και τριχωτό. Οι μύς του φού-
σκωναν κάτω απ' το ήλιοψημένο
δέρμα του, καθώς έτριβε το στέρ-
κο του με μία πετσέτα.

Είπε μερικές λέξεις στη Ρίμα.
"Εκείνη τον κύτταξε έχθρικά. "Ήπτε
το υπόλοιπο ούισκυ της, άφισε το
άδειο ποτήρι της και σηκώθηκε.

Τεντώθηκε τεμπέλικα κι' ύστε-
ρα προχώρησε προς την πόρτα και
βγήκε απ' το δωμάτιο.

"Ο Βαζάρι έσδυσε το φως. "Α-
φισα τότε το παρατηρητήριό μου.

Λίγο μακρύτερα, είχε φωτιστή
έν' άλλο παράθυρο. Αυτό όμως σκε-
παζόταν από μέσα από ένα στόρ.

Περίμενα... "Υστερα από μερι-
κά δευτερόλεπτα έσδυσε το φως.
"Όλη η βιλλίτσα είχε βυθιστή τό-
ρα στο σκοτάδι.

Ξαναγύρισα στη Στουντεμπαί-
κερ. όσο μπορούσα πιο αθόρυβα.
Κάθησα στο βολάν, ξεκίνησα και
γύρισα στο ξενοδοχείο μου.

"Ενώ σωφάρισα με μικρή ταχύ-
τητα, το μυαλό μου λειτουργούσε
έντατικά.

Είχα βρή επιτέλους τη Ρίμα!
Μα είχα ν' αντιμετωπίσω ακόμο
πολλές δυσκολίες.

"Ήξερε άραγε ο Βαζάρι πως μ'
εξεβίαζε η Ρίμα; "Αφού έδγαζα
αυτήν απ' τη μέση, θάχα ν' αντι-
μετωπίσω κι' εκείνον;

Μονάχα τότε κατάλαβα καλά τι
σκόπευα να κάνω: Θά δολοφονούσα
τη Ρίμα!

"Ο φόβος πάγωνε το αίμα στις
φλέβες μου. Εύκολα έλεγα πως θα
της έκλεινα το στόμα, όταν θα την
ανακάλυπτα. Μα τώρα πού την εί-
χα βρή πραγματικά, μ' έλουζε κρύ-
ος ιδρώτας στη σκέψη μονάχα πως

θαύπαινα στο σπίτι της και θα τη
σκότωνα!

"Εβίωξα αυτή την ιδέα απ' το
μυαλό μου. "Έπρεπε να ενεργήσω
άδίσταχτα!

Πρώτα - ποότα, θάπρεπε ν' απο-
μακρύνω το Βαζάρι. "Όσο βρισκό-
ταν αυτός εκεί, θα μου ήταν άδυ-
νοτο ν' αγγίξω τη Ρίμα.

"Αποφάσισα λοιπόν να κατασκο-
πεύω τη βιλλίτσα δυό μέρες, για
ν' ανακαλύψω τι κάνανε, πως ζού-
σανε. κι' αν έφαιγε καμμία φορά
ο Βαζάρι.

Δεν κοιμήθηκα πολύ. αυτή τη
νύχτα. "Η σκέψη αού που έπρόκει-
το να κάνω, μου έφαιγγε το στη-
θος, σαν έριόαλτης.

Β'

Τ' άλλο πρωί, μετά τις 7½, ξα-
νάμυγα με τ' αυτοκίνητο για το
"Hot Σόρ.

"Ήμουν βέβαιος πως θα μπορού-
σα ακίνδυνα να πλησιάσω την «Κόκ-
κινη βίλλα» αυτή την ώρα, γιατί ο
Βαζάρι κι' η Ρίμα θα κοιμόνταν ά-
κόμη.

Πέρασα γρήγορα μπροστά απ'
το σπίτι. Τα στόρ ήταν κατεδα-
σμένα κι' η Πόντιακ βρισκότανε
πάντα στην άλληα.

Στο φώς της ημέρας, το σπιτά-
κι εκείνο φαινόταν μάλλον φτωχικό
κι' άπεριποίητο. Σίγουρα, ο ίδιο-
κτήτης του, πού το νοίκιαζε κάθε
χρόνο, δεν έκανε ποτέ τον κόπο να
το επισκεφθή, ούτε να το επισκευ-
άση.

"Από πίσω άπλωνότανε μία ά-
πέραντη άμμουδιά.

"Αφού απομακρύνθηκα κάμποσο,
άφισα τ' αυτοκίνητο πίσω από κά-
τι ψηλούς θάμνους και ξαναγύρισα
πίσω πεζή.

"Έκατό μέτρα μακριά απ' το
σπίτι, ένας μικρός λόφος θα μου
έπείτρεπε να βλέπω χωρίς να με
δλέπουνε.

Είχα πάρει μαζί μου κάτι κυάλια
δυνατά, πού είχα δανειστή απ' τον
ξενοδόχο.

Ξαπλώθηκα χάμω, έσκαψα λίγο
την άμμο με τα χέρια μου, για να
κρυφτώ μέσα στο λάκκο, κι' έξερα
στά υάτια μου τα κυάλια.

"Εξακολουθούσα να επιβλέπω έτσι
το σπιτάκι πάνω από μία ώρα, χω-
ρίς να διακρίνω το ελάχιστο ίχνος
ζωής...

Τέλος, στις 9 πωά 20', έφτα-
σε ένα παλιό και ξεκαρδαλωμένο
αυτοκίνητο και σταμάτησε μπροστά
στην πόρτα. Βγήκε απ' αυτό μία

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

"Η ύγεια των ματιών σας, και συ-
νεπώς η καλή όραση εξαρτάται κυρίως
από την επιστημονική εκτέλεση των
συνταγών των οφθαλμιάλων και την ποι-
ότητα των κρυστάλλων. "Η επιστήμη
ποσοδορίζει έπακριβώς την πάθηση των
όφθαλμών σας και το είδος των φακών
πού πρέπει να χρησιμοποιήσετε.

"Η καλή εκτέλεση των συνταγών ελ-
vai επίσης μία άλλη επιστήμη, η όποια
εξαρτάται άπολύτως από την άριστην
ποιότητα της ύλης, την όπτικήν ακρί-
βειαν, και διασφύειαν των κρυστάλλων.

"Ο Διπλ. όπτικός της περιφέρειας
όπτικής σχολής της LILLE — ΓΑΛ-
ΛΙΑΣ κ. Άδουμ. Παπαδισαντόπουλος
σας έγγωάται την άριστην και επιστη-
μονικήν εκτέλεση των συνταγών σας
εις το έπί της όδοι "Ερμού ό όπτικών
του κατάστημα "OPTICAL" διαθέτει
άίσιατα ειδικευμένον προσωπικόν, τα
πλέον σύγχρονα μηχανήματα άκριβείας
μετρήσεως των φακών τα παγκοσμίου
ήμης κρυστάλλα ZEISS καθώς επίσης
και μίαν πλουσιωτάτην συλλογήν από
κοσμήων και στερεούς σκελετούς όμμα-
τουαλίων.

ΡΟΥΞΑ
ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Οφθαλμολόγος - Μαιευτήρ Δέχεται
9 - 12 και 5 - 7 ώς και έπί συνεν-
τεύξει, Χαρίλ. Ιρικούπη 113. Τηλ.
613-610.

χοντρογυναίκα κι' άνέθηκε την άλ-
λέα. Την έβλεπα τόσο καλά με τα
κυάλια μου, ώστε μπορούσα να δια-
κρίνω στο πρόσωπό της ακόμα και
τις «πλάκες» πού είχε σχηματίσει
η πούντρα τόπους - τόπους.

Σκέφθηκα πως θα ήταν η παρα-
δουλεύτρια και πως πήγαίνε για την
καθημερινή δουλειά της. Την είδα
να χώνη δυό δαχτυλά της μέσα στη
σχισμή του γραμματοκιβωτίου και
να τραβά έξω ένα σπάγγο. πού
στην άλλη άκρη του ήταν δεμένο
ένα κλειδί. "Ανοιξε ύστερα μ' αυ-
τό την εξόπορτα και μπήκε στο
σπίτι.

Είχα άποζημιωθεί για την τόση
άναμονή μου! "Ήξερα τώρα πως θα
μπορούσα να μπώ στην Κόκκινη
βίλλα, όταν έθελα!

Κάθε τόσο, έβλεπα μέσα απ' το
μεγάλο παράθυρο την παραδουλεύ-
τρα να πηγαίνειάρεχεται μέσα στο
σαλόνι, σπράχνοντας μπροστά της
μια ηλεκτρική σκούπα. "Επειτα ά-
μιά λεπτά, τελείωσε αυτή τη
πό μερικά λεπτά, τελείωσε αυτή τη
δουλειά και βγήκε απ' το δωμάτιο.

"Η ώρα περνούσε σιγά - σιγά...
Κατά τις 11½ άνοιξε η εξόπορ-
τα και φάνηκε ο Βαζάρι. Στάθηκε

στο κατώφλι, κυττάζοντας τον ου-
ρανό, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του
ρανο, γυμνάζοντας τους μύς του

δεξιά μου. "Αριστερά, ένας μικρός
διάδρομος οδηγούσε στις κρεβατο-
κάμαρες.

Προχώρησα ως την άκρη του, ά-
νοιξα μία πόρτα κι' έρριξα μία μα-
τιά μέσα σ' ένα δωμάτιο, πού έ-
πρεπε να ναι η τουαλέτα του Βαζά-
ρι. Είδα ένα πάνινο παντελόνι, δι-
πλωμένο μ' επιμέλεια πάνω σε μία
καρέκλα, κι' ένα ηλεκτρικό θυγάρι
στο τραπέζι της τουαλέτας.

Πήγα ως τη διπλανή πόρτα, την
άνοιξα και μπήκα.

Κοντά στο παράθυρο βρισκόταν
ένα δπλό κρεβάτι. Το τραπέζι της
τουαλέτας ήταν γεμάτο καλλυντικά.

Στην πόρτα κρεμόταν ένα μεταξω-
τό πενιούρα.

"Ήταν η κάμαρα πού ζητούσα.
Μισόκλεισα την πόρτα. "Επειτα πή-
γα στο κομμό, κι' έζέτασα γρή-
γορα το περιεχόμενό του, φροντί-
ζοντας να μη μετακινήσω τίποτα.

"Η Ρίμα είχε δοθεί τα λεφτά
μου σε ψώνια. Τα σουτάκια της
εξετείλιζαν από έσώρονα ναύλον,
σαρπες, μαντήλια, καλτσές...

Το ρεβόλβερ όμως δε φαινότανε
πουθενά.

"Εστρεψα την προσοχή μου στη
ντουλάπα. Είχε μέσα μία ντουζίνα
φορέματα, στις κρεμάστρες της.

Χάμω βρισκόταν αρκετά ζευγάρια
παπούτσια.

Στην τελευταία έταξέρα είδα ένα
χαρτονένιο κουτί, δεμένο μ' ένα
σπάγγο. Τό πήρα και τ' άνοιξα.

Περιείχε διάφορα γράμματα και
φωτογραφίες, παρμένες στα κινη-
ματογραφικά στούντιο. Οι περισσό-
τερες απ' αυτές έδειχναν τη Ρίμα
με τ' άσημνια μαλλιά της.

"Ενα γράμμα, πού βρισκότανε
πρώτο-πρώτο, τράβηξε ιδιαίτέρως
την προσοχή μου. "Ήταν σταλμένο
απ' το Σαν Φραντίσκο, πριν
από τρεις μέρες. Τό πήρα κι' άρ-
χισα να το διαβάω:

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Ζωογόνο
υγρότητα μ'

Μεταξένια
απλότητα μ'

ΚΡΕΜΑ + ΠΟΥΔΡΑ = Creme Puff

Τό μόνο συμπαγές Make-up πού δέν άφίνει το δέρμα
σας νά στεγνώσει.

σε 5 νέα υπερμοντέρνα
χρώματα

Τώρα

• LEMON TWIST • LILAC TWIST • LIME TWIST
• GENTLE FAWN • SUNRISE GOLD

σε 3 νέες θήκες

Σε χρυσή θήκη
υπερπολυτελείας
με καθρέπτη

Σε υπερμοντέρνα θήκη
άνόγλυφη με χρυσό 24 καρα-
τίων σε 3 χρώματα: ΜΑΥΡΟ,
ΙΒΟΥΑΡ και ΤΑΡΤΑΡΟΥΓΑ

Σε νέα οικονομική
πλαστική θήκη
χρώματος θαλασσί

Creme Puff
MAX FACTOR
HOLLYWOOD

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΓ. ΕΛ. ΑΕ - ΤΗΛ. 493.130 & 492.038

ROL 07

ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ!

Τα καθαρότερα ρούχα είναι πλυμένα με ROL
Γιατί μόνον το ROL αφαιρεί από το Ρούχο ό,τι έχει εισ-
χωρήσει βαθειά μέσα στην ύφανση και του δίνει πραγ-
ματικά νέα όψη.

ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ!

Τα ωραιότερα χέρια χρησιμοποιούν ROL με 07
Αυτή είναι η απόδειξη της ανωτερότητας του ROL.
Γιατί το 07 η αληδινά επαναστατική προσθήκη μέσα στο
ROL έχει την ικανότητα να προφυλάσσει και τα άβρο-
τερα χέρια.

ROL

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

73

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε στην 'Ιαπωνία ένας χωρικός, όχι πολύ πλούσιος, μα καλός νοικοκύρης.

Ο χωρικός αυτός είχε τη γυναίκα του, τρείς θυγατέρες κι 'έναν άγιο που τόλγαν Ζογκάι. Ήθελε όμως καιρό που ο χωρικός αρρώστησε βαρύνοντα και πέθανε. Λίγους μήνες πριν αρρώστησε, είχε αρχίσει να γτίζει ένα σπιτάκι, με το σκοπό να παντρεύει την πρώτη του θυγατέρα.

Πεθαίνοντας, άφησε και το σπίτι ατέλειωτο και πολλά χρέη.

Στόν ένα χωστόυσε πενήντα γιέν, στόν άλλο σαράντα, στόν άλλον είκοσι και σ' έναν έμπορο στόν πόλι μέσα, πούπαινε διάφορα υλικά, είχε αφήσει χρέος ούτε λίγα ούτε πολλά έκκοπι γιέν.

Τά χρήματα ο χωρικός τά έπαινε μόνο με το λόγο του, χωρίς χαρτιά και ύπογραφές.

Έτσι, σάν πέθανε, τώ χρέος πήγαινε καμένο. Έκείνοι όμως που τον είχαν δανείσει ξεσηκώθηκαν και φορτώθηκαν τη δύστυχη τη γυναίκα του. Ένας μάλιστα απ' αυτούς τη φοβέρισε πως θα την έστειλε στη φυλακή.

Περιμένετε λίγο, τους παρακαλούσε έκείνη. Σ' ένα μήνα μέσα, πού θα γίνη το μεγάλο πανηγύρι στό χωριό μας, θα πουλήσω τώ μισχάρι και τ' αλλόγώ μας και θα σάς ξεχρεώσω...

Έκείνοι ούτε ν' άκούσουν δέν ήθελαν!

Οι φοβέρες τους ήταν μαχαιριές γιά τώ Ζογκάι. Κι' όρκίστηκε να δώ τόπο ν' αποκαταστήση τη μνήμη τού πατέρα του.

Έκείνο τόν καιρό στό στρατό ύπηρετούσαν είκοσι χρόνια.

Τίς ημέρες λοιπόν, πού πέθανε ο χωρικός, κάλεσαν τά νέα παλληκάρια να παρουσιάζονταν γιά να ύπηρετήσουν την πατρίδα τους.

Στό χωριό τού Ζογκάι ο κληρός έπεσε, άνάμεινα στόν άλλους νέους και στό μοναχικό γυιό τού πλουσιότερου κτηματία.

Έπρεπε λοιπόν, τώ παιδί αυτό να παρουσιαστή στην επιτροπή, γιά να τόν εξέταση αν ήταν ικανός γιά στρατιώτη.

Τού κακοφόνηκε, όμως, γιάτί θ' άφηνε την άσπρη ζωή που έκανε με τούς φίλους του και παρακάλεσε τόν πατέρα του να φροντίση να τόν άπαλλάξη, παρ' όλο πού ήταν γερό παλληκάρι.

Κι' ο πατέρας του γιά να μη χάση τώ γυιό τού είκοσι χρόνια, ύποσέθηκε πως ήταν πρόθυμος να δώση όσα χρήματα τού ζητούσαν, αν βρισκόταν κάποιος αντικαταστάτης.

Ο Ζογκάι, σάν τ' άκουσε αυτό, χωρίς να χάση ώρα, έτρεξε στό σπίτι τού πλουσιού κτηματία.

Δέχομαι, τού είπε, να πάω εγώ στρατιώτης στό θέσι τού γυιού σου.

Κοροϊδεύεις, Ζογκάι; τού άποκρίθηκε θυμωμένα ο πλούσιος.

Όχι, δέν κοροϊδεύω, τού είπε. 'Η σειρά ή δική μου δέν ήρθε ακόμα, θέλω ένα χρόνο. Άλλα μπορώ ν' αντικαταστήσω τώ παιδί σου, πού τώχεις μοναχικό.

Μά και σένα ή μάνα σου σ' έχει έναν, πώς θα την άφήσης;

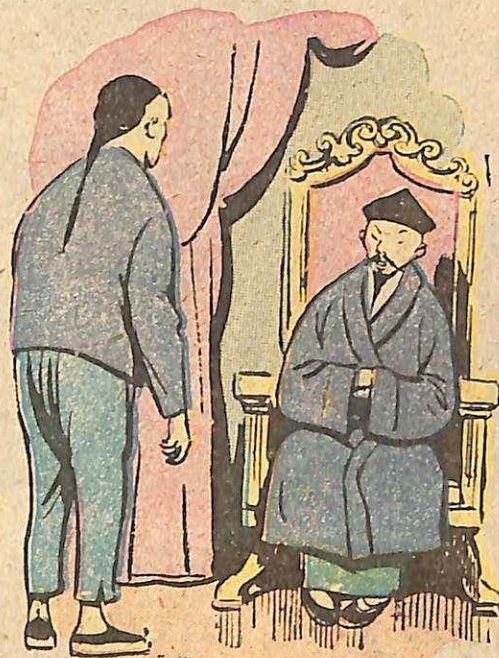
Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός. Άλλα γιά να έχουμε καλό ρώτημα πόσα δίνεις γιά αυτή τη δουλειά;

Αν καταφέρω και γλυτώση τώ παιδί μου απ' αυτή την ύποχρέωση, θα σου δώσω γίλια όλοκαινούργια γιέν και θα σου άποτελειώσω τώ σπιτί που άφησε στό μέος ο πατέρας σου.

Όχι, καλέ μου άφέντη, αυτά πού προσέρεεις είναι λίγα, τού άπάντησε ο Ζογκάι. Μού λείπουν δύο χιλιάδες γιέν κι' ούτε ένα λιγότερο.

Μά δέ φοβάσαι τώ Θεό, Ζογκάι; Με τόσα πού μού λήττα, θα με καταστρέψης.

Γιάτί να φοβηθώ, άφού έσύ γιά δύο υιό-ό-άλογα, πού άνόςσες γιά να κάνης τώ κειν τού γυιού σου, έδωσες πάνω από χίλια γιέν;

Δέχομαι, τού είπε ο Ζογκάι, να πάω εγώ στρατιώτης στό θέσι τού γυιού σου...

Δέν καταστρέφεται μ' έκείνα πού θα δώσης, γιά να έξυπηρετήσω τώ παιδί σου.

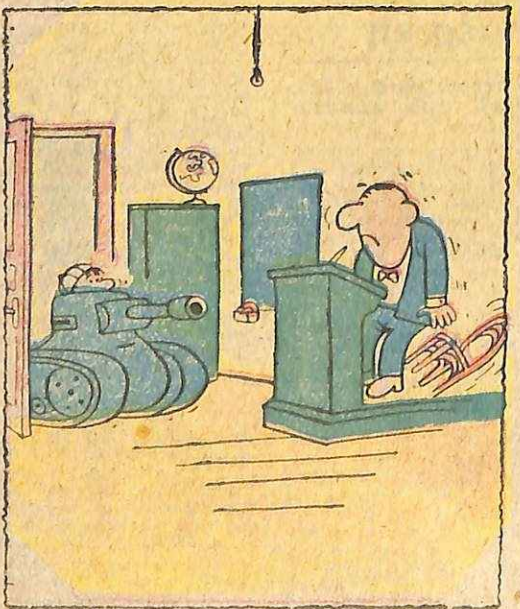
Έτσι, όσο και να θέλε να ταιγκουνετή ο πλούσιος, άναγκάστηκε να μετρήση τίς δύο χιλιάδες γιέν στό Ζογκάι.

Ο Ζογκάι όταν πήρε τά χρήματα έτρεξε στόν πόλι. Πήγε εύθες και δώκε τόν πιό μεγάλο έμπορο πούχε δανείσει τόν πατέρα του.

Τί; Έφερες τώ λεφτά πού μού γράστατε; είπε έκείνος.

Τώρα δέν τάνω άπάνω μου, τού άποκρίθηκε ο Ζογκάι. Άδριο όμως θα πάς στό σπιτί τού δήμαρχου και θα πληρώθης ό,τι σου γράσταμε. Θέλω όμως να έτοιμάσης και την άπόδειξη...

Τά ίδια έκανε και με τούς άλλους δανειστής. Την άλλη μέρα παρουσιάστηκαν όλα τά νέα παλληκάρια στό στρατό. Έκεί είδαν και τώ Ζογκάι να στέκεται γυμνός, περιμένοντας να τόν εξέτάσουν και να τόν κρίνουν αν ήταν κα-

Τά τρομερά παιδιά...

τάλληλος γιά στρατιώτη.

Ο άξιωματικός φώναξε τά όνόματά τους. Μά τώ όνομα τού Ζογκάι δέν άκούστηκε.

Πώς έσύ, παιδί μου, βόσκεσαι εδώ, άφού δέν είσαι γραμμένος στό χαρτί; ρώτησε ο άξιωματικός.

Είναι άνάγκη να ύπηρετήσω, τού άποκρίθηκε ο Ζογκάι.

Ποιά είναι ή άνάγκη; τού είπε ο άξιωματικός. Πρέπει να παρουσιαστή ή μητέρα σου να μας ξεγήνη τώ λόγο.

Σε λίγο ήρθε ή μητέρα τού Ζογκάι μαζί με τίς τρείς αδελφές του.

Κυριά μου, τής είπε ο άξιωματικός, ο γυιός σου είναι τρελλός!

Μπα, Θεός φυλάξοι! άποκρίθηκε έκείνη. Τώ παιδί μου είναι πιό ήμερο κι' άπό τώ άνι!

Τότε δέν θά'ναι ικανός στό δουλειά του.

Δέν ύπάρχει πιό έυγατικό παιδί στό χωριό απ' αυτόν. Έγώ θά'μπαينا και ζωντανή στόν τάφο, παρ' αν' άποχωριστώ τόσα χρόνια τώ μοναχικό μου. Άλλά τώ χρέος... Τώ χρέος δέν τόν άφήνει ήσυχο...

Ποιό χρέος; ρώτησε ο άξιωματικός.

Τώ χρέος πού άφησε ο πατέρας του πεθαίνοντας. Κι' έπειδή οι δανειστής μας φοβέριζαν ότι θα μας δώλουν φυλακή, γι' αυτό έγώ ή ίδια έδωσα τη συγκατάθεσή μου να γίνη ο αντικαταστάτης τού γυιού τού πλουσιού κτηματία.

Τί να γίνη; Άντικαταστάτης; ρώτησε ο άξιωματικός.

Δέν κάνω κανένα κακό, άποκρίθηκε ο Ζογκάι. Θα ύπηρετήσω την πατρίδα μου με ήσυχη τη συνείδησή μου, ότι έκανα τώ καθήκον μου. Πρώτα θ' άποκαταστήσω τη μνήμη τού πατέρα μου κι' ύστερα δέ θα κινδυνεύη ή μητέρα μου κι' οι αδελφές μου να μπουν στό φυλακή!...

Ο άξιωματικός θαύμασε τώ χαρακτήρα τού Ζογκάι. Και βλέποντας την έπιμονή του, τόν έκρινε έκανό και τόν έγρωσε στόν καταλόγους του στό θέσι πού ήταν τώ όνομα τού γυιού τού πλουσιού κτηματία.

Ο Ζογκάι έδουλοισμένος, άναζήτησε και τούς άλλους δανειστής τού πατέρα του.

Νά, πάρε έσύ τά πενήντα γιέν κι' έσύ τά σαράντα κι' έσύ τά είκοσι! τούς είπε.

Κι' άφού τούς έόφλησε όλους, ήταν έτοιμος να γυρίση και να φορέση τη στολή τού στρατιώτη.

Οι δανειστής όμως, πού στό μεταξύ είχαν μάθει πού είχε δώη τά γούματα ο Ζογκάι, θέλησαν να τώ δώσουν πίσω. Μά ο Ζογκάι άρνήθηκε να τά δεχτή.

Δέ μού λείπουν, τούς είπε. Τά χρήματα αυτά δέν είναι δικά μου. Είναι τού πατέρα μου! Μην τόν βρίζετε μονάχα πως θέλησε να φάη τά ξένα γούματα. Ένα μόνο σας μού σε μεγάλη άνάγκη έπιθυμώ να τη βοηθήσετε ως ότου γυρίσω κι' έγώ άπό τώ στρατό.

Δέ θ' άφήσουμε άδοχή της μητέρας σου και τίς αδελφές σου! είπαν με μιά φωνή οι δανειστής.

Όταν ο Ζογκάι τούς έόφλησε όλους, είδε ότι τού άπόμειναν ακόμα μερικά γιέν. Και τά μοίρασε στό μητέρα του και τίς αδελφές του.

Ζογκάι, παιδί μου, κι' έσύ με τί χρήματα θα μείνης; τόν ρώτησε ή μητέρα του πέντοντας στην άγκαλιά του.

Έμένα θα με θρέψη ο αυτοκράτορας, μητέρα. Τώρα μην κλάις, άλλα δός μου την εύχή σου να γυρίσω γρήγορα κοντά σας.

Κι' ή δόλια μάνα άναστενάζοντας έβγαλε απ' τόν κόρφο της ένα φυλακτό και τώ πέρασε στό λαχμό τού μοναχικού παιδιού της πού πήγαινε να ύπηρετήση την πατρίδα του γιά είκοσι χρόνια.

Η καρδιά τού Ζογκάι δέ βόσταξε. Άγκάλισσε τη μάνα του κι' έμεινε έτσι κοντά της γιά κόμπες στιγμές.

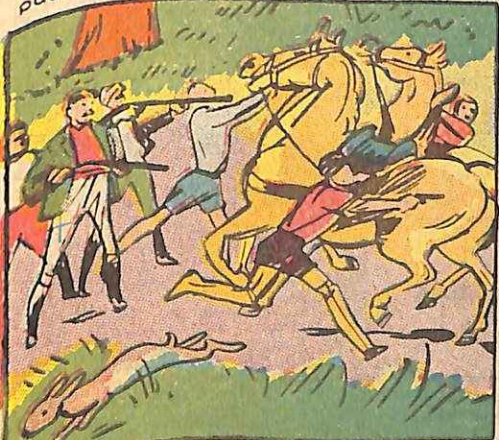
Η ιστορία τού Ζογκάι έφτασε σ' αυτά τού αυτοκράτορα, πού συγγιήθηκε και τόν πήρε στό φουρά τώ ως πρώτο άξιωματικό.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

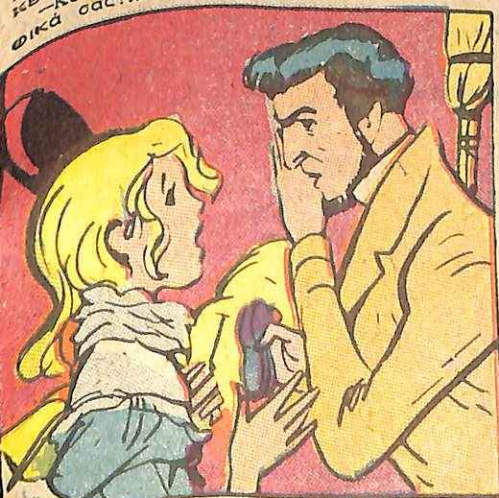
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

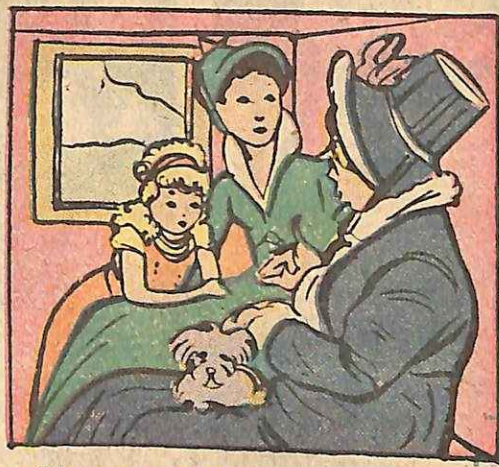
Στίς αρχές τού 19ου αιώνας ζούσε σέ μιά μικρή πόλι της Β. Γαλλίας ή 'Αλίσ Βυτούρ, μιά άρχοντοπούλα, πού οι γονείς της την είχαν παραχαρδέψει, ίσως έπειδή ήταν μοναχοκόρη. Μιά μέρα ή 'Αλίσ έφυγε με την άμαξα γιά μιά άλλη πόλι, όπου την περιέμεναν οι βείοι της και μιά εξαδέλφη της, γιά να περάση μερικές μέρες κοντά τους.

Πριν όμως τελειώση άκούστηκε ένας καλ-πιασμός αλόγων και ή άμαξα σταμάτησε. Οι κακοποιοί, πού τούς είχαν κυκλώσει και φέρονταν άπό τά άλογά τους με τά όπλα στό χέρι και ο άρχηγός τους, ένα άπαίοιο ύπο-κείμενο με δειμένο τώ δεξί του μάτι φώναζε: Φεύκα σας!...

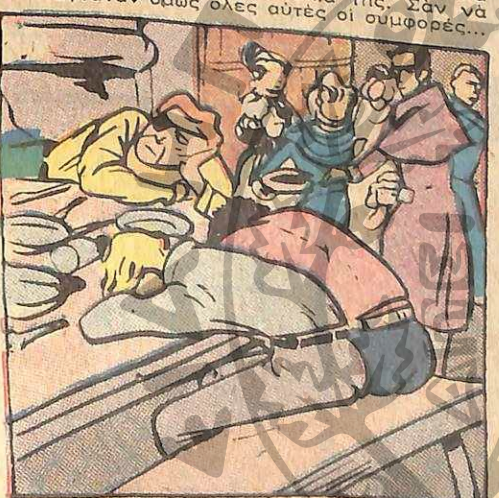
Ύστερα άπό όκτω μέρες ή 'Αλίσ είχε γινεί άγνωστή. Ζήλευσε σκεδόν την τύχη των άλλων συνταξιδιωτών της, πού δέν έκαναν τό-σο σκληρές δουλειές. Ένα πρωί την πλησία-σε ο κύριος πού βρισκόταν άπέναντί της στή άμαξα και τής είπε: Πάρε αυτή τη σκονή και ρίψε την στό φαγητό των ληστών χωρίς να σέ δούν.

Ήταν ή πρώτη φορά πού ή 'Αλίσ έκανε μό-νη της ένα τέτοιο ταξίδι και άνυπομονούσε να φτάση στόν προορισμό της, γιάτί όλα την ένάγκασαν και τη νευρίαζαν. Μιά ήλικιωμέ-νη κυρία δέν έκρυβε τώ φόβο της, γιάτί όπως την είχαν πληροφόρησε είχε εμφανιστή στην περιοχή μιά συμμορία έπικεφαλής της οποίας βρισκόταν ένας μονόβραχος ληστής.

Ψήνησαν κατόπιν τούς ταξιδιώτες σέ μιά σπηλιά και άφού τούς άνάγκασαν να παρα-δωσουν ό,τι πολύτιμο είχαν, τούς κράτησαν φυλακισμένους μέχρις ότου πάρουν άπό τούς γονείς και συγγενείς τους τά λύτρα, πού θα παρέδωκε τά χρυσά βραχιόλια της. Σάν να μ'ήν έφταναν όμως όλες αυτές οι συμφορές...

Ήταν χημικός και είχε κατορθώσει να φτιάξη ένα ναρκωτικό με σκονή άπο διάφορα φυτά. Έτσι τώ μεσημέρι, άφού έφαγαν καλά οι ληστές βυθίστηκαν σ' ένα βαθύ ληθαργικό ύπνο. Ο έπιστήμων τότε συγκέντρωσε τούς ταξιδιώτες και ξεκίνησαν γιά την πόλι. Η 'Αλίσ άφρίκτοταν πως ποτέ πιά δέν θα περιφο-νούσε τούς καλώς φτωχούς ανθρώπους.

Η συμμορία αυτή είχε κίολας έπιτεθεί πρό ήμερών σέ μιά άμαξα και είχε καταληπτεψεί τούς έπιβάτες της. Η 'Αλίσ διασκέδαζε με τώ φόβο των έπιβατών και όταν κάποιος κύριος θέλησε να πιάση κουβέντα μαζί της, ρωτών-τας την αν φοβάται τούς ληστές, ή 'Αλίσ τού άπάντησε ψυχρά: — Έγώ, κύριε δέν φοβάμαι ποτέ!

...οι συμμορίες της άνέθεσαν να βοηθή-στην κουζίνα τη μαγειρίσά τους... Άρχισαν μέρες ή άναγκαστάσαν συχνά να πηγαίνη στό δάσος γιά να φέρη έύλα και ν' ανάδη φωτιά... Αυτή πού ήταν πάντα καθαρή και καλοντυμέ-νη, ήταν τώρα γεμάτη μούτζουρες και με τά ρούχα της κουρελιασμένα.

Ύστερα άπό αρκετών ώρων περιπλάνησι, οι ταξιδιώτες συνάντησαν τούς πρώτους χω-ροφυλάκες και τούς πληροφόρησαν γιά την περιπέτειά τους. Έκείνοι δέ δυσκολεύτηκαν καθόλου να συλλάβουν όλα τά μέλη της συμ-μορίας και οι ταλαιπωρημένοι ταξιδιώτες δα-νοήθηκαν ύστερα άπό λίγο τούς δικούς τους και τά χαμένα τους κοσμήματα.

Πωλείται σ' ὅλα τὰ φαρμακεία.

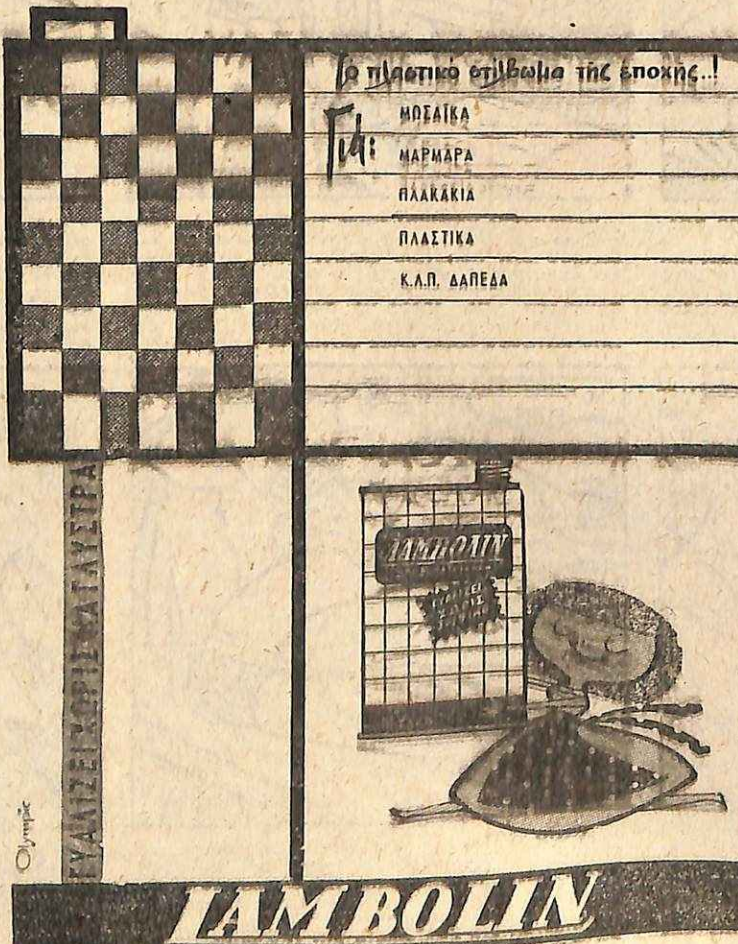

Τὰ νέα μεγάλα καταστήματα «ΑΓΑΛΙΘΗΣ», Σταδίου και Χρ. Λαδά, έξέχονταν από ήμερών υψών οοκονομασίων έπίσκεψιν των έκρηκτικῶν Τέλεν Μανσφελντ. Ήν άτομοδόμοι τῶν Χόλλυνουντ μαζί με τὸν άνδρα της καὶ τὰ παιδιά της, έπαισθεῖν καὶ τίς βαρέα σίτουμες τῶν καταστημάτων «ΑΓΑΛΙΘΗΣ» βαυμασίων τῶν τὴν μεγάλην ποικίλιαν τῶν εἰδῶν προσελαίνε, κοσμητῶν, επαγομένων φυσιτικῶν κλπ. Εἰς τὴν φωτογραφίαν καὶ ἡ Τέλεν Μανσφελντ εἰς τὸ εἰδικὸν τμήμα κοσμημάτων διαλέγει περικὰ μπιούρ δια προσωπικὴν της χρῶσιν.

τὸ Σωληνάριο
ΒΕΡΝΙΚΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΚΥΚΝΟΣ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΗ
ΒΙΟΛΑΚ. ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 12
ΤΗΛ. 26.064 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ θηλυκιά. μετὰ τὸ γάμο.
τρῶει τὸν ἀρσενικὸν

ΠΟΙΟΣ δὲν ξέρει τὸ γρόλλιο, τὸ κραιπνὸ τριάντα, πὺρ τὸ τραγοῦδι τὸ δίνει μίᾳ χορομένη νύκτα σὲ νύχτες τὸ καλοκαίρι; Τὸ τριάντα ἐρίσκειται παγιδῶ. «Τὸ ἀπάσῳ γιατί τὸ ἔχω ἐκκόψει ἀναβρίθες φορές καὶ γιατί ἡ ἄρρα μουσική του ἔφερε ἀναβρίθες σκέψεις σὺ πωλοῖ νόμις. Ἐγραψε ὁ Ντίγκεν». Ὁ μεγάλος φυσιοδίφης Ἀλνβάλος ἀντιπρόβει, ἔξ ἄλλου, τὸν σπῆτι τοῦ τριάντα, πὺρ τὸ τραγοῦδι τοῦς τὸν ἔκανε νὰ κοιμηθῇ, σὺν τὸ καλύτερο οὐπαντικὸ. Στὴν Ἰαπωνία καὶ στὴν Κίνα, πολλοὺν τριάντα μεσὰ σὲ εἰδικὰ κλαυθία. Ἡ συνήθεια αὕτη ἄρχισε νὰ διαδεχθῇ καὶ στὶς Ἑνωμένους Πολιτείες.

Τὸ τρίτον, ὡστόσο, τραγουδοῦν γιὰ τὴ δική του γὰρα καὶ διὰ τὰς τοὺς ἀκούοντες. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ, ὅμως, τὸ ἔχει μὴν τὸ βρενικό, ποῦ, ἐκτός ἀπὸ τὴν προσωπικότητά του τοῦ προεβλεπῇ μὲ τὸ τραγουδοῦν γιὰ τὴ θληλική. Τὸ μυστικό του ὄργανο εἶναι ἐκαιρετικὰ λεπτεπίλεπτο. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἔλκτρα (ὡς ποτὶσθὲν σφερά), ποῦ ἐκκλίνῃ στὴν ἑσωτερική τους ἐπιφάνεια κολληθὶ ἐκαστοῦ τριγωνικὰ δόντια τὸ καθένα. Τριβήσας τὰ δόντια τοῦ ἑνὸς σφεροῦ πᾶν στὸ ἄλλο, τὸ τρίτον παράγει τὸ γνωστὸ διατετακτικὸ ἤχη, ποῦ ἀκούεται πολλὰς φορὲς ἀπὸδοῦται 1500 μέτρων.

Ἡ θηλυκὴ ἀκούει τὸ τραγούδι τοῦ ἀρσενικοῦ ἀπὸ τὰ μικρὰ τοῦπαιδα ποῦ ἔχει στὰ γόνατα τὸν πατέρα της καὶ συγκινεῖται σ' ἐξαιρετικὸ βαθμὸν. Ση-
κνῶναι ἀμέσως τὴν κεφαλὴν της, γιὰ νὰ
ἐπλ' ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ὁ ἦχος καὶ ἐκτι-
νάζει γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἀρσενικὸ
ποῦ τὴν καλεῖ κοντὰ του.

Το τριζόνι, όταν θέλη να ξεαπαθήσει τους ένθροους του, γίνεται... έγγαστριμυθό. Πιέζει τα φτερά του πάνω στα πλευρά του και κάνει τον ήχο να θυγαίνει ποτέ από δω και ποτέ από κεί.

Πολλοί αυτομολόγουν μελέτησαν το τραγικό του και βρήκαν ότι ο τόνος του κυμαίνεται όταν η θερμοκρασία πέσει κι' ότι ο ρυθμός του κυμαίνεται περισσότερο από άνω, Κατά το 1897, μακάρια ο φυσιοδίφης Άλφρε Ντόλμπερτ, έπειτα από προσεκτική πείραση, διαπίστωσε ένα νόμο, που φέρει το όνομά του και που, ως επίτρεπτε τις προεπιστοιχισμένες τιμές θερμοκρασίας με απόλυτη ακρίβεια. Έξ' υφαισθητή κι' από τα πρώσιμα της «καρπής» που θνάζει το τρώσιμω έσσεα σε 15 δευτερόλεπτα. Στον καθύς αυτό θα προσέθεσε 8. άα παλλακτισσώμεν με το 5 και θα διατρέψωμεν με το 9. 10 καλοκαίρι, οι «καρπές» αυτές κυμαίνονται από 50-55 στα 15 δευτερόλεπτα (θερμοκρασία 32-35 θα-μνός).

Στην Άγγλα παλεύουν όστι τοι-
ζών σέρνουν εσθύνται. Ή άλληλα ε-
λπί, ωπιάσθαι. Πόση άπάνει πιο κα-
ταστροφικό έπαιος από το τριώνι.
Από το λόγο ότι τρέπει τα πάντα. Στα
πύβια π.γ. άναίρει πιο μεγάλες του-
πες από το ακόρο. Μασάζει σιγα-σιγα
το δούμα και κομματιάσει τα δερμα-
τίνα άντικείμενα. Τόρρι το ίβρι καλά
τα όρεκα τρώφια δου και τα παλινά
ή τα ψαλμάσιν. Μπορεί έπαισι να
σκαλύν σιγα-σιγα το έλλο ενός άμα-
ριού και ν' άναίρει τερπότες σφήνα-
γες μέσα σ' αυτό.

Παρομοίωση άσχηματη είναι ή Θηλυκία, παιδί, μετά το γάμο της, καταστρέφει τον δυστυχισμένο άρρενα.

Στην Αφοκλή, δε άλλοι, ζή ένα είδος γρύλλου, στο οποίο ο πατέρας πίνει τα παιδιά του. Γι' αυτό, ή μητέρα τους αναζητεί μεγάλες τρέπες στο βάθος ή στον κορμό ενός δέντρου και μπαλάνι να τα κομεί εκεί όπου να μεγαλώσουν και να είναι σε θέα ή γ' αμεταρτηθούν με τον πατέρα τους.

«Άλλα και οι άνθρωποι μεταξύ άρσε-
νικών υγρών, που διεκδικούν την ι-
σότητα θανάτου, είναι πολύ συχνά. Στους
άνθρωπους αυτούς δεν υπάρχει έλεος. Ο
νικητής, αφού κολύπησε τον αντίπαλό
του, παρακαλεί την έκκλητί του να
εξωθήσει τον νικητή από το σώμα του.
Παραβιάζοντας, κατόπιν στους έρωτες
τους που διαρκούν πενήντα ημέρες. Ο
άρσενικός φύγει ύστερα, χωρίς να
εξασφαλίσει για το τι μπορεί να γίνει
πρώτα του.

Μιά όψη του μεταλλίου, που δόθηκε στους ολυμπιονίκες. Παριστάνει μία συντροφιά αρχαίων Έλλήνων, που περιφέρουν θριαμβευτικά ένα νικητή, ο οποίος κρατάει στο χέρι του ένα φύλλο φοινίκας. Σήμερα μερικοί άθλητες ανταλλάσσουν τον κότινο τους με μέγαλα χρηματικά ποσά...

Ἐπαγγελματίες
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΣΤΙΒΟΥΣ

Πῶς ἐργάζονται στὰ παρασκήνια
τῶν ἀγώνων οἱ «κυνηγοί» ἀθλητῶν

ΠΙ-Ωλ άπ' την ιερή φλόγα, που καίει σ' έλαιο τό δάσχημα τών 'Ολυσμπιακήν άγώνων, κάτω άπ' την λευκή 'Ολυσμπιακή σημαία μέ τους πολυχρώμους κρίκους, μέσση στην έξαστρη άτάσφαρη τών διαφόρων σταθίων και δίπλα στους άρχηγούς των αθλημάτων που σέ κάθε είδαρία πού τους παρουσιάζεται κοιτάζουν για την 'Ολυσμπιακή έδεση, στην ευχάριστη λαλούν, στην αλκυονίδα τά πλοκάμια των ισχυρών, διάναμεις πού μολύνει όστι ιερά όσα, όσο π-ρικλεείται στην κληρονομιά των άρχαίων 'Ελλήνων.

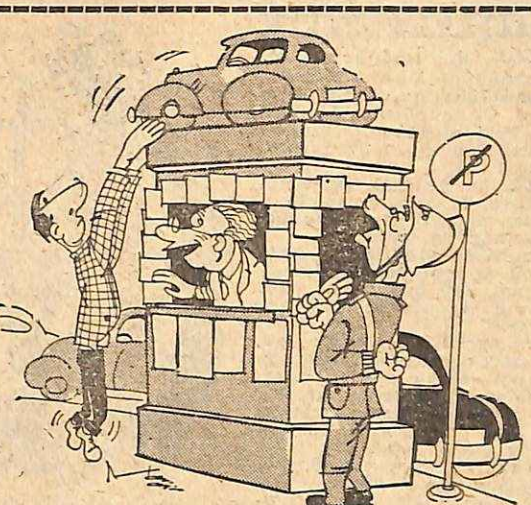
Ὁ ἐπαγγεμισμένος ἐξηγάει μὲς ἀπ' ὅν βοῶ τοι ἀρεστοτεχνίῳ. Ὁ ἑμπορὸς δὲ ἀδύστησεν κατὰ τὴν διαρκείαν τῶν ὁμιλιῶν καὶ ἀποκαταστάσας ἀγῶνας, ἐπέδεικνυν τὴν μεγαλότητα ἐνεργητικότητά του διαδύσων καὶ ἀπελευθερῶν πρὸς δέξιν τὴν κατευθύνειν, ἀποκείμενον νὰ ἐκστρατεύσῃ τοι ἑμπορῶν ἐν δόλῳ, ποὺ εἶναι στὴν προκειμένη περίπτωση ἀπὸ τὸν ἀπαιτητικὸν καὶ ἀποκαταστάσας ἀγῶνα, ποὺ ἐκστρατεύει ἀπὸ ὑπεροφίας νὰ τὴν τιμῇ ποὺ εἶχε νὰ τὴν ἀντιπροσέτιον στοὺς ἰδιοδεϊότερους ἀγῶνας ὁμιλίου.

Πισώ από τα χρονομέτρα και τις μεθόδους των εκπαιδευτών είλικρινά ανθρώπων απελευθερωμένων μεγάλων και μικρών, θα δοξαζόμαστε, που προσηλύνουν, ανακαλύπτουν και εμπνεύσονται, που εά τους απεφύγει η αλγύβουρα κερδίει.

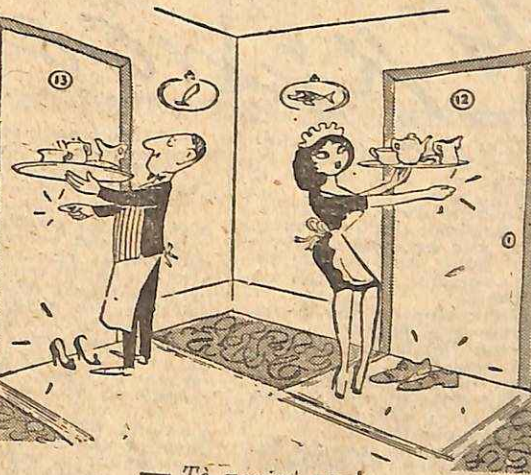
Μία μετρία μέσα στα παρασκήνια των Ολυμπιακών αγώνων μάς δίνει μία ιδέα για τα όσα συμβαίνουν εκ κάθε 'Ολυμπιάδας και τα όσα σκοτεινά βλέπουν το φως της δημοσιότητας, μάτια, λοιπόν, προσπαθούν. Ειδικευμένοι, με τους δαλιητές άκρυνουσι, οι έμπειροι, με κατάλληλη εκπαίδευση, θα προσπαθούν για να επιτύχουν τους σκοπούς τους.

[illegible]

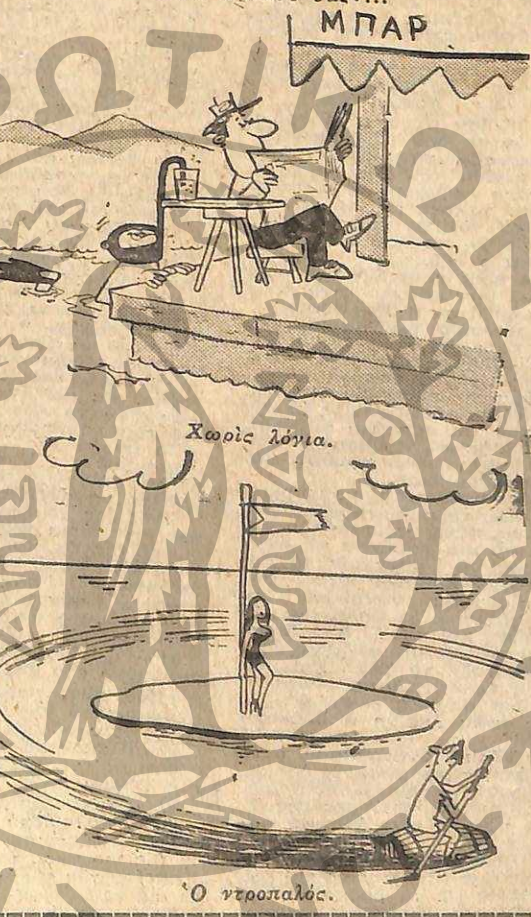
Ενα βασικό περιτύπωμα, «κοιτώντας» είναι ασφαλιστική. Έκει οι αγορές γίνονται με εύροτο ποσό κύκλω. Η έρασιτεχνική πηγή ηλίστα έχει περιορισμένη δυνατότητα, ηλίστα με την επαγγελματική, που απλά, γίνεται σε μεγαλύτερους όριζοντες. Είναι έτσι σε αμειβόμενους και τα τεράστια κέρδη που αποκομίζουν οι πωλητές, κυρίως στην Ιταλία και Γαλλία, όπου το έθλημα αυτό από εδώ και πολλά χρόνια διατηρείται

Στροχονόμος: — Περιπτεριοῦχος! Π
φίνεις τὸν καθένα νά... παρκάρῃ ὅπου θέλει;..
(Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

— Τὸ πρωῒνό σας!

ἀμφίωτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φιλόθλων.
 "Ολοὶ οἱ μεγάλοι σύγχρονοι ποδηλάτες
 Ἀνγκλάν, Ριβιέρ, Νανταίν, Ἀνγκεντίλλ, Ἰ
 Μπαλντίνι, κλπ. ξεπέρασαν μέσα ἀπ' τὴς
 ἐρασιτεχνικὲς ἀναιμικὲς κοῦρσες κι' ἔφτα-
 σαν στὸ ἀπόγειο τῆς δόξας καὶ τοῦ πλού-
 του μεταπηδώντας στὸν ἐρασιγυμναστή.

Για τα αθλήματα πήλεις, αγγυλατισμός, βού, μπασκετ, και μερικά άλλα, οπότε σπασμένοι των διαφόρων συνδικάτων δίνουν ιδιαίτερη σημασία. Αυτά είναι από που δεν παρουσιάζουν εύρη κύκλο επαγγελματικής ανάπτυξης. Κάπου-κάπου παρουσιάζει ένας μπασκετ — μπωλίστας που διοργανείται στους Χάρλεμ Γκολντ Τρότερς, όπως αυτή τη φορά συνέβη με που Αμερικότα μαύρα Ο. Ρομπέρτσον, που βασίστηκε ο εκπαιδευτικότερος καλαθοσφαίρκτης των 'Ολλυμπιακών αγώνων της Ρώμης και στον οποίο έγιναν αμέσως οι αντίκες προτάσεις. Στην πάλη πρέπει να βρεθεί πρόσωπο που να συγκεντρώνει ειδική προσοχή, για να υπάρξουν διασυνδέσεις επιβολής του, στους παλαιότερους εκείνους αγώνες που υφίσταται ο παλιότερος να διοργανώσει, γένετα, μανδύες, αετωσούς, ήθοποια, και ελάχιστοι διαιτητές.

Γιὰ τὸν στίβο, ἐξ ἄλλου, ἀναμένεται τὸ
παραινόμενο, τὸ ὁποῖον ἀπὸ κατωρρίφη με-
ρικὰ παγκόσμια ρεκόρ, θὰ δεχθῇ τὴν τρέ-
χη συναγωνιζόμενος ἄλλα ἢ ἐπὶ γὰρ δὲν
ἔρω τὶ ἄλλα ζωὰ, ἀμειβομένος δὲ ἐπὶ αὐτῇ
τῇ δουλειᾷ μεῖλλον εὐτελεῖ ποσά.
Στὸν ὑπερβαλλὴν Ἀύστραλόν "Ὀλυμπιο-
νίκη Χέρμπερτ "Ἐλλιοτ, ἔγιναν καὶ γίνον-
ται συνεχῶς προτάσεις γιὰ τὴν τρέχη ἐπὶ
ἀμειβῇ. Κανεὶ δὲν ἔχει αὐτὴν τὸ ζορκαῖν,
τὸ Περσι Τζερουττί θὰ ἀποδεχτῇ τελικὰ
τὴν προφοράν.

Ο κυριώτερος παρασκευαστής αγώνων κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών αγώνων, μεταξύ των κυνηγών του επαγγελματίου γίνεται στο άθλημα της πυγμαχίας. Μέσα στα Ολυμπιακά κανάβια βρίσκονται οι μελλοντικοί παγκόσμιοι πρωταθλητές των διαφόρων κατηγοριών. Το περίεργο είναι ότι εκείνοι που στέφονται παγκόσμιοι επαγγελματίες πυγμαχοί κατά κανόνα δεν είναι οι Ολυμπιονίκες της κατηγορίας τους.

Οι πυγμάχοι φλόντ Πατέрсον και
 Γιγκορ Γιοχάνσον, που άσπασχόλησαν
 τους διεθνείς πυγμαχικούς κύκλους με τους
 εξαιρεταίους άγώνες τους, ξεκίνησαν απ
 το Όλμπιασκά ρινγκ. Το 1952 στο Έλ
 νίκου ο νέγρος Άμερικανός Πατέрсον ει
 κει κερδισέ το Όλμπιασκό μεταλλικό της
 κατηγορίας του, ενώ ο Σουηδός Γιοχάν
 сон είχε κατατάξη μετά τους τρεις ποιά
 ους

Μερικά χρόνια αργότερα οι δύο αυτοί
 υπηρχοι δόνουν τις επαγγελματικές α-
 νταξίες. Ο Πάτερσον κερδίζει τον τίτλο των
 αρχαιολογικών πρωταθλητών νικώντας την
 Ιλάντσον. Μερικούς μήνες αργότερα, έ-
 ρετα από ειδική προεπιλογή ο Σουηδός
 πρωταθλητής έπαυσε τον τίτλο, για να
 τον παραδώσει λίγο αργότερα στον σκλη-
 ροτεχνικό αντίπαλό του.

ἰδῶσα στὴν Ρώμην τὰ ἑμπόρεα κέντρα τῶν
 ἰδιῶκων ἐκκλησιῶν τῆς ἐξουσίας τοὺς ἀνέμενε
 τὸν πνευματικὸν ποὺ θὰ ἀγωνίζονταν γιὰ
 τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων τίτλο. Οἱ χάρου τοὺ
 ἑμπόρεα πᾶσι ἀνέμεστο ἀπὸ ἀνθρώπων πο
 ἦσαν ἐπαγγελιστικὰ ἔργα. Ὁ πνευματικὸς ἀνέμ
 οῦσε οἱ πολλοὶ πνευματικὸν εἶδος. Διαδό
 νει τὰ συμβόλαια τοῦ χάρου εἶχαν υπογρά
 ρισθῇ γιὰ νὰ διεκδικηθῇ τὸν πρῶτον ἀνέμε
 νον ἑρασμὸν ἐκνευρῶν. Οἱ διακόνες τὸν κέντ
 ρον ἐξουσίας ἐξουσίαν στὴν κεντρικὴ καὶ πληρ
 ῶς ἐξουσίαν. Ἐγγεγραμμένοι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ στὰ ἁ
 ἁπλοῦς ἐκκλησιαστικὰ ἔργα τὸν πρῶτον ἀνέμ
 οῦσαν τὸν ἐκκλησιαστικὸν ποὺ εἶχαν ἀνέμ
 οῦσαν, ποὺ εἶχαν ἐκκλησίαν στὴν ἐκκλησίαν τὸ π
 ῶτον, ποὺ εἶχαν ἐκκλησίαν στὴν πᾶσι κατὰ

ΟΙ εὐερίβητες ἀπ' ὅσα ἔλεγαν παρουσία-
ναι θέσαν ὑποψίην ἐπαγγελίας ὅτι
χρὲς βάρη τὸν Νοτιοανατολικὸν Ντ. Μπέρ-
κιν. Εἶχε κυκλοφοροῦν ἡ φήμη ὅτι προ-
βάται γὰρ σκληρὸ ὄργανον ἀγωνιστῶν
καὶ κύκλος πού τοι ἀπαρταίχην τέχνη.
Ἐλυσία ἦσθε μετὰ τὸν περὶ τοῦ γὰρ ἐπο-
μηνιστοῦ. Ἐστὶ δὲ τὸν ἑταίρου ἐποι-
εῖσθε, δίστημι καὶ δὲ κερδίσαντα χρήματα
δὲ σκοπῶν γὰρ διασώσῃ.

... λησαν απ' τον ορατο, οπως οταν
 ... τελικο αγωνα ο Ιταλος Ν. Ντε
 ... επιβληθη του Μπεκερ με μεγαλη
 ... αφορα. Στα πρωτα λεπτα ο Νισιορι-
 ... βουε εδειξε ποτ θα κερδιζε τον αγωνα
 ... βεβαιωθη του ομως τον κατεστοχευ-
 ... νοητικη επιπολα μια δυο φορες κι ο
 ... κινησε του Ιταλου τον εβουδενω-
 ... ες για λεπτα ο Μπεκερ ηταν «αγκυρι-
 ... » αν ο διατηρηθι δεν διοκοιτε τον αγω-
 ... να υπηρχε κινδυνος να υποστη ο Μπεκερ
 ... ανεπανορωθη ζημια.

Ἡ ἔξελξις αὐτὴ διασφρατίζει τοὺς ἀ-
ποστάμενους τῶν συνδικατοῦν. Τὰ συμ-
βὰ καὶ ὁμοίαι οἱ ἀρχικοὶ τοὺς ἐπιδιώκει
ν ἀνταγρῆσαν. Ὁ χρόνος θὰ δειχῇ τὴν
ἔξελξιν τῶν παρασχόντων. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς
αὐτοὺς θὰ κἀν τὴν ἐμφάνειν; Τῶν σὺν διεθ-
νῶν; Ποιὸς θὰ βῇ παγκόσμιος πρωτο-
βλητής;

ΚΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΦΕΤΟΣ θα μαζέψουμε δι-
πλάσιο μελι από πέρσι,
όλως ο Τζιμ μπαίνοντας στην
κουζίνα. Οι κερήρες που είχαν
βάλει στις κυψέλες, γέμισαν
κι' όλας. Πρέπει να τις αντικα-
ταστήσω.

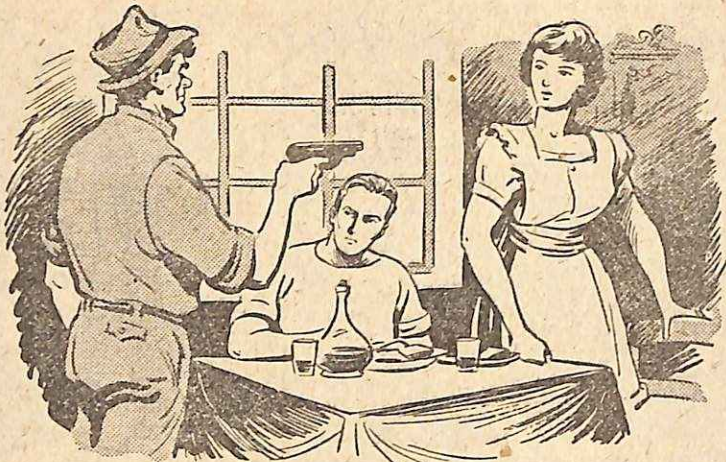
Η Τζαίρν εκλείψει με όρμη-
τήν πόρτα. Το σταματάει το βου-
πό που έκαναν οι μέλισσες,
της έσπασε τα νεύρα.

Και τι θα γίνει με το φρά-
κτι του κήπου που χάλασε;
γκρίνιασε τον άντρα της. Μο-
νάχα για τις μέλισσες ενδια-
φέρεσαι.

Με συγχώρησε, χρυσή μου,
αλλά φέτος η χρονιά είναι έ-
ξαιρετική για τις μέλισσες, εί-
πε μαλακά ο άντρας της. Κι'
είμαι βέβαιος, ζέρεσαι, πως οι
δικές μας μ' έχουνε συνηθί-
σει! Με γνωρίζουν!

Η Τζαίρν έκανε ένα ειρυνί-
κό μορσάκι και είπε:

Σε παρακαλώ, μιν' ένα-
νθες έδω. Το φαί είν' έτοιμο.
Κάθισαν στο μικρό τραπέζι.

Η νέα γυναίκα τάχασε αντικρύζοντας το περιστρόφο που τη
σημάδεψε...

Μέλισσες

κι, ο Τζιμ πάντα χαμογελά-
στος κι' η Τζαίρν μουρμου-
ρική απ' τους δύο τους
δεν αντέλκνθη τον ξένο, πα-
ρά μόνο όταν άνοιξε την πόρ-
τα και βρέθηκε μπροστά τους.
Φορούσε ένα λαδωμένο παντε-
λόνι κι' ένα χαλί πουκάμισο
και το καπέλλο του ήταν σε
κακά χάλια.

Θέλετε τιποτά; τον ρώτη-
σε ευγενικά ο Τζιμ.

Η ματιά του άνωσταυ έπε-
σε στο τραπέζι.

Λίγη πίττα, δήλωσε.

Ο Τζιμ άπλωσε το χέρι να
του κόψει ένα κομμάτι, μα η
Τζαίρν τον σταμάτησε.

Ποιός είδατε; ρώτησε ξε-
ρά τον άγνωστο. Τι θέλετε.

Πεινάω, απάντησε εκείνος.

Θα σας δώσω ψωμί και τυρί.

Ζήτησα πίττα, είπαε απότο-
μα ο άγνωστος.

Χαμογελούσε, αλλά μόνο με
το στόμα. Τα μάτια του ήταν
σκοτεινά κι' απειλητικά.

Η Τζαίρν πετάχτηκε όρθια.

Φύγετε από δω! φώναξε.

Θα φωνάξω την αστυνομία!

Η κίνηση του άγνωστου ή-
ταν τόσο γρήγορη, ώστε η νέα
γυναίκα τάχασε αντικρύζοντας
ξαφνικά το περιστρόφο του...

Τζαίρν, κάθισε κάτω, είπε
μαλακά ο Τζιμ.

Δεν είχε κουνηθεί καθόλου,
σαν να μην καταλαβαίνει πόσο
δύσκολη ήταν η θέση τους.

Η γυναίκα του σωριάστηκε
στην καρέκλα της.

Τι θέλεις; ρώτησε τρο-
μαγμένη τον άγνωστο.

Σας το είπα, λίγη πίττα.

Ο Τζιμ έσπρωξε προς το μέ-
ρος του την πιτάδα κι' εκεί-
νος έκοψε με τ' αριστερό του
χέρι ένα μεγάλο κομμάτι και
το καταβρόχθισε.

Όραία είναι! μουρμούρισε.

Άφισε το περιστρόφο μπρο-
στά του, πανω στο τραπέζι, κά-
θισε σε μια καρέκλα κι' ήταν
έτοιμος να συνεχίσει το φαί-
του, όταν πρόσεξε πως η μα-
τιά της νέας γυναίκας ήταν
καρφωμένη στο όπλο του. Το
άφησε και τότε σημάδεψε.

Θέρε μου μία αλλαξιά ρού-
χα, διάταξε ο Τζιμ. Και μην
κάνεις κανένα άστείο, γιατί η
γυναίκα σου θα πάθει ό,τι ε-
πάθε χτές εκείνη η δύσκολη
γριά!

Η Τζαίρν ανατρίχιασε. Είχε
διαβάσει στην πρωινή εφημε-
ρίδα για τη γριά που είχε βρε-
θεί τρυπημένη από σφαίρες.

Σα να μην είχε ακούσει την
απειλή του γκάνγκστερ, έντε-
λως άταρσχος, ο άντρας της
βγήκε από την κουζίνα και ζα-
ναγύρισε με τα ρούχα.

Πόσων χρόνων είναι η κόρη
σας; ρώτησε ο ξένος.

Η Πέννη; Πένς... που το
ζέρετε; τραυλίσσε η Τζαίρν.

Είδα το ποδήλατό της στην
αυλή και τα φορεμάτα της α-
πλωμένα στο σκονί. Είναι στο
σχολείο, έ; Τα παιδιά σχολάζε-
στε 4, δηλαδή πρέπει να περι-
μένω μία ώρα ακόμα.

Γιατί να περιμένετε; τον
διέκοψε ο Τζιμ. Άκούστε, θα
σας δώσουμε όσα λεφτά έχου-
με κι' ό,τι άλλο πολύτιμο υ-
πάρχει στο σπίτι. Δε θα είδο-
πούσουμε την αστυνομία...

Βούλω' το, τον διέκοψε
ο φονιάς. Δεν πιάνουν σε μένα
αυτά τα κόλλα. Τα λεφτά μου
είναι άχρηστα, γιατί η αστυνο-
μία έχει ανακαλύψει κι' όλας
τα ίχνη μου. Θα πάω μαζί μου
τη μικρή, για να μ' άφισουν να
το σκάσω ανεξόχλητος.

Η Τζαίρν νόμιζε πως θα λι-
ποθυμούσε. Αυτός ο κακώρο-
νος, με το άρρωστο χαμόγελο,
ήθελε να της πάρει το δωδε-
κάχρονο άγγελουδάκι της, κι' ο
Τζιμ δε μπορούσε να τον εμπο-
δισί! Ήταν πολύ πιο αδύνα-
τος απ' το γεροδεμένο ξένο...

Κι' άλλωστε δε φαινόταν διατε-
θειμένος να του επιτεθεί.

Ότιάζε μου λίγο τσάι, τη
διάταξε απότομα ο άγνωστος.

Η νέα γυναίκα σπύκθηκε κι'
άρχισε να ετοιμάζει το τσάι, με
μηνιακές κινήσεις. Καθώς ά-
νοιξε το συρτάρι για να πάρη
ένα κουτάλακι, η ματιά της έ-
πεσε στο μυτερό μαχαίρι της
κουζίνας. Τρέμοντας ολοκλη-
ρη, το πήρε και τόκρυψε στην
τσέπη της ποδιάς της. Ο φo-
νιάς δεν το κατάλαβε, γιατί
του είχε ντυμένη την πλάτη.

Το μυαλό της δούλευε δαι-
μονιακά... Έπρεπε να δο-
κιμάση την τύχη της, να προσ-
παθήση να σώση την Πέννη!

Πλνίσανε το φονιά, κρατών-
τας στα χέρια της το φυλλά-
δι που άχνιζε, και με μία από-
τομη κίνηση του πέταξε το ζε-
ματιστό τσάι. Γρήγορος σαν ά-
στραπή, εκείνος έγειρε πλάι,
και το καυτό υγρό υδίας που
τόν πταίλισε. Άντηχσε μία
πιτολιτιά, κι' η Τζαίρν ένοιωσε
ένα πόνο στο πόδι της.

Σας είχα προειδοποιήσει!
μούγκρισε ο γκάνγκστερ.

Και χαμογέλασε ίκανοποι-
μένα, βλέποντας το μαχαίρι να
πέφτει απ' τα παράλυτα χέρια
της Τζαίρν.

Ο Τζιμ, κατάκλιμος, έβρε-
ξε με λίγο ούισκι το μαντίλι
του και τ' άκούμπισε στη γάμ-
πα της γυναίκας του. Εύτυχως
η σφαίρα της είχε κάνει μονά-
χα μία γρατζουνιά.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικός κοχλίας

- 1) ΕΛΑΦΡΑ. 2) ΦΡΑΟΥΛΑ. 3) ΛΑΟΥ-
ΡΑ. 4) ΡΑΦΙΝΑ. 5) ΜΑΟΥΣΑ. 6) ΣΑΜΑ-
ΡΙ. 7) ΡΙΜΙΝΙ. 8) ΝΙΓΡΙΤΑ. 9) ΤΑΣΙΔΙ.
10) ΔΙΗΗΜΜΑ. 11) ΜΑΓΟΥΛΑ. 12) ΑΟ-
ΧΙΑΣ. 13) ΑΣΤΑΡΤΗ. 14) ΤΗΓΑΝΙ. 15)
ΝΙΦΑΔΕΣ. 16) ΔΕΣΠΟΙΝΑ. 17) ΝΑΖΙΑ.
18) ΑΔΙΚΑ. 19) ΚΑΜΑΡΙ. 20) ΡΙΖΑΓΡΑ.
21) ΓΡΑΦΙΔΑ. 22) ΑΣΤΕΙΑ. 23) ΑΝΑΦΗ.
24) ΦΗΜΙΖΩ. 25) ΖΩΗΡΑ. 26) ΡΑΔΙΚΙ.
27) ΚΙΝΗΜΑ. 28) ΜΑΧΑΙΡΙ. 29) ΡΙΖΙ-
ΚΟ. 30) ΚΟΡΩΝΑ. 31) ΝΑΝΩΔΗ. 32)
ΔΗΛΑΔΗ. 33) ΔΗΜΩΔΗ. 34) ΔΗΜΟΤΑΙ.
35) ΤΑΙΝΙΑ. 36) ΑΦΑΙΑ. 37) ΑΘΗΝΑ.
38) ΝΑΤΡΙΟΝ. 39) ΟΝΤΟΤΗΣ.

Συλλαβική άκροστιχίς

- ΟΥΡΑΛΙΑ. 1) ΟΥρανός. 2) ΑΡΑΡΑΤ. 3)
παραλία και 4) έλβετία.

Τριπλή άκροστιχίς

- 1) ΠΑΝΔΩΡΑ. 2) ΑΜΕΘΥΣΤΟΣ. 3) ΝΕΜΕΑ.
4) ΑΡΕΝΑ. 5) ΜΙΣΟΥΡΗΣ. 6) ΑΚΙΣ. 7)
ΣΗΣΤΟΣ.

Με τα αρχικά: ΠΑΝΑΜΑΧ.
Με τα δεύτερα: ΑΜΕΡΙΚΑΝ.
Με τα τρίτα: ΝΕΜΕΣΙΣ.

Η ανάλα του πυροσβεστή

- 23 σκαλοπάτια (3+7+6+5=11). 11+
11+1 το μεσάρι=23 σκαλοπάτια).

Δώστε στον καθένα ό,τι του άνηκει

- 1) Υπάρχει πάνω στο τραπέζι το σίδερο
για παπούτσια του υποδηματοποιού (8).
- 2) Το μεγάλο είδικό μαχαίρι, που κόβει
το ψωμί σε φέτες, άνηκει στο πρατήριό άρ-
το (4).
- 3) Το τσιγάρο, πάνω στο τραπέζι ά-
νηκει φυσικά στο γιατρό (7).
- 4) Η μικρή είδικη συγγραμμή για γραμμά-
ρια και κλάσματα του γραμματισμού πρέπει
να δώση στο φαρμακοποιό (5).
- 5) Η μηχανή του κιμα δεν έχει καμμία
θέση σ' ένα φαρμακείο. Άνηκει στο κρε-
πωλείο (2).
- 6) Το ηλεκτρικό σεσουάρ, που κρατάει
ο άνθρωπος του πρατηρίου βενζίνης, άνηκει
στον κομμωτή (3).
- 7) Ο γιατρός κρατάει το αερόμετρο με
το οποίο ελέγχεται η πίεση αέρος στα έλα-
στικά αυτοκινήτων (6).
- 8) Ο υποδηματοποιός θα πάρη από το
καθαριστήριο (1) το σίδερό του και θα του
δώση το είδικό για σιδερώμα έξωλο.

Η λύσις του υπ' αριθ. 820
σταυρολέξου

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΣΑΜΟΣ — ΕΙΚΑΣΙΑ. 2) ΔΟΛΙΟΙ —
ΡΙΟΝ. 3) ΑΤΙΜΟΝ — ΠΑΜΑΤΙΑΝΟΣ.
4) ΜΑΚΙΝΑ — ΑΡΕΤΑΣ — ΣΤ. 5) ΜΥΛΙ-
Α — ΖΙΚΑΝΟΣ — ΚΑΤΑ. 6) ΗΡΑΙΑ — ΑΛΙ-
ΜΟΝ — ΚΑΡΑΣ. 7) ΣΚΙΛΑ — ΑΠΑΣΑ
8) ΕΣΧΑΤΟΝ — ΕΝΕΚΕΝ. 9) ΑΤΕΝΟΣ
ΠΑΡΑ. 10) ΦΑΝΑΡΙ. 11) ΤΩΡΙΝΟΣ.
11) ΑΣΙΑΙ — ΑΚΟΝΗ. 12) ΑΧΑΪΑ —
ΚΑΝΕΜ — ΣΙΜΟΣ. 13) ΓΑΝΑ — ΣΑΜΑ-
ΡΑΣ — ΜΕΛΗ. 14) ΜΝ — ΣΥΝΕΤΑ —
ΟΦΕΛΟΣ. 15) ΑΝΑΜΑΣΗΣΙΣ — ΦΑΡΑΣΙ.
16) ΟΡΑΝ — ΟΜΟΙΟΝ. 17) ΣΑΤΑΝΑΣ —
ΣΑΩΝ.

- ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΜΑΜΜΗ — ΕΜΦΡΑΓΜΑ. 2) ΤΑΥΡΟΣ
— ΧΑΝΝΟΣ. 3) ΔΑΙΚΙΑ — ΧΑΝΑΛΑΝ —
ΑΡΑ. 4) ΜΟΜΙΑΙ — ΑΤΑΞΙΑ — ΜΑΤ. 5)
ΟΛΟΝ — ΑΣΤΕΡΙΑ — ΣΑΝΑ. 6) ΣΙΝΑΣ
— ΚΟΝΙΑ — ΣΥΣ. 7) ΙΑΙΝΩ — ΙΚΑΝΗ.
8) ΠΑΝΑΚΙΑ — ΑΜΕΣΟΣ. 9) ΑΡΑΜΙΣ
— ΚΑΝΑΤΙ. 10) ΕΜΜΕΝΩ — ΚΕΡΑΣΟΣ.
11) ΑΤΟΝΑ — ΑΤΟΜΑ. 12) ΤΑΣ — ΠΕ-
ΠΩΝ — ΣΟΦΟΣ. 13) ΑΡΙΣ — ΚΑΝΑΡΗΣ
— ΦΑΙΑ. 14) ΣΙΑ — ΚΑΣΕΡΙ — ΙΜΕ-
16) ΑΝΟΣΤΑ — ΑΡΑΚΑΝ — ΜΕΛΑΝΩ-
ΝΟΣ — ΣΗΣΙΣ.

- ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησιο Δοχ. 240 —
Έξωτησιο 120 —
Ιούλινο 60 —

- ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησιο Άλφες Άγγλιας 6 —
..... Δολάρια 17 —
..... Φο Βέλγ. 840 —
..... Φο Ιαλλ. 8 650 —
..... Φο. Έλδ. 73 —
..... Μάρκα Γερμ. 72 —
Ευρώσματα: Εξωτερικού δια ταχυδρομικής
έπιταγής και Εξωτερικού δια ταχυδρομικής
τοιαύτης πρὸς το περιοδικό ΕΦΗΣΑΥΡΟΣ.
Δραστηριότητα 4 (Πλάττει Κλασμάτως)

Ε.Ε.Μ. Μπακαλάκης και Σία Ε.Ε. Εξωτική
Εταιρεία «ΕΛΛΑΓΗ» Διευθύντης Διαγει-
σής και Οπεθώνος κατ' Ελμ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΑΤΗΣ
Οδὸς Λαοδονία Πλυντ. 36
Υπερβυτικὸν Τηλεφώνου: 2 Πύργοι Μπέλλας
δὸς Βουλγαρία 11. Αθήνα.

ΕΡΙΚ ΜΠΡΟΥΤΟΝ

Η αλληλογραφία μας

Ο παθολόγος ιατρός Α. Α. από-
τησε ταχυδρομικώς στον Νικόλαο "Αχ-
τύπη, Αμοργόν. Ο Δ. Μ. Κ. να στεί-
λη την διεύθυνσί του.

Ο γυναικολόγος κ. Δ. ΔΙΑ
ΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομι-
κώς στις: Μαρίκα Γιαννουσάκου, Ε-
κτός Γρηγοράτου και Σ. Α. Μ. V. Α. Κ.
λέων Απεκτισμένη ΠΚ+Α και η Τίτικα
"Η Απεκτισμένη" της διεύθυνσής τους.

Ο ψυχίατρος — νευρολόγος μας κ.
ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε
ταχυδρομικώς στους: Σωκράτη Λα-
ταχούπουλου, Παναγιώτη Γεωργίου,
Νικόλαο Στέν, Γεώργιο Τερζήν, Αμα-
λίου Χρονόπουλου και Γεώργιο Παπα-
δόπουλου.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Γιολάντα "Ιωαν-
νίδου" Ταχ. Κιβ. Νο 70, Λάρ-
νακας, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογρα-
φήση με νέους και νέες απ' όλον τον
κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής
και σταθερής φίλης.

Η ΔΙΝΑ ΙΛΙΑΔΟΥ, Σόλωνος Νο 2,
Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή-
ση με νέες απ' όλη την Ελλάδα ηλικίας
16 — 20 χρόνων. Φωτογραφία άπαραί-
τητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Άνδρέας Λοΐζου
Ταχ. Κιβ. 203, Λεμεσός, Κύπρος, θέ-
λει ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες

από το Λονδίνο, με σκοπό τη συνάντη
μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άντιος Ροζούμης, 25
(25 χρόνων), Διδασκαλικών Καλλέργιων,
Κύπρος, Λευκωσία, θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με μαθήτριες σχολών Μέσης Πα-
δείας με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής
φίλης και την ανταλλαγή σκέψεων σε
διάφορα θέματα. Το ίδιο επιθυμεί και
ο Πάρις Βασιλειάδης, για τον οποίο
ισχύει η ίδια διεύθυνσις.

Ο Κ. Άντωνίου, Λαυρεντίου
Μητροπολίτη Νο 1, Λεμεσός, Κύπρος,
ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες ηλικίας
18 — 22 χρόνων, στην ελληνική ή αγγ-
λική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία
μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Κυριάκος Μιχαήλ,
Μαθητής, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν'
αλληλογραφήση με νέους και νέες από
την Ελλάδα και την Κύπρο.

Ο Μιχαήλ Α. Κ. Σ. (21 χρό-
νων) 50Α, Λεμεσός, Κύπρος, κομμω-
τής, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες
απ' όλον τον κόσμο κατά προτίμηση
με κομμωτρίδες.

Ο Νικόλαος Γεωργίου,
Ακρωτήρι, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει
ν' αλληλογραφήση με μαθητές και μαθη-
τρίδες έμπορικών σχολών με σκοπό την ά-

ταλλαγή γνώμων σε διάφορα θέματα.

Ο Άντωνίος Α. Κρα-
σάς, Μάρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέ-
λει ν' αλληλογραφήση με νέες από την
Ελλάδα, ηλικίας 15 — 18 χρόνων, με
σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και
σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραί-
τητη.

Ο Σωτήρης Λοΐζιδης,
(19 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 14, Λευκωσία,
Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με
νέες απ' όλον τον κόσμο στην Ελληνική
αγγλική ή γαλλική γλώσσα με σκοπό
την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής
φίλης.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΑΛ. ΚΑΡΑΒΛΑΚΑΣ, S/S ETHNOS,
GRISON SHIPPING INC., 26 BROAD-
WAY ST. NEW-YORK No 4, N.Y., USA
επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες από
την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την
Αθήνα και την Πειραιά ηλικίας 16 —
23 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε έπακο-
λούθαι.

Ο ΣΠΙΡΟΣ ΠΑΙΠΕΤΙΣ και ο ΑΝΤΟ-
ΝΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΙΣ, S/S ARISTIDES
MESSRS RALLIS SHIPPING Co LTD,

BEVIS MARKS HOUSE, BEVIS MARKS,
LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητούν
ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες νέες
ηλικίας 17 — 20 χρόνων κατά προτίμηση
από την Αθήνα και τον Πειραιά, με
σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και
σταθερής φίλης.

Δύο φίλοι ο HASSAN ALI HASSAN
και ο MOUSTAFA ALI HASSAN, DIA-
CARIS SHIPPING AGENCY P. O. B.
22, PORT FEIFIK EGYPT, επιθυμούν
ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την
Ελλάδα και ιδιαιτέρως από την Κύπρο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΜΕΡΝΙ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Β.
ΡΑΚΙΑΚ, HASNUN GALIP SOK, NIG-
DE AP. No 2116 TURKIYE, θέλει ν'
αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον
κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής
και σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραί-
τητη.

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΛΟΓΜΑΤΟΥ, (16 χρό-
νων), KALYONCU KULUK HASAN PASA
SOK No 813 BEYOGLU ISTANBUL,
TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήση με
νέους ηλικίας 18 — 21 χρόνων στην
Ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη
μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτο-
γραφία άπαραίτητη.

Η ΤΟΥΛΙΤΣΑ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, 90
WESTBURY AV. No 22, LONDON EN-
GLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες
και νέους απ' όλον τον κόσμο.

Η ΜΙΡΙΑΜ ΤΕΟΔΩΡΙΔΟΥ, 133
IORRIANO AVENUE, LONDON, N. W.
S. ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήση
με νέους απ' όλον τον κόσμο.

Η ΕΛΒΙΡΑ ΠΡΙΜΕΤΤΙ, KUCUK SI-
SAHANE SOK, TASKIM AP. 415 FE-
REYE TASKIN AP. ISTANBUL, TUR-
KIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με

Στο γραφείο σας...

Θα έχετε άσφαλώς ακούσει από τους άνδρες, ότι η
γυναικεία της γυναικας αρχίζει από τα πόδια. Αυτό
στο γραφείο σας, κανείς, τα πόδια σας πιο έλκυστικά...
Φορέστε καλύτερες ΜΠΕΡΚΣΑΙΡ! Έχουν βαμμάσιους χρο-
ματισμούς και εφαρμόζουν σαν δεύτερη έπιδερμίδα.
Επί πλέον, δεν φεύγουν οι γόνατοι, χωρίς στην πατέντα
NON RUN, —ΤΟ ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΩΝ.

Berkshire

Οι καλύτερες κάλτσες του κόσμου!

"ΔΕΛΕΚΤΟΡ"

81

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Για την περίοδο 27 Οκτωβρίου — 2 Νοεμβρίου 1960

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Θα επιτύχετε όλους τους σκοπούς σας αν ενεργήσετε με διπλωματία. Πάντα, δε, θα αφήνουν οι έργοις, δεδομένου ότι θα παρουσιάσει νέος, επικίνδυνος αντίπαλος. ★ Κάνετε οικονομίες γιατί σύντομα θα σας χρειαστούν χρήματα.	★ Τα άστρα σας βοηθούν να ξαναφέρετε τη γαλήνη στις συζυγικές ή αιμοσυλικές σας σχέσεις. Πρέπει όμως να επισημίσετε με υπομονή και καλή θέληση για να τις διατηρήσετε αρμονικές. Ή, πάρχει κίνδυνος σοβαρών παρεξηγήσεων.	★ Προσέξτε και το παραμικρότερο τραύμα, γιατί υπάρχει σοβαρός κίνδυνος μολύνσεως. ★ Τα μάτια σας απαιτούν κατά την περίοδο αυτή ιδιαίτερες φροντίδες. Ξεκουράστε τα και αποφυγετε την εργασία με ανεπαρκή φωτισμό.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Αμέλεια εκ μέρους σας θα έχει ολέθριες συνέπειες για την εργασία. ★ Μη υποτιμάτε τους αντιπάλους και αντιμετώπιζετε με θάρρος τις δυσχέρειες που παρουσιάζονται. ★ Θα σας γίνουν δελεαστικές προτάσεις. Μελετήστε τις.	★ Οι αισθηματικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν πολλές εκπλήξεις, ευχάριστες και δυσάρεστες. ★ Γράμμα από αγαπημένο πρόσωπο που σας γεμίζει χαρά. ★ Απρόβλεπτη συνάντηση ή επίσκεψη, θα εξασφαλίσουν ευχάριστη Κυριακή.	★ Κατά το Νοέμβριο, η υγεία θα παρουσιάσει αισθητή βελτίωση. ★ Εξακολουθήστε να περιβάλλετε με φροντίδες τα νεφρά σας, που παραμένουν εύπατη και ευαίσθητα. ★ Ανωμαλίες στο ουροποιητικό σύστημα των γυναικών.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς τις πάσης φύσεως ενέργειές σας, γι' αυτό αποφυγετε τις απερισκεψίες και φροντίστε να εκμεταλλευθείτε τα διδάγματα του παρελθόντος. ★ Οικονομικές δυσχέρειες, που οφείλονται σε αναβολή πληρωμής.	★ Περίοδος ήρεμη και χαρούμενη, κατά την οποία θα σας δοθεί η ευκαιρία να εξακριβώσετε τα αληθινά αισθήματα αγαπημένου προσώπου απέναντί σας. ★ Το Σαββατοκύριακο θα είναι γεμάτο ευχάριστα απρόοπτα.	★ Δυσμενής επιρροή των άστρων αυξάνει τη νευρική κατάσταση. ★ Αποφύγετε τις ενασχολήσεις με πόρνοπα, που σας εκνευρίζουν και ότι οδηγεί σε υπερνίκηση ή υπερκόπωση. ★ Η καρδιά απαιτεί ν' αποφεύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Θα επιτύχουν όλα τα σχέδιά σας, αν δείξετε επιμονή και ικανότητα σταθερή στάση απέναντι των παρουσιαζόμενων δυσχερειών. ★ Απαιτείται προσοχή, γιατί μια απερισκεψία μπορεί να σας οδηγήσει σε οικονομικό αδιέξοδο.	★ Είναι πολύ δύσκολο να νοιώσετε τον έαυτό σας ικανοποιημένο, γιατί κατά βάθος δεν ξέρετε κι' εσείς τί ακριβώς θέλετε. ★ Αφίεστε πάντα τη φαντασία σας να οργιάζει και διατάξτε ν' αντιμετωπίσετε την πραγματικότητα.	★ Ένα σύστημα κοπώσεως σας κάνει ν' αντιμετωπίζετε τα πάντα με απαισιοδοξία. Είναι όμως αδικαιολόγητη και πρέπει να την αποβάλετε. Βάλτε τάξη στις όρες των γευμάτων, άλλως θα δοκιμάσετε δυσάρεστες εκπλήξεις.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Θα βρεθούν πρόσωπα πρόθυμα να σας βοηθήσουν να φέρετε σε αίσιο πέρας τις προσπάθειές σας και να υπερπηδήσετε τα εμπόδια, που θα παρουσιαστούν. ★ Μη απορρίψετε πρόταση, χωρίς προηγούμενες να τη μελετήσετε.	★ Θα λάβετε γράμμα ή τηλεφώνημα, που θα σας προεγγίνει μεγάλη χαρά. Θα προστοιμασθείτε για ένα ταξίδι, που θα αποδείξη ευχάριο, από αισθηματικής ιδίως πλευράς. ★ Θα σας δοθεί συγκινητική απόδειξη φιλίας.	★ Τα άστρα προστατεύουν την υγεία, η οποία δεν διατρέχει έτσι κανένα κίνδυνο. Για τους αρρώστους, η ανάρρωση επιταχύνεται. ★ Αποφύγετε πάντως τα βαρύνοντα φαγητά και ιδίως τα λίπη. ★ Χρώμα σας το ανοιχτό πράσινο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Μη καταστρώνετε σχέδια, τα οποία καταλαμβάνετε πως ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. ★ Θ' αποτύχετε πολλές απογοητεύσεις αν ακολουθήσετε τα προαισθήματά σας, τα οποία πάντοτε σας βοηθούν ν' αποφεύγετε τις κακοτοπιές.	★ Ο Κρόνος σας επιφυλάσσει κατά την περίοδο αυτή δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Οι άνδρες ιδίως θ' αντιμετωπίσουν σοβαρές δυσχέρειες. Γενικά, οι χαρές θα είναι σύντομες και οι νέες γνώριμες εφημέριες και μάλλον επικίνδυνες.	★ Όπως πάντα, το φθινόπωρο είναι ευνοϊκό για την υγεία σας. Ο οργανισμός αναερίσκει την ισορροπία του, ο ύπνος γίνεται πολύ ήρεμος και επανέρχεται η όρεξη. ★ Αποφύγετε πάντως τα φαγητά, που ξέρετε, ότι σας πειράζουν.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Τα άστρα σας δώδον σε μία σπατάλη χρόνου και δραστηριότητας, σε άσκοπες προσπάθειες. ★ Συνεργασία με πρόσωπο των Διδύμων θα αποδείξη πολύ αποδοτική για την εργασία, ιδίως αν πρόκειται για επιχείρηση τροφογών.	★ Ευχάριστες στιγμές και δυσάρεστες εκπλήξεις αναλλάσσονται αυτήν την εβδομάδα στον αισθηματικό τομέα. ★ Θα ζητήσετε να εξακριβώσετε τα πραγματικά αισθήματα αγαπημένου προσώπου απέναντί σας, χωρίς να το πετύχετε.	★ Κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν απειλεί την υγεία σας. Αποφύγετε όμως την πολυφαγία, ιδίως τα βράδια, και γευματίζετε πάντα σε ώριμες ώρες. ★ Διαταραχές στο ουροποιητικό σύστημα των γυναικών, χωρίς σοβαρότητα.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Αν δεν πάρετε τα απαιτούμενα μέτρα, θα σας απειλήσει ο κίνδυνος να βρεθείτε σύντομα σε οικονομικό αδιέξοδο. ★ Αποφύγετε να δημιουργήσετε νέα χρέη. Αντί να βελτιώσετε έτσι την κατάστασή, θα την χειροτερεύσετε.	★ Τα αισθηματικά ζητήματα εξακολουθούν να καταλαμβάνουν μία σημαντική θέση. Προσέξτε τη στάση, που θα κατείχετε απέναντι αγαπημένου ή ερωτικού προσώπου. Θα περιπλέξετε τα πράγματα και η ευθύνη θα βαρύνει εσάς.	★ Ο οργανισμός παρουσιάζει μία μεγαλύτερη αντίσταση στους διαφόρους κινδύνους, που τον απειλούν, αρκεί να του εξασφαλιστεί άφθονο και ήρεμο ύπνος. ★ Τυχερός αριθμός το 14. ★ Ημέρα ή Τρίτη και χρώμα σας το κόκκινο.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Η Εφορία σας επιφυλάσσει μία μάλλον δυσάρεστη εκπλήξη. Κάνετε, λοιπόν, οικονομίες, για να έχετε στην κατάλληλη στιγμή τα χρήματα, που θα σας χρειαστούν, άλλως, θα βρεθείτε σε δύσκολη θέση. ★ Προσοχή στην αλληλογραφία.	★ Αποφύγετε τις αυξητήσεις σε στυγμές εκνευρισμού. Θα προκαλέσουν μία οδύνη, που δε θα είναι καθόλου ευχάριστη. ★ Εξασφαλίστε, έστω και με μικρές θυσίες, τη γαλήνη από την οποία έχετε μεγάλη ανάγκη.	★ Ο Ζεύς προστατεύει θετικά την υγεία. Είστε δεν πρόκειται κατά τις ημέρες αυτές να δοκιμάσετε καμιά δυσάρεστη εκπλήξη. ★ Οι ηλικιωμένοι μόνο ως αποφυγήν, δι' προκαλεί ενοχλήσεις στα νεφρά και στην καρδιά.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Όλες οι προσπάθειες δε θ' αποδώσουν καρπούς, αυτό όμως δεν πρέπει να σας αποθαρρύνει ή να σας απογοητεύσει. ★ Θα βρεθείτε στην ανάγκη να αναλάβετε νέες υποχρεώσεις και αυτό θ' αυξήσει τη νευρική σας κατάσταση.	★ Θα κάνετε μία συνάντηση, που θα σας αναταράξει. Προσπαθήστε να μαντέψετε τι εντύπωση κρύβει στο ετερόφυλο πρόσωπο. Είναι ακριβώς η ίδια, που έκανε εκείνοι σε σας. ★ Ενεργήστε με μεγάλη διπλωματία.	★ Προσοχή στα πρώτα κρύα. Μία απερισκεψία μπορεί να σας κάνει να περάσετε άχρηστες μέρες. ★ Στην παραμικρή ενόχληση των οδοντωτών, συμβουλευθείτε τον οδοντίατρό σας, άλλως θα υποφέρετε το χειμώνα. ★ Τυχερό το 2.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Παρά τις δυσχέρειες, που θ' αντιμετωπίσετε, θα εξακολουθήσετε να εργάζεστε με το ίδιο κέφι. Η αισιοδοξία σας θα γίνει άφορη και βελτιωθούν γρήγορα τα πάντα και τελικά να διορθωθούν. ★ Θα σας βοηθήσουν με προθυμία.	★ Δυσμενείς επιδράσεις των άστρων διαταράσσουν την οικογενειακή γαλήνη των συζύγων. Για τους ερωτευμένους, τα πράγματα είναι ανέλπις διαφορετικά. ★ Έχετε πάντοτε συμφέρον ν' αναβάλετε τις σοβαρές αποφάσεις.	★ Ο Άρης επηρεάζει δυσμενώς την υγεία, ιδιαίτερα δε το στομάχι και γενικά το πεπτικό σύστημα. Προσοχή, λοιπόν, στο φαγητό σας. Φροντίστε να είναι πάντοτε ελαφρύ, καθαρό και πρό παντός φρέσκο. ★ Τυχερό το 8.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Κάτι νέο θα κινηθεί το ενδιαφέρον σας. Μελετήστε όμως προσεκτικά την κατάσταση, πριν σταθείτε προς νέους προανατολισμούς. ★ Δεν πρέπει να βασίζεστε καθόλου στη βοήθεια φίλων, ούτε και στην τύχη.	★ Θα παρουσιαστούν νέοι σοβαροί πειρασμοί, στους οποίους δύσκολα θ' αντισταθείτε. Υπάρχει πιθανότητα να χάσετε τον έλεγχο των πράξεών σας και να διατρέχετε έτσι σοβαρό κίνδυνο. Αυτά ι-σχύουν περισσότερο για τις γυναίκες.	★ Προσοχή στο φαγητό σας, γιατί σας απειλεί κίνδυνος τροφικής δηλητηρίασε-ως. ★ Αποφύγετε τις κοινές και τα γεύματα σε κέντρα δημόσιας καθαριότη-τος. ★ Το σκύλι και η χολή παρουσιάζουν μεγάλη ευαισθησία.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ έπαιζε το ντέφι σαν τον καλλίτερο τσιγγάνο. Εκείνη τραγουδούσε τα τραγούδια που είχε μάθει απ' τα πουλιά — μα τα τραγουδούσε καλλίτερα απ' αυτά. Έτσι πηγαίνουν κι' οι δυο το δρόμο τους παίζοντας ντέφι και τραγουδώντας. Ούτε κι' αυτοί δεν έβλεπαν ποιοί ήταν. Ου μόνον πώς ποτέ δεν είχαν φάει πάνω σε τραπέζι. Ούτε συγγενείς είχαν, ούτε σπιτί κανένα. Πολύ μικροί, είχαν συναντηθεί μία μέρα στο δάσος. Εκείνη είχε βγει μέσα από ένα καντάκι, έβλεπε από ένα βάτο. Ποιοί κακοί γονιοί τα είχαν πετάξει; Το άγνωστον κι' οι δυο...

Είχαν πιά μεγαλώσει άρκετά, όταν ένα πρωί εξαφινίστηκαν, που έμπνησαν μέσα στα χορτάρια κάποιου χωραφιού και βρέθηκαν με τα χείλη τους κολλημένα. Ενωμένα σ' ένα ατέλειωτο φιλί...

Απ' την ημέρα εκείνη, δεν τους ένοιαζε πιά για τη φτώχεια τους. Ήταν εύτυχισμένοι, χάρις στην αγάπη που γλυκαίνει όλες τις πίκρες του κόσμου. Όταν έχαναν την καρδιά του γεμάτη, δεν είναι τόσο δύσκολο νάχη την κοιλιά του αδελφού...

Μα μία μέρα βρέθηκαν κι' οι δυο πολύ λυ-

Το χάρισμα της ΜΟΙΡΑΣ

πηνέμοι. Ήταν γεμιάνας βαρύς, κι' είχαν τρεις μέρες να φάνε κάτι. Μόλις υπορούσαν να σταθούν στα πόδια τους.

Τούτησαν σ' ένα σταύλο. Μα αυτός ήταν δίχως πόδες και παράθυρα. Ο αέρας μπαί-νόνε γινε ελεύθερος.

Κι' όσο κι' αν άγκαλιάστηκαν σφιχτά τα δυο παιδιά, έτρεμαν τόσο απ' το κρύο, ώστε δεν είχαν δρεθεί ούτε για φιλί τα στεγνωμένα στόματά τους.

Γιατί να μην έχουμε κι' εμείς, οτι έχει δλος ο κόσμος; Έλεγε εκείνη με μάτια δακρυσιμένα. Είναι τόσο μεγάλο πρόβλημα νάχη κανείς λίγη φωτιά. Λίγο καμιά, μία μικρή καμινάδα, ένα μαλακό κρεβάτι...

Μα, εσενικά, τους φάνηκε σαν νάχαν πεθά-ναι και να πηγαν στον παραδεισο! Ένα ρό-βινο φως τους έδωσε και μία γυναικα γλυκειά σαν άγγελος παρουσιάστηκε μπροστά τους, ντυμένη στα χρυσά. Κρατούσε στο νέρι της ένα αλάνοστο ραβδί.

Φτωχά μου παιδιά, τους είπε, η δυστυ-χία σας μ' έκανε να σας λυπηθώ. Έρχομαι να σας βοηθήσω... Ως σήμερα, ήσαστε φτωχότε-ροι κι' απ' τον πιο φτωχό. Από δω και μπρός, θα γίνετε πλουσιότεροι κι' απ' τον πιο πλού-σιο.

Έγώ είμαι η καλή σας Μοίρα, κι' οτι δια-τάω γίνεται αμέσως. Νά λοιπόν τι διατάζω, για να σας κάνω πλουσιότερους. Όποιος απ' τους γιους σας θ' ανοίγει το στόμα του θα πέφτει ά-μέσως ένα χρυσό φλουρί απ' τα νύχια του, κι' ύστερα κι' άλλο, κι' άλλο... όσα θέλετε!

Αυτά είπε η Μοίρα και νόηκε.

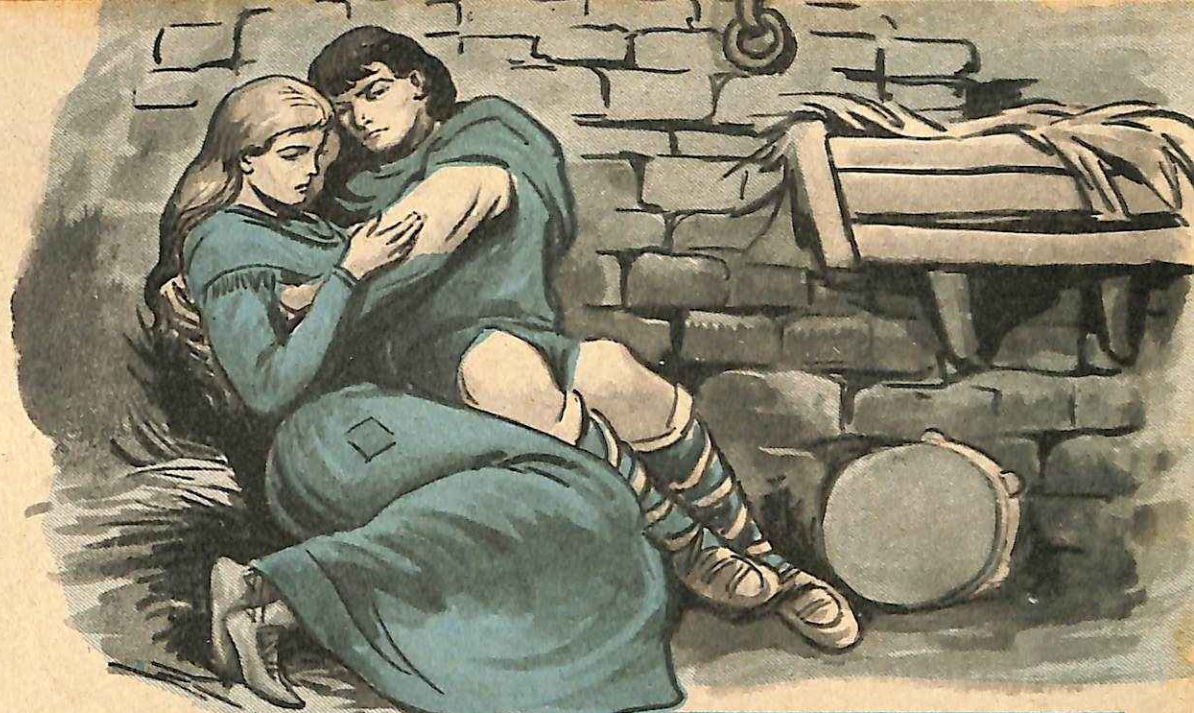
Τα δυο παιδιά, θαυμάζοντάς απ' τα λόγια της, στέκοντο μ' ανοιχτό το στόμα. Αμέσως λοιπόν άρχισαν να πέφτουν απ' τα νύχια τους ένα-ένα τα φλουριά και να κατακυλάνε μπρο-στά τους! Η Μοίρα είχε κρατήσει το λόγο της!

Πέρασαν λίγα χρόνια.

Σ' όλο τον κόσμο ήταν τώρα έακουστό ένα άργοντικό ζευγάρι, που έβλεπε σ' ένα παλάτι, ενάλο σαν μ' άστρα. Οι τοίγοι όλοι ήταν μαρ-μαρίνοι και στολισμένοι μ' αληθινά διαμάντια. Μέσα, το παλάτι είχε τόσα νουσαφια και στο-λίδια, που θαυμάωναν τα μάτια όποιου τά-βλεπε.

Το άργοντικό αυτό ζευγάρι έδινε στο πα-λάτι του τόσες γιορτές και πανηγύρια, που και βασιλιάς άκόμα θα τα ζήλευε.

Από στόμα σε στόμα, το ποδάμα μαθεύ-τηκε κι' απ' τις Μοίρες.

Όσο κι' αν άγκαλιάστηκαν σφιχτά, έτρεμαν κι' οι δυο από το κρύο...

με αυτό το κρύο χουσάφι! — Α, αυτό δεν το είναι σκεφτή... είπε η Μοίρα. Έχετε δίκιο παιδιά μου. Μα τώρα πιά δε διορθώνεται το πράγμα. Πρέπει να το πάρετε απόφασι...

— Όχι, αυτό δε μπορεί να γίνη!... Λυ-πήσου μας, ευσηπλανάσου μας! Δε μπορείς να δώσης διαταγή να πάμουν να θναίνουν φλου-ριά απ' το στόμα μας;

— Αυτό γίνεται. Μα, αν το κάνω, θα χά-σετε μαζί κι' όλα τα πλούτη που άπονητήσα-τε, και θα έανανίσετε φτωχοί και κουρεληδες σαν πρώτα.

— Και τί μας μέλει γι' αυτό;... — Καλά λοιπόν. Θα γίνη αμέσως αυτό που ζητάτε!

Κι' η Μοίρα άπλωσε άπάνω τους το χρυσό ραβδί της.

Βρέθηκαν πάλι μέσα στον παλιό εκείνο σταύλο κι' ο αέρας μπαίνογινε πάλι, κρύ-ος, παγωμένος. Όπως και τότε, έτσι και τώρα ήταν νησι-κοί και κουρεληδες. Τρεμούλιασαν, σαν πουλά-κια χωρίς σωληνά.

Μα δεν παραπονιόνταν καθόλου γι' αυτό. Ήταν εύτυχισμένοι γιατί μπορούσαν τώρα να σμύξουν τα χείλη τους σ' ένα σφιχτό, γλυκό κι' ατέλειωτο φιλί — στο φιλί της αγάπης τους!

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΕΡΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ ΤΟΥ 1960

Ομόφωνα, οι εφημερίδες της Νέας Υόρκης άπονεύσαν τον τίτλο της γενναιοτέρης Αμερι-Ντιάνελσον, για το άξιοθαύμαστο θάρρος που έδειξε άπέναντι σ' έναν όπλισμένο ληστή έ-ξανανγκάζοντάς τον έτσι σε άδοξη συνθηκο-λόγησι!

Ο Μάικ και η Τζούλια Ντιάνιελσον είχαν πάει, όπως συνηθίζουν πολλά αμερικανικά άν-τρούνα της Κυριακής, για πικ-νικ σ' ένα δά-σος, στις όχθες μιας γραφικής λίμνης. Ένώ, όμως, έτρωγαν ξένοιαστοι, καθισμένοι στη γλήφ, άκουσαν πίσω τους μία έπιτακτική κραυγή:

Ψηλά τα χείλια!

Καί, γυρίζοντας, είδαν εσενικά έναν άγνω-στο, που έστρεψε άπειληκτικά την κάνη του περιστροφού προς το μέρος τους.

— Θα μου δώσετε άμέσως, όσα χρήματα έ-ντε, τα ρολόγια και τα δαχτυλίδια σας! τους είπε εκείνος.

Χλωμός από τον τόμο του ο Μάικ άρχισε τότε να ψάχνει στον έκδοστικό τους σάκκο για να βρη το πορτοφόλι του, ενώ η Τζούλια, ά-φοι πέταξε στον γκάγκωτο ρολόι της και τη βέρα της, άρτισε ήσυχα-ήσυχα να καθαρί-ζη δυο μελάτα αυγά, που μόλις τα είχε βρά-

σει, για να συνεχισθ το γεύμα της.

Στην πραγματικότητα, όμως, ο προορισμός των ανών ήταν έντελως διαφορετικός. Τη στιγμή άκονίδας που ο Μάικ είχε άναυσει ά-πό το σάκκο το πορτοφόλι και ο ληστής έσκυ-βε για να το πάρη, η Τζούλια, με θαυμαστή έτοιμότητα και άκονη πύθ θαυμαστή... εύθυ-βολία, έρριξε με δύναμη τα δυο θραστά αυγά, το ένα μετά το άλλο από ένα σε κάθε μάτι του ληστή!

Εκείνος τυφλωμένος και παραλασμένος ά-πό την αβιθυνιστική έπίθεσι, άσπεσε να του γλυστορήσθ το πιστόλι από τα δαχτυλά και τότε η νεαρή Αμερικανίδα με την ίδια ταχύ-τητα, έσπευσε να το άσπάζη και να το γυρίση καπαπάνω του!

Όστόσο, δεν άκούστηκε στο να πάση πίσω το ρολόι και τη βέρα της από τον γκάγκωτο και να τόν άσπάζη με φυγή Μένια πνέοντας για έκδερσι, υποχρεώσε τον άντρα της να τρέξη για να είδοποιήση την άστυνομία, ενώ, άσπου να φτάσουν οι άστυνομικοί κρατούσε καθλημένον τον αίμωλάτο της με το ίδιο το όπλο του!

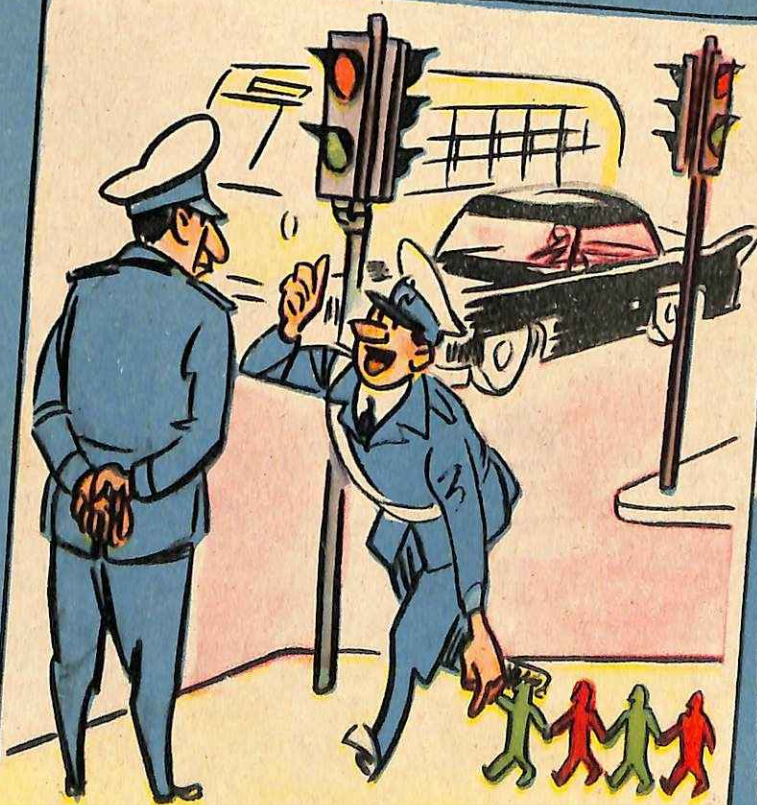
— Που να το φανταστώ, δήλωσε έπειτα ο ά-τυνος γκάγκωτο, πως θα τότε η μοίρα μου να πέσω πάνω σε μία τέτοια γυναίκα!

Η Χοντρή: Ζαχαρία, αυτός με τσίμπησε!...
(Τοῦ Μ. Γάλλια)

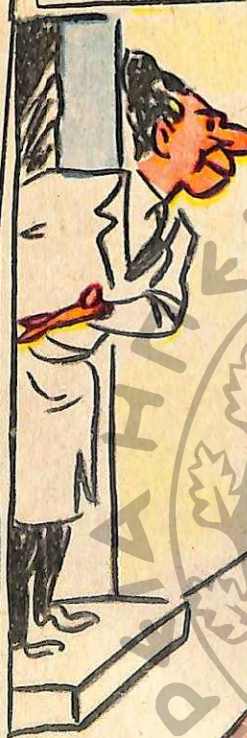

— Είδες πὺν σούλεγα ὅτι δὲ θὰ πάη
χαμένη ἡ ὁμπροέλλα, πὺν ἀγοράσαμε γιὰ
τὰ μπάνια:
(Τοῦ Ἀρχέλασου)

— Δὲν ἔχει μεγάλη κίνησι σήμερα ἐδῶ, κύριε
ὕπαστυνόμε κι' εἶπα νὰ τὰ πάω νὰ δούνε τὴν πα-
ρέλασι!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΚΟΥΡΕΙΟΝ
Ο
ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ
Ο
ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ

— Δὲ σφάξανε! Ἐγὼ εἶμαι Ἀεκέτῃς!
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)